

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

MAGICIENII SORTITORI

CORINT JUNIOR

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

Magicienii sortitori

Redactare: Ecaterina Radu
Tehnoredactare computerizată: Andreea Apostol

First published in France under the title
Tara Duncan — Les Sortceliers by Sophie Audouin-Mamikonian.
© 2003 by Éditions du Seuil

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-059-2

București, 2007

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 BCR Sucursala Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUDOUIN-MAMIKONIAN, SOPHIE

Tara Duncan: Magicienii sorțitori / Sophie Audouin-Mamikonian;
trad.: Emil Paraschivoiu - București: Corint Junior, 2007

ISBN 978-973-128-059-2

I. Paraschivoiu, Emil (trad.)

821.133.1-93=135.1

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

Magicienii sortitori

Traducere de Emil Paraschivoiu

CORINT JUNIOR

*Soțului meu, Philippe, pentru care nu există îndeajuns
de multe superlative în limba franceză pentru a descrie
cât poate fi de amabil, de nostim și de inteligent.
Îți mulțumesc, iubitul, pentru că mi-ai suportat angoasele
de tânăr scriitor cu atâta... resemnare plină de umor.*

*Celor două fete ale mele, Diane și Marie, care s-au putut
în sfârșit răzbuna pentru întrebările mele
„Cum? Încă nu v-ați făcut temele?” prin
„Cum? Asta-i tot ce-ai scris pe ziua de azi?”,
și care au înghițit, fără să clipească, cele șapte versiuni
ale acestei cărți, cu o bună dispoziție de neclintit.*

Mulțumiri întregii mele familii, voi sunteți lumina vieții mele.

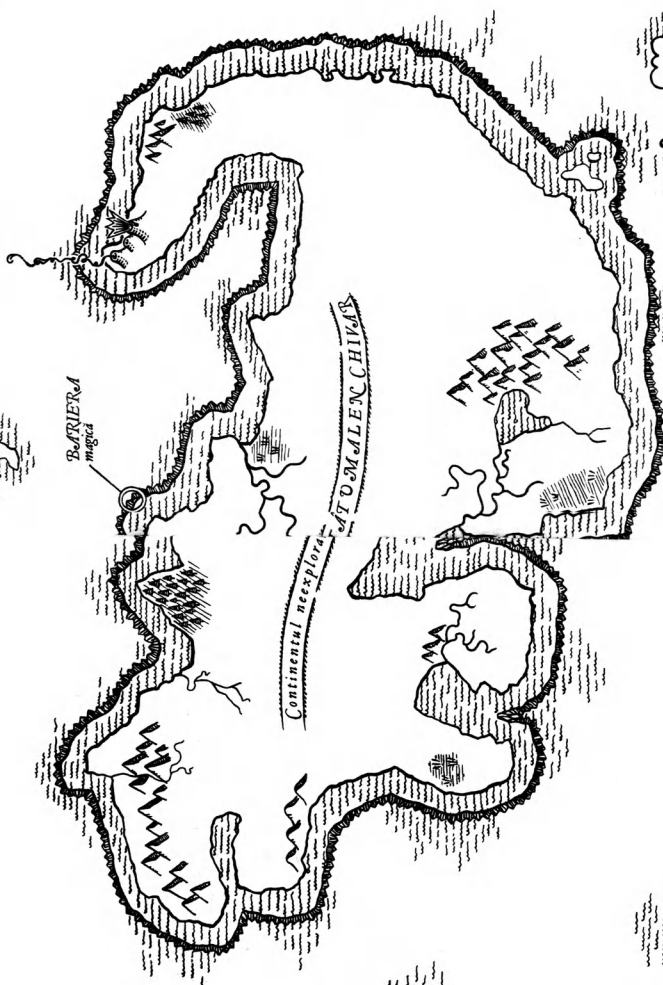

Scara 1:52 500 000

1:52 500 000

TOLOMORD
CALLOTA GLACIARD

Harta
ALTEILOMI
© FATA EST 99

Scara 1:52 500 000

Puteri și minciuni

Fata... plutea. În cămașă de noapte, la o jumătate de kilometru de sol. Ceea ce a priori nu era o situație totuși... normală.

Tara înghiți în sec, își mișcă puțin picioarele, și spre marea ei ușurare nu căzu.

De acord.

Era pe cale să aibă un vis cel puțin bizar. Visa că zbura deasupra... unei autostrăzi! Deodată, spre marea ei uimire, ea plonjă și survolă o puternică limuzină neagră, deplasându-se cu mare ușurință cu aceeași viteză. Era noapte și luna lumina pașnic orașele și satele adormite din sud-vestul Franței. În interiorul mașinii, patru forme întunecate stăteau calme, respectând prudente tăcerea celei de-a cincea. Care izbucni deodată în râs, făcându-i să tresară.

— În sfârșit! jubilă bărbatul. Ce onoare și ce plăcere să fii cel care o va distruge pe puternica Isabella Duncan! Vom ajunge la Tagon în câteva ore. Vom ataca în noaptea următoare. Să fiți pregătiți!

Tara tresări. Isabella Duncan? Bunică-sa? Luptă să se trezească, vag conștientă de teribilul pericol care venea de la mașina neagră, dar visul se schimba, purtând-o pe cea adormită spre alte tărâmurii.

În timp ce Tara se răsucea în patul ei, mașina aceea mare înghițea kilometri, apropiindu-se tot mai mult de satul Tagon cu fiecare învârtitură a roților. Și fâșâitul pneurilor pe asfalt murmura... în curând, în curând, în curând...

Coțofana era în întârziere. O clipă, cârâi nemulțumită. Ochii ei aurii cercuiți cu roșu sclipiră cu răutate. Tara îi scăpase iar de sub supraveghere. Neliniștită, pasărea scrută micul sat Tagon care defila pe sub aripile ei alb cu negru. Dacă n-o găsea cât mai repede cu putință, risca să-și încheie cariera ca puișor la grătar... iar asta prefera să evite pe cât posibil.

Plonjă brusc. Uf! Era salvată. O zărise în sfârșit pe Tara, o siluetă mică alergând peste câmpuri. Fata deschise grăbită poarta unui hambar și se strecură înăuntru. Coțofana tună și fulgeră. Drace! Ce era de făcut? Ocolise de două ori hambarul, când îl zări pe cel care o urmărea pe Tara. Acesta intră și el în hambar... și pasărea profită de ocazie pentru a intra în urma lui și se cocoță pe bârna cea mai groasă. Perfect! De aici putea vedea întreaga scenă. Întinzându-și aripile, se instalează confortabil.

Ascunsă în spatele unui balot mare de fân, Tara își ținea respirația. Urmăritorul ei putea ajunge dintr-o clipă într-alta.

Un trosnet în bătrânul hambar îi dădu de veste: intrase! Se ghemui și mai mult în mijlocul paielor, înăbușindu-și speriată un început de strănut.

Deodată, un rânjet sec o făcu să tresară.

— Știu că ești aici, Tăra, se auzi o voce sinistră. *Simt* că ești aici. O să pun *în sfârșit* mâna pe tine!

Deasupra scenei, coțofana își reprimă un rânjel răutăcios. E bine. Se afla în primele rânduri pentru a urmări deznodământul.

Cel care vorbise adineauri încă n-o dibuise pe fată. Hainele ei de culoare deschisă o ascundeau destul de bine pentru a putea trece neobservată.

Tăra îl văzu răsucindu-se pe călcâie, gata să renunțe, moment în care un șoricel se decise să escaladeze pantoful ei stâng. Dacă șoarecele scoase un mic și discret „iic”, atunci când își dădu seama că muntele pe care-l escalada era viu, „Aaahhh”-ul Tărei răsună în tot hambarul. Fata țâșni din fân ca o rachetă... pentru a nimeri drept în brațele celui care o urmărea.

Văzându-se prinsă în capcană, reacția ei fu pur instinctivă. Atacatorul ei se pomeni azvârlit deodată la trei metri deasupra solului, și rămase suspendat acolo, cu capul în jos și dând cu putere din mâini și din picioare.

Se auzi un strigăt de protest:

— Tăra! Doar ai promis!

— Tu ești de vină, protestă Tăra cu o absolută rea-credință. M-ai speriat!

— Păi, chiar asta și urmărea, oarecum! șopti o voce în spațele ei, făcând-o să tresară.

— Betty! exclamă Tăra, surprinsă, nu se poate să apari așa, fără să mă previi. Puțin a lipsit să nu fac o criză de inimă.

Corpolenta fată brunetă zâmbi. Se deplasa ca o pisică și avea o uimitoare ușurință, având în vedere masivitatea ei.

— Tăra! strigă Fabrice, care atârna în continuare în aer, dă-mă jos!

Tara își apucă ciudata ei șuviță albă care-i separa pletele aurii în două și și-o mușcă cu sălbăticie.

— Ei, problema e că nu prea știi cum!

— Cum adică, nu prea știi cum? strigă Fabrice, panicat, dându-și pe spate părul lui blond care-i cădea în ochi. Vreau să cobor! Fă ceva!

Fata se concentrează din toate puterile ei, își mișcă mâinile, ridică din sprâncene, își ținu respirația, își strânse ochii ei de un albastru-închis, dar... *degeaba*.

Betty se silea să nu izbucnească într-un hohot de râs, încercând să ia în calcul toate soluțiile.

Tara se întoarse spre ea, complet panicată.

— Ce-o să ne facem? Nu reușesc nici măcar să-l clintesc un pic.

Deasupra ei, coțofenei nu-i mai ardea *deloc* să se hlizească. Puțin lipsise ca ochii să nu-i iasă din orbite când o văzuse pe Tara săltându-și adversarul în aer. Pe Demiderus, micuța asta avea *harul*! Ai, ai, ai! În cazul ăsta, lucrurile aveau să se complice. Iar ceilalți doi păreau a fi la curent!

Fabrice încetă să se mai bââtie, mulțumindu-se să plutească, fulgerând-o pe Tara din ochii săi negri, ale căror gene, neobișnuit de lungi, le aduceau pe fetele din satul Tagon în pragul isteriei.

— Tara, zise calm Betty, caută să-ți aduci aminte. Ce-ai simțit când l-ai respins

Fata se gândi.

— Frică. Mânie... și un pic de indignare împotriva șoarecelui care m-a luat drept un balot de fân.

— Bun, exclamă Fabrice, iar dacă eu îți spun că trebuie să mă dai jos imediat, fiindcă altfel toți vor afla că ai *harul* și vei sfârși ca o broască pe masa de disecție, tu ce-o să-mi răspunzi?

— O să-ți răspund că încă nu am nici cea mai vagă idee despre cum trebuie să procedez, răspunse Tara, strângând din dinți.

Betty clătină din capul ei brun și buclat și arătă cu mâna spre o frânghie strânsă cu grijă, care spânzura de un cui.

— Și dacă ne-am folosi de frânghia aia? Ar fi de-ajuns să-l aduci pe Fabrice la nivelul mezaninului. Nu-i foarte departe.

Într-adevăr, Fabrice plutea la doar câțiva centimetri de primul cat al hambarului, acolo unde muncitorii de la ferma tatălui său depozitau sacii cu grâne.

— Ai dreptate, răspunse Tara. Să-ncercăm să-l tragem până acolo.

Apucară amândouă de frânghie și, după mai multe încercări, reușiră să i-o arunce lui Fabrice, care și-o legă în jurul taliei. Apoi, cu multe precauții, îl remorcară așa până la mezanin. Nici nu atinse bine scândura cu picioarele, că își și recăpătă greutatea corporală. Cum nu se aștepta la asta, puțin lipsi să nu cadă. Coborî în fuga mare, proptindu-se în fața Tarei, care, jenată, își mesteca de zor biata ei meșă albă.

— Bun, s-o luăm de la început. Ce-am spus noi când am început jocul?

— Fără levitație, fără telechinezie, nimic din toate astea, recită Tara, cuminte.

— Am o îndoială de care numai tu mă poți scăpa. Eu, plutind la trei metri deasupra solului, asta ce crezi că era?

— Levitație, fără doar și poate, chicoti Betty.

— Uite ce e, Tara, reluă Fabrice, încercând să-și păstreze un ton rezonabil. Când ai descoperit că ești un fel de *mutantă* și ne-ai spus și nouă, toți am jurat să păstrăm secretul. Însă de fiecare dată când te-ai folosit de darul tău, am avut probleme.

Ca de data aceea faimoasă când ai distrus celălalt hambar și-ai făcut harcea-parcea tractorul.

— N-a fost vina mea, mormăi Tara, și-apoi tu conduceai tractorul!

— Mda, și tot eu m-am ales cu pedeapsa. Chiar vreau să ți se facă niște teste, ca să-mi dau seama ce ți se întâmplă, dar nu când ne jucăm!

Aproape să-i dea lacrimile, Tara se lăsă să alunece pe pământ.

— Nici eu nu mai știu ce să fac! gemu ea. Nu vreau să fiu altfel. Nu vreau să am acest dar păcătos, și mai ales nu vreau să-i fac pe oameni să zboare, atunci când mi-e frică!

Fabrice se hotărî s-o liniștească.

— Termină, darul tău e genial. Desigur, deocamdată, nu prea te ascultă când e vorba de corpuri mari. Dar asta se poate schimba. Uite, îți propun niște ședințe de antrenament zilnice. Peste două săptămâni, se sfârșește vacanța. Dacă de acum și până atunci ne dăm seama că nu-i nimic de făcut, ne ducem s-o vedem pe bunica ta... și-i spunem totul!

— Niciodată! răspunse Tara cu înverșunare. Ea-i ultima persoană căreia aș vrea să-i spun.

— De ce? întrebă Fabrice, surprins de mânia fetei.

— L-ai cunoscut cumva pe Brutus?

— Pe Pascal Gentard, bruta aia mare? Da, a încercat să mă intimideze, dar cum sunt la fel de înalt ca și el, a sfârșit prin a-mi da pace. De ce?

— Era prin prima clasă de gimnaziu. Una dintre marile lui plăceri era să taie părul fetelor. Cred că-ți dai seama că având suvița pe care o am, nu s-a putut stăpâni.

— Și? întrebă Fabrice, fascinat.

— Și, chiar din clipa în care am simțit că mă apucă de păr, m-am întors și l-am împins.

— Nu se poate! făcu Fabrice. Ca pe mine adineauri?

— Nu chiar. Harul meu era mai puțin puternic, nu aveam decât nouă ani. Cu toate astea însă, s-a pomenit căzând în fund, la doi metri depărtare de mine.

— Oho, acum înțeleg! realizează brusc Fabrice, amuzat. De asta se uită el mereu la tine de parcă ai urmări să-l prefaci într-un monstru bălos pe care ai vrea să-l devori de viu!

— Mda, treaba e că am fost pedepsită pentru „brutalitate fără rost față de un camarad”.

— Ah! o compătimi Fabrice. Și?

— Și-atunci m-am dus s-o văd pe Bunica, pentru că trebuia să-mi semneze pedeapsa... și mai ales să-i spun ce mi s-a întâmplat.

— Și firește că ea n-a stat s-o asculte pe Tara, sfârși Betty, care era la curent cu toată povestea.

— M-a pedepsit pentru că m-am bătut, reluă cu tristețe Tara, și n-a vrut să-mi asculte explicațiile. Atunci am jurat că ea va fi cea din urmă care va afla de harul meu.

— În cazul ăsta, o să mergem să-l vedem pe taică-meu, decretă Fabrice. El o să știe ce-i de făcut! Mă rog, dacă de acum încolo nu reușim să te ajutăm cumva. Până una-alta, eu zic să ne întoarcem la Castel, fiindcă n-am niciun chef ca din vreo altă spaimă de-a ta să se dărâme și hambarul ăsta. Dacă o ținem tot așa cu demolatul clădirilor, tata ar putea intra la bănuiele!

Coțofana își netezi din nou aripile, foarte meditativă. Prin urmare, Tara știa de harul ei încă de la vârsta de nouă ani! Mica

tăinuitoare. Își ascunsese de minune puterea ei magică, în ciuda vârstei fragede pe care o avea. Bun. Era timpul să-și prezinte raportul. Știa ea pe cineva care n-avea să aprecieze deloc treaba asta! Cârâind la gândul surprizei pe care avea să i-o facă, pasărea își luă zborul, ieșind discret din hambar.

După ce înfulecară o gustare copioasă, Tara și Betty părăsiră Castelul contelui de Besois-Giron, tatăl lui Fabrice. Se îndreptară agale spre vechiul conac cu pietre trandafirii, acolo unde Tara și Isabella, bunica ei, se instalaseră după moartea părinților fetei.

— Cum te mai înțelegi cu bunică-ta? întrebă Betty.

— Ca de obicei, suspină Tara. N-o interesează decât notele mele. Dacă-s bune, nu comentează, dacă-s proaste, bombăne. Asta-i toată comunicarea dintre noi.

— Ah, se strâmbă Betty, nu-i deloc genial. Și-ai reușit s-o faci să vorbească despre părinții tăi?

— Nici pomeneală! răspunse cu amărăciune Tara. La fiecare încercare de-a mea, se închide în ea ca o scoică. „Au murit”, asta-mi spune de fiecare dată. „Au murit din cauza unui virus care i-a ucis în timp ce făceau niște cercetări arheologice în jungla amazoniană.” Asta-i tot ce am reușit să scot de la ea. Când i-am zis că am de gând să mă fac biolog, pentru a putea depista și distruge virușii, știi ce mi-a spus?

— Nu.

— Mi-a spus că va trebui să-i dau bice la mate, dacă vreau să fac o carieră științifică!

— O!

Betty se văzu pusă în situația de a nu mai avea argumente. Întristată de situația prietenei sale, o lăasă în fața intrării parcului ce împrejmuia conacul.

În mod ciudat, discuția aceasta îi făcuse bine Tarei. Optimistă, se hotărî să aibă o nouă întrevvedere cu implacabila ei bunică și se repezi spre acea parte a domeniului care îi era rezervată.

În spatele ei, coțofana zbură până la o fereastră deschisă, și se fofilă înăuntru. Aprecie bine virajul, înainte de a pătrunde în sala de gimnastică în care o tânără femeie executa niște mișcări de atac cu mâinile goale, cu o viteză uluitoare, asupra unui manechin. Aceasta își ridică ochii ei de culoarea nucșoarei spre coțofană, care începu să se agite și să bată larg din aripi, ca și cum i-ar fi spus ceva. Și pesemne că tânăra îi înțelese spusele, căci tresări, își duse mâna la gură, pentru a-și înăbuși un sughiț de uimire, chiar în momentul în care Tăra trecea în goană prin fața sălii. În timp ce fugea, fata alunecă pe marmura alb cu negru a culoarului, își aranjă totuși ținuta în micul salon galben, după care năvăli în biroul bunicii.

Din fericire, Isabella era singură în marea încăpăre cu piese de mobilier luminoase, în care de obicei se înghesuiau vizitatori veniți din toate cele patru colțuri ale lumii.

Când Tăra se năpusti în sanctuarul ei, aceasta era pe punctul de a consulta o carte, pe care o și închise repede. Fata avu însă timp să-i zărească titlul, *Pandemonium Demonicus*, înainte ca volumul să fie pus la loc. Înaltă, cu părul de un argintiu foarte pur, Isabella avea niște ochi verzi, ca de pisică, iar fața foarte puțin marcată de trecerea anilor.

— Ei bine! exclamă ea, iată cum știi tu să te porți, Tăra'tylanhnem! Te-am rugat parcă să nu mai alergi prin camerele de la conac!

Tara se strâmbă. Nu-i plăcea deloc când bunica i se adresa cu prenumele acela atât de bizar... pe care de altfel și-l ascunsese cu grijă de prietenii ei.

— Iertare, Bunico, pot să-ți vorbesc? E vorba despre prietenul meu Fabrice.

— N-am prea mult timp la dispoziție, copila mea, dar te ascult. Ce s-a întâmplat? V-ați certat?

— Nu, nu, nu te-aș fi deranjat pentru asta. De fapt, am vorbit despre părinții noștri. Știi că mama sa a murit și că el trăiește singur cu tatăl său la Castel.

— Da. Știu.

— Ei bine, tatăl său îi vorbește mereu despre maică-sa, pe când tu nu-mi vorbești niciodată despre părinții mei. Mă doare că nu știi nimic despre ei. Am impresia că-mi *ascunzi* ceva.

Bunica părea să-și țină respirația. Tara nu era totuși sigură de asta până în momentul în care băgă de seamă că Isabella strângea atât de tare marginea mesei, încât degetele i se albiseră.

Cu toate astea, vocea bunicii păru totuși netulburată atunci când îi răspunse rece:

— N-am nimic de ascuns, Tara'tylanhnem.

— Atunci de ce refuzi să vorbești cu mine despre asta? De fiecare dată când abordez subiectul, mă trimiți în camera mea sau găsești tu ceva ca să-mi abați atenția. E... penibil, la urma urmei! Nu mai am patru ani!

Isabella făcu un efort aproape dureros pentru a da drumul mesei. Își îndoi degetele, apoi bătu gânditoare cu vârful lor în platoul magnific marchetat, moment în care Tara sesiză cu uimire că degetele ei lăsaseră parcă un fel de... arsură pe lemn. Dar după numai câteva secunde, arsura dispăruse.

Își îndreptă din nou atenția asupra bunicii.

— Tu nu ai decât doisprezece ani, Tăra'tylanhnem, reluă Isabella, așa că n-am ce să discut cu tine despre ceea ce trebuie sau nu trebuie să-ți spun.

Tăra moștenise însă de la bunică-sa o încăpățănare cel puțin egală cu a ei.

— De ce? Era fiica ta, desigur, dar era și mama mea. Nu mi-au rămas de la ea decât niște fotografii, și nicio amintire. De ce nu vrei să mi le împărtășești și mie pe ale tale?

Isabella trase cu putere aer în piept, simțind cum o năpădea iar vechea tristețe. Tăra'tylanhnem semăna atât de mult cu preaiubita ei fiică! Avea până și aceeași linie voluntară a bărbiei, același nas drept și fruntea inteligentă. Iar de la tatăl ei moștenise clăia aceea de păr auriu însemnată cu o șuviță albă atât de distinctivă, și mai ales ochii aceia de un albastru marin atât de aparte. Era mai tare decât ea. De fiecare dată când o vedea, suferea și suferința îi alunga dragostea ce i-o purta nepoatei sale, lăsându-i doar simțul datoriei, responsabilitățile... și durerea exilului.

— Nu sunt datoare să-ți dau explicații, zise ea cu răceală. Du-te în camera ta.

Tăra se simți copleșită de frustrare. Miile de întrebări pe care le avea de pus i se îngrămădeau pe buze. De ce purta același nume de familie cu cel al bunicii, de vreme ce părinții ei fuseseră căsătoriți? De ce nu voia Isabella să vorbească despre asta? De ce părinții ei nu aveau mormânt? Și care era misterioasa îndeletnicire a bunicii sale?

Tăra văzuse valizele pline cu dolari și cu euro. De la fereastră bibliotecii, îi văzuse nu numai pe țărani și pe notabili, ci și

marile limuzine și escortele, gărzile de corp care aruncau priviri neliniștite în jur și umflăturile pe care le făceau revolverele lor prost ascunse. Și bunica ei care lipsea adesea de acasă.

Două fete din sat veneau în fiecare zi să le facă menajul, iar în afară de Tara și de bunica ei, la conac mai locuiau încă trei persoane: Deria, Tachil și Mangus. Deria, o femeie tânără și drăguță, care n-o scăpa nicio clipă din ochi pe Tara, îi lăsa uneori curioasa impresie că se afla acolo ca s-o *protejeze*. De la fermecătoarea Deria se răspândeau uneori o stranie aură de... sălbăticiune. Era asemenea unei pisici, mereu cu ochii în patru. Era cu neputință s-o iei prin surprindere (și asta nu pentru că n-ar fi încercat!), sau chiar s-o dezechilibrezi. Tara o văzuse antrenându-se și ridicând fără efort greutatea care pe Tachil îl făceau să se strâmbe. Acesta din urmă, înalt, slab, mereu ocupat cu sculptarea unor bucăți de lemn care începeau serios să invadeze marea casă, avea sarcina să se ocupe de grădină, pe care o înfrumuseța tot timpul cu o grijă maniacă. Și Mangus, mic, mai degrabă gras și aproape chel, care găsea că viața e frumoasă și râdea tot timpul, se ocupa de bucătărie, unde pregătea uneori niște feluri de mâncare nemaipomenite. Dacă Betty și Fabrice considerau că e ciudat ca grădinarul și bucătarul să locuiască împreună cu ele, Tara se obișnuise cu prezența lor. Atât de mult, încât, dacă ei ar fi trebuit într-o bună zi să plece, le-ar fi simțit lipsa.

Auzi în spatele ei un zgomot. Deria intră cu mersul ei de felină, cu coțofana domesticită pe umăr, și-l anunță pe următorul vizitator. Tara simți că bunica ei părea acum *ușurată* că putea pune capăt discuției. Ceea ce o agasă.

— Îmi pare rău, Tăra'tylanhnem, trebuie să-l primesc pe acest domn. Du-te, copila mea, pe curând.

Tăra înțelese că n-avea rost să insiste. Înălță din umeri și ieși târșâindu-și picioarele. Urcă în camera ei și se trânti pe pat.

Fostă casă de țară restaurată în secolul al XIX-lea, locuința lor era confortabilă și spațioasă. Tărei îi plăceau îndeosebi două locuri. Unul era camera sa, situată în turnulețul din stânga. Mare și foarte luminoasă, dădea spre peluza care cobora în pantă lină până la pădurea din apropiere. Uneori, dimineața foarte devreme sau la lăsarea întunericului, Tăra putea zări verife, cerbi și chiar porci mistreți care se aventurau la marginea ei. Celălalt loc era biblioteca. Îi plăcea să citească încă de pe vremea când era foarte mică. Povestirile cu aventuri și mistere o fermecau, purtând-o pe alte meleaguri.

Tocmai se pregătea să se ridice, când soneria telefonului o făcu să tresară. Era Deria, care-i făcuse legătura.

— Tăra?

Vocea de la telefon era șoptită.

— Fabrice? răspunse Tăra, șoptind și ea instinctiv. Ce s-a întâmplat?

— N-o să-ți vină să crezi! M-am molipsit de la tine!

— Poftim?

— Harul tău, chestia aia pe care o faci tu, o fac și eu!

— Știi ce, Fabrice, dacă ai chef de glume..., începu Tăra.

— Nu-i vorbă de nicio glumă. Vocea băiatului tremura de emoție. A avut loc un accident. M-am dus în turnul de la nord ca să văd restaurarea pe care tocmai o terminaseră muncitorii. Nu legaseră prea bine schelăria și în clipa în care treceam pe sub ea, s-a prăbușit peste mine.

— Nu se poate! Sper că nu ești rănit?

— Nici vorbă, tocmai asta încerc să-ți spun! Pesemne că ești molipsitoare, căci atunci când am văzut cum se prăbușește schela peste mine, am făcut la fel ca tine. Am împins. Și-a ținut! Toate alea și-au luat zborul. Am însă o durere de cap de-mi vine să urlu.

Tara se ridică din pat, mută de uimire.

— Tu... tu chiar crezi că eu ți-am...

— Nu știu. Nici eu nu înțeleg mai mult ca tine. Știi, cred că trebuie să ne întâlnim. Fiindcă taică-meu a văzut totul!

Tara scoase un geamăt.

— Și ce ți-a zis?

— Abia atunci lucrurile au început să devină *cu adevărat* ciudate. M-a luat în brațe, s-a pus pe plâns, apoi a țipat că era cea mai frumoasă zi din viața lui și că ăsta era cel mai frumos dar pe care i-l puteam face.

Tara rămase cu gura căscată.

— Tara, se neliniști Fabrice, mai ești acolo? Așadar, tu ce zici să fac, să-i spun și despre tine?

— Nu! Prefer să discutăm despre asta mâine. Ne întâlnim în față casei mele, la nouă. Iar pân-atunci, nicio vorbă, ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

Din tonul vocii sale, se simțea că Fabrice era dezamăgit, dar nu comentă.

De îndată ce băiatul închise telefonul, Tara își apucă șuvița și începu s-o molfăie. Și dacă avea dreptate? Dacă era molipsitoare? Se gândi așa timp de vreo zece minute, apoi suspină. Nu folosea la nimic să se sperie. Mâine avea să vadă mai bine. De

altfel, nu servea la nimic să stea închisă în cameră. Mai bine să se ducă să răsfoiască niște cărți în bibliotecă, ceea ce o să-i schimbe cursul gândurilor.

Se strecură ca o umbră în încăperea în care dormeau mii de cărți. Deschise ușa și suspină ușurată. Deși în bibliotecă se afla un sector în care cărțile era ținute sub cheie (ceea ce o făcea uneori să râdă de-a binelea pe seama bunicii; îi era cumva teamă că unele cărți ar putea *fugi* sau ce altceva?), Tara avea acces la cele mai multe dintre ele.

Mereu atentă să nu facă zgomot, se apucă să descifreze distrată titlurile cunoscute, când un murmur o făcu să-și întrerupă căutarea. Auzea ceva...

Surprinsă, constată că sunetul venea dintr-un loc situat chiar deasupra șemineului.

Vocea pe care o auzea era chiar a bunicii, care părea atât de mânioasă, încât ar fi putut fi auzită de la celălalt capăt al satului. Totuși, pentru a înțelege deslușit ceea ce spunea, Tara trebuia să se apropie de sursa sonoră... care se găsea la trei metri de la nivelul solului!

Ochind scara de lemn care culisa pe șine pentru a se putea ajunge la cărțile așezate cel mai sus, se cățără cu iuțeală pe ea... Se aplecă spre postamentul șemineului, se lungi cât putu de mult, apoi, la limită, se agăță de marginea sculptată și se strecură cu grijă dedesubt. Stătea așezată pe vine, într-un echilibru instabil, dar putea auzi în sfârșit conversația.

— Tu ești *Păzitorul Porții*, Besois-Giron! vocifera bunica ei. Nu-ți era permis să-i dezvălui fiului tău adevărul! Este inadmisibil!

Au! Era clar că Besois-Giron era săpunit zdravăn. Îi răspunse probabil ceva, căci vocea bunicii scăzu atât de mult, încât Tara trebui să facă un efort deosebit pentru a auzi ce spune.

— Cum adică e *asemenea Nouă*? șuieră furioasă Isabella. Îți arde de glume!

— ...

Ce zici că are? A *împins* schelăria care se prăbușea peste el? Emanatiile? Ce fel de emanații?

— ...

Vocea bunicii deveni periculos de amenințătoare.

— Hai să vedem dacă am priceput eu bine, Păzitorule! Tu vii să-mi dai mie de veste că *tu*, care te tragi dintr-o lungă și credincioasă linie de Păzitori întru totul *Nonso*, ai procreat un *sortitor*, pe fiul tău Fabrice, fiindcă emanațiile Porții au atins-o pe soția ta? Așa ceva nu s-a întâmplat timp de nouă sute de ani, de ce tocmai acum?

Respirația Tarei fu cât pe-acți să se întrerupă. Un *ce*?

Bunica ei reluă, la fel de mânioasă.

— Dar eu nu i-am spus nimic Tarei, pentru că trebuie s-o *protejez*. Dacă nimeni nu știe că Tara e potențial o sortitoare, atunci e în siguranță. De altfel, la ea nu se vede deocamdată nici cea mai mică urmă de înclinație magică.

— ...

— Nici nu poate fi vorba. A-i spune adevărul și a o prezenta Înaltului Sfat al magilor e cu totul exclus. Înainte de a muri, i-am jurat tatălui ei că ea va rămâne străină de toate astea și îmi voi respecta promisiunea chiar dacă *nu* sunt de acord cu ea. Între timp, vreau ca între cei doi copii să nu mai există niciun

fel de legătură. Fabrice trebuie să se ducă în AltăLume. Ah! Și încă ceva, Păzitorule: ăsta nu e un sfat, ci un *ordin*!

Pocnetul sec al închiderii telefonului punctă sfârșitul acestei conversații. Tara se agăță cum putu mai bine de piatra alunecoasă, cu urechile vuindu-i după toate cele auzite.

Bunica ei *știa*! Știa că și ea era o... *sorțitoare*! Cum adică, o sorțitoare? Și se vede că și Fabrice era. Dar se părea că în cazul lui Fabrice asta era ceva neobișnuit. Iar contele era păzitorul unei porți. Al unei porți care împrăștia *emanațiile* a ceva. Dar o poartă pentru a te duce unde? Și ce era cu acel misterios înalt sfat?

Cu capul gata să-i plesnească de atâtea întrebări, Tara nu mai știa ce să facă. Bunica i se părea dintr-odată o străină.

Se ridică brusc de pe stînghia pe care stătea: Betty! Betty care nu divulgase niciodată nimic din ce-i încredința Tara, care era cea mai bună și mai de încredere prietenă a sa. Trebuia să-i vorbească lui Betty. La urma urmei, ea nu era o mutantă, ci o sorțitoare, făcea magie, nicidecum telechinezie!

Se aplecă, apucă scara și, cu foarte mare grijă, întinse un picior, încercând să-și transfere greutatea de pe șemineu pe scară.

Uitase doar un mic amănunt.

Scara se afla la capătul cursei în celălalt sens, dar în direcția aceea avea toată biblioteca la dispoziție ca să gliseze... și chiar așa se și întâmplă.

Sughițând de uimire, Tara simți cum îi fuge suportul de sub picioare. Își trase iute piciorul înapoi, dar se apucă din instinct de scară. Rezultatul: se pomeni cu vârfurile picioarelor rămase pe șemineu și cu mâinile agățate de scară, trupul ei făcând un fel de punte aruncată deasupra golului dintre ele.

Timp de câteva clipe de spaimă, rămase suspendată așa, incapabilă să facă vreo mișcare.

Problema era însă că biblioteca nu fusese concepută să suporte greutatea unei fete pe punctul de a se răsuci pentru a-și regăsi echilibrul.

Se auzi ceva ca un pocnet sec, care-i îngheță Tarei sângele în vene. Își înalță ochii spre partea de sus a bibliotecii și se îngălbeni. Cu un scrâșnet surd, pitonii de fier care o țineau fixată erau pe cale să iasă din perete unul după altul...

Tara simți cum i se scurge sudoarea pe șira spinării. Ai, ai, ai! Trebuia cu orice preț să se urce din nou pe șemineu, înainte de producerea unei teribile catastrofe. Sub ochii ei holbați, cedară și ultimele pitoane și, într-un pâraie ca de sfârșit de lume, biblioteca se înclină cu o maiestuoasă încetineală; Tara se pomeni smulsă de pe șemineu, cărțile alunecară ca o avalanșă și totul se năruí.

Curios lucru, căderea Tarei avea să fie în același timp și scurtă, și foarte îndelungată, aerul părând să se îngroașe într-atât încât o susținu. Își simți șuvița albă trosnind, atinsă parcă de un curent electric, apoi se regăsi ca prin minune pe picioarele ei... și văzu cu groază cum acea jumătate de tonă de cărți năvălea peste ea.

Îngrozită, își întinse brațele pentru a se feri... apoi întreaga încăpere fu acoperită de cărți, valul lor oprindu-se ca prin farmec la vreo cinci centimefiri de picioarele Tarei, făcând în jurul ei un cerc perfect.

Uluită de dezastrul din fața ei, nu putu spune mai mult decât:

— Hopa!

Apoi, după ce respiră adânc, adăugă:

— E clar, pot să-mi fac valiza... Bunica o să mă omoare!

Tușitul cuiva îi atrase atenția spre ușă, așa că se întoarse, cu inima bătându-i cu putere. În fața ei stătea Mangus, atras de zgomot, care contempla catastrofa stupefiat.

Încercă să-i zâmbească, nesigură.

— Îmi... îmi pare rău, Mangus, m-am urcat pe scară, dar am alunecat și-am căzut.

— Vă... văd, răspunse calm Mangus, care numai cu greu putea ignora dezastruosul spectacol al cărților ce zăceau pe jos. Și a găsit Domnișoara ceea ce dorea?

De obicei, fraza arhaică a lui Mangus i se părea mai degrabă amuzantă, dar acum tânărul acela gras și pe jumătate chel i se păru mai curând *neliniștitor* decât amuzant.

— Da, Mangus, am găsit chiar mai mult decât mă așteptam. Știi trebuie să mă duc la Betty, am uitat să-i spun ceva, după care mă întorc și pun totul în ordine. Promit.

Mangus strânse din ochi, se uită spre șemineul pe care încă se mai puteau vedea urmele bascheților Tarei, apoi spre carna-jul de cărți din cameră, și spre Tara, teafără și nevătămată în mijlocul unui cerc perfect. Apoi adaugă, ca o scuză:

— Îmi pare rău, Domnișoară!

Și, mișcându-și mâna lui grăsuță de sus în jos, pronunță:

— Pe Pocus, te paralizez pe loc și-n felul ăsta nu suferim deloc.

Tara se pomeni deodată complet imobilizată, de parcă ar fi fost paralizată. Putea să-și miște capul și era în stare chiar și să vorbească, dar restul corpului nu-i mai dădea ascultare. Respira, dar fără să-și poată controla respirația. Stătea în picioare, dar nu se simțea stăpână pe ele.

— Ce mi-ai făcut? țipă ea. Ajutor, Bunico, ajutor!

Isabella, căreia i se păruse că un elefant sărea coarda deasupra capului ei, atunci când cărțile, apoi biblioteca, se prăbușiseră, urca deja scările, și-n mai puțin de două secunde năvălea în cameră, cu ochii scoțând scântei, gata să-l facă pulbere pe cel ce-i amenința nepoata, cu mâinile ridicate învăluite într-o curioasă lumină albă. Când îi văzu pe Mangus, pe Tara și miile de cărți de pe jos, se opri brusc, uluită, iar lumina din jurul mâinilor ei dispăru.

— S-a urcat pe șemineu și a ascultat convorbirea dumneavoastră, Doamnă, îi spuse calm Mangus. Voia să se ducă să-i spună totul prietenei sale, Betty. Asta nu mi s-a părut deloc nimerit. Mai mult, cred că s-a folosit inconștient de puterea ei, deoarece, în ciuda căderii, nu s-a rănit deloc.

— Demiderus fie lăudat! exclamă Isabella. Ai făcut bine. I-ai aruncat un Pocus paralizant?

— Da, Doamnă. Dar mi-e teamă că o scape de el, căci se mișcă repede, observă el.

În tot acest timp, Tara se lupta să-și recapete controlul asupra corpului ei. Înnebunită, văzând că nu ajungea la niciun rezultat, se repezi cu gura la bunică-sa.

— M-ai mințit! M-ai mințit de când eram mică de tot! Dar și eu te-am mințit! Și nu m-am folosit de puterea mea *inconștient*, e multă vreme de când o folosesc și știu ceea ce suntem. Noi nu suntem la fel ca și ceilalți oameni, noi suntem...

— ...sortitori!

Dacă fața bunicii sale se crispase de uimire când aflase că nepoata ei își cunoștea înclinațiile, confirmarea Isabellei îi spulberă Tarei efectul scontat.

Câte un punct pentru fiecare.

Fata înghiți cu greu.

— Vă... vrăjitori? bâlbâi ea.

— Nu. Nu *vrăjitori*, *sorțitori*, ceea ce înseamnă „cei ce știu să lege sorții” în vechiul limbaj. Nonsorțitorii, sau Nonso cum le zicem noi, au auzit vorbindu-se despre sorțitori și le-au zis palidelor lor imitații *vrăjitori* sau *vrăjitoare*, în loc să folosească terminologia exactă. Pe scurt... îmi promiți că n-o să fugi dacă te scap de Pocus? Ținu să afle bunică-sa.

— N-o să fug dacă îmi juri c-o să-mi spui *tot* adevărul, îi răspunse Tara, hotărâtă să obțină tot ce se putea obține.

Bunica ei se înțepeni.

— Nu pot să-ți spun întregul adevăr, așa că refuz să-ți jur. Dar pot să-ți dezvălui unele amănunte care te privesc. Dacă te învoiești, bine. Nu-i loc de târguială.

Tara înțelese că neînduplecata ei bunică nu avea chef de discuții. Dând dovadă de înțelepciune, se hotărî să se mulțumească (cel puțin, deocamdată) cu ceea ce avea de gând să-i spună.

— N-o să fug. Scapă-mă de chestia asta, de Pocus, dacă nu te superi.

Mangus se pregătea să-i facă pe plac, când Isabella îl opri.

— Așteaptă!

Servitorul se opri și o privi, atent. Bunica i se adresă atunci Tarei.

— Tara'tylanhnem, ia să vedem noi un pic de ce ești în stare. Închide ochii și încearcă să-ți închipui că ești prinsă într-un fel de plasă cu ochiuri bleu-turcoaz.

Tara îi dădu ascultare. Închise ochii și... tresări. Își închipui și se văzu, prinsă într-o plasă turcoaz care-i împiedica orice

mișcare. Surprinsă, deschise iar ochii și plasa dispăru. Mintea i se limpezi imediat. Ca și cum o voce i-ar fi șoptit la ureche tot ce trebuia să facă.

Respiră adânc și își închipui că plasa dispărea, dar de această dată în realitate.

Un pocnet sec o făcu să tresară și se pomeni din nou liberă să se miște.

Când deschise din nou ochii, observă că Mangus o privea cu stupoare, iar bunica ei, cu satisfacție.

— Nici măcar n-ai avut nevoie de o formulă magică! Harul tău e deosebit de puternic pentru vârsta pe care o ai. Ce încurcătură! În fine, o promisiune e o promisiune, și nici chiar eu n-o pot încălca, deși tare mi-ar mai plăcea.

— Asta e una din întrebările mele, Bunico! Noi suntem *sorțitori*, dar de ce și cum? Avem anumite înzestrări, te-am auzit vorbind despre poartă, despre păzitori, despre emanații, despre Fabrice și despre conte, despre un sfat, și ce-i cu această promisiune?

— Ai, se strâmbă sorțitoarea, nu credeam că ai auzit atâtea! Ca să ți le explic pe toate, mi-ar trebui mii de ani de istorie, iar tu nu ai decât doisprezece. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le-ai putea înțelege. Nu pentru că nu ești inteligentă, adăugă ea în clipa în care Tara se pregătea să protesteze, ci pentru că ești încă prea tânără. Îmi pare rău. Și ceea ce fac acum e spre binele tău.

Înainte ca Tara să poată reacționa, Isabella își mișcă mâna ca și cum ar fi șters o tablă, și lansă:

— Pe Mintus, vei uita și memoria ți se va întuneca!

Fata se pomeni atinsă deodată de sorțul de uitare. Se clătină pe picioare, apoi căzu ca un bloc. Mangus reuși s-o prindă la timp.

Isabella se sprijini de spătarul canapelei, părând deodată foarte obosită. Apoi își îndreptă bustul și spuse:

— Mangus, roag-o pe Deria s-o culce. Sorțul de uitare ar trebui s-o împiedice să-și amintească de cele întâmplate. Eu o să pun biblioteca în ordine.

— Doamnă, îmi păreți a fi tare obosită. Munciți prea mult. Copila asta e foarte inteligentă. Dacă ați vrea s-o lăsați să-și urmeze calea, poate că ar fi mai ușor și pentru dumneavoastră, și pentru ea.

Isabella schiță un mic zâmbet trist.

— Dar n-am de ales, Mangus. I-am promis tatălui ei că Tara va duce o viață liniștită și, pe cât posibil, ca toți ceilalți oameni. Protejând-o în felul meu, o pun la adăpost.

— Dar n-o s-o puteți ține ascunsă foarte multă vreme, Doamnă. Harul ei e deosebit de puternic. Cunoscut foarte puțini sorțitori capabili să scape de vreunul dintre Pocus-urile mele. Și mai cu seamă că n-a făcut niciun fel de antrenament. Harul ei mi se pare... ceva *instinctiv*.

— Da, știu. Asta am vrut și eu să testez, și-am fost la fel de surprinsă ca și tine. Nu-ți fă griji, totul o să fie bine. Las-o pe mâna Deriei. Când se va trezi mâine-dimineață, își va relua cursul firesc al vieții.

Făcu un gest, și biblioteca se fixă din nou de perete; un altul, și cărțile se îndreptară cumini spre secțiunile din care făceau parte.

— Nu! strigă brusc sorțitoarea, nu pe acolo! Cărțile de botanică la B și cele de artă culinară la C, dacă nu vă e cu supărare; hai, fuguța!

Într-un moment de mare zăpăceală, cărțile de pe rafturile B și C se ciocniră, iar unele dintre ele își pierdură câteva file în timpul accidentului. Apoi fiecare rând își ocupă din nou locul stabilit și paginile orfeline zburară ca niște păsări albe prin toată încăperea, căutând fiecare să ajungă la cartea căreia îi aparținea. Câteva încercară să se integreze în secțiunea unde se aflau cărțile ținute sub cheie, însă după ce fură cât pe-aci să fie înghițite de o enciclopedie deosebit de agresivă, paginile pricepură că n-aveau niciun interes să zacă în paraginile ei, așa că zburară spre rafturile B și C.

Isabella își ridică ochii spre cer.

— Pe Demiderus, suspină ea, ai putea crede că aceste cărți au un *minimum* de inteligență!

În fine, toate își regăsiră locul și nu mai rămase nici urmă de catastrofă.

— Acum, du-te, îi spuse Isabella lui Mangus.

— Prea bine, Doamnă.

Servitorul renunță la orice discuție. Sorțitoarea i se părea prea optimistă. Doar el văzuse, cu ochii lui, felul în care Tara își redobândise libertatea și-i era limpede că-și folosisese puterea instinctiv, pentru a se proteja, atunci când căzuse. Fata nu mai putea fi ținută prea mult sub control.

Coșmarul unei nopți de vară

Tara dormea, cufundată în așternutul cald al patului. Taros, câinele ei din pluș, Kermit Broscoiul și un enorm Winnie Ursulețul făceau de pază nu departe de fereastră. Un lanț hi-fi clipea blând în întuneric și biroul, pentru că era vacanță, încă nu era năpădit de caiete și cărți.

Deodată, un vânt puternic se izbi de fereastra întredeschisă, făcând perdelele să zboare, și o formă albă se strecură înăuntru. Încet-încet, ca și cum i-ar fi fost greu, apariția aceea căpătă o înfățișare omenească. Era acum o încântătoare femeie tânără, cu păr lung, negru și buclat, și cu un aer îngrozitor de trist. Palida fantomă se apropie de pat și se aplecă deasupra Tarei, copleșită de un puternic val de iubire pentru adolescentă.

— Tara... Tara, scumpa mea, ascultă-mă, recunoaște-mi vocea!

Prin somn, fata zâmbi.

— Ma... mamă? Tu ești, mamă?

— Da, iubito, eu sunt! Am reușit în sfârșit să-mi trimit spiritul până aici, pe Pământ, așa că ascultă ce am să-ți spun, căci nu am prea mult timp la dispoziție. Vă pândește un pericol îngrozitor, pe tine și pe bunica ta!

Cu ochii tot închiși, Tara încruntă din sprâncene.

— Maman? Nu-i așa că n-ai murit?

— Nu, draga mea. Am fost răpită de Magister, teribilul Stăpân al Sangravorilor. El i-a făcut pe toți să creadă că am murit, dar eu sunt cât se poate de vie și prizonieră în fortăreața cenușie din AltăLume!

— Trebuie s-o previn pe bunica, ea o să te scape de acolo!

— Nu, nu, mai ales asta, nu! exclamă ea înspăimântată. Magister a aruncat asupra mea un sorț de moarte. Nu trebuie să încerci să mă găsești, draga mea, tu trebuie să te îngrijești numai de tine. Ascultă ce-ți spun: de îndată ce voi pleca, vreau ca tu să te trezești și să te duci la bunica ta. Vreau să-i spui că ai avut o viziune foarte ciudată, că un bărbat cu fața acoperită de o mască sclipitoare atacase conacul. Nu cred că Magister va veni personal, îl va trimite probabil pe Treankus, brațul său drept. Ea va ști ce să facă pentru a se apăra de el. Dar, mai ales, nu-i vorbi despre mine. Înțelegeți, ți-o interzic!

Și înainte ca fata să poată protesta, o atinse pe Tara pe frunte, pentru a-i fixa în minte porunca dată. Își întrerupse însă deodată gestul.

— Pe strămoșii mei, un sorț de uitare! Bunică-ta a pus un Mintus pe mintea ta! Asta înseamnă că ai intrat deja în posesia puterilor pe care le deții! Înțeleg de ce nu se interesa până acum Magister de tine... Aștepta să devii și tu o sorțitoare! O,

Doamne, Tara, Mintus-ul va șterge tot ce ți-am spus până acum!
O să uiți totul!

Disperată, fantoma încercă să frângă Mintus-ul, dar era prea slabă și sorțul mult prea puternic. Încă de pe acum, acesta începuse să șteargă prezența și vorbele ei din memoria Tarei. Cu un geamăt sfâșietor, spectrul nu se mai putu lupta mult cu el și pieri, nu înainte de a-i lansa un ultim avertisment:

— Amintește-ți! O, fata mea, te implor, amintește-ți!

Adolescenta rămase însă cufundată în somnul acela adânc provocat de Mintus, iar orele se scurgeau, grele și reci, fără ca ea să facă vreo mișcare.

Deodată, prin fereastra rămasă întredeschisă, răsună un strigăt. Tara deschise ochii, cu inima bătându-i cu putere, apoi se sculă în picioare. Nu-și amintea *deloc* cum ajunsese în pat, dar era sigură că auzise un zgomot... ciudat.

Strigătul se auzi din nou, făcând-o să tresară. Sări din pat și văzu o scenă de coșmar prin fereastră. Sub clarul de lună descrescătoare, patru forme întunecate se băteau cu Tachil și Mangus, care se luptau cu disperare să nu se lase copleșiți!

Tara țipă de spaimă și ieși din cameră în goana mare, fără să mai stea pe gânduri. Bunică-sa cobora deja treptele și ea se ținu pe urmele ei. Când ajunseră amândouă în fața conacului, Tachil și Mangus zăceau la pământ și cele patru forme întunecate, aplecate deasupra lor, se ridicau amenințătoare. Tara se îngălbeni. Ființele acelea nu erau umane! Un păr scurt le acoperea întregul trup și labele lor erau înzestrate cu niște redutabile gheare de culoarea oțelului. Aveai impresia că siluetele acelea negre cu mușchii ieșiți în relief, cocoșate, prost întocmite, nu se țineau prea bine pe picioarele lor prea scurte,

și totuși se repezică asupra Tarei și a Isabellei cu o viteză uluitoare.

Bătrâna femeie nu se lăsă impresionată. Ridicându-și foarte sus mâinile înconjurate de o lumină albăstruie, pronunță o formulă magică:

— Pe Retrodus, demoni, de-aici vă gonesc, și-o viață în iad vă menesc!

O rază albăstruie țâșni din mâinile sale și-i lovi pe cei patru monștri, care se umflară și se zvârcoliră, urlând de durere. Apoi incantația își făcu efectul și, cu toate eforturile lor de a o apuca pe Isabella, vraja îi făcu să dispară, chiar în clipa în care ghearele lor atingeau ușor tivul lungii sale cămăși de noapte.

Însă o a cincea siluetă, ascunsă, se putu desfășura în voie.

Isabella nu mai avu nicio posibilitate de apărare. Nu-l văzu pe bărbatul îmbrăcat într-un veșmânt gri-închis, cu fața acoperită de o mască scânteietoare, când acesta țâșni în spatele ei, strigând:

— Pe Rigidifus, fie ca sorțitoarea să împietrească și la porunca mea Carbonus s-o mistuiască!

Tara țipă îngrozitor când fulgerul o atinse pe bunica ei, iar sorțul de uitare se făcu țândări ca urmare a șocului. Își aducea aminte deodată, de toate! Isabella se prăbuși și raza își schimbă culoarea, devenind de un roșu sângerieu. Tara nu mai stătu pe gânduri. Într-o încercare disperată de a abate focul de culoarea purpurei, apucă raza cu o mână și, cu o mișcare puternică, i-o trimise înapoi agresorului, lovindu-l în plină figură.

Bărbatul urlă de furie și de durere. Se clătină, mergând de-a-ndăratelea până la lunga limuzină neagră care îl aștepta, iar aceasta se răsuci în semicerc, cu un scrâșnet turbat de pneuri.

Tăra se repezi spre bunica ei. Când o atinse, i se păru că atingeă o statuie. Bătrâna era la fel de rece și de dură ca marmura! Văitându-se, fata nu știa ce să mai facă, atunci când Deria veni în fugă, alarmată de țipete.

Tânăra femeie își păstră sângele-rece. Dintr-o săritură, ajunsă lângă Isabella, căreia îi pipăi corpul cu multă precizie.

Apoi făcu același lucru și în cazul celor doi servitori, înainte de a reveni la sorțitoare. Își cufundă privirile în cele ale Tărei.

— Tăra! Ascultă-mă. Nu mai plânge, am nevoie de ajutorul tău!

— Bine dar, ce s-a întâmplat, Deria? Ce s-a întâmplat?

Fata nu mai știa ce să facă. Își amintea de toate, de conversația telefonică, de Pocus, de trădarea bunicii, de sorțul de uitare și... de faptul că mama ei era în viață!

Deria îi răspunse cu amărăciune:

— Sunt o proastă. Eram obosită și am adormit. Mi-am neglijat rolul de protectoare. Când am auzit țipetele, am dat fuga, dar era prea târziu. Tu trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

Tăra bălbâi:

— O... o protectoare?

— Da, sunt un fel de gardă de corp. Am fost angajată de bunica ta ca să am grijă de tine. Foarte eficient, după cum poți vedea. Te-am protejat *grozav* de viespi, de țânțari, de vipere, dar se vede că asta e tot ce am fost în stare să fac.

Remușcarea Deriei părea atât de profundă, încât Tăra o bătu pe umăr cu afecțiune.

— E-n ordine, zise ea, nu poți veghea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Știi, un fel de *chestii* cocoșate, cu gheare, i-au atacat pe Tachil și pe Mangus, și atunci bunica a

ieșit din casă, i-a eliminat pe monștri, dar un bărbat în gri... fără față, era ascuns, a atins-o cu raza lui, după care eu i-am prins-o, i-am trimis-o înapoi și l-am lovit cu ea drept în mutră. Și-atunci el a urlat, și-a întins-o.

Deria respira zgomotos.

— Ai *prins-o* și i-ai *trimis-o înapoi*? Doamne Dumnezeule, n-am mai auzit niciodată una ca asta!

— Dar ce i-a făcut bunicii? De ce s-a prefăcut în statuie... și Tachil și Mangus au...

— Murit? Nu, sunt doar leșinați. În general, monștrilor le place ca prăzile lor să fie încă în viață atunci când... pe scurt, dacă n-ai fi fost tu, ei ar fi petrecut un sfert de oră infect. Tu i-ai salvat! Agresorul n-a vrut să-și folosească forța împotriva a doi simpli sorțitori. A preferat să se păstreze pentru bunica ta. Mmm, lasă-mă să mă gândesc puțin. Probabil că a folosit un foc-mag. Ai văzut ce culoare avea? Știu că e greu pentru o sorțitoare fără experiență, dar trebuie să încerci să-ți amintești.

Tara răspunse fără să ezite:

— Mai întâi alb și apoi roșu. Raza era roșie!

Deria îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Roșie, zici? Bine. Trebuie că e vorba de un nou soi de pietrificant-carbonizator, desigur, e logic. Atunci când i-ai întors raza înapoi, el avusese deja timpul necesar s-o pietrifice pe bunica ta, dar asta l-a împiedicat să mai pronunțe un sorț de apărare. Se pregătea s-o carbonizeze și s-o ucidă, numai că tu i-ai trimis raza drept în față. Îți va fi ușor să-l recunoști. E o rană care nu se va vindeca niciodată cu adevărat. Chipul său va arde până la sfârșitul zilelor sale. Numai dacă nu-i anulezi tu sorțul, sau dacă dispari...

Tara nu spuse nimic, dar simți o satisfacție crudă.

— Bine, acum fii atentă la mine. Bunica ta n-a murit, dar starea ei e gravă. N-o putem lăsa aici, trebuie să iau legătura cu niște ajutoare. Voi folosi așadar un fel de levitație pentru a transporta corpurile. Trebuie să fii foarte atentă la ceea ce fac eu și să faci și tu la fel ca mine.

Tara tresări.

— Un *sort*?

— Da, de levitație. Asta înseamnă că pot ridica trupurile fără să pun mâna pe ele. O să-ți arăt cum o să fac cu Tachil și Mangus, și tu o să încerci să faci același lucru cu bunica ta.

Tara era prea zguduită ca să mai poată reflecta. Nu răspunse nimic.

— Faci gestul de a ridica, îi explică Deria, și spui: „Pe Levitus, eu te salt, tu mă ascuți și te înalți!”

Fără ezitare ori împotrivire, trupurile țepene ale lui Tachil și Mangus se ridicară de la sol și începură să plutească, sub privirile uluite ale Tarei. Deria avu grijă să le îndrepte spre conac, iar Tara se întoarse spre bunica ei.

Toată această poveste i se părea complet aiurea. Știind din experiență în ce măsură harul ei era greu de controlat, ea făcu fără prea mare convingere gestul de a-i ridica trupul înțepenit, închipuindu-și că acesta avea să i se supună și o să înceapă să plutească. Credea atât de puțin în ceea ce făcea, încât uită să recite formula.

Ca prin farmec, bunica ei se ridică literalmente! Dar nu la un metru deasupra solului, ci mult, mult mai *sus*! Înainte ca Tara, uluită, să mai aibă răgazul necesar s-o oprească, ea

trecuse deja de vârful arborilor și se înălța spre cer... în direcția Lunii! Panicată, fata țipă:

— Coboară, Bunico, coboară!

Timpe de o clipă îngrozitoare, i se păru că bunica refuză să i se supună, apoi trupul ei începu să coboare docil, și sfârși prin a pluti grațios dinaintea ei. Încercând să-și domolească bătăile inimii, Tara înghiți cu greu în sec, apoi o împinse cu multe, multe precauții pe bunică spre casă. Trupul ei nu opuse vreo rezistență. Era de-ajuns să-i dea un impuls, pentru ca el să se îndrepte în direcția dorită. Îi veni ceva mai greu în momentul virajului de la intrare, și nici urcatul scărilor nu se făcu fără o anume spaimă.

— Adu-o pe Doamna în camera ei, Tara! strigă Deria. Eu îi așez pe Tachil și Mangus în paturile lor, apoi vin și eu!

— S-a făcut! răspunse Tara, foarte concentrată, căci se temea ca nu cumva bunica ei să treacă pe deasupra balustradei.

Suspina ușurată atunci când Isabella, ascultătoare, pluti în sfârșit deasupra cuverturii brodate de pe pat. Mă rog, o așezase cu capul la picioare și cu picioarele pe pernă, dar Tara nu vru să-i mai schimbe poziția, căci în momentul în care intrase în cameră nu apreciasse prea bine elanul pe care trebuia să i-l imprime... fiind cât pe-aci s-o scoată prin fereastra larg deschisă.

Deria nu se lăsă prea mult așteptată. În ciuda situației grave, zâmbi atunci când văzu că Tara o așezase pe bunică de-a-ndoaselea în pat, și se vedea că nu avea curajul s-o atingă, de teamă să nu facă vreo prostie. Trebuie să recunoaștem că încăperea aceea mare era înțesată de cărți, de hârtii, de instrumente muzicale, de animale împăiate, care atârnavă de tavan,

de cristale, de vase, și de un întreg talmeș-balmeș de alte lucruri aruncate în dezordine pe cele două mese, pe divan și pe cele trei fotolii. Fără a-l mai pune la socoteală și pe Manitou, câinele Isabellei, care sforăia în coșulețul lui, nesimțitor la toată acea harababură, singurul câine, din câte știa Tara, care era în stare să-și petreacă douăzeci și patru de ore dormind încontinuu, fără să ciulească vreo ureche.

— Așteaptă! exclamă Deria, făcând-o pe Tara, care n-o auzise intrând, să tresară; o să te-ajut eu.

Împreună, așezară trupul așa cum se cuvine, apoi Deria îi spuse Tarei ce avea de făcut.

— N-avem puterea să desfacem sorțul. Va trebui să-l chem pe Chemnashaovirodaintrachivu. El va fi în mod sigur în stare s-o scoată pe bunica ta din starea de împietrire.

— Chemacum? articulă Tara, care nu-i înțelese numele.

— Chemnashaovirodaintrachivu. E unul dintre Înalții magi din Sfatul Înțelepților. Înalții magi sunt cei mai puternici dintre sorțitori. Problema e că trebuie să trec prin Poartă pentru a lua legătura cu el și n-am curajul să te las singură aici.

— Dar bunica nu poate rămâne în situația în care se află, iar cel care a atacat-o a suferit arsuri, ai spus chiar tu. Așa că n-are cum să se întoarcă aici imediat. Dacă te grăbești, poți să-l chemi pe Înaltul tău mag Chemcutare și să te-ntorci în câteva minute. Presupun că Poarta se află în Castelul lui Besois-Giron.

Deria îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ești o fată foarte deșteaptă, știi asta? Da, ai dreptate, Poarta e chiar acolo! Ești sigură că asta îți dorești să fac?

Tara respiră adânc.

— Știi, nu înțeleg nici jumătate din ceea ce petrece! Cum ai vrea tu ca eu să iau hotărârea cea bună? Nu am *de ales. Trebuie* ca Bunica să-și revină în simțiri. Te rog, Deria, du-te și vino cât mai repede! Nu mi-e teamă.

— Bine, draga mea, se înclină Deria, mă supun. O să am nevoie de cinci minute pentru a ajunge la Castel, și de vreo zece minute pentru a trece prin Poartă, pentru a-l chema pe Chemnashaovirodaintrachivu și pentru a mă întoarce împreună cu el. O să cobori acum cu mine, ca să închidem toate ferestrele și toate jaluzelele de la conac. Apoi te întorci în camera bunicii și te încui pe dinăuntru cu cheia. O să le las lui Tachil și Mangus niște instrucțiuni. De îndată ce se vor trezi, se vor duce în salon pentru a împiedica pe oricine ar încerca să intre în casă.

— Cum se simt? se neliniști Tara, ușor rușinată că uitase de cei doi credincioși servitori.

— O să se scoale cu o durere de cap îngrozitoare, zâmbi Deria, și timp de câteva ore nu vor putea arunca sorți, dar, în afară de asta, toate bune.

Tara și-ar fi dorit ca Tachil și Mangus să fie într-o formă mai bună. Dar ce putea face ea pentru ei?

— Atunci, să-i dăm drumul.

Tara o urmă ascultătoare pe Deria, care coborî și se opri în fața ușii de la intrare.

— Pe Cadenasus, murmură ea formula, uși și ferestre să vă închideți, iar de-acum înainte doar pentru cunoscuți vă deschideți.

Cu un zgomot surd, toate ferestrele și ușile de la conac se închiseră și jaluzele se lăsară pocnind.

— Acum, zise Deria, casa este închisă, cu excepția intrării principale pe care o s-o închizi tu în urma mea. De îndată ce limba broaștei se va afla la locul potrivit, sorțul se va răsfărânge și asupra ei și nimeni nu va mai putea intra fără voia ta. Fii liniștită, o să mă-ntorc repede.

Tara dădu curajoasă din cap și, după ce Deria ieși, răsuci cheia în broască. Odată ajunsă sus, făcu la fel și pentru ușa de la camera bunicii.

Acum era singură, sau cel puțin singura care mai era conștientă, în marele conac... și se simțea complet părăsită. O făcuse pe grozava când îi spusese Deriei că nu-i era frică: în realitatea, era *moartă* de frică!

Și-apoi noaptea, totul părea atât de... *altfel*. Afară, luna strălucea cu o puternică lumină argintie, iluminând pădurile întunecate în care arborii se decupau ca niște schelete mute. Tara simți cum o trec fiorii. Avea totodată impresia că era eroina unui film horror prost!

Deodată, îngrozitoare senzație a *prezenței* cuiva în spatele ei o făcu să înghețe. *Simțea, știa* că spre ea înainta ceva, cu pași de catifea. Inima îi bătea din ce în ce mai iute, amenințând să-i sară din piept, atât de tare se temea. Își ținu respirația și se întoarse *foarte* încet. Deodată, ceva masiv și negru se repezi asupra ei, făcând-o să urle de groază. Pentru a-l evita, sări pe pat, făcând-o pe neașteptate pe bunică să zboare de-acolo și să se izbească de comodă. O fracțiune de secundă nu-l putu identifica pe cel care o ataca, înainte de a începe să strige:

— Manitou! Liftă de câine leșinat! Câine abrutizat și leșinat! Nu se sare așa asupra oamenilor! Puțin a lipsit să nu-mi

provoci un atac de inimă! Nu, nu se poate să fii chiar atât de prost! Imbecilule!

Câinele, pe care-l trezise discuția dinainte, lătră vesel, crezând că e vorba despre un nou joc, apoi, spre marea uimire a Tarei, se îndreaptă spre un colț al camerei și-și puse o lăbuță pe carpeta bleu cu alb.

Uluită, Tara văzu cum în locul unde se afla carpeta se scobea o gaură în sol și, înainte de a avea timp să-l împiedice, Manitou se făcuse nevăzut. Carpeta reveni apoi la forma anterioară și nu mai rămase nicio urmă a acelui pasaj secret.

Tara se întoarse spre bunica ei, care plutea la fel de liniștit pe sus, și exclamă:

— Uite ce e, Bunico, noi două trebuie să avem o discuție serioasă!

Cu mari precauții, îi așează din nou corpul încremenit pe pat.

— Fiindcă, în ceea ce mă privește, m-am cam săturat de tot felul de ascunzișuri și minciuni! Mai întâi, ar trebui să fie interzise minciunile. Tu-mi spui mereu că nu trebuie să te mint, că trebuie să-ți spun adevărul, și tranca-fleanca și tura-vura. Iar tu, tot ceea ce găsești tu de cuviință, e să-mi ascunzi că ești o sorțitoare, că Deria, Tachil și Mangus sunt și ei sorțitori, și în definitiv de ce n-ar fi și Manitou...

Se răzgândi.

— Nu... Manitou, nu. Câinele ăsta e prea *prost* ca să fie sorțitor. Pe scurt, n-ai încetat o clipă să-mi ascunzi o groază de lucruri. În camera ta se află anumite treceri secrete și presupun că și-n Castelul contelui! Iar eu habar n-am de toate astea! Ca de obicei! Dar gata cu toate astea! N-ai decât să-mi arunci un

sort de uitare, că nu ține, fiindcă și eu sunt puternică... în fine, voi fi atunci când voi înțelege tot ceea ce se petrece. Iar eu, eu știu ceva ceea ce tu nu știi. Și pe care nici eu nu ți-l voi spune. Mama mea trăiește! Și te-asigur c-o s-o găsesc!

Tara, care era mânioasă, se simțea acum mult mai bine. Iar sufletul îi era plin de încântare, când își aduse aminte de tandrețea cu care maică-sa se apleca deasupra ei. Și își amintea acum foarte bine și de conversația dintre conte și bunica ei, furioasă pe acesta că-i dezvăluise fiului său din tainele sorțitorilor, precum și de faptul că mama ei îi spusese să nu vorbească cu nimeni despre „învierea” ei.

Continua să apostrofeze trupul acela nemișcat, bucuroasă că-i poate spune totul verde în față... fără să se teamă de represalii... când auzi deodată ceva afară. Un zgomot de mașină.

Dintr-un salt, fu la fereastră.

Deși jaluzelele erau trase, lipindu-și bine fața de geam, putea vedea printre diagonalele lor din partea de jos. Iar ceea ce văzu îi îngheță sângele în vene... O limuzină neagră!

Văzu un bărbat ieșind din mașină. Un bărbat înalt. Chipul său, la fel ca și al primului atacator, era cu neputință de distins, ascuns în spatele unei măști scânteietoare, dar era evident că acesta era mult mai înalt. Corpul îl avea înveșmântat într-o magnifică robă de un gri atât de închis, încât părea negru la lumina lunii, și un cerc mare, de un roșu nesănătos, îi împodobește pieptul. Acesta se postă în fața intrării conacului. Glasul lui catifelat, ironic și mios totodată, se făcu auzit.

— Aș vrea să te văd la față, micuță Duncan! Știu că ești acolo, Tara, nu te ascunde. Dacă vii la mine, vei primi o

frumoasă recompensă. Uite, nu vrei niște bomboane? Am destule.

Tara se strâmbă disprețuitoare. Nu, dar tipul ăsta o lua drept o idioată! Bomboane... nici măcar un copil de patru ani n-ar cădea într-o asemenea capcană.

Nervosă, își apucă șuvița ei albă și începu s-o molfăie. Ei drăcia-dracului, ce trebuia să facă? Mangus și Tachil erau scoși din luptă. Bunica ei, la fel. Iar Deria, se pare că avea nevoie de *mult mai multe* minute decât cele cincisprezece prevăzute!

O mișcare dintr-o parte a camerei îi atrase privirea. Carpeta începu să se frământa, scobitura se ivi și Manitou sări înăuntru. Foarte mulțumit c-o vedea pe Tara ghemuită lângă fereastră, se apropie de ea și își frecă mulțumit nasul lui rece de gâtul ei. Tara îl luă în brațe și-l strânse la piept.

— Pe Trebidus, cum ar zice Bunica, suntem într-o mare belea! Dacă Deria nu vine mai repede cu Înaltul mag, s-a zis cu noi!

Își lipi din nou fața de geam. În spatele bărbatului cu masca, în mașină, se produse o anume agitație. Două, apoi trei, apoi patru *chestii* acoperite cu păr, cu niște maxilare enorme pline de dinți, ieșiră și începură să țopăie în jurul lui. Se deosebeau totuși de monstruoasele creaturi de la precedentul atac.

În ciuda măștii care-i ascundea chipul, Tara simți că bărbatul era agasat.

— Gata, tună el, Mâncători de Nămol afurisiți! Încercuiți-mi cât mai iute casa! Nu lăsați pe nimeni să iasă, s-a-nțeles?

— Stăpâne, Stăpâne, bun Stăpân, încercuim casa, nu ne mișcăm, încercuim!

Dar Măncătorii de Nămol continuau să stea în preajma bărbatului, fără să se îndepărteze de el.

— Ei bine, ce-așteptați? strigă el, în timp ce culoarea măștii sale vira curios spre roșu, dându-i în vileag emoțiile și mânia.

Unul dintre Măncătorii de Nămol se târî la picioarele sale și-l întrebă:

— Deh, ce vrea să zică „a încercui”?

Tăra crezu că bărbatul o să facă explozie și masca lui deveni purpurie. Măncătorii de Nămol simțiră și ei acest lucru. Rămaseră nemișcați și-l priviră cu teamă.

— A încercui, șuieră el, vrea să spună că voi veți da ocol casei pentru ca nimeni să nu poată ieși. E clar?

— Foarte clar, luminat Stăpân, foarte clar!

— Atunci, dați-i drumul odată! Tâmpiți îngălați!

Și bestiolele păroase și pline de bale se îndreptară spre casă, dispărând după colțul ei.

Bărbatul trase o gură de aer în piept, masca lui își redobândi treptat griul ei scânteietor, apoi strigă:

— Ai putea să-mi răspunzi, Tăra! Nu vreau să-ți fac niciun rău. Eu sunt un sorțitor, eu sunt *Magister, Stăpânul Sangra-
vilor!* Vreau doar să-ți vorbesc despre părinții tăi și despre bunica ta. Ea te-a mințit, te-a înșelat! Te-a lipsit de moștenire! Nu ți-a spus nimic. Ea susține că o face ca să te protejeze, dar nu-i adevărat. Asta pentru că știe că tu vei fi mai puternică decât ea, că tu vei fi *Imperiala sorțitoare*, și tocmai asta nu vrea ea nicidecum!

Tăra strânse și mai tare căinele la piept. Habar n-avea ce putea fi o *Imperială sorțitoare*, dar ceea ce spunea Sangravul nu era neadevărat. Iar ea murea de dorința de a afla. Cine erau

părinții ei? De unde veneau bunica ei, și Deria, și Tachil, și Mangus? De ce-o răpise pe maică-sa și-o ținea prizonieră? Dar dacă-i răspundea magului, acesta ar fi putut-o localiza. Și i-ar fi putut face *rău* bunicii, de asta era sigură.

Stăpânul Sangravilor păru să-și dea seama că fata n-avea de gând să se miște, căci înaintă până la ușă și puse mâna pe mâner. Se auzi un fel de trosnet și magul blestemă. Se dădu câțiva pași înapoi și scuipă:

— Știi că ești acolo, Tara! Simt prezența spiritului tău conștient în casă! Sorțul de închidere nu-mi va putea rezista, căci eu dețin puterea, eu am puțința. Privește!

În acel moment, el procedă asemenea vrăjitorilor răi din filme. Ceea ce o făcu pe Tara să piardă secunde prețioase, privindu-l uimită.

Ridicându-și mâinile foarte sus, capa conferindu-i o siluetă ca de liliac uriaș, strigă ceva și un jet de lumină lovi ușa de la intrare.

De parcă ar fi fost conectată la casă, Tara simți că nu va putea să i se opună prea mult. Gândindu-se cât putu ea mai bine, își puse la punct planul de bătaie.

Se ridică și o prinse pe bunică-sa, apoi, din fugă, fără să țină cont că aceasta se lovea de pereți, descuie ușa și se repezi spre camerele lui Tachil și Mangus, care tot nu-și reveniseră.

Își aminti de cele spuse de Deria. Era de-ajuns să-și închipuie că trupurile lor se ridică, apoi să facă gestul corespunzător. Nu mai ținea minte formula, dar ultima dată nu avusese nevoie de ea... Uiii! Victorie! Cele două trupuri se ridicară în aer.

Bun, ia să vedem acum ce-i de făcut ca să-i ascundem pe toți? Bărbatul de afară spusese că simțea prezența spiritului ei

conștient. Prin urmare, dacă nu avea să i-l mai simtă în casă, o să-i dea pace. Era de-ajuns să ascundă cele trei trupuri *inconștiente*, iar ea știa cum s-o facă.

Ochind perdelele, puse mâna pe un foarfece, tăie repede șnururile lor și-i legă laolaltă, spate în spate, pe bunică-sa și pe cei doi servitori. Apoi se repezi în pod, sărind mai multe trepte deodată, cu trupurile plutind în urma ei. Odată ajunsă în podul al cărui acoperiș foarte înalt se pierdea în negura nopții, sparse becul cu o mătură, apoi se uită spre sorțitorii cufundați în somn.

— Bun, mormăi ea. Dacă vă trimit sus de tot, o să țină?

Ridică mâna și încercă să și-i închipuie pe Isabella, Tachil și Mangus lipiți de tavan. Spre marea ei ușurare, văzu cum cele trei corpuri o ascultă, zboară spre tavan și se pierd în beznă, complet invizibile.

— Genial, o treabă bine făcută! Să sperăm că acest *Sangrav* e la fel ca toți oamenii, și n-o să-i dea prin minte să se uite în sus. Și-acum să mă ocup și de mine!

Iute ca fulgerul, coborî în camera bunicii și zăvorî ușa. Simțea că sorțul care proteja casa era pe cale să cedeze. Se repezi la carpetă și atinse locul unde-și pusese Manitou lăbuța. Dar nimic. În acel moment, sorțul de închidere cedă cu un pârâit surd. Sorțitorul strigă:

— Iată-mă și pe mine, Tăra, vin!

Tăra își ridică ochii în sus. Deși înspăimântată, găsea că acest *Sangrav* era într-adevăr prea... prea de nimic, da. Își aplecă ochii spre carpeta care nu voia să colaboreze *deloc*. Nici un vârtej, nimic.

— Ia să vedem, se gândi ea. Chestia asta nu vrea să se deschidă pentru că sunt o ființă umană. Dar dacă aș fi un câine... Vino-ncoa', Manitou!

Ascultător, câinele, care scotea niște mârâituri scurte presimțind intrarea unui intrus în casă, veni lângă ea.

— Trebuie să ieșim cât mai repede de-aici, Manitou. Tu trebuie să deschizi trecerea secretă, pricepi?

Câinele scheună, îi trase o limbă zdravănă pe obraz, apoi se întoarse la ușă. Sorțitorul se auzea scotocind la parter, și strigând-o pe Tara.

— Vino aici, câine bleg! tună Tara, și deschide-mi afurisita asta de trapă!

Câinele se întoarse spre ea și lătră. Disperată, Tara îl auzi pe sorțitor reacționând.

Încetă să mai răstoarne totul în cale și se îndrepta acum spre scări.

— Nu știu unde ești, Tara, dar simt că nu ești departe! Hai, micuțo, nu-ți fie teamă.

Dacă era ceva de care să-i fie Tarei cu adevărat oroare, asta era să i se zică „micuțo”. Se năpusti asupra câinelui, îl apucă de ceafă și-l târî până la carpetă.

Apoi îi luă laba cu forța și i-o puse deasupra, cu toată împotrivirea sa.

Dar nu se petrecu nimic. Răsucindu-se, câinele îi scăpă din mâini și, crezând că e vorba de un joc nou, atunci când ea porni să alerge după el prin cameră, sări pe pat, se strecură sub masă, apoi sări din nou deasupra carpetei, de unde o provocă dând din coadă.

Tara îl auzi pe sorțitor urcând și pășind pe palier. Gemu.

— Manitou, tu trebuie să ieși afară, câine bun, să ieși, Manitou!

Căinele își lăsa capul în jos părând s-o asculte cu atenție. Se mișcă, apoi, fără s-o facă anume, își puse laba pe carpetă și, minune! aceasta dispăru chiar în clipa în care broasca de la ușa camerei ceda în fața farmecelor Sangravului.

Tara plonjă, înhățând câinele, și alunecă împreună cu el, cu capul înainte, prin pasajul secret. În urma lor, golul se închise.

Fata se strecură pe băjbăite prin tunelul care ducea afară. La pipăit, piatra era caldă și ciudat de elastică. Se decise *mai ales* să nu încerce să înțeleagă de ce i se părea că drumul acela strâmt era viu!

Tara ateriză pe iarba din spatele casei, chiar acolo unde începea pădurea, și se crispă, așteptându-se ca un Mâncător de Nămol să-i sară în spinare. La drept vorbind, prefera bestiolele păroase în locul sorțitorului. Care nu-i fu însă mirarea când constată că Mâncătorii de Nămol erau întorși cu spatele, și se îndreptau în rânduri strânse spre partea din față a casei!

Apoi, fata începu să chicotească. Stăpânul Sangravilor nu le spusese că trebuie să rămână în spatele casei, ci le explicase că a încercui înseamnă a da ocol casei, și tocmai asta făceau și Mâncătorii de Nămol, de un sfert de oră!

Își stăpâni un început de hohot de râs isteric ce nu-i dădea pace, și se repezi în pădure pentru a se pune la adăpost. Chiar și pe întuneric, cunoștea locul fiecărui copac și al fiecărui luminiș. Sorțitorul n-avea nicio șansă s-o găsească acolo.

Deodată, auzi un urlet de furie și o explozie îngrozitoare o făcu să se întoarcă. În turbarea sa, Sangravul tocmai aruncase

în aer acoperișul casei. Cu groază, Tara văzu zidurile conacului cuprinse de flăcări.

Asta o dădu gata pe fată. Se prăbuși la pământ, plângând în hohote, fără a mai apuca să-l vadă pe Sangrav (a cărui mască se făcuse de un negru teribil) cum îl prăjește pe unul dintre Mâncătorii de Nămol, trimițându-i o rază, și le poruncește celorlalți să urce în mașină, după care aceasta demarează în trombă.

Știa doar că bunica ei, Mangus și Tachil cunoscuseră o moarte cumplită și că în mare parte era responsabilă și ea de cele întâmplate.

O chemare foarte blândă îi atrase atenția lui Manitou, care nu știa cum să-și mângâie stăpâna. Câinele se decise să vadă de unde venea chemarea și-o părăsi pe Tara care nici nu sesiză.

Trecură câteva secunde până când câinele se întoarse însoțit de un omuleț caraghios încotoșmănat într-o robă bleu, despicată pe-o parte, împodobită cu dragoni argintii, și ai căror ochii aurii dispăreau pe jumătate sub neverosimila claie de păr alb ce-i încununa craniul. Ai fi putut zice că aducea cu un fel de bufniță bătrână. Purta niște încălțări de argint cu vârful încovoiat, al căror material strălucitor era străbătut de văluriri albastrii.

— Tara? Uită-te la mine, te rog.

Tara tresări. Își lăsase garda jos, atât de mare era durerea ei, și Sangravul o dibuise! Gata de luptă, își aținti ochii ei înroșiți în aceia, foarte blânzi, ai bărbatului care o privea. Acesta nu-i era cunoscut. Prieten? Dușman?

În spatele ciudatului moșneag, o văzu pe Deria, și se repezi asupra ei.

— De ce nu te-ai întors mai devreme? Din cauza ta bunica, Tachil și Mangus au murit și Sangravul a încercat să mă prindă. M-ai părăsit! Te urăsc!

— Un... un Sangrav? Dar... dar, se bâlbâi Deria, complet dezarmată de ieșirea furioasă a Tarei, încetează, Tara, liniștește-te, liniștește-te!

— Cred că această copilă are nevoie de puțină odihnă, după toate prin câte a trecut. O să-i punem întrebări mai târziu. „Pe Somnolus, îți zic, trebuie să dormi un pic!”, recită bătrâna bufniță, făcând ca și cum ar fi azvârlit asupra Tarei o mână de nisip.

Fata simți că moșneagul încerca să-i arunce un sorț. Întorcându-se furioasă spre el, încercă să i se împotrivească, strângând din pumni. Nici gând să cedeze. N-avea nevoie de somn, avea nevoie de răspunsuri. De mii de răspunsuri.

Se opuse atunci din toate puterile, aflându-și în mânia și durerea ei voința de a se împotrivi valului de somn care o năpădea.

Spre marea surprindere a magului și a Deriei, Tara rămase în picioare, continuând să-i sfideze.

— N-are niciun rost! țipă ea, nu vreau să dorm. Bunica și ceilalți doi au murit din cauza mea. Așa că acum trebuie să-mi răspundeți! Cine sunt eu? Ce se întâmplă și de ce sorțitorul acela voia să mă omoare?

Cu ochii încă holbați de uimire, bătrâna bufniță îi răspunse cât mai precis cu putință:

— Dacă sorțitorul acela ar fi vrut să te omoare, acum ai fi fost *moartă*. Nu cred că asta urmărea. Mi se pare mai degrabă că voia... mmm... să te răpească, da, asta voia, să *te răpească*.

Tara rămase cu gura căscată. Deria, liniștită că fata încetase să mai țipe, îi întări spusele:

— Chemnashaovirodaintrachivu are dreptate, Tara, *trebuie* să ai încredere în el. Acum e cazul să ne spui ce s-a întâmplat. Când am văzut incendiul, am crezut că ești rănită sau chiar mai rău, și ni s-a luat o piatră de pe inimă când am văzut că n-ai pățit nimic. Tu spui însă că tovarășii mei și bunica ta au murit! Cum? I-a omorât agresorul tău?

Acesta să fi fost oare faimosul Chemcutare cel atât de puternic? Ei bine, nu se potrivea deloc cu ideea pe care și-o făcea Tara despre un Înalt mag.

Toate pletele îi erau încâlcite și roba purta vădit urmele ultimei mese servite. Se gândi că în fața monstruosului Sangrav, acesta n-ar fi rezistat nici un minut! Văzând că Deria aștepta răbdătoare, începu să le povestească tot ce se petrecuse.

Le spuse despre felul cum ascunsese trupurile în pod, după care fugise prin trapa secretă a câinelui, și despre faptul că în turbarea sa Stăpânul Sangravilor aruncase casa în aer, după care plecase, probabil pentru că-i văzuse venind.

Avea de gând să continue când, deodată, un obiect ciudat trecu printre ei și luna care strălucea. Un nor foarte jos care plutea... Era Tachil!

Cu inima bătându-i cu putere, ieși în fugă din pădure.

Cele trei corpuri pe care explozia le despărțise, pluteau acum liniștite, purtate de adierile vântului, iar dacă asta avea să mai continue, vor ajunge să plutească *pe deasupra* satului. Trebuia să le împiedice cu orice preț. Se concentrează și le porunci corpurilor să coboare.

Bătrânul mag încruntă din sprâncene, atunci când văzu corpurile pârlite coborând, fără ca fata să fi făcut vreun gest, ori să fi pronunțat vreun cuvânt.

Nu-i spuse totuși nimic Deriei, care ieșea în urma lui din pădure și nu văzuse nimic.

— Sunt...? întrebă Tara cu un glăscior tremurat, în timp ce magul le ausculta cu grijă.

— Morți? Nu, câmpul de levitație cu care i-ai înconjurat i-a protejat. Când Sangravul a provocat explozia casei, acoperișul a sărit în aer, salvându-le viața fără să vrea. Așa cum tu le-ai salvat-o ascunzându-i în partea de sus a podului. De acum, mă ocup eu de ei. Vino după noi.

Bătrânul mag pronunță un descântec și trupurile scăpară de sub înrăurirea Tarei. Făcu totul cu o asemenea dezinvoltură, încât mai crescă în ochii Tarei.

Dar spectacolul care-i aștepta îi zdruncină serios moralul. Acoperișul, pe care Stăpânul Sangravilor îl aruncase în aer, se proptea acum pe sol, pe jumătate dislocat. Toate ferestrele se spărseseră ca urmare a șocului și flăcările dăduseră gata ce mai rămăsese din ziduri.

Magul își clătină sumbru capul lui zburlit, apoi, trăgând aer în piept, tună:

— Pe Elementus, te văd! Arată-mi-te pe loc!

Imediat, focul se strânse într-un singur loc al casei sinistrate.

— Asta, acum, șuieră Deria, uluită, un Elementar de Foc! Phii, avem o mare problemă!

— Ce... ce-i asta? se bâlbâi Tara.

— E un *Spirit de Foc*. Există mii de Elementari de Foc, de Apă, de Aer și de Vânt în toate lumile. Acesta a fost *invocat* de

Sangrav pentru a provoca cele mai mari pagube cu putință. Închipuie-ți un foc inteligent și distrugător... și-o să ai un Elementar de Foc.

Într-adevăr, Tara băgă de seamă uimită că focul se prefăcuse într-un fel de siluetă stacojie, gigantică, și căreia i se zăreau vag capul și cele două brațe. Ei, poftim, incendiul lua acum o înfățișare omenească! Zărindu-l pe mag, care părea mic de tot în comparație cu el, Elementarul fierbinte se aplecă deasupra lui, arătându-i un șir de dinți ascuțiți, care erau tot atâtea flăcărui aprinse.

— Aaaahhh, trosni el, ce vrei de la mine, căzătură bătrână și inflamabilă? De ce mă întrerupi de la masă?

— Pentru că treaba asta s-a făcut fără încuviințare mea, strigă bătrânul mag. Lasă conacul în pace!

— Dar nu tu ești cel care m-a *invocat*, căzătură bătrână. Prin urmare, nici nu poți să mă alungi până când nu voi fi terminat de mâncat!

Și fără să se sinchisească, Elementarul apucă o bucată de zid, și-o vârî în gura lui infernală, unde aceasta se volatiliză.

— Te-am prevenit, Elementarule, îi răspunse calm bătrânul. Și-acum, pieri, altfel vei suferi consecințele.

Tara scoase un țipăt. Fără niciun avertisment, Elementarul tocmai suflase un jet de foc asupra măruntei siluete a magului. Roba sa se aprinse, iar el dispăru în spatele unui nor gros de fum. Tara se repezi spre el, moment în care acesta reapăru în niște izmene lungi, argintate, cu ciorapi albaștri în picioare, și foarte mânios.

— Ei drăcia-dracului! răcni el, una dintre cele mai frumoase robe ale mele... și cele mai bune încălțări magice! O să mi-o plătești pentru asta!

Dacă Elementarul fu cumva surprins că focul său nu-l pulverizase pe mag, el își reveni foarte repede în fire.

— Și cum socoți c-ai s-o faci, grămăjoară de tot hazul, când în jurul tău nu-i destul de multă afurisită de apă care să mă poată răni. Și niciun Elementar de Apă pe aici!

— Ah, dar nici n-o să fie nevoie de apă! îi răspunse magul, care-și mișcă mâna pe direcția conacului și strigă: „Pe Vomitus, ziduri și cărămizi înapoi vei da, casa și geamurile la loc le vei aranja!”

Nici nu pronunțase bine formula, că Elementarul se și pomeni apucat de un groaznic sughiț. Apoi, sub forma unui jet, începu să dea afară tot ce înghițise. Zeci de cărămizi zburară din gura sa pentru a se aranja pe conac. Și cu cât mai multe dădea afară, cu atât se făcea tot mai mic.

— Stai, fie-ți milă de mine, sughița el, stai!

Dar magul se arată nemilos. Când creatura fu redusă la dimensiunea unei mici siluete care gesticula, lansă o nouă incantație și o sticlură de apă minerală se ivi în mâna sa.

O goli calm peste ceea ce mai rămăsese din flacăra infernală, iar sticlura și Elementarul dispărură cu un pocnet sec.

Magul își frecă mâinile mulțumit. Apoi, fără să-și dea seama că încă mai era doar în izmene, zise:

— Pe Fixus, ridică-te în sus și fă-te la loc acoperiș!

Și acoperișul se ridică în văzduh pentru a se duce să se așeze deasupra conacului.

Uluită, Tara băgă de seamă că toate reveniseră la normal. Nu se mai vedea nicio urmă de incendiu, cu excepția unei mici băltoace din fața intrării în conac. Grozav, era o restaurare haios de eficientă!

Deria era și ea la fel de impresionată.

— Magnific, magistral! îi mărturisi ea Tarei, ai auzit cumva ce formulă a folosit?

— Da, a zis: „Pe Vomit...”

— Aaaah, exclamă Deria, n-o pronunța! Nu atâta timp cât nu vei fi în stare să-ți controlezi puterile! Ai putea declanșa o catastrofă! N-am deloc chef să dau afară tot ce-am mâncat la masă, dacă nu te superi.

— Ups, iartă-mă, îmi pare rău. Dar de ce m-ai întrebat dac-am auzit?

— Pentru că mi s-a părut foarte inteligent modul în care a procedat. În general, pentru a combate un Elementar de Foc, trebuie să dispui de o mare cantitate de apă sau de un Elementar de Apă. Cum nu dispunea de așa ceva, l-a lovit pe Elementar în punctul său slab.

— Punctul său slab?

— Focul se hrănește cu ceea ce consumă. Elementarul devenise mare datorită faptului că tocmai „mâncase” cam jumătate din conac. Atunci el l-a silit să dea afară tot ce înghițise, ceea ce l-a slăbit într-o asemenea măsură încât i-a permis lui Chemnashaovirodaintrachivu să-l învingă cu ușurință. Era ceva foarte subtil.

— Era mai ales ceva groaznic, mormăi Tara, care încă mai tremura la gândul că-l crezuse pe mag carbonizat.

— O, nu! comentă Deria foarte decontractată, era ceva stupid. Înaltul mag e cu totul imun la flăcări. Dar acești Elementari nu sunt foarte inteligenți. Au capul mult prea sec!

— Mm, aroganți și plini de ei... o lecție meritată, confirmă magul care încă mai fremăta de indignare. Acum să revedem și ultimele evenimente.

Ridică o mână și zise:

— Pe Memorus, arată-mi-te, trecut, trebuie să știu tot ce s-a petrecut.

Apărând de nicăieri, niște forme imprecise se materializară brusc. Tara tresări. Dinaintea ei se ațineau arăturile monștrilor care-i atacaseră! Datorită magiei, scena pe care o trăise cu câteva minute mai înainte, se juca acum din nou, sub privirile ei uluite. Deodată, imaginile monștrilor aflați pe punctul de a o ataca pe Isabella începură să se clatine, apoi dispărură. Magul încercă în zadar să le facă să revină. Mormăi, înciudat:

— Pe colții cariați ai lui Gelisor, sorțul ăsta nu-i deloc pus la punct! Tara, va trebui să-mi înfățișezi tu, cu de-amănuntul, tot ceea ce s-a petrecut, căci Memorus nu e-n stare. Dar până una-alta o să mă ocup de bunica ta.

Tara se pregătea să-i răspundă, când o sirenă de departe o făcu să se întoarcă.

— Hait, exclamă Deria, pompierii! Pesemne că au văzut fumul!

Tara se gândi la iuțea:

— Deria, tu poți invoca un foc fără ca el să fie un Elementar?

— Da, sigur că pot, în realitate invoci mereu focul obișnuit. E mult mai greu să invoci un Elementar... Dar, de ce?

— Pentru că trebuie să le arătăm și un foc, dacă au văzut fumul!

Deria făcu ochii mari.

— Dar știi că ai dreptate! O clipă. „Pe Flamus, am nevoie de-un foc, pe loc, dar să fie mic!”

O frumoasă grămadă de lemne apăru de îndată pe peluză, îndeajuns de departe de pădure și de conac, care se porni să ardă vioi, făcând un fum gros și negru.

— Grozav, o aprobă Tara. Te las pe tine să le spui pompierilor de ce ai făcut focul în mijlocul grădinii, *la orele două din noapte*. Pe curând.

Magul intrase deja în conac cu trupurile. Când Tara intră la rândul ei, văzu că Tachil și Mangus erau așezați pe treptele scării, cu ochii sticloși și ținându-se cu mâinile de cap.

— V-ați trezit! strigă ea nebună de bucurie, ceea ce îi făcu pe cei doi servitori să se strâmbe și să-și astupe urechile.

— Ce... ce s-a întâmplat? mormăi Tachil, cu răsuflarea tăiată din pricina Tarei care îl strângea în brațe.

— O să-ți spună Deria... mă rog, după ce-o să termine cu pompierii, continuă fata în timp ce-l îmbrățișa cu putere pe bietul Mangus, complet groggy. Mă bucur că vă simțiți bine, iar acum mă duc s-o văd pe Bunica.

Îi lăsă pe cei doi servitori încă năuci și se repezi în camera Isabellei.

Spre marea ei mirare, aceasta nu se afla acolo, ca de altfel nici magul.

Se gândi câteva clipe, apoi, ieșind din cameră, se îndreptă spre pivnița în care... da, nu se înșelase. Magul tocmai o adusesese pe Isabella în camera de Chimie.

Fetei nu-i prea plăcea acest loc în care bunica ei făcea o mulțime de experiențe ciudate, zgomotoase și care nu de puține ori îi provocau greață. Lipsită de orice lumină naturală, încăperea era perfect rotundă, ca și mobilele dinăuntru. Nu avea niciun unghi, cu excepția celor ale mării pentagrame ce lucea slab în mijlocul încăperii.

Tara n-o observase până acum, căci un covor des și rotund îi ascundea destul de bine conturul.

— Ei, șopti ea apucându-și într-un gest nervos șuvița-i albă, pot să v-ajut cu ceva?

Magul se răsuci spre ea și-o privi gânditor.

— Nu, n-o să fie nevoie, dar trebuie să eviți orice contact cu solul în timp ce eu îi acord îngrijirile necesare bunicii tale, așa că suie-te pe masă, te rog.

Zis și făcut. De data asta, fata se supuse fără a mai pune întrebări.

Magul păru în sfârșit să bage de seamă că nu era îmbrăcat așa cum se cuvenea. Bodogăninnd ceva împotriva Elementarului (Tara crezu că-l auzise pronunțând cuvinte ca „Insolent... fanfaron și lecție meritată”), rosti o incantație și o robă de un bleu-negru îl învălui, în timp ce niște încălțări argintii îi acopereau picioarele.

Așezându-se cu grijă în afara pentagramei, împinse trupul înțepenit al Isabellei în centrul ei, apoi se descălță, scoțându-și și ciorapii.

Deodată, spre marea surprindere a Tarei, care urmărise toate aceste pregătiri cu mult interes, se ridică de la sol pentru a se plasa deasupra corpului. Își mișcă mâinile și pronunță un descântec, și dăre de lumină țâșniră din fiecare dintre degetele

sale, inclusiv de la cele de la picioare, și douăzeci de săgeți luminoase atinseră pentagrama.

Era ceva foarte impresionant.

— Pe Transformus, eu te iluminez, Isabella!

La fiecare cuvânt, pentagrama strălucea și mai tare.

— Pe Illuminus, eu te preschimb, Isabella!

De această dată, se produse pur și simplu un fulger luminos, atât de puternic, încât Tara regretă că nu-și pusese ochelarii de soare.

— Pentru ca Rigidifus să fie alungat, îți poruncesc!

În acest moment, lumina deveni ușor trandafirie și bătrânul mag rămase nemișcat, privind-o cu atenție. Când aceasta se închise la culoare până când deveni roșie ca sângele, își ridică brațele și strigă:

— Pe Vivus, fie ca formula aceasta să se dovedească bună!

Avu loc ca un fel de explozie asurzitoare, trupul Isabellei se luminează, apoi totul se cufundă în beznă.

Tara era ușor panicată. Era o beznă deplină și nu se mai auzea niciun zgomot.

Deodată, o voce ușor enervată rupse tăcerea.

— Pe Desidorus, e cineva care poate aprinde lumina?

— Bunico! exclamă Tara, nebună de bucurie, dar neînfrâznind să se miște fără permisiunea bătrânului mag.

— Tara'tylanhnem? Ești aici? Ce s-a...?

Vocea magului se auzi din beznă.

— O clipă, draga mea. Dă-mi voie să-ți aprind eu lampa, și totodată să-ți luminez și camera.

La porunca magului, o lumină difuză, apoi mai puternică, dezvăluie întreaga scenă. Isabella stătea jos în mijlocul pentagramei.

— Chem? (Surpriza se simți clar în glasul sorțitoareii.) Dar ce-i cu tine aici?

— Ei bine, să zicem că...

— El ți-a salvat viața, îl întrerupse Tara. Maestre (nu știa cum să-i zică și Maestre era o formă de respect care i se părea potrivită. Iar dacă magul nu avea s-o aprecieze, atunci, cu-atât mai rău), aş putea să mă dau acum jos de pe masă?

— Cum? Ah, da, desigur.

Tara sări de pe masă și o luă în brațe cu multă ardoare pe bunica ei.

Isabella, ușor surprinsă de această demonstrație de dragoste, o bătu pe spate, fără să știe prea bine cum să reacționeze. Bătrânul mag o privea ridicând din sprâncene. Dacă fata își manifesta toată dragostea pentru bunica ei, aceasta nu i-o întorcea. Sau cel puțin nu i-o arăta deloc.

Or Chemnashaovirodaintrachivu știa cât e de primejdios să lipsești un copil de afecțiune. Hotărî că era cazul să-i vorbească Isabellei, cât mai degrabă.

În timp ce făcea aceste reflecții și își puna curioasele lui încălțări, fata îi povestea bunicii tot ce se întâmplase. Isabella o strânse atunci în brațe pe fată cu putere. Ceea ce provocă o nouă ridicare din sprâncene din partea magului. Ei, nu-i chiar totul pierdut.

Dar foarte curând, bătrâna își reveni în fire. Ridicându-se de jos, se clătină o clipă, acceptând ajutorul Tarei pentru a-și regăsi echilibrul, apoi o dădu la o parte, mergând singură. Magul surprinse privirea tristă a fetei și suspină.

După ce Isabella se asigură că Deria, Tachil și Mangus erau teferi, se îndreptă spre biroul ei, unde Tara și magul o urmară.

— Tara'tylanhnem, vrei să fii atât de drăguță și să te duci în camera ta? Chem și cu mine avem de vorbit despre niște lucruri importante.

Înainte ca Tara să poată reacționa, magul interveni:

— Nu Isa, rămâne și ea.

Marea sorțitoare fu cât pe-acți să protesteze, dar, obosită încă, cedă, fulgerându-l din priviri pe mag.

— Bine, aprobă el calm. Vino mai aproape și să vedem noi puțin ce te-a învățat bunica ta.

Tara se apropie de mag și-i spuse:

— Ea nu m-a învățat *nimic*, Maestre, nu știu nimic despre sorțitori, despre atacuri, despre diverse chestii și mașini elementare sau elementale.

— Dar știi că noi suntem sorțitori?

— Mi s-a părut că am înțeles lucrul ăsta, da, zise Tara cu ranchiună. Să spunem că mi s-a făcut chiar și o demonstrație atunci când bunica a vrut să-mi arunce un sorț de uitare, și că din cauza lui puțin a lipsit să nu murim amândouă.

Sorțitorul părea supărat.

— Mmmda, bun, o să vedem asta mai târziu. Deocamdată, s-o luăm cu începutul și să vorbim despre lucrurile de bază. Există în univers un număr mare de popoare care trăiesc într-o înțelegere mai mult sau mai puțin bună unele cu altele. Ca și oamenii, aceste popoare au copii, părinți, bunici, străbunici, stră-străbunici, stră-stră-străbunici... mulțimea de rase trăiește destul de mult, înțelegi. Nevoile esențiale și constrângerile sunt cam aceleași pretutindeni. Procurarea hranei, dormitul, mâncatul, studiul...

Aici, Tara era pe un teren cunoscut. Îl întrerupse pe mag.

— Aveți colegii de sorțitori, ca la televiziune?

— Ah, *televiziunea*! Nu, n-avem *colegii de sorțitori*. E de ajuns să citești cărțile de sorți și ele îți rămân în minte pentru totdeauna. N-avem nevoie să învățăm...

Tara făcu ochii mari de uimire. Cum, n-aveau nevoie de studiu? Betty avea să fie mulțumită!

Isabella îi aruncă o privire cruntă bătrânului sorțitor și interveni:

— Avem însă nevoie *să studiem* mereu pentru a verifica dacă prezența noastră nu duce la distrugerea lumilor în care trăim sau dacă nu le pune cumva în pericol. Ceea ce presupune *multă muncă*. Iar lucrurile speciale nu se învață din cărți, ci din practică... iar asta cere *multă muncă*.

Magul reluă nepăsător:

— Ia spune-mi, copilă, bazându-te pe ceea ce ai văzut la *televizor* și la *cinematograful* vostru, ce părerea ai tu despre sorțitori?

Tara era într-o mare încurcătură. Bătrânul sorțitor era atât de... ciudat. Nu știa prea bine ce trebuia să-i răspundă.

— Păi, că aveți niște căldări, că faceți tot felul de poțiuni, că există o magie malefică și una benefică și că...

Văzând cât de tare se strâmba Chem, vocea Tarei slăbi până când nu se mai auzi deloc.

— O groază de trăsnaî, Nonso și-au dorit întotdeauna să codifice ceea ce făceau sorțitorii! strigă bătrânul mag. Iar asta nu-i deloc un fleac! Căldările și poțiunile sunt o realitate, dar nu asta e important! Noi suntem *Stăpânii Sorților*. Nu există magie benefică sau malefică. Magia e doar o unealtă, totul depinde de cel care o folosește. Dacă tai pâinea cu cuțitul, asta

e ceva bun, dar dacă înjunghii un om cu cuțitul, asta e ceva rău. Dar cuțitul nu e nici bun, nici rău... e doar un cuțit. Drace, bunica ta nu te-a învățat chiar nimic!

— Nu prea! *Tocmai* aici e problema! Și-apoi, cine sunt acei Sangravi, n-ați spus nimic despre ei?

Atinsese un punct sensibil, căci magul se strâmbă.

— Sangravii sunt niște sorțitori *îngâmfați* și *aroganți* care-și închipuie că sunt destul de puternici pentru a fi stăpânii universului. Se îmbracă numai în gri și își ascund fața în spatele unor măști, pentru ca nimeni să nu-i recunoască. Sunt dușmanii noștri declarați și duc împotriva noastră o luptă necruțătoare pentru a obține controlul asupra lumilor noastre.

Fu rândul Tarei să se strâmbe.

— Și de ce poartă numele ăsta... *ciudat*?

— Noi suntem „cei care știu să lege sorții”. Așa ne numeau strămoșii noștri din vechime. De-a lungul timpului, pentru că era prea lung de pronunțat, numele a fost prescurtat în „sorțitori”. Iar cei care nu au puterile noastre erau numiți Nonsorțitori. Și din numele ăsta s-a făcut un diminutiv, iar ei au ajuns să se numească Nonso. Apoi, unul dintre ai noștri, Druidor Sangrave, a hotărât că Nonso trebuie să devină sclavii noștri. Elfii-Vânători au luptat împotriva lui și l-au nimicit, dar el a avut răgazul necesar să-și facă adepty. Aceștia își ziceau Sangravi, în cinstea lui Druidor. Când sorțitorii în gri au decis să ne sfideze, ei au dezgropat aceste vechi nume ridicole. La dracu', Isabella, ai fi putut totuși s-o pui în gardă în privința Sangravilor!

Sorțitoarea protestă.

— N-am învățat-o nimic pe Tara'tylanhnem pentru că tatăl ei m-a pus să-i jur că ea nu va fi o sorțitoare și că va duce o viață normală. Atunci, pentru a o proteja, eram decisă chiar să-i ascund Înaltului Sfat harul pe care-l are.

— CUM? Puțin lipsi ca bătrânul mag să nu cadă de pe scaun. E de neadmis! Cum poți să te gândești la așa ceva? Nu e permis!

Isabella nu mai era împietrită din pricina sorțului, dar aducea foarte mult cu o statuie din marmură. Cu chipul încremenit, răspunse:

— Îmi dădusem cuvântul.

— Țsta nu e un motiv. Avem niște legi, Isabella. Legile acestea au fost făcute pentru a-i proteja pe Nonso, și pentru a ne proteja și pe noi. Noi nu trăim în afara legii, nu suntem ca Sangravii! Ai idee de pagubele pe care le-ar fi putut provoca Tara?

— Dar asta nu s-a întâmplat!

— Nu mai spune nimic! N-ai nicio scuză! Te crezi cumva mai presus de legi, Isabella, te declari cumva Semchanach?¹

Bunica Tarei păru să acuze lovitura din plin.

— Nu, firește că nu! N-am vrut niciodată să mă sustrag autorității Sfatului. Sunt la ordinele sale, iar tu știi mai bine decât oricine. Dar, Chem, mi-am dat un *Cuvânt de Sânge*!

Fu rândul bătrânului mag să încremenească.

— Un Cuvânt de Sânge? Glumești?

¹ Semchanach: se spune despre un sorțitor care refuză autoritatea Înaltului Sfat. Nu e neapărat un Sangrav. El își poate folosi magia așa cum crede de cuviință, cu condiția să nu aducă prejudicii altei persoane. Dacă o face, e hăituit fără milă de Elfii-Vânători (n.a.).

Isabella își ridică mânecile robei și își dădu la o parte brățelele. La încheietura pumnilor luceau două glife roșii, de forma unui 8 culcat. Magul păli, dând înapoi.

— Deloc, răspunse sorțitoarea, acoperindu-și semnele. Dacă Tara'tylanhnem devine magiciană, eu voi muri!

Fata se uita stupefiată la bunica ei. Despre ce anume vorbea?

Bătrânul mag reflecta atât de intens, încât Tara mai că se aștepta să vadă cum iese fum din urechile sale.

— În cazul ăsta, totul se schimbă, zise el, grav. Nu știam. Asta s-a întâmplat când tu...

— Da, i-o reteză Isabella, făcând un semn din cap spre Tara, care înțelese foarte bine.

Iar niște blestемate de secrete! Acum însă avea și ea un secret... pe care nici ea n-avea de gând să-l destăinuie.

— Atunci avem o problemă serioasă, furnăi magul, uitându-se neliniștit la Isabella. De cât timp ai nevoie pentru a-ți proteja domeniul... și pe copilă?

— Dacă mi-i împrumuți pe Padimo și Glivol, cam de vreo zece zile, cel mult. Singura problemă e că nu am aici toate ingredientele necesare.

— Mm, văd. Și ar fi prea periculos să o iei pe Tara cu tine. Bun, uite ce-ți propun eu atunci: o iau pe nepoata ta cu mine, pentru vreo zece zile. Mă va însoți în AltăLume, la Palatul Regal din Travia, așa că o s-o pot proteja, după care ți-o aduc înapoi.

Făcu un gest ciudat prin aer, întinse o mână în față și își ridică vocea:

— Am zis, și așa să fie înscris!

Tara tresări în momentul în care o voce incredibil de ascuțită și de rapidă, încât aveai impresia că vocabulele erau lipite unele de altele, se auzi din neant, piuind:

— Preabine! Întălemağ, Sfatulă înregistrat hotărârea. Ova-aviză publică în gazeta oficială a Întăului Sfat.

Mağul făcu o strâmbătură, își frecă urechea și manevră ceva în mână.

— Nu, preciză el. Doresc ca această hotărâre să fie consemnată cu ușile închise. N-are rost să-i informăm pe toți că fata se va afla în Altă Lume. Preveniți-i doar pe ceilalți membri ai Sfatului... ah, și pe Maestrul T'andilus M'angil, șeful Serviciilor noastre secrete.

De această dată, vocea era incredibil de gravă și vorbea foarte, foarte lent:

— Biiiiiine Înaaaaaaltule Maaaaaag, așaăăăă seeeee vaaaaa faaaaaace.

Mağul suspină, tunând împotriva calității proaste a comunicațiilor. Când își lăsă mâna în jos, Tara zări o sclipire, și realizează că bătrânul mağ comunicase cu ajutorul unui glob de cristal, pe care și-l puse în buzunar.

În timpul acestui schimb de mesaje, bunica Tarei rămăsese nemișcată.

— Pot s-o țin pe Tara' tylanhnem lângă mine, interveni ea cu moderație. Știu acum care e acel *modus operandi* al Sangravilor și pot să-i resping.

Bătrânul mağ o privi, remarcându-i cearcănele de sub ochi și mâinile care-i tremurau ușor.

— Mă gândesc că ești foarte obosită, Isabella. E mai bine ca fata să vină cu mine. Vei fi mai puțin împovărată, dacă nu vei mai avea și grija ei.

Isabella ezita... apoi își recunoscă slăbiciunea. Trase cu putere aer în piept și o privi pe Tara.

— Nu... nu prea știu să mă exprim așa cum mi-aș dori, dar să știi că te iubesc din tot sufletul, fetița mea. Și nu-ți vreau decât binele. Magul are însă dreptate. Nu te pot proteja ținându-te lângă mine.

Tara avea lacrimi în ochi. Știa că în felul ei bunica o iubea. Dar între a ști și a o auzi spunându-i-o, descoperirea că se afla o mare diferență.

— Și eu te iubesc, Bunico.

Știind că Isabellei nu-i prea plăcea să fie atinsă, Tara n-o făcu, dar atunci când Isabella își desfăcu brațele, se aruncă bucuroasă la pieptul ei.

— Bine-bine-bine, aprobă magul foarte încântat. E-un lucru care trebuia pus în ordine. Acum, Tara, e încă devreme, iar tu ai niște ore de somn de recuperat. Vom pleca în curând spre AltăLume. Du-te.

Isabella îi dădu drumul Tarei ca ie, ascultându-l pe Chem, ieși din birou, cu mintea plină de întrebări. Înțelesese prea bine că magul avea s-o ducă în altă parte, a doua zi. Își amintea de ceea ce îi spusese maică-sa, că era prizonieră în fortăreața cenușie din AltăLume. Schiță un zâmbet obosit. Prea bine, bătrânul mag avea s-o ducă chiar acolo unde-și dorea ea mai mult să ajungă.

Când Maestrul Chem urcă în camera de oaspeți, avea și el destule la care să cugete în răstimpul rămas din noapte.

Prin ce coincidență de necrezut, Sangravii atacaseră familia Duncan? În vreme ce Înaltul Sfat însuși habar n-avea de existența acestei mici sorțitoare nedeclarate ca atare. Și cum de izbutise Tara să întoarcă acea rază mortală?

Doar un mag aflat la un nivel foarte înalt ar fi putut contra un asemenea atac. Isabella însăși nu se dovedise în stare.

Și-apoi, Tara rezistase într-un mod remarcabil celui „Somnolus” al lui. E-adevărat, nu-i trimisese unul în doză foarte mare, căci nu dorea s-o facă să doarmă două săptămâni, ci numai două ore... dar totuși. Îi ținuse piept!

Și blestemații ăștia de Sangravi o voiau pe fată... o voiau *cu orice preț*. O voiau atât de mult, încât îi trimisese ră pe *doi* dintre ai lor, printre care faimosul Magister, Stăpânul lor, ca s-o răpească. Iar asta era foarte interesant, da, chiar foarte interesant.

Transporturi neobișnuite

Adoua zi dimineată, Tara se îmbrăca, cu mintea încă plină de vedenia mamei sale și de teribilul atac, când o îndoială îngrozitoare o făcu să încremenească în momentul în care se pregătea să-și tragă și celălalt crac al pantalonilor, silind-o să sară într-un picior. Și dacă visase? Termină de îmbrăcat și dădu fuga la parter.

Oftă ușurată când îl găsi pe bătrânul mag în bucătărie, unde se întreținea binedispus cu Tachil, Deria și Mangus, la o ceașcă de ciocolată. Da, totul era în ordine, încă nu era bună pentru spitalul de nebuni. Sorțitorii existau cu adevărat.

Se așeză lângă el, fără fasoane, și își luă la rândul ei un bol mare.

— 'ziua, Deria, Mangus, Tachil, bună dom... Maestre! salută ea, amintindu-și la timp că nu se simțea în stare să pronunțe corect numele Înaltului mag.

— Bună, Tara, cum te mai simți în dimineața asta, sper că nu ai dureri de spate?

Spre marea ei mirare, Tăra își dădu seama că într-adevăr se simțea moleșită: anumiți mușchi, a căror existență nici n-o bănuise până atunci, o făceau să se strâmba de fiecare dată când se mișca puțin.

— Ah, ba da. De ce oare?

— Tu te folosești de energia trupului pentru a efectua niște acțiuni precum cele săvârșite ieri. Când ai ridicat-o în aer pe bunica ta, a fost la fel ca și cum ai fi făcut-o în realitate. Ai ridicat, ai fugit, ți-ai folosit puterea, iar corpul tău a suferit consecințele. Noi ne ferim să folosim prea mult magia, cel puțin aceia dintre noi care sunt mai puțin înzestrați, căci asta ne consumă mult din energie, și există riscul să murim de epuizare.

— Dar, protestă Tăra, fără magie n-aș fi putut s-o ridic niciodată pe bunica, fiindcă e mult mai grea decât mine!

— Ah, văd aici amprenta bunicii tale! Cauți logica, nu-i așa? Și chiar ai dreptate. Dacă ai fi avut o roabă, de pildă, ai fi putut s-o pui pe Isabella în ea și s-o cari. Ei bine, magia e ceva asemănător. E un fel de unealtă pentru noi. Magia ți-a permis ca forțele tale de fată de doisprezece ani să fie înzecite. Pentru a-ți folosi puterea, tu ai apelat inconștient la *forțele* care se află de jur împrejurul nostru. Un sorțitor e capabil să utilizeze această forță de viață pentru propriul său folos... ceea ce oamenii cu puteri obișnuite nu pot face.

Asta, acum, uite cine-i servea cupletul „Forța să fie cu tine”. Nu mai lipsea decât *Războiul stelelor* în povestea asta cu sorțitori!

Totuși fata era uimitor de interesată. Prin urmare, așa mergeau lucrurile! Încercă atunci să-și imagineze ceea ce înțelegea.

— De fapt, noi suntem un fel de... motor, iar fluidul care ne înconjoară ar fi carburantul, așa e? Asta ne permite să funcționăm, să avem mai multă putere. Și cu cât motorul e mai bun, cu atât mai mare e și puterea.

Sortitorul rămase cu gura căscată. Apoi îi dădu Tarei pe spate o lovitură neașteptată, care fu cât pe-aici s-o trimită cu nasul în bolul cu ciocolată.

— Remarcabil! Remarcabil! strigă el cât putea de tare. Tara, tu ai darul formidabil de a simplifica lucrurile cele mai complicate! Ah! Cel care va scoate limba de-un cot va fi Padimo. El care se pierde întotdeauna într-o mulțime de ocolișuri, când e vorba să explice natura magiei. E exact metafora pe care o căutam noi. Un motor și benzină!

Isabella intră, privind cu un ochi sever tot acel vacarm.

— Ei bine, întrebă ea, acum ce se mai întâmplă?

— Se întâmplă, răspunse magul la fel de vesel, că ai o nepoată pur și simplu remarcabilă, o, da, pur și simplu remarcabilă!

Tara, deși flatată că magul îi apreciază comparația, socotea totuși că făcea prea mult caz de ea. Și apropo de vrăjitorie, era timpul să pună lucrurile la punct.

— Ei, și pentru c-a venit vorba de asta, Maestre, când plecăm?

Magul îi aruncă o privire, ușor surprins de nerăbdarea ei.

— Îndată, îndată. Și nu vei fi singură. Deria va veni și ea cu noi în AltăLume, la Palatul din Travia. A insistat chiar ea să te însoțească, pentru a-și putea continua misiunea ei de protecție. Are deja o formație de mag și noi am angajat-o la Palatul Regal pe post de mag meteorolog. În ceea ce-i privește pe

Mangus și Tachil, asistenții bunicii tale, ei vor rămâne aici, ca s-o ajute să pregătească mijloacele de apărare a conacului.

— Formidabil, exclamă Tara cu un entuziasm care o destabiliză puțin pe bunica ei, convinsă că micuța avea să refuze să plece. Eu ce trebuie să fac acum?

— Mai întâi, să-ți termini micul dejun. Apoi, Deria o să te ajute să-ți faci bagajul. După aceea o să trecem prin Poartă și-o să mergem la Travia. Ah, de fapt mă gândesc că n-ar strica să-l aducem și pe străbunicul tău odată cu tine. Sub actuala lui înfățișare, nu poate fi detectat, va trece drept un Familiar perfect.

Magul parcă vorbea *chinezește*, acum. Tara se mulțumi să se uite la el cu niște ochi mari.

— Pe Demiderus, mormăi bătrânul mag, să nu-mi spui Isabella că nu știe nimic despre tatăl tău?

— Nu! răspunse sec Isabella, firește că nu știe! Vino aici, Manitou, strigă ea deodată cu o voce sonoră, făcând-o pe Tara să tresară.

În clipa următoare, un câine mare și negru se năpusti înăuntru.

Isabella îl luă în brațe, apoi, întorcându-i cu gravitate botul spre Tara, declară:

— Tara, ți-l prezint pe străbunicul tău. Manitou, o s-o însoțești în AltăLume, unde te vei da drept Familiarul ei, ceea ce îți va permite să fii mereu în preajma ei pentru a o putea proteja. Crezi c-ai să te descurci?

Căinele dădu din coadă și lătră o dată.

— Fir-ar să fie, suspină bătrânul mag, văd că treaba nu merge mai bine. Să vedem dacă nu pot să mai dreg puțin

lucrurile. „Pe Interpretus, pentru a ne ușura traiul, ne vom potrivi mai întâi graiul!”

De data aceasta, când câinele lătră, glasul lui se schimbă:

— HAU!... Vreau să spun, da, sigur c-o să merg cu ea. Câine afurisit, e mai tare decât mine și instinctul lui mă copleșește. Dar o să-mi dau toată silința. Efluviile magice din AltăLume ar trebui să mă ajute să-mi păstrez spiritul meu de om... mă rog, așa *sper*.

Tara îngenunche în fața câinelui.

— Manitou? Ah, vreau să zic, Bunicule, ah... străbunicule?

— Poți să-mi spui Manitou, e mai simplu. E o mare plăcere să poți gândi și vorbi ca o ființă omenească. Dacă ai ști cât de mult am suferit, în timpul puținelor mele momente de luciditate, că nu pot să-ți vorbesc!

Isabella schiță o grimasă tristă.

— Îmi pare rău, dar până acum nimeni n-a reușit să descopere formula sorțului pe care singur ți l-ai aruncat. Iar șocul suferit în timpul transformării, te-a făcut să-ți pierzi memoria, așa că tot ce putem face e să căutăm în continuare.

Manitou dădu din cap.

— Da, da, știu. Ai, instinctul de câine revine. Tara, te aștept în grădină, pe curând.

Și, după ce-o atinse ușor cu botul pe față, care tot nu-și revenea, ieși.

— Dar, dar, dar..., îngăimă Tara.

— Urâtă treabă, conchise sumbru magul. A reușit să găsească un sorț care te face nemuritor. Problema e că tot asta face din tine și un *câine*. E prin urmare în același timp nemuritor și în pielea unui labrador. Din păcate, nu-l poți lua cu tine

ca pe un câine oarecare, la Palat nu sunt admiși decât Familiarii.

— Ce-i ăla un *Familiar*?

— E un animal care îl însoțește pe fiecare sorțitor. E, într-un anumel fel, pecetea sau semnătura lui. Comunică cu el. Tigrl Familiar al Isabellei a murit tot atunci când au murit și tatăl și mama ta, și, după cum vezi, ea nu și-a luat altul în locul lui.

Tara făcu ochii mari.

— Un *tigru*?

— Nu te teme. Familiarii nu sunt periculoși pentru sorțitori. Mani, coțofana Deriei, e Familiarul ei. Ea avea sarcina să te supravegheze, atunci când Deria nu putea să se țină după tine... Bun, văd că ți-ai terminat micul dejun. Ce-ar fi să urci și să te pregătești?

Tara, care o urmărea cu atenție pe coțofană pentru a vedea ce avea aceasta deosebit, tresări când pasărea zbură până în dreptul mesei, se făcu că se așază pe o bucată de pâine, apoi o salută printr-o înclinare din aripi... și-i fură o bucățică din tartină.

— Uau! Nu, ați văzut și voi, nu-i așa? Uau! E super, se extazie Tara, după care se întoarse spre Isabella.

— Bunico?

— Da, Tara'tylanhnem?

— Mai e ceva despre care ar trebui să știu?

Sorțitoarea ezită o clipă, apoi zise:

— Nu. Plec peste o oră, căci pentru a putea proteja conacul am nevoie de niște instrumente de vrăjitorie pe care, din păcate, nu le am la îndemână, așa că voi fi nevoită să mă duc în Peru. Mangus și Tachil vor rămâne aici. Dar nu-ți fie teamă, Chem va ști cum să dea de mine.

Tara se simți stingherită. Era al naibii de departe, Peru! În timp ce se gândea la asta, Isabella continuă:

— Vreau să-ți mai spun că sunt foarte bucuroasă că te afli sub protecția *provizorie* a Înaltului mag. Și sunt sigură c-o să-ți placă Palatul. Suveranii din Lancovit sunt niște persoane fermecătoare, așa că totul ar trebui să decurgă bine. La urma urmei, e ca și cum te-ai duce să-ți petreci restul vacanței într-o altă țară.

Tara era cât pe-acți să-i mai pună câteva întrebări, dar privirea bunicii o convinsese să renunțe. Se mulțumi așadar să-i răspundă într-un fel anodin... fără a renunța să se gândească la ele.

— Așa sper și eu, Bunico. Atunci, pe curând.

Cu ajutorul Deriei, își făcu valiza.

Se pregătea s-o ridice, odată cu poșeta, când Deria o opri.

— Nu, lasă-le aici deocamdată. O să le-aduc eu mai târziu la Castel. Nimeni nu trebuie să știe unde mergi și prezența unor valize ar lăsa să se înțeleagă ce intenții are Înaltul nostru mag.

— Atunci, cobor așa?

— Du-te jos la ei, o să vin și eu.

Tara coborî cu inima îndoită. Bătrânul mag și Isabella o așteptau. Aceasta arbora aerul ei cel mai sever, dar acum, după ce recunoscuse că ținea mult la ea, Tara înțelegea că nu era decât o mască menită să-i ascundă sentimentele.

Fata o sărută și o strânse cu putere în brațe. Foarte stânjenită, Isabella îi răspunse la îmbrățișare, apoi se dădu înapoi și-i spuse:

— Te duci acum la Travia, care e capitala împărăției Lancovit. Eticheta de la Palat nu e la fel de rigidă, Demiderus

fie lăudat, precum e cea din Omois, care e cel mai mare Imperiu al oamenilor din AltăLume, așa că am încredere în tine, Tăra'tylanhnem. Să faci cinste numelui de Duncan. Tu ești a șaptea sorțitoare dintr-o lungă și glorioasă spiță, să nu uiți niciodată lucrul ăsta!

Deși Tăra își jurase solemn că n-o să plângă, lacrimile porniră să i se scurgă pe obraji, fără ca ea să se poată împotrivi.

— Bunico, o să-mi fie groaznic de dor după tine. Te iubesc.

Isabella îi aruncă o privire agasată Înaltului mag, care-și ștergea ochii pe furiș, și murmură:

— Și mie, Tăra'tylanhnem. Și-acum, du-te!

— Hai, mormăi bătrânul mag după ce făcu să apară o batistă gigantică pe care dansau niște dragoni, care se grăbiră să se *îndepărteze* atunci când acesta începu să-și șteargă nasul său mare în vastul pătrat de pânză albă, acum trebuie să mergem.

Tăra se uită la el neîncrezătoare. Tot ceea ce văzuse până acum din magie n-o entuziasma decât foarte puțin. Din pricina acestei magii, fusese lipsită de mamă timp de zece ani, iar acum trebuia să-și părăsească prietenii, locul unde fusese crescută... Iar bătrânul Maestru Chem i se părea prea nevolnic pentru a o putea apăra de monstruosul Stăpân al Sangrăvilor!

Se întoarse spre bătrânul mag, așteptându-se la o acțiune mai mult sau mai puțin spectaculoasă din partea lui, gen fulger, tunet și dispariție, dar acesta se mulțumi s-o ia de mână și să pășească apoi spre Castelul contelui de Besois-Giron, urmat de Manitou care lătra ca un nebun.

— Afurisita de Isabella, mormăi magul, nici măcar când e vorba să-și ia rămas-bun, nu ți-ar arăta ea vreodată că-i pare rău. Mă calcă pe nervi.

Tara nu mai scoase o vorbă până la Castelul contelui de Besois-Giron.

Își aminti brusc de ceea ce auzise, atunci când stătuse ghemuită, în șemineu. Isabella îl sfătuisese pe conte, nu, mai degrabă îi poruncise, să-l trimită pe Fabrice în AltăLume... așa că n-ar fi exclus, cu un pic de noroc, să-l găsească acolo!

Când ajunseră la Castel, magul nu sună la intrare. Porțile metalice se deschiseră de la sine.

— Magie? întrebă Tara, foarte impresionată.

— Electronică! îi răspunse magul, arătând cele două celule fotoelectrice de deasupra porții Castelului și camera de supraveghere.

Contele de Besois-Giron îi aștepta pe treptele Castelului. Foarte impunător, complet chel, cu nasul său arogant, aducea cu un bătrân vultur jumulit de pene.

— Bine ai venit, Înaltule mag! i se adresă el bătrânului, ca și celor care îl însoțeau. Plecați deja înapoi?

— Din păcate! suspină Chemnashaovirodaintrachivu, eu care mă dau în vânt după vinul de Bordeaux, mă tem că voi face o cădere nervoasă pentru că nu mă pot bucura de el. Dar trebuie să-i duc pe Tara și pe Manitou în AltăLume. Cred că fiul tău e deja acolo?

— Așa e! răspunse cu bucurie contele, și-n vocea sa se simțea o mare mândrie. E acolo de două ore.

— Prea bine, prea bine. Să mergem acum la Poartă, noi mai avem încă mult de mers.

Poarta se afla într-una din sălile din partea de sus a turnului care străjuia valea.

Tara, care era un fan al filmului *Stargate*, căută din priviri Poarta, echipamentul, mulțimea de tehnicieni și grupuri electrogene... dar acolo nu se afla nimic. O mare sală goală. Cu cinci tapiserii ce înfățișau fiecare niște scene mitologice. Una înfățișa licorni și tot felul de pitici. Alta, uriași care sculptau (și... mâncau?) niște blocuri de piatră. Următoarele, niște sorțitori în robe gri sau albastre, așezați în jurul unei penta-grame identice cu cea a bunicii sale. Ultima, în fine, reprezenta niște ființe mici, de toate culorile, care participau la o sărbătoare, iar deasupra lor se vedea un sceptru.

— Vă rog să vă așezați în centru, le ceru contele.

— Manitou, strigă Tara, vino-aici.

Căinele nu se lăsă rugat și de data asta stătu locului. Bătrânul mag simțea mâna subțire a Tarei cum se crispa într-a lui, și-i adresă un zâmbet încurajator, pentru a o liniști.

Contele intră în cameră și se plasă sub tapiseria ce le înfățișa pe acele ființe mici. Puse sceptrul pe care-l ținea în mână pe reproducerea de pe perete. Acesta se potrivea de minune acolo. Foarte grăbit, contele îi salută apoi ieși din sală și închise ușa.

De îndată ce ușa se închise, sceptrul începu să strălucească. Raze ce veneau de la celelalte tapiserii, fiecare de altă culoare, alcătuiră un fel de curcubeu care-i atingea pe călători.

Cu o voce puternică, bătrânul mag pronunță „Palatul Regal din Travia”, și toți dispărură.

Tara simți ceva ca o descărcare electrică și o ușoară greață, apoi se pomeni într-o sală asemănătoare cu cea din care ple-caseră. Dar ființa în fața căreia se afla nu era contele! Aceasta nu avea decât un ochi, o claie de păr cu totul oranj, măsura pe puțin doi metri și agita o bucată de hârtie la extremitatea unuia

dintre cele patru brațe ale sale. Panicată, fata vru să se dea înapoi, dar bătrânul mag o ținu cu putere.

Câteva gărzi în livrea bleu cu argintiu îi urmăreau cu atenție, ținându-și *lăncile* pregătite să străpungă orice intrus! Tara înghiți în sec sub privirea lor severă... și se hotărî să nu se miște un centimetru mai încolo până când nu avea să i se dea voie.

— Înaltule mag, ce plăcere să te revăd! proclamă ciclopul, pe un ton afectat. Conte de Besois-Giron ne-a dat de veste despre venirea voastră și așa se face că am avut răgazul să vă ies în întâmpinare. Într-adevăr, e de neconceput câte lucruri am de făcut!

Se auzi o sonerie și ciclopul se agită și mai tare.

— Pe Demiderus, uite că mai vin și alții! Repede! Repede! Înaintați, ca să pot lăsa trecerea liberă...

Puțin lipsi ca Tara să nu izbucnească în râs. Ciclopul părea atât de... înnebunit. Nu-i lăsase magului posibilitatea de a scoate o vorbă, și deja îi mâna în afara sălii, agitându-se ca o găină care și-ar fi pierdut puișorii.

— Intendentul nostru! spuse magul zâmbind. De cum sosește un oaspete la Palat, el intră în panică. Și cum există mereu nou-sosiți, la el asta a devenit o stare de spirit *permanentă*. Vino, o să te prezint guvernatoarei Palatului, Doamna Kalibris, ca să te înscrie.

— Ca să mă înscrie la ce?

— Nimeni nu poate circula prin Palat fără acreditare. Cum tu ești invitata mea pentru o bucată de timp, ți se vor da acreditări de nivelul 6. Vei avea voie să circuli prin unele locuri, iar prin altele nu. Doamna Kalibris îți va explica regulile și eticheta

de la Palat, îți va spune unde vei dormi, cum să te prezinți în fața Majestăților lor Regale etc.

Tara era complet speriată.

— Să mă... mă prezint Majestăților lor Regale? Cum adică, să mă prezint Majestăților lor Regale? Dar...

— Nu-ți fie teamă, Tara, i-o tăie magul cu bunăvoință. Deși Palatul e o entitate gigantică, un fel de inimă care reglează circulația împărăției, eticheta de-aici nu e prea rigidă și dacă faci sau spui vreo prostie, e de-ajuns să le explici că abia ai sosit de pe Pământ.

Bătrânul mag înlătură astfel celelalte întrebări ale Tarei. Se hotărî să facă el onorurile Palatului. Peste tot, oamenii se agita. Și Tara se uita cu niște ochi mari.

Suspendați în văzduh, niște tineri sorțitori făceau farmece unor tapiserii care zburau prin enormele ferestre deschise, scuturându-se astfel de praf. Armurile (unele dintre ele aveau forme cu adevărat... ciudate) se scuturau și ele, într-un zgomot mare de fierărie. Interiorul Palatului era magnific, dar era greu să-ți dai seama cum era construit, fiindcă toate erau într-o continuă mișcare. Pe pereți, pe tavan, peisajele apăreau, dispăreau, schimbându-se după bunul plac al celor de la Palat. Deocamdată, el părea a fi mai degrabă binedispus, căci peisajele erau însozite, năpădite de soare, de câmpii și de păsări care ciripeau. Totul era atât de... *real*, încât, de vreo două, trei ori, Tara fu cât pe-acți să se lovească de un perete, când vru să se aplece pentru a privi. Ceva mai departe, își atrase privirea unui mag, atunci când vru să sară pe deasupra unui pârau... care nu exista. La capătul culoarului, se opri, fermecată. În jurul ei, cai, licorni și alte animăluțe dansau și săreau pline de

voie bună, în compania unor domnișoare care le trimiteau bezele sorțitorilor, așa încât Tara se surprinse răspunzând la salutul unei imagini!

Deodată, scoase un strigăt, și, scăpând din mâna bătrânului mag, făcu un salt înapoi.

Sub picioarele lor se deschisese chiar atunci o prăpastie ametoitoare, în adâncul căreia o bestiolă uriașă, cu o mulțime de labe, de clești și de mandibule își îndrepta un ochi pofticios spre ea.

Tara nu avu timp să se dea înapoi, că bestiola se și porni să escaladeze peretele prăpastiei, cu o viteză îngrozitoare. Tocmai deschidea gura să țipe, când bătrânul mag o luă de mână fără să se sinchisească de dinții plini cu venin care-l amenințau.

— Ei, na! Văd că Palatul e în formă în dimineața asta, mor-măi el. Nu-ți fie teamă, așa le face tuturor celor ce vin prima dată. Nu există niciun risc, toate sunt niște iluzii. Vino.

Ca să vezi, un Palat *pus pe șotii*, acum. Tara se gândi că nu împărtășea *deloc* acel simț al umorului cultivat de Palat, dar trebui să se supună și să-l urmeze pe bătrânul mag. Ca măsură de precauție, se hotărî să-și țină ochii complet închiși, până în momentul în care socoti că trecuseră peste prăpastie. Între-deschise un ochi cu prudență... și din nou tresări. Tocmai văzuse un sorțitor trecând printr-un peisaj de deșert, cu cactuși, în spatele căruia părea să se afle un perete foarte zdravăn, mișcându-și mâinile în fața lui și *trecând... prin el!* Bătrânul mag pășea încet, așa că profită pentru a pipăi peretele... care rămase neclintit. Ei asta, visase sau ce naiba? Zece minute mai târziu, văzu o sorțitoare drăguță zburând fără teamă și... trecând prin perete, la rândul ei.

Se lăsase trasă pe sfoară. Aici zidurile *nu* erau ziduri. Și puteai să treci prin ele fără probleme. Totul era să înțelegi cum, desigur. Familiarii care-i însoțeau pe sorțitori cunoșteau și ei chestia, căci piatra se dădea la o parte și din fața lor. Totuși, Tăra nu se putea abține să nu strângă din dinți de fiecare dată când vedea un sorțitor sau un Familiar îndreptându-se spre ceea ce părea să fie o inevitabilă și brutală coliziune.

Pe tot parcursul, buzunarul Înaltului mag sună încontinuu. Surprinsă pe moment, Tăra îl văzu scoțând din buzunar o sferă de cristal de mărimea unui pumn, care părea a fi echivalentul local al telefonului mobil. Dar un telefon care i-ar fi înnebunit de gelozie pe electroniștii de pe Terra! Căci globul nu numai că proiecta un sunet și o imagine perfect clare ale persoanei care apela, dar comunicarea nu se întrerupea niciodată tot la fiecare două minute! Sâcâit, bătrânul mag sfârși prin a-și deconecta globul de cristal, trecându-și de trei ori mâna pe deasupra lui. Tăra își înăbuși un zâmbet.

Se feriră la timp de o pleiadă de măhuri care stârneau praful de pe întreg culoarul și se legănavă în sunetul unui fluier pe care-l ținea o sorțitoare care înota. Mai încolo, un tânăr sorțitor încerca să-i explice unui Elementar de Apă că trebuia să-și ducă apa murdară în altă parte... și care se porni să țipe atunci când Elementarul, jignit, lăsă să-i scape un zid de apă cu săpun. De această dată, Tăra rămase pe loc, se păcălise doar când cu prăpastia, nici nu se gândea să se facă de râs și a doua oară.

Așa că fu extrem de uimită când se pomeni acoperită de sute de litri de apă, rece. Cu săpun. *Udată*. Scurpând și plină de apă, se pomeni în mijlocul unei grămezi de pești și de corali, în

timp ce contempla un enorm rechin care o privea cu un aer flămând. Dezorientată, se ridică în picioare țipând. Palatul înțelese că-i era frică, așa că peisajul marin se șterse, lăsând loc unui frumos luminiș. Bătrânul mag i se alătură, sărind cu abilitate pentru a evita băltoacele, urmat de Manitou, care nu găsea nimic mai bun de făcut decât să se scuture, stropind-o pe Tara și mai mult.

— La naiba, bodogăni bătrânul mag, de ce nu te-ai ferit de apă?

— Fiindcă am crezut că era tot una din iluziile ale caraghioase! răspunse Tara furioasă, scuipând câțiva stropi de apă.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! strigă tânărul sorțitor care tocmai provocase catastrofa. O să repar totul imediat!

Își mișcă mâinile spre Tara și strigă:

— Uscăți!

În timp ce o adevărată tornadă de aer cald năvălea pe culoar și usca într-o clipă tot ce întâlnea în cale, bătrânul mag ridică din sprâncene.

— „Uscăți”? Cum așa, „Uscăți”? protestă el pe un ton jignit. Nu puteai găsi o incantație ceva mai maiestuoasă? De felul: „Pe Sechus, toată această apă o să se ducă și veșmântul nostru astfel se usucă”? Noi suntem *sortitori*, ce naiba! Nu *spălătorese*!

Și fără să mai ia seama la scuzele încurcate ale tânărului sorțitor, o luă din loc mormăind, trăgând-o după el și pe Tara, care se stăpânea cu greu să nu râdă în hohote. Maestrul Chem părea teribil de jignit!

La colțul culoarului, fără să strige „păzea”, o bucată de pânză groasă se înfășură în jurul capului bătrânului mag, care începu să sughițe, „Ce, ce?”, încercând să se debaraseze de ea.

O sorțitoare roșcată și cu părul despletit se grăbi să-l scape de pânză, în timp ce Tara se lăsă pradă acelui hohot de râs nebun, stăpânit până atunci. Zburlit de tot, bătrânul mag aducea acum și mai mult cu o bufniță.

Își văzură mai departe de drum. La prima vedere, Palatul părea a fi imens. O mulțime de paji și de scutieri fugeau de colo-colo, strecurându-se peste tot. În timp ce treceau prin dreptul unor statui ale unor războinici surprinși în poziții agresive, bătrânul mag o trase repede deoparte. Sub ochii uimiți ai Tarei, o statuie prinse viață. Se întinse, deranjând doi păianjeni care își spuseră probabil că acel colț era mult prea însuflețit, apoi se scutură de praful care o acoperea. Cu scrâșnete puternice de marmură, celelalte statui făcură la fel, și Tara fu deodată foarte preocupată să evite enormele corpuri în mișcare. Evident, statuile nu păreau să se întrebe deloc dacă în calea lor se găsea sau nu cineva!

Pe neașteptate, un zgomot îi abătu atenția de la ele. Văzu cu spaimă că oamenii se îndoiu de șale, de parcă ar fi fost cuprinși de niște convulsii cumplite.

Tarei îi îngheță sângele în vene. Atacau Sangravii!

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? strigă ea la Maestrul Chem.

Bătrânul mag îi aruncă o privire surprinsă, zguduit de un sughiț de care nu putea scăpa.

— Nimic deosebit, hâc! Fă și tu la fel ca și ceilalți, când va ajunge la nivelul tău, huc!

Dar ceea ce provocase convulsiile curtenilor se apropia, și Tara înțelese că toți acei oameni nu erau pe punctul de a *voma*, ci se prosternau cu respect dinaintea... Tresări, căci nu-i venea

să-și creadă ochilor. Acel *ceva* aflat dinaintea ei purta o foarte cochetă bonetă împodobită cu o fermecătoare pană albă, o superbă capă albastră prinsă cu o magnifică broșă din argint cizelat... totul așezat cu artă pe o făptură alcătuită dintr-un cap de *leu*, un corp de *capră*, și o coadă de *dragon*!

Acel *ceva* îl salută cu gravitate pe bătrânul mag, care dădu scurt din cap, o măsură din priviri pe Tara, apoi își relua mer-sul mai departe.

— Pe Demiderus, cum ar spune bunică-mea, șopti Tara, asta ce mai e?

— N-ai văzut niciodată o *Himeră*? E Salatar, Primul Consilier al regelui și reginei. Un ticălos bătrân foarte versat. Dacă mâine te întreabă *ceva*, ai grijă ce îi răspunzi. Himerele sunt neîntrecute când e vorba să te tragă de limbă.

Tara nu zise nimic, prea ocupată să-și lungească gâtul după *Himeră*, care se îndepărta, așa că bătrânul mag se văzu nevoit s-o ia de mână pentru a o face să-l urmeze.

Zguduit în continuare de acel sughiț, magul o trase pe Tara după el, trecând prin cadrul unei uși *normale* într-o sală *normală*, adică ai cărei pereți nu-și schimbau înfățișarea tot la fiecare cinci minute. Un magnific computer trona într-un colț, un birou imens, năpădit de hârtii, ocupa jumătate din cameră, și două scaune cu un aspect surprinzător de inconfortabil stă-teau față în față cu un fotoliu de P.D.G. de multinațională. Mă rog, cel puțin așa își închipuia Tara că trebuia să arate fotoliul unui director de multinațională.

Magul îi făcu semn să se așeze pe unul dintre scaune și luă loc și el pe celălalt. Se legănă un moment, apoi se înroși, între două sughițuri.

— Doamnă Kalibris, hăc! Nu suntem niște servitori care-au comis o greșeală, hoc! Dă-ne niște fotolii, pe Demiderus, hăc!

— Vai! Iertare! replică o voce din gol, făceam antrenament. Cu cât scaunele sunt mai puțin confortabile, cu atât cei ce sunt vinovați se simt și mai stânjeniți în ele, însă pentru voi nu e cazul, desigur.

— Pe Transformus, schimbă aceste scaune și fă-i pe invitații mei să se simtă ca acasă la ei! continuă o altă voce.

Sub fundul Tarei se produse o anume mișcare și fata se pomeni așezată într-un fotoliu pe placul ei.

Apoi își făcu apariția și Doamna Kalibris, iar Tara își ținu respirația. Avea în fața ei un trup, două picioare, două brațe și... *două* capete!

Capetele se aplecară pentru a o privi cu atenție.

— Așa deci arată..., constată primul cap.

— ...faimoasa Tara'thylanhnem Duncan, continuă cel de-al doilea.

— Bine-ai venit, draga mea...

— ...suntem bucuroase să te cunoaștem.

— Noi suntem Doamna Kalibris. Eu sunt Dana Kalibris, își spuse numele primul cap.

— Și eu, Clara Kalibris, adăugă al doilea.

— Ai avut parte de-un bun...

— ...voiaj?

— Da, mulțumesc, Doamnă... Doamnelor, se bălbaia Tara fascinată.

— Ești foarte...

— ...bine-crescută. Isabella a...

— ...făcut treabă bună, se vede.

— Spune-mi, dragă Chem, ce s-a...

— ...petrecut cu adevărat? Informa...

— Chem? Chem?

Întrerupându-se, cele două capete se adresa în același moment bătrânului mag, care devenea de o culoare neliniștitoare. Sughita de mama focului și Doamna Kalibris nu avu timp decât să-i înhațe pe Tara și pe Manitou pentru a-i pune la adăpost.

Ca urmare a unui sughit mai puternic, magul începu să se umfle. Sub privirile îngrozite ale Tarei, se umflă și se umflă. Fața i se schimbă, se alungi, și niște colți monstruoși se porniră să-i crească. Brațele și picioarele i se alungiră și ele. Niște solzi albaștri cu argintiu îi acoperiră trupul, o creastă ascuțită îi apăru pe spinare, sfâșiindu-i roba, niște gheare lungi ca săbiile îi ieșiră din degete, niște aripi imense se porniră să fâlfâie, făcând ca toate hârtiile să se prindă într-un vârtej.

Pe locul bătrânului mag stătea acum un terifiant *dragon*. Tara și Manitou nu-și putură stăpâni un vaiet de groază.

— Au! mormăi monstrul când, ridicându-și capul, se izbi de tavan, dislocând câteva pietre care căzură pe jos făcând un zgomot sec.

— Tara? Doamnă Kalibris? Unde sunteți?

Timbrul vocii sale era atât de grav, încât zidurile se cutremură.

Tara era cât pe-aici să înceapă să plângă. Dușmanul lor îi aruncase un sorț magului, iar acum acesta avea s-o mănânce! Manitou încerca frenetic să se ascundă cât mai bine sub birou.

Deodată, Doamna Kalibris ieși de sub birou și cele două capete ale sale înfruntară curajoase monstrul.

— Ah, dar...

— ...astea-s mofturi!

— Să te transformi în biroul nostru...

— ...călcând în picioare și jumătate din munca noastră pe deasupra!

— Preschimbă-te...

— ...și cât mai repede cu putință!

Dragonul adoptă un aer plouat și protestă.

— Îmi pare rău, dar știți ce pățesc când mă apucă sughițul!

— Da, sigur că știm!

— Dar doctorul Pasăre de Noapte ți-a prescris un tratament...

— ...dacă nu cumva greșesc?

— Pfui, medicamentul ăla are un gust oribil!

— Da, ăsta-i un bun motiv pentru tine. Dar...

— ...nu și pentru noi!

— Bine, bine, o să-l iau! Dați-vă înapoi, că mă preschimb.
Pe Allakazam, trup de dragon, fă-te la loc trup de om!

În câteva secunde, dragonul se micșoră, își pierde dinții și ghearele, aripile și solzii, și bătrânul mag își făcu din nou apariția, acoperindu-se la timp într-o robă albastră care i se materializă în jurul trupului.

Tara își dădu seama brusc că încetase să mai respire. Trase cu putere aer în piept... și se întrebă câte astfel de șocuri mai putea să îndure sistemul ei nervos!

Doamna Kalibris era mulțumită.

— Bine, aprobă ea...

— ...noi spuneam deci...

— ...că nu prea știam bine...

— ...ce s-a petrecut pe Pământ?

Bătrânul mag pronunță o formulă magică și cele două fotolii pe care le strivise literalmente își recăpătară forma. Se așează și o privi liniștit pe Tara care, prudentă, nu mai cuteza să iasă de după birou.

— Vino aici, Tara, că n-o să te mănânc, îi porunci el cu foarte multă blândețe, fără să se preocupe de Doamna Kalibris.

— Ce-i drept, am avut o anume îndoială! îi răspunse Tara cu o voce tremurătoare. La urma urmei, te prefăcuseși în dragon!

— Nu.

— Cum adică, nu?

— Nu, m-am *prefăcut* din nou în om. Eu *sunt* un dragon!

Tara socoti că, în definitiv, biroul acela era foarte bun. Solid, masiv. Numai bun să rămână unde se afla.

Căci bătrânul mag părea foarte serios, grav chiar.

— Cu toate astea... nu se putu ea stăpâni să nu-l ironizeze, ești un *dragon* și te transformi într-un *om*. Și, bineînțeles, toată lumea e la curent cu asta.

— Nu s-ar zice că mă crezi. Pot să-ți arăt, dacă dorești!

— NUUU!!!

Țipătul acela triplu răsună în văzduh. Tara și cele două capete țipaseră în același timp. Tara reluă însă, foarte repede:

— Dacă spui că ești un *dragon*, atunci *ești* un dragon! Pentru mine nu e nicio problemă.

— Ieși atunci din spatele biroului și vino să stai aici. Nu mănânc nici copiii pe care bătrânii sorțitori i-au prefăcut în potăi.

Tara îi aruncă o privire plină de regret lui Manitou, care, deloc smintit, refuză categoric s-o urmeze, și se întoarse să se așeze tot pe fotoliu, gata s-o zbughească la nevoie.

Magul o privi pe fată, care se așezase pe spătarul fotoliului, suspină și zise:

— Conduc Înaltul Sfat al magilor de sute de ani. Am format generații întregi de magi și de sorțitori care aveau nevoie de mine pentru a izbuti să stăpânească tainele magiei. Înzestrările voastre, cele omenești, sunt fascinante. Iar noi, dragonii, trăim atât de mult! Știi care-i cel mai mare dușman al nostru?

— Foamea?

Tara nu era o novice în materie de dragoni, numai că de obicei îi vedea în cărți... nu dinaintea ochilor.

— Nebunia (se simțea un enorm N majuscul în glasul său). Ne pândește nebunia. Iar aceia dintre noi care sunt atinși de ea, se năpustesc ca o molimă asupra altor popoare și distrug totul în calea lor. Până când sunt exterminați ca niște câini turbați. Și cum noi suntem ceva mai *mari* decât niște câini... asta poate lua mai mulți ani. Când ne aflăm pe Pământ, unii dintre acești dragoni nebuni au decimat literalmente populații umane întregi. Din pricina lor ați fost nevoiți să vă făuriți armurile, și mai ales lăncile. Era singura armă care-i putea veni de hac unui dragon nebun.

Tara înghiți cu greu în sec, simțindu-se rău. Și cum anume știa că un dragon își pierduse mințile? În momentul în care începea să-ți ronțăie un braț sau chiar pe amândouă? Super!

Magul-dragon continuă:

— Pentru a evita genul ăsta de probleme, ne îngrijim cât putem mai bine pentru a nu ne pierde mințile.

— Și dacă nu reușiți?

Tara se lăsa acaparată de cele povestite.

Răspunsul căzu, implacabil.

— Atunci, murim.

— Dar nu e niciun risc...

— ...ca asta să se întâmple aici! replicară Dana și Clara, cu acreală, începând să-și strângă hârtiile împrăștiate.

— Deoarece...

— ...aici e-o adevărată casă de nebuni...

— ...în adevăratul sens al cuvântului!

— Aveți dreptate, zâmbi vesel magul, aici *oamenii* sunt nebuni! Să vorbim acum despre mica noastră Tara. Ea a fost descoperită... la ce vârstă te-ai folosit prima dată de harul tău?

— La nouă ani.

Înaltul mag îi aruncă o privire surprinsă, dar nu comentă.

— Așa? Bine. Bunica ei Isabella a fost atacată de un... nu, pardon, de *doi* Sangravi, printre care și faimoasa lor Căpetenie, Magister, izvorul tuturor necazurilor noastre. Tara s-a comportat foarte bine. Nu numai că a reușit să scape din ghearele lor, dar pe deasupra a mai și trimis înapoi un fel de rază, care poate să te pietrifice și să te carbonizeze totodată, ceea ce e un lucru nou, chiar asupra celui care o lansase. În sfârșit, Familiarul ei nu e un Familiar adevărat, ci e străbunicul ei, care o însoțește pentru a o proteja.

— Ce...

— ...poveste incredibilă!

— O să vă dau mai multe amănunte ceva mai târziu. Deocamdată, singurul lucru de care suntem siguri e că Sangravii ar da oricât s-o aibă pe copilă. Ăsta e și motivul pentru care am adus-o cu mine pe timpul cât Isabella o să-și pună la punct măsurile de protecție ce se impun. Mi s-a părut că asta e cea mai bună soluție, deocamdată.

— Desigur...

— ...e evident! Aici...

— ...ticăloșii ăia nu vor încerca să facă nimic!

— Da, totul în cap...

— ...și nimic în panta...

— Doamnele mele! le întrerupse magul, foarte stânjenit, eu aș zice să mergem! O s-o înscriem deci, pentru acreditare, sub numele pe care și l-a ales, Tara Duncan, vă convine?

— Tara? Diminutiv de la Tara'tylanhnem? E...

— ...judicios, foarte judicios. Ne place numele ăsta!

Informațiile acestea au fost înregistrate de computer... care nu funcționa totuși ca un computer. Doamna Kalibris se mulțumi să se plaseze în fața lui și Clara exclamă „Computer!”

Computerul se deschise singur.

— Doamnă? răspunse el, surprinzând-o pe Tara.

— Înscrierea sorțitoare de natură umană, declară Dana. Numele: Duncan. D. U. N. C. A. N. Prenumele: Tara. Vârsta: doisprezece ani. Secțiunea: Licorn Aripa Sud.

— Înregistrat. Invitată, plătitoare?

— Invitată de Înaltul Sfat, răspunse magul. Isabella mi-a încredințat pentru ea și niște bani de buzunar pentru aceste câteva zile. Va dispune de 50 de credite-aur pentru cheltuieli.

— Înregistrat. Familiar?

— Labrador negru. Numele: Manitou.

— Acreditare?

— Nivelul 6, zonele albastru, negru și galben. Zonele verde și roșu, interzise.

— Înscriere completă.

Computerul scoase două dreptunghiuri dintr-un material luminos și transparent.

— Asta e acreditarea ta. Te rog să întinzi mâna, îi porunci Doamna Kalibris Tarei.

Ușor neîncrezătoare, Tara întinse palma desfăcută, pentru a lua dreptunghiul, dar Doamna Kalibris o apucă zdravăn de încheietura mâinii și pronunță formula:

— Pe Fixus, fie ca acreditarea pentru ai noștri pereți să te lase oricând să treci!

Tara simți un fel de pișcătură la încheietura palmei și constată cu stupeoare că acreditarea i se implantase sub piele. Își frecă puțin locul, dar nu simți decât pielea, și totuși dreptunghiul se vedea deslușit în transparență. Mai văzu cu uimire că acesta avea și o fotografie de-a ei. În partea de sus a acreditării se detașa un superb licorn alb care avea deasupra capului un corn de lună argintiu. Doamna Kalibris procedă la fel și cu lăbuța dreaptă a lui Manitou.

— După cum vezi, zâmbi Clara, *a priori* n-ai cum s-o pierzi...

— ...toți cei ce locuiesc în Palat trebuie să poarte una, cu licorn și corn de lună, care e emblema Lancovit-ului. Ușile ți se vor deschide, dar nu și pereții, dacă nu ai una ca asta. Sau dacă ai una care s-a perimat...

— ...paf, vei fi înhățat. Toți pereții se vor închide peste tine.

— Ai voie să te plimbi peste tot, cu excepția zonelor roșu și verde...

— ...care sunt rezervate familiei regale, Înălților magi, comandantului Gărzii Regale, precum și Trezorierului Regelui. Vei găsi la căpătâiul tău un...

— ...ghid descriptiv al vieții de la Palat. Orele pentru micul dejun, masă de prânz, cină și dineu, infirmeria, sala de arme și mai ales...

— ...principiile de etichetă. Caliban te va...

— ...conduce în camera ta. Va trebui să fii prudentă...

— ...să nu dezvălui nimic din aventura ta. El va sosi...

— ...dintr-o clipă într-alta. Vacanță plăcută, printre noi!

Nici nu-și terminaseră bine fraza, că peretele se dădu la o parte pentru un băiat cu păr negru și zburlit (Tara se întrebă dacă nu cumva asta era o caracteristică a sorțitorilor, de a avea toți părul încâlcit?), suflând din greu, urmat de Familiarul său, Blondin, o superbă vulpe roșie. Își zgâi ochii săi de un gri nevinovat, când văzu dezordinea din cameră, apoi și-i aținti asupra Tarei.

— Salut! zise el zâmbind cu gura până la urechi, pe mine mă cheamă Caliban, dar poți să-mi zici Cal.

— Salut! murmură Tara ușor intimidată de antrenul băiatului. Pe mine mă cheamă Tara'tylanhnem, dar prefer să mi se spună Tara.

Zâmbetul lui deveni și mai larg.

— Mda, îmi dau seama. M-ați chemat Doamnă Kalibris?

— Tara e invitată de Maestrul Chemnashaovirodaintrachivu. Se va afla în Aripa Sud, Secțiunea Licorn. Poți s-o conduci în camera ei?

— Nicio probl', și eu sunt tot în Aripa Sud, e chiar alături. Vii? N-ai niciun fel de bagaj?

— Nu, vor veni mai târziu, răspunse bătrânul mag. Înainte de a pleca, aș dori să-ți înregistrezi numărul meu de cristal, Tara. Nu se știe niciodată.

Supunându-se poruncii sale, o mică foaie de hârtie, pe care erau înscrise niște cifre strălucitoare, se așază cuminte în palma Tarei.

— Te rog să-l înveți pe dinafară, zise magul (Dacă te-ai fi luat după ochii pe care-i holba Cal, ți-ai fi putut da seama că nu era de colo să ai numărul privat al Înaltului mag!) Pe curând, Tara, și distracție plăcută.

— Pe curând, Maestre... Doamnă Kalibris, se înclină politicos Tara.

Cei doi ieșiră, urmați de Manitou, care făcu un larg ocol pentru a-l evita pe magul-dragon.

— Numărul privat al Marelui mag, ai? Drace, e prima dată când îl văd dându-și numărul ăsta cuiva. (Cal nu așteptă ca Tara să-i răspundă.) Ei, o întrebă el cu vioiciune, de îndată ce peretele se închisese în urma lor, cum ți se pare Doamna Unul-e-de-prisos?

Tara pufni.

— Guvernatoarea? Cum se face că are două capete?

— Ea e o *Tatris*, toți membrii rasei sale au două creiere și un singur trup... ceea ce le complică uneori munca, atunci când între ele există un dezacord. Și chiar ai venit la invitația Înaltului mag? Ca și părinții tăi?

Fata ezită un moment înainte de a-i răspunde răspicat:

— Nu. Sunt morți amândoi.

Băiatul se opri brusc în mijlocul culoarului, și puțin lipsi să nu-i pună piedică unui curtean îmbrăcat cu o vestă galbenă acoperită cu pene violete, cu papuci de blană verzi, care îl fulgeră cu privirea.

— Îmi pare rău. Uneori mă ia gura pe dinainte.

— Nu! Nu! N-aveai de unde să știi. Bunica mea, Isabella, m-a crescut singură, însă ea nu voia să fiu o sorțitoare. Așa că n-am descoperit asta decât de puțin timp.

— Ooo, prin urmare nu știai nimic despre Travia și AltăLume?

— Nu, nu știam *chiar nimic*.

Spre surprinderea Tarei, un zâmbet larg luminează fața lui Cal.

— Ei, asta-i super! În sfârșit, unul care n-o să-și dea aere și n-o să facă paradă de știința lui. Știi ce, Tara, eu cred că noi doi o să fim prieteni la cataramă!

Tara nu voia nici ea mai mult. Dar o urmărea un gând care nu-i dădea pace, și Cal părea a fi bine informat.

— Ce înseamnă un Cuvânt de Sânge? îl întreabă ea.

Cal o măsură cu un aer curios.

— Un cuvânt de sânge? Uau! I-ai cunoscut pe războinici?

— Ei, nu, răspunse Tara, încurcată, de ce?

— Un Cuvânt de Sânge se dă în timpul unei lupte în care doi războinici sunt răniți de același dușman. Dacă unul dintre ei e pe moarte, celălalt își poate angaja Cuvântul său, pe sângele lor amestecat, că-l va răzbuna, sau că va face tot ceea ce îi va fi cerut muribundul.

— Da! reflectă Tara. Am înțeles. Atunci dacă unul din cei doi războinici i-a promis celuilalt că fiul sau fiica sa nu va fi niciodată un mag, pentru că din cauza asta a fost și el ucis, ce se întâmplă dacă acest Cuvânt e încălcat?

— Cel care și-a dat Cuvântul de Sânge moare.

Tara trase adânc aer în piept. Bunica ei își dăduse Cuvântul de Sânge! Prin urmare, dacă ea, Tara, avea să se folosească de puterea pe care o deținea... automat avea să-și omoare bunica!

Mă rog, având în vedere tot ce suferise în aceste ultime zile din pricina magiei, nu era nicio problemă. Erau puține șanse s-o folosească.

— Hm, cunoști cumva o chestie care se numește „fortăreața cenușie”?

Băiatul se gândi puțin, apoi clătină din cap.

— Nu, nu cunosc, ce vrea să fie?

Tara era dezamăgită. Nădăjduse că poate Cal cunoștea locul în care mama ei era ținută prizonieră.

— A, nimic, o chestie de care-am auzit.

Deodată, o senzație bizară puse stăpânire pe ea, o înfiorare între omoplați. Ca și cum cineva ar fi privit-o din spate. Se opri și se întoarse brusc.

Ceva se mișcă, în fugă, dar ea apucă să zărească un capăt de țesătură gri.

Luându-l pe Cal pe nepregătite, se repezi într-acolo, dar când ajunsese la locul unde se întretăiau culoarele, nu văzu pe nimeni.

Cal, care se ținuse după ea, exclamă:

— Ce e? Ce e? Ce se petrece?

— Nimic, răspunse Tara, ridicând din sprâncene. Ia spune, robele, tunicile, mă rog, chestiile astea pe care le poartă aici oamenii, ce culoare au?

— Nu avem niște culori anume, cu excepția Înălților magi, care se îmbracă în roșu la Jaffar, în verde la Brandis, în galben și purpuriu — culorile imperiale, la Omois, și în albastru la noi, cei de aici, deoarece culorile de la Palat sunt argintiu și albastru. Dar de ce?

— Doar așa ca să știu. Nu poartă deci nimeni gri-închis?

Fu rândul lui Cal să ridice din sprâncene.

— Numai Sangravii poartă culoarea asta! De asta li se și zice sorțitorii gri. Nu e o lege, dar oamenii evită să se îmbrace ca ei.

Tara trase aer în piept cu putere.

— Da, așa mi s-a părut și mie că înțelegeam...

— Ai putea să-mi explici și mie?

Tara îi trimise un zâmbet fermecător și zise:

— Am uitat să-i spun ceva Maestrului Chem, ai putea să mă scuzi un moment?

Cal se încruntă, foarte intrigat, dar acceptă.

— Du-te, te-aștept aici.

Tara alergă până la biroul Doamnei Kalibris, dar acolo nu se mai afla nimeni.

— Ei drăcie, înjură ea printre dinți, sorțitorii ăștia n-au deloc stare!

Se întoarce la locul unde o aștepta Cal.

— Nu mai era acolo. Ai idee unde-ar putea fi?

— Păi, presupun că în biroul lui.

— Firește că în biroul lui, ar fi trebuit să-mi dea prin minte că are un birou. Pentru un dragon, îmi închipui și eu ca prostul, ceva de genul *cavernă*, sau *grotă*. Cunoști bine Palatul?

Cal își lăasă umerii în jos, cu un aer lugubru.

— Sub toate cusăturile sale, de asta pot să te-asigur! De doi ani, sunt Prim-sorțitor al Maestrului Sardoin. E specializat în matematică magică și localizare spațială. Așa că m-a pus să mă materializez și să mă dematerializez de cel puțin o mie de ori în toate ungherele Palatului, pe motiv că trebuie să știu întotdeauna unde aterizez. Cu excepția zonelor interzise, cunosc Palatul chiar mai bine decât îmi cunosc buzunarele.

— Grozav, atunci să mergem. Arată-mi pe unde s-o iau.

Prima dată când trecu printr-un perete, timp de mai bine de zece minute după aceea Tara avu frisoane. Cal îi arătă cum să descopere locurile de trecere, însemnate cu un corn de lună așezat deasupra unui licorn, emblema Lancovit-ului. După care era de ajuns să-și arate acreditarea și licornul îi autoriza trecerea, iar peretele dispărea. Desigur, puteau folosi și ușile, dar, pe de o parte, nu erau peste tot, iar pe de alta, erau mai multe pasaje secrete decât uși.

Când ajunseră în dreptul peretelui de la biroul bătrânului mag, Tara constată că acesta era semnalat printr-o statuie de licorn, dar și prin emblema sa, un mic dragon, care stătea de pază, amândoi plasați în niște nișe din perete. Neștiind cum trebuie să procedeze, Tara bătu cu timiditate în perete. Licornul și dragonul se însuflețiră pe loc, făcând-o să tresară.

— Cine-i acolo? hârâi dragonul cel mititel.

— Vezi bine că-i o fată, i-o întoarse verde licornul. Ce dorești, copila mea?

— Aăă... eu sunt Tara Duncan, și trebuie să-l văd pe Maestrul Chem cât mai repede cu putință.

— Mă duc să-i spun, bodogăni dragonul. Iar tu, continuă el să-i spună licornului, să nu deschizi trecerea până când nu-ți dau eu voie.

— Bine, bine, îi răspunse licornul, înălțându-și ochii spre cer.

Tara era atât de fascinată, încât nu observă imediat că micul dragon se întorsese. Acesta părea surprins.

— Înaltul mag binevoiește să te primească. Poți intra.

— Du-te, Tara, o să te-aștept aici, îi propuse gentil Cal, care nu voia să pară indiscret.

Tara strânse din dinți și păși spre perete... care se dădu politicos la o parte din fața ei. Uf, trecuse, dar, drace, prefera bunele uși învechite de pe Pământ.

Zâmbi atunci când văzu că Palatul recrease pentru biroul Maestrului un peisaj de *grotă*, cu stalactite și stalagmite. Iar locul unde trebuia să se odihnească bătrânul mag între două întâlniri, era o grămadă de monede de aur și de pietre prețioase.

Își ridică ochii, când auzi un zgomot, și schiță gestul de a se da înapoi, atunci când descoperi că magul se prefăcuse din nou în dragon. Culminând la vreo șase metri înălțime, acesta îi zâmbea cu toți cei aproape o sută de dinți ascuțiți... Cu o lovitură de labă, magul făcu să dispară comoara. Ca toți dragonii, era ahtiat după aur și bijuterii!

— Ei bine, mica mea Tara, cărui fapt îi datorez plăcerea de a te revedea, spuse el pe un ton ușurat, atunci când văzu că Tara nu se arăta interesată de monedele sale de aur.

Tara se decise să meargă direct la subiect.

— În Palat se află un Sangrav!

— AU! țipă dragonul, care de uimire se lovise cu capul de boltă. CE ?

— Am spus că În Palat se află un Sangrav: am apucat să văd adineauri puțin din capa lui gri.

— CE? tună din toate puterile Maestrul Chem, făcând să se cutremure pereții, în Palatul din Travia? În AltăLume? Pe domeniul meu? Vrei să spui că una dintre stârpiturile alea în cămașă de noapte gri a îndrăznit să mă sfideze chiar pe terenul meu? ÎL VOI GĂSI, ÎL VOI ZDROBI, ÎL VOI VÂNA ȘI-I VOI MÂNCA INIMA! Asta înseamnă RĂZBOI!

Tara se hotărî să nu se arate îndărătnică. Deloc îndărătnică.

— Firește. Război... zise ea calm. Nicio problemă! Și dacă ai putea să nu mai urli, ar fi și mai bine! observă ea, luându-și mâinile de la urechi. Așa că până vor avea loc toate aceste

festivități, a-i distruge, a-i spinteca, a le mânca inima, tot tacâmul, eu ce-aș putea face ca să te ajut?

— Nimic, bâigui dragonul. Doar să mă ții la curent cu tot ceea ce ți se pare neobișnuit și ciudat pe lumea asta!

— Nu pricep, remarcă ea, de ce Sangravul se vântură prin Palat în roba lui cenușie, când ăsta e cel mai bun mijloc de a te trezi înhățat, nu?

— Vrea să mă sfideze pe mine, mormăi dragonul, ridicând din umeri, ceea ce stârni o minifurtună, pentru că aripile sale de șase metri erau atașate la sus-numiții umeri. Sangravii se află printre noi. Nu suntem în stare să aflăm *care dintre ai noștri* sunt afiliați la această stirpe blestemată. Și vrea să te și sperie. Vrea să știi că e aici și... că te *pândește*.

Tara se cutremură. În ceea ce o privea, reușise, era speriată!

— Dar am putea să-i recunoaștem, nu? încercă ea. De exemplu, după înălțimea și corpolența lor?

Dragonul suspină, stăpânindu-și la timp un jet de flăcări, pentru a nu o carboniza pe Tara.

— Văd că nu pricepi, zise el. „Pe Allakazam, trup de dragon, fă-te la loc trup de om!”

Tara se îngălbeni. În locul dragonului de mai înainte, acum în fața ei stătea un zdrahon de Sangrav, ai cărui umeri lați întindeau țesătura de un gri-închis a robei pe care o purta. Era mai înalt decât bătrânul mag, și o mască strălucitoare îi ascundea fața.

Înainte ca fata să apuce să țipe, Sangravul făcu un gest și masca îi dispăru, lăsând să apară chipul Maestrului Chem... cu treizeci de ani mai tânăr. Chiar și vocea sa era alta. Pletele îi erau brune și nu albe, ochii verzi și nicidecum aurii.

— Vezi tu, zise el, motivul pentru care nu i-am putut identifica pe Sangravi, este că pot fi oricare dintre noi. Cu ajutorul magiei, putem să ne prefacem corpurile, să ne schimbăm înfățișarea, să-i înșelăm pe oameni. Înțelegi?

Crispată, Tăra dădu din cap, iar dragonul, mulțumit, își reluă forma sa originală. Pentru o clipă, fata se întrebă de cine se temea cel mai mult. De *enormul* dragon sau de Sangrav... mmm, deocamdată erau aproape la egalitate.

— Dacă Sangravii se îmbracă în gri, cum s-ar putea numi locul unde ar putea fi? Cartierul lor general?

— Habar n-am, bombăni dragonul. Și te rog să mă crezi că, dac-aș fi știut, de mult i-aș fi distrus.

Ah! nici el nu știa nimic despre fortăreața cenușie. Se pare că trebuia să dea de urma ei de una singură.

Dragonul îi mai spuse să fie prudentă, apoi fata se întoarse la Cal, care murea de curiozitate.

— Ei, o întrebă el în timp ce o conducea la camera ei, ai reușit să-i vorbești?

— Da, răspunse laconic Tăra, dar ce mare e Palatul ăsta! Mai e mult?

— Bine, se strâmbă Cal, care nu era prost deloc, văd că nu vrei să-mi spui, așa că nu te mai întreb nimic... mă rog, cel puțin, deocamdată. De altfel, am și ajuns. Dacă Domnișoara binevoiește să-și dea osteneala!

În fața Tarei se deschidea un perete care dădea spre un confortabil salon. Golurile unor ferestre mari luminau sofalele și fotoliile așezate în jurul unor măsuțe rotunde. Plină de încântare, Tăra văzu că acolo se afla și un aparat automat pentru băuturi răcoritoare! Și două șemineuri! În ciuda căldurii

verii, Palatul recrease în salon un peisaj de iarnă, cu zăpadă și brazi, care te ispitea să te ghemuiești lângă focul... care trosnea, scotea fum... dar nu exista.

Încăperea dădea la fiecare capăt al ei pe o scară, una care ducea spre dormitorul Licorn, alta spre dormitorul Phenix.

— Asta e sala de odihnă. Aici putem sta de vorbă, ne putem întâlni. Camera ta e alături de dormitorul Licorn, e pe aici, vino.

Tara rămase uimită.

— O, zise ea, voi n-aveți camere individuale?

— Noi suntem *Prim-sorțitorii*, adică asistenții unor magi, suspină Cal lugubru, supușii lor. Buni la orice corvoadă, la discreția lor, nu putem avea propria noastră cameră decât atunci când atingem nivelul superior și devenim magi. Cu cât nivelul tău e mai ridicat, cu atât camera e mai mare. În cazul Maestrului Chem, ea e deosebit de mare, pentru că atunci când doarme își reia forma sa naturală.

— Forma de dragon?

— Da. De altfel, asta o cam enervează pe Unul-e-de-prisos, pentru că el doarme în mijlocul pergamentelor sale, care sunt foarte inflamabile. Ea zice că el sforăie și că într-o bună zi va sfârși prin a da foc Palatului. Bun, prezintă-i acum peretelui acreditarea și anunță Palatul că sunt invitatul tău, altfel o să mă trezesc prins în capcană. Nu am dreptul să intru în camera unei fete fără încuviințarea ei.

Tara se execută și amândoi intrară în cameră.

Destul de mică, era aproape în întregime ocupată de un enorm pat cu baldachin, cu perdele de catifea bleu, și un dulap făcut dintr-un lemn pe care Tara nu-l mai văzuse. Vinișoarele acestuia erau turcoaz, iar lemnul, trandafiriu! Mobilele păreau

să se sprijine pe un gazon des de iarbă albastră, prin care se iveau ici-colo mici flori albe, iar în depărtare, Tara vedea spinările domoale ale colinelor.

— Palatul chiar ține la tine, constată Cal cu satisfacție. Ceea ce vezi, e Mentalir, țara licornilor. În curând o să vezi și o herghelie de-a lor.

Într-adevăr, câteva clipe mai târziu, tineri licorni veniră să zburde în jurul patului ei. Încântată, Tara rezistă totuși ispitei de a le mângâia nările catifelate, știind că nu avea să atingă decât un perete.

— Ai noroc, rânji Cal, într-o zi, Palatului i s-a cășunat pe un conte care venea din Târgurile de Est, între țara uriașilor, Gandis, și cea a piticilor, Hymlia. Contele era foarte arogant, și aproape că a jignit-o pe regină. Rezultatul a fost că Palatul s-a dus să caute peisajele cele mai de coșmar de pe planetă. După ce-a dormit printre șerpi, păianjeni, scorpioni și tot felul de monștri din AltăLume, în mijlocul unor furtuni îngrozitoare, acesta s-a dat bătut. În trei zile și-a luat vaea!

Tara, căreia nu-i prea plăceau insectele, se înfioră. Ea n-ar fi rezistat nici zece minute!

O carte groasă, legată într-o piele de culoare închisă, își expunea literele ei aurii pe marmura albă a minusculei nop-tiere. Titlul ei era *Cartea privitoare la Etichetă, Obiceiuri și Cutume, Legi și Obligații de la Palatul Regal...* un întreg program. Un dulap mare, cu oglindă, delimita spațiul rămas.

— Bine, acum trebuie să te prezinți, o vesti Cal.

— Să mă prezint? Cui?

— Ei, patului tău!

Tara își privi baldachinul și își spuse că probabil Cal voia să râdă de ea. Numai că el era cât se poate de serios.

— Iertare! zise el zâmbindu-i, pentru a se scuza, uitam că nu cunoști cum stau lucrurile în AltăLume. E de-ajuns să stai în fața patului și să-ți spui numele. După asta te va recunoaște. Vei fi singura care va putea sta în el, împreună cu guvernatoarea și intendentul. Cu excepția cazului în care inviți pe cineva, firește. Va trebui să procedezi la fel și cu dulapul.

Tara se apropie de pat și spuse:

— Tara Duncan!

Cu o alunecare mățăsoasă, perdelele se dădură la o parte și Tara văzu un pat de puf bine umplut și niște cearșafuri fine.

— Paturile sunt ținute închise, îi explică Cal, deoarece niște tineri ca noi nu știu întotdeauna să-și controleze înclinațiile atunci când dorm. Așa că pentru a se evita ca ele să nu zboare peste tot prin Palat, paturile sunt ținute închise între baldachine. Cei care sunt mai avansați au paturi fără perdele. Și cunosc nu puțini care se prefac că nu se pot controla, tocmai pentru a le păstra mai mult timp! Acum când ai fost înregistrată, patul nu se va deschide decât pentru tine. Vino să-ți arăt sala de baie.

Pardosită toată cu dale albe, sala de baie era spațioasă. Palatul făcea să clipească aici un lac liniștit, în mijlocul căruia cânta o răpitoare undină, în timp ce-și pieptăna lungile-i plete verzi.

Un zgomot din cameră îi făcu să iasă din baie. Valizele Tarei soseau plutind, una în spatele celeilalte, și se așezau lângă pat.

Cal își frecă mâinile.

— Bun, ia să văd eu acum dacă am reținut bine lecția. Du-te în fața dulapului și spune-ți numele.

Ușor neîncrezătoare, Tara îi făcu pe plac.

Dulapul reacționează, deschizându-și cuminte cele două uși, precum și cele trei sertare ale sale.

Cal se așează în dreptul lui și exclamă:

— Pe Ranjarus, veniți veșminte și rânduți-vă cuminte!

În momentul în care bătu din palme, o adevărată tornadă de haine izbucni din valiza Tarei, așezându-se cu grijă în dulap. În câteva secunde, acesta se umplu și se închise la loc.

— Ia te uită, dar asta-i super, zise Tara admirativ. Cum ai spus? Pe Ranjarus, veniți veșminte și rânduți-vă cuminte?

La auzul acestor cuvinte, dulapul se redeschise și se produse ceva ca o explozie. Veșmintele fură azvârlite afară cu putere... exact în momentul în care o mică gașcă de fete intra în cameră. Cea care le conducea primi în cap un halat, care o orbi complet, făcând-o să țipe cumplit.

Teribil de încurcată, Tara se repezi spre ea, bâlbâind niște scuze. Fata brunetă, mai înaltă și mai în vârstă decât ea, era roșie la față... și furioasă că se dovedise fricoasă.

O măsură din cap până-n picioare pe Tara, cu ochii ei negri, sclipind de ostilitate.

— Idioato, șuieră ea, n-ai voie să-ți azvârli bulendrele aiurea, așa cum îți trăsnește! O să-i spun Doamnei Kalibris. O să vezi tu ce-o să pățești!

— Îmi... îmi pare rău, n-am vrut. Îmi pare rău.

— Nu mă stârni!

Tara, care nu îndrăznea să recurgă la magie pentru a-și aranja lucrurile, începu să-și strângă hainele sub privirile batjocoritoare ale celorlalte fete.

Bruneta văzu că ea se pregătea să se instaleze și țipă:

— Tu! Vino aici!

Tara, cu brațele pline de lucruri, se întoarse spre ea.

— Eu?

— Da, tu, idioată mică, vreau pentru mine camera asta! Șterge-o, dacă nu vrei să iasă rău!

— O, chiar așa, Angelica!? Știi foarte bine că nici nu se pune problema să plece!

Cal stătea țăntoș în fața acelei fete înalte. Ochii acesteia se îngustară.

— Tu ce te vânturi pe-aici, prin Aripa Licorn? N-ai niciun drept să vii aici!

— Ba am, îi replică băiatul, am tot dreptul să fiu *aici*, pentru că guvernatoarea Doamnă Kalibris și Înaltul mag Chem-nashaovirodaintrachivu mi-au cerut s-o însoțesc până aici, și s-o ajut să se instaleze. Tu nu ești decât o Prim-sorțitoare, ai drept doar la dormitor, la fel ca noi toți. Așa că, șterge-o tu!

Tara văzu cum pumnii lunganei se strâng de furie și o clipă se gândi că aceasta se va năpusti asupra lui Cal. Dar fata reuși să se stăpânească și-l amenință:

— Tu, un pitic de grădină, n-ai nimic de pierdut dacă arzi gazul pe-aici. Haideți, fetelor, să-i lăsăm pe idioții ăștia doi să-și adune zdrențele. Între timp, eu o să mă duc la Maestrul meu și-o să-i povestesc despre ce poame de încuiați am parte în preajma mea. Iar el o să-mi dea mie camera asta!

După o ultimă privire plină de venin, ieși din cameră, urmată de mica ei curte.

— Uf, suspină Cal, chiar am crezut c-o să mă cârpească!

— Și eu, îi confirmă Tăra, încă tulburată de scenă. Dar tu o cunoști? Știi cine e?

— E fătua Înaltului mag Brandaud. Ea își închipuie că le știe pe toate, și că e regină aici. N-a fost înzestrată pentru magie decât târziu. Are șaisprezece ani și e Prim-sorțitoare a Maestrului Dragosh, cel mai puternic sorțitor după Maestrul Chem. E-o adevărată pacoste. I s-a făcut frică atunci când s-a pomenit atacată de hainele tale! Nu se aștepta la una ca asta.

— Păi, nu eram decât noi doi! Ce s-a întâmplat de fapt? De ce-au ieșit din nou hainele mele din dulap? Doar erau bine aranjate!

Cal o privi cu respect.

— Ai reactivat sorțul de aranjare. Mai precis, le-ai poruncit hainelor tale să se aranjeze din nou, ca și cum urma să-ți faci iar valiza. Dar cum nu ai vizualizat punctul de sosire... paf, ele s-au dus care încotro!

Acum, Tăra era de-a dreptul îngrozită.

— Vrei să spui că de îndată ce pronunț o formulă magică, ea și acționează pe loc? Dar asta e îngrozitor!

— Glumești? Din contră, e super! O să poți face o mulțime de lucruri cu harul tău! Normal, o să fie o muncă de ocnaș până o să reușești ca sorțul să asculte de tine. E nevoie de un adevărat efort de voință pentru a reuși. În cazul tău, e ca și cum asta ar fi ceva instinctiv. Știi ce, bătrâna mea, nu trebuie să mai spui la nimeni despre chestia asta!

— „Bătrâna mea”! Nu-ți dau voie să-mi spui bătrâna mea! Iar eu nu pot folosi magia, fiindcă mi-e interzis!

Cal nu era deloc prost.

— Ah! ah! sesiză el, cu niște ochi sclipind de curiozitate. Îmi dau seama! Povestea aia cu Cuvântul de Sânge are legătură cu tine, nu-i așa?

— Da, recunosc Tara, stânjenită. Dacă mă folosesc de magie, bunica mea o să moară. Așa că, fii cât se poate de prudent când o faci în prezența mea.

Cal își mușcă buzele, gânditor.

— Dar Cuvintele de Sânge nu sunt ceva absolut, Tara. Ele depind mult de cel ce le-a pronunțat, și mai ales de context. Ai folosit până acum magia în prezența bunicii tale?

— Da.

— Și n-a căzut țeapănă, ca o moartă?

— Nu.

— Asta înseamnă că există niște condiții foarte precise. O să mergem împreună la bibliotecă și-o să-ți dau o carte groasă cu privire la asta.

— Ah, la bibliotecă! Grozav! Acolo ar trebui să aibă tot felul de hărți, de atlase. Era un loc ideal de pornire în căutarea fortăreței cenușii.

— Cât timp trebuie să rămâi aici? o întrebă tânărul.

— Vreo zece zile.

— Atunci, n-ai de ce să-ți faci griji.

— De acord cu tine, dar mai întâi...

— Ce anume?

— Mai întâi, ajută-mă să-mi aranjez lucrurile.

În doi, treaba merse repede. În momentul în care terminară, bătaia unui clopot îi făcu să tresară.

— Șic, strigă Cal, e ora dej'nului. Hai, repede!

O luă de mână și o antrenă într-o goană nebună. În dreptul fiecărui perete, își mișca brațul și acreditarea lui le deschidea drumul. Când ajunseră în sala cea mare, Tara înțelese (spre marea ei ușurare), că aceasta nu era sala în care mâncau regele și regina și cei din anturajul lor. Aici, gărzile, rândașii, grădinarii, sorțitorii, curtenii de rang mai mic, lenjereșele, croitoreșele, călcătoreșele, pe scurt, o întreagă mică lume care participa la activitățile de întreținere și la buna desfășurare a vieții la Palat, se reuniseră sub aripa protectoare a Doamnei Kalibris.

Tara zâmbi larg când o văzu pe Deria discutând cu aprindere cu un frumos bărbat din gardă, și când acesta îi strecură o ocheadă discretă. Uf! Cu o aliată acolo, se simțea deodată mult mai în largul ei.

Într-un colț al sălii, gamele de mărimi și forme diferite erau așezate pentru Familiari. Manitou și Blondin, vulpea lui Cal, se repezira într-acolo, fără să se mai preocupe de tinerii lor stăpâni.

Doamna Kalibris ceru să se facă liniște.

— Bonjur, Domnilor, Doamnelor, sorțitori și sorțitoare. Am plăcerea să vi-i prezint pe noii noștri Magi și Prim-Sorțitori. Maestrul Den'maril și-a ales *în sfârșit* un Prim-sorțitor, pe Robin M'angil. Mulțumiți-i, fiindcă nu veți mai fi deranjați de Înaltul mag pentru un da sau un nu, căci de acum înainte el se va împovăra cu aceste corvezi.

La un semn al ei, un băiat înalt, cu ochii și părul de culoare deschisă, și cu trăsături fine, se ridică, roșind tot, ca urmare a râsetelor stârnite, apoi se așeză iar la loc.

— Avem, de asemenea, un nou Mag meteorolog. Așa că, atunci când vă veți scoate cearșafurile la uscat și se va pune pe ploaie, va trebui să-i cereți socoteală Doamnei Deria.

Deria se ridică și salută cu grația ei inimitabilă, în timp ce-i arunca o privire rece Doamnei Kalibris, al cărei umor nu-l gusta.

— Am terminat cu magii și Prim-sorțitorii. Acum o să ne ocupăm de celelalte profesii.

Tara asculta ce spunea Doamna Kalibris în momentul în care cineva se așează lângă ea, dându-l la o parte pe Cal, care protestă.

— Tara? exclamă nou-venitul, foarte surprins.

— Fabrice! șopti Tara, încântată, aveam dreptate, chiar ești aici!

— Vă cunoașteți? întrebă Cal, uimit.

— Da, răspunse Fabrice, fermecat. Nici nu-ți închipui, Tara, cât de mult mă bucur. Când tata m-a trimis în AltăLume, am fost cât pe-aci să-i spun despre harul tău... dar dacă ești aici, înseamnă că până la urmă i-ai spus bunicii tale adevărul, așa-i?

— Ei, oarecum, se bâlbâi Tara, stingherită că trebuia să-i ascundă adevărul celui mai bun prieten al ei.

Cal se foia, căci reîntâlnirea celor doi nu era treaba lui.

— Mi-ar plăcea să dea din gură mai repede, gâfâi el, în timp ce guvernatoarea continua să vorbească, fiindcă mi-e o foame...

De parcă l-ar fi auzit, Doamna Kalibris își înclină cele două capete și anunță că masa e servită. Tara credea că felurile de mâncare vor apărea ca prin farmec, dar văzu cum o armată de paji și de scutieri venea în pas de curse și aranja cărnuri fripte, păsări prăjite, supe groase și asezonate cu mirodenii, legume de pe care se scurgea untul, roți enorme de brânză, tot felul de produse de patiserie și grămezi de bomboane și ciocolate.

— Poftă bună, dragi prieteni! declară Doamna Kalibris zâmbind.

Apoi rosti o incantație, și o bucată groasă de carne veni să se așeze cuminte în farfuria ei, în timp ce tacâmurile se apucară s-o taie în felii.

Cal îngrămădisise deja în farfuria lui trei bucăți și înghițea cât putea de repede. De îndată ce un platou trecea prin preajma sa (în fine, tot ceea ce nu aducea, de aproape sau de departe, cu niște legume), lua din el una sau două linguri, și farfuria sa sfârșea prin a da pe de lături. Fabrice și Tăra se prăpădeau de răs, văzându-și prietenul care se îndopa de parcă nu mai mân-case nimic de două zile.

Tăra se luptă un moment cu tacâmurile, care voiau s-o hrănească la fel ca pe un bebeluș, apoi reuși să apuce o furculiță și să mănânce singură... chiar dacă tacâmul fremăta de indignare în mâna ei.

Îi ceru lui Fabrice să-i povestească despre sosirea lui în AltăLume, și prietenul ei nu se lăsă deloc rugat. Fusesse și el surprins de Doamna Unul-e-de-prisos. Nu și de ciclopul inten-dent, căci taică-său îi vorbise despre el... iar Himera chiar nu-i plăcea.

În concluzie, Fabrice se declara *încântat* de magie și abia aștepta să-l asiste pe Maestrul pe lângă care avea să-și facă ucenicia, Maestrul Chanfrein. Apoi îi veni rândul lui Caliban. Fiul cel mai mic dintr-o familie cu cinci copii, toți sorțitori, ca și părinții lor, el nu se grăbea *deloc* să-și reia lucrul pe lângă Maestrul Sardoin.

— Nu înțeleg, se văicărea el, la urma urmei, maică-mea e cea mai bună dintre Hoățele Brevetate, ce nevoie am eu să muncesc pe lângă un Înalt mag, când sunt deja un foarte bun Hoț!

— Ce zici că ești?

Tarei nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Sunt un Hoț. Mă rog, voi fi când voi fi mai mare.

— Dar, se miră Fabrice, ce vrei să spui prin „hoț”?

— Cineva care fură! răspunse plat Cal.

— Știi și eu ce e un hoț! îi replică Fabrice, agasat, dar pe planeta noastră nu prea se obișnuiește să te lauzi cu asta. Nu-i o profesie foarte strălucită! La noi, oamenii care fură sunt băgați la închisoare.

— Oh! exclamă Cal, *genul* acela de hoți. Nu, nu. *Noi*, noi suntem o familie de Hoți. Lucrăm pentru *guvernul* din Lancovit.

Tara era complet zăpăcită.

— Dar ce are de-a face guvernul din Lancovit cu hoții?

— A, dar nu orice fel de hoți! Noi suntem niște *Hoți Brevetați*. Noi nu îndeplinim decât misiuni foarte precise! Închipuie-ți, de exemplu, că un mag născocеște o formulă foarte periculoasă, și că un imperiu sau o împărăție consideră că această formulă îi poate ajuta să-și cotopească vecinii.

— Da, și?

— Și-atunci, guvernul din Lancovit apelează la familia mea ca să furăm formula. Și ca s-o distribuim altor țări. Așa că toată lumea o are și echilibrul e restabilit.

— Bun, de acord, acceptă Tara. Mama ta e un fel de Hoăță Brevetată, un fel de James Bond cu fustă, nu?

— „James-Bond-007-în-serviciul-Majestății-Sale”? Spionul vostru de cinema? O, nu, el e mult prea prost. Maică-mea i-ar

fura și izmenele și ciorapii de pe el, în plin bal... și el nici nu și-ar da seama decât a doua zi!

Fabrice se hotărî să lase de la el, deși *lui* îi plăcea mult 007.

— Dar tu, de ce zici că ești și tu Hoț? întrebă el.

— Voi fi unul, răspunse mândru Cal, după ce o să-mi termin antrenamentul.

— Antrenamentul? (Asta îl impresionase pe Fabrice.) Ce fel de antrenament?

— Vrei să-ți fac o demonstrație? întrebă Cal.

— Dacă nu ți-e peste mână, da, mi-ar face plăcere!

În tonul lui Fabrice se simțea un fel de suspiciune.

— Nu mi-e deloc peste mână, răspunse Cal, dând din umeri. La urma urmei, *tu* ești victima!

În acel moment, vulpoiul său, Blondin, care mânca liniștit în celălalt capăt al sălii, se gândi să facă pe nebunul și sări pe o masă, făcându-le pe femei să țipe și pe bărbați să tune.

Fabrice se întoarse spre Cal și-i spuse:

— Bine, poți să-i dai drumul.

— S-a făcut, răspunse calm Cal.

Și, sub privirile stupefiate ale prietenilor săi, făcu să apară succesiv: trei batiste brodate cu inițialele Besois-Giron-ilor, mai multe gume de mestecat, dintre care una deja mozoită, un elastic roz, o baretă aurie, un creion al cărui capăt suferise serios, o radieră, două monede de argint și un mic carnețel maro.

— Presupun că baretele și elasticul nu sunt ale tale, îl ironiză Cal.

— Ei, asta, exclamă Fabrice înroșindu-se, sunt ale Tarei!

— Guma deja mestecată nu-i a mea! protestă Tara, pipăindu-și buzunarele, iar cât despre celelalte... incredibil! N-am simțit nimic.

— Nici eu, întări Fabrice.

Cal își mișcă degetele sale lungi și subțiri.

— E un exercițiu pe care-l învățăm încă de mici. Abatem atenția printr-un mijloc oarecare... acum m-am folosit de Blondin, dar poate fi orice altceva... apoi punem mâna pe ceea ce ne trebuie. Simplu!

Tara și Fabrice, impresionați de tehnica lui Cal, îl năpădiră cu întrebări pe toată durata mesei, dornici să afle mai multe despre viața de fiu al unei Hoațe Brevetate.

Jumătate dintre presupusele aventuri ale lui Cal îi lăsară sceptici (lupta lui cu șarpele veninos, furtul Pergamentului interzis din mijlocul unor Melci mâncători de oameni și alte asemenea confruntări memorabile), dar o bună parte dintre ele li se păru îndeajuns de plauzibilă pentru a-l privi pe tânărul Hoț cu admirație.

Din când în când, Tara simțea privirea de gheață a Angelicăi ațintită asupra ei. Fata cea înaltă arătase cu degetul spre ea când intrase în sală, și de atunci sușotea cu înverșunarea la urechea unei fete roșcate care stătea lângă ea.

După ce se îndopaseră cu prăjituri și bomboane, cei trei părăsiră sala. Ușor nehotărâtă, Tara nu prea știa ce să facă, drept care Cal începu să-i explice.

— Aici, mai ales, nu trebuie să te arăți prea zelos. Dacă Maestrul Chem a spus că ești în vacanță, atunci ești în *vacanță*! Iar dacă cineva vrea să te vadă, acreditarea ta o să-ți spună.

Tara făcu niște ochi mari.

— Cum adică, acreditarea mea o să-mi spună?

— Fiecare Maestru poate comunica cu noi prin intermediul acreditărilor. Ne poate chema și ne poate spune unde trebuie să-l întâlnim. Dacă nu se întâmplă nimic și nu ne-a lăsat niciun consemn, asta înseamnă că n-are nevoie de noi pentru moment. Iar eu profit cât pot de asta, pentru a-l parafa, sau pentru a mă antrena. Ai vrea să vezi parcul Palatului? Fabrice, tu ești cumva de serviciu după-masă?

— Nu, zâmbi Fabrice, sunt liber. Nu trebuie să-mi încep serviciul pe lângă Maestrul Chanfrein decât mâine.

— Șic, atunci să profităm. O să vedeți, e o minunăție de parc.

Tara trebui să admită că avea dreptate. Aici magia colorase frunzișul arborilor. Trunchiurile roșii, vârful frunzișului bleu și galben-lămâie tranșau disputa cu florile roz și negre pe-al căror nectar îl culegeau niște păsări atât de colorate, încât aveai impresia că vezi un adevărat curcubeu zburător.

În timp ce stătea de vorbă cu noii ei prieteni, Tara se uita cu niște ochi mirați la acea faună și la acea floră atât de... ciudate. Deodată, văzu un șoricel roșu, cu două cozi, urmărit de o pisică portocalie, cu niște urechi mari, verzi. Tara se gândi că măcar asta nu era altfel decât pe Pământ... că și aici șoarecii erau urmăriți de pisici. Șoarecele, încolțit, făcu o scurtă mișcare curioasă și... dispăru! Într-o fracțiune de secundă, pisica dispăru și ea. Iar șoarecele reapăru câțiva metri mai încolo... exact în fața pisicii, care reapăruse la rândul ei anticipându-i mișcarea. Furios, șoricelul își înfipse dinții săi ascuțiți în botul ei... apoi se strecură într-o gaură de la rădăcina unui arbore.

Indignată, pisica se cățără pe o creangă și rămase la pândă. Tara suspină. Bun, încă o chestie din AltăLume. Aici și animalele se foloseau de *magie*. Perfect. Nici nu se punea problema să se aventureze afară de una singură...

Cal îi duse să vadă liziera pădurii dese și liniștite de la marginea Palatului. Dar parcul în ansamblul său era atât de mare, încât se văzură nevoiți să se mulțumească doar cu o parte din el.

În AltăLume se perindau șapte anotimpuri, iar anul dura paisprezece luni. Magia era capabilă să modifice condițiile climatice într-un mod foarte violent, și era întotdeauna greu să prevezi dacă aveai să te trezești la patruzeci de grade la umbră sau sub trei metri de zăpadă. Ceea ce făcea ca flora și fauna din AltăLume să fie... adaptativă. Animalele erau capabile să facă să le crească blana într-o noapte! Sau să-și schimbe culoarea, trecând de la brun, verde, bleu sau roșu, la albul imaculat în perioada cu zăpadă! Și chiar zăpada nu era întotdeauna albă. În munții din Hymlia, prezența Fierului fermecat, unul dintre metalele extrase de pitici, o făcea să se coloreze în portocaliu. Atunci toate animalele variau coloristic de la carmin la cârmăziu în timpul perioadelor cu zăpadă.

Niciunul dintre Înalții magi nu-i chemă la ordin, ceea ce îi umplu inima de bucurie lui Cal, care putu lenevi în voie, iar pe Tara și Fabrice îi făcu să se minuneze de acel mod de viață din AltăLume.

În ceea ce-l privește pe Fabrice, acesta profită de ocazie pentru a-și testa pe prietenii săi ultimele șarade născocite de el.

— Primul meu termen e o felină domestică, al doilea e un fluid, întregul e locul unde ne aflăm, le spuse el, privindu-și notițele.

— Ușor, îi răspunse Cal, „pisică” și „apă”. „Castel”¹.

— Bine, să vedem dacă ești chiar atât de isteț. Primul meu termen se plantează într-o regiune umedă, al doilea ne aparține, al treilea are coarne, al patrulea ne compune, iar întregul e un animal terestru.

— Știu! răspunse Tăra. „Orezul” se plantează în apă, ceea ce ne aparține e „al nostru”, un „cerb” are coarne și noi avem „oase”! Un „rinocer”².

— Asta înseamnă să trișezi! protestă Cal, eu nu cunosc toate animalele de pe Pământ!

Fabrice le zâmbi larg.

— Bine. Văd că am de-a face cu niște cunoscători; așteptați voi un pic că vă ticluiesc eu una și mai complicată.

Își petrecură astfel timpul, pălăvrăgind până la cină, care fu într-un totu asemănătoare cu masa de prânz. Pantagruelică.

Când Tăra ajunsese în camera sa, după ce își luă la revedere de la băieți, văzu că peretele dormitorului din Aripa Licorn era deschis. Era limpede că Angelica nu reușise să obțină o cameră individuală, căci fetele stăteau grămadă pe patul pe care aceasta trona.

Când trecu prin dreptul lui, fata cea înaltă o văzu și-i aruncă o privire criminală.

După ce se spălă pe dinți, Tăra se grăbi să se cufunde în așternutul moale și pufos. Învăță pe dinafară numărul globului de cristal al Înaltului mag, apoi se putu ocupa de citirea cărții

¹ Șarada e intraductibilă. În franceză, „chat” (pisică) + „eau” (apă) = „chateau” (castel) (n.t.).

² În franceză, „riz” (orez) + „nos” (al nostru) + „cerf” (cerb) + „os” (oase) = „rhinoceros” (rinocer) (n.t.).

despre etichetă. Ei asta, n-avea voie să facă *găuri* în Palat (da, își putea închipui că el n-ar prea aprecia faptul de a fi perforat asemenea unui șvaițer), nici *să mănânce* pereții (slabe șanse, era alergică la Maliciosa, materialul magic din care era clădit Palatul). Levitația era permisă, cu excepția sălii Tronului. Armele, magice sau nu, erau interzise în incinta Palatului, inclusiv baroasele de război ale piticilor sau arcurile fermecate ale elfilor, sau chiar coarnele licornilor, pe care aceștia erau rugați să le depună în coșul special prevăzut pentru asta, la intrarea în sală (Aha, deci cornul licornilor se putea *deșuruba*?) Creaturile cu gheare și colți ficși erau rugate să evite și cea mai mică mișcare agresivă în prezența Majestăților Lor, gărzile de la Palat fiind ușor... *paranoice*. Creaturile cu tentacule erau rugate să stea la o distanță de mai mulți metri, pentru a evita atingerea suveranilor, majoritatea acestor tentacule fiind apte să declanșeze un fel de urticarii *gigantice*. Gnomii nu aveau permisiunea să vină dinaintea Majestăților Lor prin tunelele pe care le săpaseră... ci trebuiau să-și facă apariția *pe la suprafață*, ca toți ceilalți. Spiridușii nu aveau voie să facă farse, de când unul dintre ai lor prefăcuse fără să vrea pe unul dintre strămoșii actualului rege în *porc*. Acest rege ajunsese la o vârstă foarte înaintată, dar fusese cu neputință să i se redea vechea înfățișare, motiv pentru care unul dintre portretele de la Palat înfățișa un godac gras și păros, cu coroană pe cap.

Nu era recomandat să se alerge pe culoare, căci asta făcea Palatul să se gădile, cu excepția cazurilor de forță majoră, de felul... *război, atac-surpriză asupra Palatului, atac magic* etc! (Această eventualitate îi stârni multă neliniște Tarei.)

Din fericire, cartea nu era prea groasă și fiecare rând pe care-l parcurgea i se grava în mod miraculos în minte. Era totuși al naibii de practică chestia asta! Se gândi agasată la Isabella, care o lăsase să se cocoșeze stând aplecată deasupra cărtoaielor de gramatică și de mate. Avu timp s-o dea gata înainte de a se auzi bătaia de ora zece a clopotului, când se decise să stingă lumina. Camera își modifică atunci decorul, și o noapte blândă și înstelată îi înconjură patul, în timp ce sufla o briză călduță și înmiresmată, care o făcu să se cufunde încet în somn.

Ultimul ei gând înainte de a adormi fu pentru Angelica și curtezanele ei.

— Drace, sper că sforăie, ceea ce le va face pe celelalte să nu poată dormi în noaptea asta!

Vampyrul

Adoua zi dimineată, Tara, Cal și Fabrice nici nu apucaseră bine să-și aplece nasurile spre bolurile lor de la micul dejun, când fata tresări. Acreditarea ei se pornise să... bâzâie, să zbârnâie, să vibreze.

— Bonjur, Tara, îi zâmbi din imagine Maestrul Chem, sub înfățișarea sa de om, care luase loc brusc fotografiei acesteia.

— Eh, bonjur Maestre, răspunse Tara, căreia i se părea ciudat să i se adreseze astfel încheieturii mâinii ei.

— Ai dormit bine?

— Da, Maestre, dar dumneata?

— Foarte bine, mersi. După ce termini de mâncat, te duci în camera ta, îți pui roba de ceremonie ce ți-a fost lăsată acolo, și vino să ne întâlnim în dreptul sălii Tronului.

Îngrozită, Tara începu să se bâlbâie:

— Eeeu? Dar de ce?

Imaginea îi trimise o privire severă, iar ea nu îndrăzni să protesteze.

— Bbbbine, Maestre Chem, zise ea.

— Perfect, pe curând.

— Ați auzit, le șopti Tăra lui Cal și Fabrice, trebuie să-mi termin micul dejun, apoi să urc la mine și să-mi pun un fel de robă de ceremonie pentru a fi prezentată regelui și reginei. Dar nu-mi doresc deloc să fiu prezentată cuiva, oricine ar fi!

— Ehei! Se consideră că-i o *mare* cinste, ar trebui să te simți flatată! glumi Cal văzându-și prietena stânjenită. Bine, atunci nu trebuie să ne moleșim. Înălților magi nu le place deloc să întârzie. Mă refer și la Marele Șambelan, Skali. El e de-a dreptul *groaznic*.

Tarei, foarte motivată, nu-i luă mai mult de câteva minute pentru a-și pune pe ea roba-tunică bleu cu argintiu, despicată pe-o parte, care-i fusese lăsată pe pat, după care o porni ca o rachetă spre sala Tronului.

La sosire, rămase uimită când se văzu dinaintea celei mai grozave arhitecturi din Lancovit.

Datorită anatomiei uneori... impunătoare a supușilor din cuprinsul împărăției, nu scările erau cele care duceau de la curtea de onoare până la sala Tronului, ci un imens culoar care se prelungea în rampă lină până la intrare.

Zidurile sălii, alb cu auriu, se înălțau spre bolta albastră, acoperită de picturi de argint, cu o asemenea ușurință, încât îți venea greu să-ți închipui că ele suportau tone și tone de piatră. În această sală, Palatul se dovedea discret, și lăsa piatra, sculptată uimitor, să-și uluiască vizitatorii fără să-i mai încarce cu peisajele sale iluzorii.

Meșterii pitici și arhitecții se depășiseră pe ei înșiși, iar flămurile strălucitoare ale popoarelor supuse legii din Lancovit contribuiau și mai mult la măreția decorului.

Pescărușul-verde al contelui de Peridor, lupul ducelui de Drator, corbul contelui de Sylvain, măsurau din priviri leii de aur ai prințului Marc Mână de Oțel, demn urmaș al lui Ronveau Mână de Fier (care, cu mai multe secole înainte, își grefase singur o mână de fier în locul celei pe care o pierduse în războiul Sturzilor), veverița contelui de T'al și licornul cu cornul de lună deasupra capului, emblema Lancovit-ului.

Cele șase regiuni locuite de oameni, mult timp independente, fuseseră reunite, în urmă cu patru sute de ani, de Mérié Muréglise, strămoșul suveranului actual, în timpul Marelui Război împotriva Trolilor și Edraikinilor.

Tapiseriile însuflețite, cu finețe făcute fermecate de către elfi, povesteau chiar despre faptele de vitejie nemaipomenite ale strămoșilor regelui, sau ale eroilor din Lancovit: căutarea lui Randalf le Preux. Furtul comorii Marelui Vierme și teribila lui răzbunare. Cele patru inele fermecate ale lui Brigandon. Cornul magic de care se servise Ronveau Mână de Fier pentru a-i chema pe elfi în ajutor și a câștiga Marele Război. Gesta frumoasei Mariandre cu caii de foc și bătălia lui Mérié, care văzuse înfrângerea maleficei căpetenii a Edraikinilor.

Tara tresări brusc. Una dintre tapiserii povestea o istorie pe care o cunoștea bine. Acea a Frumoasei și a Bestiei. Să fi însemnat oare că aceasta se întâmplase cu adevărat? Că unul dintre regii din Lancovit fusese victima unui *blestem* asemănător? Brrr...

În fața intrării în sală, Maestrul Chem discuta cu multă aprindere cu un superb atlet care le făcea să suspine de dor pe toate doamnele de la curte. Bătrânul mag părea pe lângă el cu totul pipernicit.

Un alt Maestru, care te făcea să te gândești la o bucată groasă de unt, cu niște ochi mari și roșii complet ieșiți din orbite, nu mai contenea să privească neliniștit culoarul, așteptându-și desigur asistentul. Întreținându-se cu băiatul solid cu trăsături fine, pe care Doamna Kalibris îl prezentase în ajun adunării, un al treilea Maestru stătea întors cu spatele la ei, și-o făcu pe Tara să aibă o tresărire, atunci când se întoarse. Dacă ochii aceia de cristal, pletele-i lungi și albe, și urechile-i ascuțite nu erau cele ale unui elf, Tara era dispusă să se prefacă într-un liliac!

Apoi apăru și Angelica, împreună cu Maestrul ei, iar Tara avu o nouă tresărire. Un *vampir*, Maestrul fetei era un vampir! Înalt, slab, cu ochii aprinși și roșii, cu părul lui negru dat pe spate, își ridică buzele de pe doi canini mari, albi, cu un rictus glacial care o făcu pe Tara să se înfioare.

Cal se aplecă spre ea și-i șopti:

— Aceștia sunt Înălții magi din Lancovit. Acela e Maestrul Dragosh, un Vampyr, care, pe litere, se citește V.a.m.p.y.r, Prim-sortitoarea sa este Angelica Brandaud; el stă alături de Maestrul Den'maril, un elf, iar Prim-sortitorul său e Robin M'angil. Cel care e în fața ta, e Maestrul Sardoin (care se uita la Vampyr așa cum s-ar uita un iepure la un șarpe... cu certitudinea că-i va servi la viitoarea masă), un om, iar eu îi sunt Prim-sortitor. Doamna Kalibris, pe care ai cunoscut-o deja, e o Tattris, T.a.t.r.i.s, pe-a cărei Prim-sortitoare nu i-o știu. Mai e și Maestrul Patin, un Cahmboum, C.a.h.m.b.o.u.m. Și acolo e Doamna Deria, una nouă, e specializată în știința meteorologică. Grasul plin de mușchi e Maestrul Chanfrein, un om. Mai e și Maestrul Antrenor, care a condus echipa de polo celestă la victorie, de două ori la rând. Prim-sortitorul lui e Fabrice.

Pasăre de Noapte, tot om, e Șamanul nostru. (Medicul era un bărbat cu plete negre împletite, îmbrăcat într-o piele de căprioară ca vechii Indieni și care părea gata să-l scalpeze pe cel dintâi care ar îndrăzni să-i conteste rețetele.) Prim-sorțitoarea sa e Monica Gottverdam (drăguță, cu păr blond și ochi albaștri, ea nu-l scăpa din priviri pe Șaman). Doamna Boudiou, din rasa oamenilor (păr cărunt, agreabil rotunjită, părea foarte blândă, dar avea un aer trist și o privea pe Tara cu multă atenție), Prim-sorțitoarea sa e Carole Genty (roșcata la urechea căreia șușotea Angelica în ziua sosirii ei). Acolo, poți s-o vezi pe Doamna Sirella, o sirenă. (Tara avu un suspin de admirație. Trebuie să spunem că Sirella era de o frumusețe uluitoare. Cu părul ei de-un bleu frumos, cu pielea în întregime verde, ea se unduia într-o bulă de apă.) Prim-sorțitorul ei e Skyler Eterna (un băiat cu un fizic avantajos, care legăna din umeri în timp ce le privea pe fete cu superioritate). În sfârșit, pe faimosul nostru Chemnashaovirodaintrachivu, un dragon, îl cunoști, care nu are Prim-sorțitor.

Chiar în acel moment, magul-dragon luă cuvântul.

— Azi, anunță el, o vom prezenta pe invitata noastră, tânăra Tara'tylanhnem Duncan, nepoata Isabellei Duncan (un murmur trecu prin rândurile Înălților magi și atenția lor spori. Tara înțelese că bunica ei era cunoscută în AltăLume). Își petrece câteva zile de vacanță printre noi, dar trebuie să se supună legii Palatului din Lancovit, la fel ca toți cei ce locuiesc aici.

Tara se strâmbă. După tot ceea ce aflase din carte cu privire la etichetă, legile din Lancovit nu păreau foarte complicate. Trebuie să spunem că planeta aceasta avea un mare avantaj față de Pământ. Aici, dacă cineva comisese vreo infracțiune,

era dat pe mâna unor *Ghicatori de Adevăr*, niște teribili telepați cărora era *cu neputință* să le ascunzi adevărul și care aveau puterea de a citi gândurile vinovatului. Dacă Ghicatorii îl condamnau pe vinovat, acesta era dus pe planeta lor înghețată, unde trebuia să-și ispășească pedeapsa, în mijlocul unor ființe care-i auzeau și-i ascultau *tot timpul* gândurile. Iată de ce aveau atât de puține delictе în împărăție și pe cuprinsul întregii AlteiLumi.

Tresări brusc. O zgomotoasă fanfară de alămuri dădu de veste că regele și regina tocmai se așezaseră pe tronurile lor.

— O, exclamă Doamna Kalibris, lăsându-și unul dintre capete să vorbească singur, pentru ca lucrurile să meargă mai repede, vă rog încă un minut de atenție! Noi știm că țineți mult la Familiarii voștri. Dar serviciul nostru de întreținere se plânge de faptul că a fost nevoit să curețe perii și penele din paturi. Mai mult, Șamanul nostru, Pasăre de Noapte, ne-a adus la cunoștință existența mai multor cazuri de astm pe care a trebuit să le trateze în decursul anului trecut. Începând din acest an, am hotărât să nu mai permitem accesul Familiarilor voștri sub baldachinele personale.

Un murmur de protest îi întâmpină declarația și ea făcu un gest împăciuitoare din mână.

— Dar pentru a vă permite să-i aveți în preajma voastră, am pregătit stinghii, nișe și o mulțime de alte instalații confortabile într-un colț al dormitoarelor voastre. Așa că ei nu se vor afla niciodată departe de voi.

În acel moment, o superbă panteră cenușie își făcu apariția. Maimuța de pe umărul lui Skyles, Prim-sorțitorul Doamnei

Sirella, începu să se agite isteric, și băiatul reuși cu greu s-o potolească.

Pantera căscă disprețuitor cu ocazia agitației pe care o stâr-nise, și Fabrice o auzi pe Angelica exclamând că stăpânul unui atât de frumos Familiar nu putea fi decât unul foarte interesant.

Surpriza lor ajunse la culme atunci când lângă ei se ivi deo-dată o fată subțirică, bâlbâită, cu bucle negre, roșie de confuzie, și care, vădit lucru, ar fi dat oricât să nu se afle acolo.

— Î-î-îmi pare r-r-rău. Dar a-a-am în-în-întârziat.

Doamna Boudiou, care era cea mai aproape de ea, încercă s-o liniștească.

— Nu-i nimic grav, încă n-a început prezentarea. Ești Prim-sorțitoarea Doamnei Kalibris, nu-i așa? Cum te cheamă?

— Pe M-M-M...

— Da, pe tine, confirmă Doamna Boudiou.

— Nu! V-v-vreau să spun M-m-moineau Daav-Daavil.

— Nu porecla ta, ci cum te numești, dacă nu te superi.

— Glo-Gloria Ddd-Daavil, d-ddd dar aş pre-pre-prefera să mi se spună Moi-Moi-Moineau.

Fabrice găsi că fata își purta cu cinste porecla.¹

Angelica îi aruncă o privire cruntă și Moineau se chirci de tot. Tara, căreia îi plăcea să contrazică și pentru că îi era milă de nou-venită, îi adresă un zâmbet cald.

Continuarea prezentării se desfășură într-un fel de pâclă pentru Tara. Își dădu toată silința să nu se împiedice, să nu se bâlbâie și mai ales să nu se uite prea stăruitor la regele Bear și la regina Titania.

¹ În franceză, *moineau* înseamnă „vrabie” (n.t.).

În vârstă (aparent!) de vreo cincizeci de ani, bruneți și nu foarte înalți (Maestrul Chem îi spusese că suveranii erau și ei sorțitori), aceștia erau înveșmântați în niște magnifice robe bleu-închis cu argintiu, ale căror falduri se întindeau până la picioare. Binevoitori, regele și regina zâmbeau cu multă grație.

Când o văzu pe Tara, regina avu o tresărire. Mai văzuse undeva ochii aceia bleumarin atât de aparte, coama aceea de păr auriu, ciudata șuviță albă și acel zâmbet măreț. Dar unde?

Curioasă, îi puse Tarei câteva întrebări.

— Părinții tăi sunt bucuroși că te afli aici, în AltăLume, la invitația Maestrului Chem? Știi că aceasta este o mare onoare!

— Părinții mei au murit, Majestatea Voastră, răspunse calm Tara.

— Ah! exclamă regina, întristată, îmi pare rău, nu știam. Mai ai frați sau pe altcineva din familie?

— Numai pe bunica, Majestatea Voastră. (Și pe străbunicul ei, dar cum să-i explice reginei înfățișarea lui Manitou? Cu neputință.)

— Ai să-ți dai seama, continuă regina cu un zâmbet blând, că noi suntem aici o mare familie. Știu că nu vei rămâne prea mult printre noi, dar foarte curând vei putea să-i consideri pe ceilalți Prim-sorțitori ca pe frații și surorile tale (s-o ia pe Angelica drept soră, nici gând, își spuse Tara), iar pe rege și pe mine ca pe părinții tăi de substituție. Binele Prim-sorțitorilor noștri e ceva sfânt pentru noi. Dacă ai nevoie de ceva, orice, nu ezita să ne cauți. Pentru tine, vom fi întotdeauna disponibili.

— Vă mulțumesc, Majestatea Voastră, răspunse Tara, respirând adânc, pentru a-și izgoni lacrimile care-i năvăleau în ochi.

Își dădea seama că spusele reginei erau sincere.

Pe neașteptate, monstruoasa Himeră, care, în calitatea ei de Prim-Consilier, stătea foarte aproape de cele două tronuri, interveni. Dintr-un salt, ajunse în fața Tarei, crispată toată, și-i adulmecă cu delicatețe roba de ceremonie.

— Simt... *mirosul puterii*. Simt... *mirosul pericolului*. E oare prudent să provoci Forțele Răului atât de aproape de Altețele Lor Regale?

Tara, îngrozită, nici nu clipea, cu atât mai mult cu cât tocmai zărea cum din gura Himerei ieșeau câteva scânteii. Când aceasta vorbea, scuipa foc.

Maestrul Chem, care urmărea cu atenție prezentarea, se grăbi să vină în fugă spre tronuri, în timp ce curtenii murmurau de uimire. Tinerele însoțitoare ale reginei își șoptiră încântate una alteia că aceasta era una dintre prezentările oficiale cele mai *interesante* la care asistaseră în ultimii ani.

— Altețele Voastre! strigă bătrânul mag-dragon, gâfâind ușor, așa cum v-am spus și ieri-seară, tânăra noastră prietenă, aici de față, este nepoata uneia dintre puternicele noastre aliate, Înaltul mag Isabella Duncan, care e unul dintre stâlpii supraviețuirii noastre terestre. Ea își petrece câteva zile de vacanță la noi, apoi se va întoarce pe Pământ. Primul Vostru Consilier are un nas foarte fin dacă a reușit să miroasă puterea harului Tarei Duncan. Dar ea nu constituie un pericol pentru tron.

— Ei, Salutar! N-o mai speria pe această copilă, îi porunci regele, ridicând din sprâncene spre Primul Consilier. I-am oferit Tarei ospitalitate și nu se pune problema să i-o retragem, oricare ar fi pretextul.

Himera ezită, apoi, dintr-un salt hotărât, își ocupă din nou locul pe pernă.

— Fie, mormăi ea, mă supun în fața argumentelor Majestății Voastre, Dar aş dori să se consemneze în raportul zilnic că dezaproab acest lucru.

Regina își ridică ochii spre cer și-i zâmbi Tarei, încă șocată, și căreia nu-i fu deloc ușor să-și descrețească puțin buzele.

Prezentarea luă sfârșit și când Tara se alătură celorlalți, Angelica îi aruncă o privire plină de răutate. Regina i se adresase și ei, dar nu cu aceeași afecțiune plină de înțelegere. Cum de reușise puștoaica asta să-și atragă atât de repede favoarea celor puternici?

— Himera asta e mai *paranoică* decât cei mai suspicioși agenți secreți, remarcă Maestrul Chem, nemulțumit. Știi, aş dori să nu te vânturi de colo-colo, fără rost, prin Palat, dacă Salatar consideră că reprezinți un pericol. Prefer să rămâi cu mine, deocamdată, dacă n-ai nimic împotriva.

Tara se mulțumi să dea din cap afirmativ. O, nu, n-o deranja *deloc*. Orice era mai bun, decât să stea față în față cu Himera.

— Prea bine, zâmbi magul, mulțumit. O să mergem acum în sala de conferințe unde are loc întâlnirea noastră zilnică.

Lucrările aveau ca obiect pădurea. Reînnoirea arborilor se făcea sub controlul Înălților magi și aceștia aveau nevoie de un îngrășământ care să poată compensa incredibila lor rapiditate de creștere. Maestrul Den'maril crease o ciupercă, una care după ce se descompunea dădea naștere unui îngrășământ îndeajuns de bogat pentru a-i mulțumi pe Crescători.¹

¹ Crescătorii sunt sorțitorii însărcinați cu creșterea pădurii. Spre deosebire de tăietorii de lemne, care taie arborii, Crescătorii îi fac să crească (n.a.).

Ceea ce o surprinse cel mai mult pe Tara fu lungimea și complexitatea acestei realizări. Elful trebuia să țină cont de toți factorii, înainte de a risca să răspândească acea ciupercă în natură. Și ea care credea că magia le putea rezolva pe toate dintr-o ochire!

În cursul procesului, elful scăpă din mână una dintre eprubete, și Tara rămase uimită de iuțeala sa deloc omenească. Prinse fragilul instrument de sticlă înainte ca acesta să atingă pământul.

El îi zâmbi când o văzu că-l privea cu uimire.

Apoi bătrânul mag-dragon, care de câteva minute își tot întorcea pe dos buzunarele robei sale de sorțitor, ca și cum ar fi pierdut ceva, o întrebă dacă n-ar vrea să-i servească momentan drept asistentă, asigurând-o că asta nu avea să implice nimic magic.

Fata îi răspunse politicos „Da, Maestre Chem, cu plăcere”..., dar își dădu imediat seama că tocmai comisese o monstruoasă greșală.

Dragonul uita într-adevăr *tot*. Memoria sa teribil de împovărată de atâtea secole de existență, nu se concentra decât asupra lucrurilor importante. Începând din acel moment fatidic, Tara își petrecu timpul alergând între cele patru colțuri ale Palatului, pentru a căuta ceea ce magul uitase. Și, la naiba, dar Palatul ăsta afurisit era teribil de mare! Micii paji, scutierii și toți ceilalți îi adresau niște zâmbete răutăcioase când o vedeau fugind pe culoare (ceea ce agasa Palatul, căci fuga îl făcea să se gâdile, și deodată culoarele fremătau și se legănau sub picioarele sale), bucuroși peste măsură că Înaltul mag își găsisse *în sfârșit* o victimă nevinovată.

Din această cauză, nu avu decât prea puțin timp pentru a consulta cărțile din bibliotecă. Spre marea ei dezamăgire, bibliotecarul Camhboum nu avea cunoștință de nicio fortăreață cenușie. Luase cu ea mai multe cărți care vorbeau despre Sangravi, pentru a se informa mai bine cu privire la dușmanii ei. După masa de prânz, asistenții avură program de voie. Înalții magi trebuiau să asiste la un consiliu cu privire la războiul care izbucnise între două facțiuni de pitici din munții Hymliei. Maestrul Chem i-o încredință pe Tăra lui Cal, care le propuse și lui Moineau și lui Fabrice să viziteze Palatul.

— E imens, zise el arătând spre intrarea impunătoare (Tăra dădu cu putere din cap, ce-i drept, de imens era imens... ar fi trebuit instalate niște culoare rulante în Palatul ăsta!), dar există o mulțime de pasaje secrete sau uitate care-ți permit să treci dintr-un loc într-altul. Hai, o să vă arăt sala de Antrenament. Trebuie să ne petrecem acolo cel puțin o oră pe zi, așa că trebuie să știți și voi unde se află.

După ce alergase toată dimineața, Tăra nu vedea deloc pentru ce ar fi fost nevoie să se antreneze; totuși, văzând entuziasmul prietenilor ei, se lăsă convinsă. Odată ieșiți din marea sală de Consiliu, o apucară pe mai multe culoare dintre care unele cu siguranță nu erau foarte frecventate, căci, în ciuda sorților de curățenie, acestea erau pline de praf și de pânze de păianjen, ceea ce nu le plăcu prea mult Tărei și lui Moineau.

Se pregăteau să iasă în fața sălii de Antrenament, când Cal îi opri brusc și le făcu semn să se ascundă. Se auzeau două glasuri care vorbeau șoptit.

— A pus mâna nu mai departe decât anul trecut pe patru.

— A fost o captură bună.

— Înaltul mag a fost foarte supărat! Părinții îl învinuiau pe el.

— Așa și este! El e de vină, și politica lui stupidă!

— Ne bazăm pe tine!

— N-ai nicio grijă, știu ce am de făcut.

— Bun, atunci, pe curând.

Cei trei tineri sorțitori abia avură timp să se retragă într-un loc mai ferit, și își ținură respirația când chipul plin de cruzime al Maestrului Dragosh trecu chiar pe lângă ei.

Îngândurat, Vampyrul nu-i văzu.

Se uitară unii la alții. Tocmai surprinseseră o discuție foarte ciudată. Cal, cu ochii holbați, vădea toate semnele unei mari agitații.

— Hai, șopti el, să intrăm în sală.

Sala de Antrenament se compunea dintr-o arenă imensă, împărțită în mai multe sectoare și înconjurată de gradene pentru spectatori. Mai mulți curteni se antrenau la sabie, în timp ce Maestrul Chanfrein predă o lecție care Tara presupunea că era de arte marțiale.

— Ați auzit ce-a spus? îi întreabă Cal.

— Da, răspunse Fabrice, serviabil, a spus: „Dragonul lunecă și Tigrul mușcă”!

— Nu asta! îl întrerupse Cal ridicându-și ochii în sus, nu Maestrul Chanfrein, Maestrul Dragosh?

— Ah, iertare! se scuză Fabrice. Am avut impresia că era foarte mulțumit de ceva. De ce? Tu știi despre ce vorbea?

— Acum câteva luni, la sfârșitul anului trecut, au dispărut patru Prim-sorțitori de la Palat. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ei. Seara încă mai erau aici, iar dimineța, pfui, nicăieri!

— Nu se poate, șuieră Fabrice, deosebit de interesat. Și apoi?

— Apoi, Înălții magi au țesut sorți în jurul Palatului pentru a-i proteja pe Prim-sorțitori. Se pare că poliția secretă e la capătul puterilor. N-au reușit să găsească până acum niciun indiciu.

— Tu crezi că se referea la dispariția lor? Dar de ce-a spus că era o bună captură? Întrebă Tăra.

— Habar n-am în privința asta, dar o să-l supraveghez pe magul ăsta ca să aflu ce pune la cale. Și-o să vă țin la curent.

Înainte de a avea timp să protesteze, cum că avea de gând să participe și el la urmărire, Fabrice simți în spatele său prezența cuiva și surprinse privirea Angelicăi, ațintită asupra lor.

Fata cea înaltă venea acolo desigur pentru a se antrena, căci purta niște colanți și un costum mulat pe corp. Putură constata în scurt timp că acesteia îi făcea o mare plăcere să-și învingă adversarii și să-i facă să sufere cât mai mult. Tăra se jură că n-o să se confrunte niciodată cu ea, fără să aibă... o *armură* în toată regula, o vestă antiglonț, o spadă și eventual câteva *grenade*. Se decisă să schimbe brusc vorba, cel puțin atâta timp cât ea îi putea auzi. Tăra își îndreptă atenția asupra lui Moineau.

De timidă, fata era timidă. De îndată ce i se adresa cineva, aceasta se făcea roșie ca un bujor și începea să se bâlbâie.

— De ce n-ai ajuns la timp? o întrebă Cal, curios. A fost cât pe-aci să ratezi prezentarea Tarei.

— D-d-da, ș-ș-știu. Ddd-dar ta-tatăl m-meu e bolnav. A-a lu-luat Gr-Grinchette. A-atunci mi-mi-am fă-făcut niște teste la infirmerie. Și nu mi-mi-am dat seama cât e ceasul.

— Ai, se strâmbă Cal în semn de simpatie. Unul dintre unchii mei a luat-o și el și-a rămas K.O. timp de trei săptămâni. Tatăl tău a reușit să scape?

— D-da. A-am anga-angajat un spe-specialist c-c-care n-n-ea costat o ave-vere și-a a fost tra-tratat la timp.

— Asta ce mai e? se interesă Tara.

— Asta nu-i atinge decât pe sorțitori, răspunse Cal. Prea multă magie îți obosește în cele din urmă corpul. Surplusul de magie se fixează în articulații. Sfârșești prin a nu mai putea să te miști în timp ce Grinchette îți roade cartilagiile. Nu-i ceva mortal, dar e periculos și se vindecă greu, dacă e luată la o vârstă mai avansată. Din fericire, există metode de tratament. Problema cu treaba asta e că oamenii cred mai întâi că-i dor șalele, apoi că suferă de tendinită.

Tara fu străbătură de câțiva fiori; i se părea că o dor toate oasele și articulațiile! Hotărât lucru, magia nu era de ea.

Fabrice, care se uita cu invidie la magnifica panteră argintie a noii lor prietene, o întrebă pe Moineau:

— Ia zi, cum ai făcut să te aleagă?

Moineau se înroși de tot.

— E-e-ei asta, n-nu ș-ș-știu cum! Pl-plângeam î-în gră-grădină și puf! ea a apă-apărut. E-ea m-a ajutat mm-mult. Și tu, tu încă n-n-ai a-ales?

— Nu. Nici măcar nu știu cum se face.

— Nu trebuie să faci nimic, îi explică Cal, mângâind cu afecțiune blana roșcată a lui Blondin. E ca și cum ți-ai pierde dinții de lapte sau te-ai face mare, e ceva care vine de la sine.

— Tu ai avut noroc, îl invidie Fabrice. După ce poți să recunoști un Familiar?

— Toți au ochii galbeni. E o caracteristică a lor. Și apoi, el e cel ce te alege pe tine în aceeași măsură în care și tu îl alegi pe el. Nu poți avea decât unul. Unii sunt aleși tineri. Alții, mai în vârstă. Vipera noastră națională, Angelica, e înnebunită, căci are șaisprezece ani și încă n-a fost aleasă. Ai văzut ce față a făcut atunci când, anul trecut, în plină reuniune a Înaltului Sfat, Blondin m-a ales pe mine.

Fabrice suspină, își îndreptă privirea asupra panterei, apoi o întrebă pe Moineau:

— Crezi că pot s-o mângâi?

— În-întreab-o politicos pe ea și-și-o să vezi! O cheamă \$\$\$-Sheeba.

Fabrice se ridică, apoi se înclină în fața panterei și spuse:

— Îmi dai voie, frumoasă Sheeba?

Pantera își lăsă prietenoasă capul în palma lui Fabrice și acesta o putu mângâia cu o plăcere ce se învecina cu extazul.

— Am o șaradă pentru tine, frumoasă Sheeba: primul meu termen e persoana a III-a singular, al doilea leagă frazele împreună, al treilea are cinci la un loc, al patrulea e sfârșitul unei intrigante și întregul e ceea ce ești tu.

Acum cei trei prieteni se văzură nevoiți să-și pună mintea la contribuție și Sheeba toarse intrigată. De această dată, Moineau fu aceea care găsi soluția.

— Știu! Strigă ea. „Ea”, „și”, „mănușă”, „tu”. „Elegantă!”¹

În acel moment, acreditarea Tarei zbârnâi și ea își lăsă pentru o clipă prietenii pentru a răspunde la apelul Maestrului Chem, care avea nevoie de o fiolă de bale de Pllopi, broaștele bleu cu alb, teribil de veninoase, din câmpiile Centaurilor.

Când se întoarse în sala de Antrenament, constată că prietenul ei Cal părea furios, iar Fabrice și Moineau erau galbeni la față.

— Ce se întâmplă? se neliniști ea.

¹ Încă o șaradă intraductibilă. În franceză, „elle” (ea) + „et” (și) „gant” (mănușă) + „te” (de la sfârșitul lui „intrigante”) = „elegante” (elegantă) (n.t.).

— Se întâmplă că ticăloasa asta de Angelica i-a atras atenția Maestrului Dragosh că nu ne antrenăm destul. Așa că el a decis să ne pună la lucru timp de o oră.

— După cele auzite de noi, declară Fabrice, îngrijorat, poate că ăsta e un șiretlic ca să ni se arunce vreun sort sau pentru a ne răpi!

— Nu, reflectă Cal, ceilalți au dispărut în timpul nopții, niciodată în cursul zilei. Nu-l văd pe Maestrul Dragosh răpindu-ne de față cu toți. Am să le trimit un apel tuturor Prim-sorțitorilor, ca să asiste și ei la ședință, așa că-n felul ăsta vom fi mai mulți.

Robin și Skyler răspunseră la apel. Deși nu fusese invitată, Angelica le adusese pe prietenele ei Carole și Monica.

Palatul, prudent, modifică structura pereților săi, pentru ca aceștia să fie mai elastici, apoi acoperi sala în întregime cu un mușchi bleu ignifug! Protejă de asemenea gradenele, modificându-le, pentru a face din ele niște perne mari. Când Maestrul Dragosh intră în sala de Antrenament, fu surprins să vadă atâta lume, apoi rânji.

— Ei bine, Domnilor, Domnișoarelor, văd că simțiți cu toții nevoia de a vă revedea noțiunile de bază! Foarte bine. Să-i dăm drumul. Domnișoară Genty?

Inflexibilul arătător o indică pe tânăra roșcată, care se apropie cu teamă.

— Să vedem câte parale faci. Fă-mi, te rog, un Decorus pe roba ta.

Roșcata se holbă la el.

— Un... Decorus, Maestre?

— Da, cam așa, îi arată el și strigă: „Pe Decorus, împodobește-te, cu simbolurile mele luminează-mă”, descriind un cerc în jurul robei sale de magician.

Imediat niște simboluri strălucitoare și niște hieroglife de neînțeles îi împodobiră roba.

Curajoasă, Carole își rosti incantația.

— Pe Decorus, împodobește-te, cu simbolurile mele luminează-mă!

Nu se produse nimic.

Vampyrul își ridică ochii în sus și suspină:

— Spusele nu sunt de-ajuns, Domnișoară, trebuie să te mai și gândești la ceea ce spui! Arată-i tu, Angelica.

— Pe Decorus, împodobește-te, cu simbolurile mele luminează-mă!

De această dată, efortul ei fu răsplătit și o jumătate de duzină de motive decorative își făcură apariția. Fabrice, Cal și Moineau se uitaseră cu atenție și nu le fu greu să facă la fel. Roba lui Fabrice se împodobi cu tigri și lei, cea a lui Moineau cu flori și cea a lui Cal cu vulpi care făceau salturi.

Tara era foarte interesată. Desigur, folosirea magiei nu era o treabă *simplă*. Trebuia să te concentrezi pentru ca puterea să-ți dea ascultare. Își coborî ochii spre tunică de sorțitoare pe care și-o pusese pe ea după ceremonie pentru a fi îmbrăcată la fel ca prietenii ei și se gândi în fugă că n-ar arăta rău cu niște motive cu cai.

Se produse un bubuit ca de tunet, apoi Angelica scoase un țipăt și toată lumea tresări.

Pe roba ei se încolăceau și sclipeau sute de șerpi amenințători. Câini, curcani și struți le împodobeau pe cele ale prietenelor sale. Un oribil cap de mort rânjit împodobeia roba Înaltului mag și Tara o contempla cu stupoare pe a ei, pe care galopau niște cai argintii. Toate robele fuseseră transformate din nou!

Coroane, sceptre și giuvaieruri scânteiau pe aceea a lui Moineau, îngrozită, și Robin părea de-a dreptul panicat de prezența unor *războinici elfi* care luaseră locul pădurilor sale și se confruntau pe suprafața țesăturii.

Îngrozită, Tara nu mai știa ce să facă și groaza ei atrase atenția Vampyrului. Acesta își plecă ochii săi de un roșu sângeriu spre roba sa și lansă:

— Aș putea și eu să știu de-a ce credeai că te joci, Domnișoară?

— Eu... eu nu mă jucam, îmi pare rău, nu voiam!

— *A nu vrea* nu e cu siguranță un mod bun de a face un sort să acționeze. *A vrea*, în schimb, e cu totul altceva. Se pare că ai vrut să-ți epatezi prietenii făcându-le o demonstrație de talent. Să vedem atunci dacă ești atât de tare.

Vampyrul se propti în fața ei și, arătând spre roba Tarei, pe care dansau caii, strigă în gura mare:

— Pe Decorus, să dispărești, și această robă să rămână neîmpodobită.

Caii fremătară și dispărură.

— Și acum, Domnișoară, fă-i să reapară!

— Dar, dar, se bâlbâi Tara, care nu voia să facă magie.

— Fă ceea ce-ți spun, țipă Vampyrul scos din fire.

Să țipi la ea nu era desigur calea cea mai nimerită pentru a o face pe Tara ascultătoare. Iar bunica ei era un adversar cu mult mai *tenace* decât Vampyrul. Trase o gură de aer în piept și, golindu-și mintea de orice gând și totodată *refuzând* magia, articulă:

— Pe Decorus, împodobește-te, cu simbolurile mele luminează-mă!

Spre marea ei ușurare, pe robă nu apăru nimic. Vampyrul nu-și dăduse seama că fata o făcuse intenționat și schiță un zâmbet feroce.

— Ți-am aruncat un sorț și oricât ai fi tu de isteasă, n-o să-l poți desface de îndată. Se pare că faci parte dintre acele sorțitoare care nu sunt capabile să formuleze corect un sorț. Asta o să te-nvețe minte să ne mai strici întâlnirea.

Apoi, întorcându-se brusc spre ceilalți, zbieră:

— Pe Decorus, facă-se voia mea, fiecare să arate așa cum vrea!

Și toate robele, mai puțin cea a Tarei, își recăpătaseră desenele lor originare. Evitând privirile triumfătoare ale Angelicăi și ale celor din clanul ei, fata se duse să se așeze pe una dintre perne și se mulțumi să asiste la desfășurarea ședinței ca simplă spectatoare. În realitate, era destul de mulțumită că reușise să nu folosească magia!

Timp de o oră, Maestrul Dragosh îi puse pe Prim-sorțitori să lucreze la motivele de pe robele lor, pe care trebuiau să le facă să dispară și să apară când doreau. Apoi îi făcu să zboare, criticându-le fără milă felul în care evoluau, făcându-i să se lovească zdravăn de pereți atunci când nu reacționau destul de repede la comenzile sale.

Când ieșiră din sală urmăriți de ochii lui roșii și răutăcioși, Cal era în pragul revoltei. Știa bine că Tăra nu o făcuse anume, dar toți ceilalți sorțitori dădură un ocol, pentru a evita să treacă prea aproape de ea, cu excepția lui Robin, care o bătu gentil cu palma pe umăr, a lui Fabrice și Moineau, care o înconjură cu afecțiune.

— Sunt sigur că ticălosul ăsta pune ceva la cale, scuipe Cal, după ce împărțise cu ei vreo jumătate de duzină din bunătățile

cu carne, călduțe încă, pe care le „împrumutase” de la bucătărie. N-avea de ce să te umilească așa, ce dracu’! Și să arunce asupra robei tale un sort pentru ca toată lumea să creadă că nu ești în stare să descânți, asta e o treabă de-a dreptul dezgustătoare!

Moineau interveni:

— Trebuie să facem ceva!

Fabrice constată uimit.

— Dar tu nu te mai bâlbâi?

Moineau se înroși și răspunse.

— Nu și atunci când sunt furioasă și acum sunt foarte furioasă. Uite ce e, Tara, n-o să ne lăsăm trași pe sfoară. Știu cum putem să te susținem. Privește.

Se ridică și pronunță limpede.

— Pe Décorus, dispăreți, și roba mea să rămână neîmpodobită!

Podoabele scânteietoare ale robei sale dispărură.

— Uau! fluieră Cal, asta-i mai curând de top! Ai dreptate, o să-i arătăm noi bătrânului ăsta sadic de ce suntem în stare!

La rândul său, trânti și el un Décorus răsunător, și vulpile sale făcură un salt și dispărură.

Lui Fabrice nu-i ieși din prima, dar la a doua încercare reuși să-i facă pe tigrii și leii săi să dispară.

Tara îi privi, cu lacrimi în ochi, apoi nu se mai putu stăpâni.

— Sunteți niște prieteni adevărați. Mersi. Trebuie să evit să fac magie, fiindcă asta poate pune viața bunicii mele în pericol. Dar în doze mici, cred că nu e periculos pentru ea. Așa că, pentru voi, care îmi sunteți prieteni, o să vă arăt care-i adevărul. Priviți.

Se mulțumi să-și coboare privirea asupra robei sale și aceasta începu să scânteieze de sute de cai care galopau.

— Pfui, fluieră Cal, impresionat. Ai reușit să contrezi sorțul lui? Bine, bătrâna mea, dar asta e o lovitură de maestru!

Moineau, care păruse neașteptat de încurcată atunci când Tara le spusese care-i adevărul, era acum stupefiată.

— Doar un Maestru ar avea puterea de a contra un alt Maestru. Cum ai făcut?

— Nu știu. Deodată, a fost ca și cum aș fi înțeles ceea ce făcea. Vezi? Era atât de... evident. Atunci, într-un anume sens, i-am pus un fel de *botniță* puterii sale magice. Și trebuie să vă mai spun și altceva...

Într-un elan nestăvilit, le povesti tot ce le ascunsese. Le spuse despre atacul nocturn al celor doi Sangravi și despre bunica ei prefăcută în stană de piatră, despre Înaltul mag sub înfățișarea de dragon, despre întâmplarea din cameră cu hainele (Moineau nu se putu abține să nu chicotească, închipuindu-și-o pe Angelica cu halatul care-i picase în cap), și, în sfârșit, despre Sangravul zărit pe culoar. Dar păstră numai pentru ea secretul cel mai mare. Nu le dezvălui că mama ei încă mai era în viață.

Când termină de povestit, Tara se simți ușurată, însă prietenii ei lăsau impresia că peste capul lor se prăvălise un zid. Se uitau la ea cu stupoare.

— Drace! o admiră Fabrice, ai fost tare curajoasă! Mie, mie nu mi-ar fi dat niciodată prin gând să mă strecor prin trapa câinelui!

— Uau, întări Cal, asta-i incredibil! Și zici că voiau să te răpească, nu?

— Dacă ar fi vrut s-o răpească, articolă rar Moineau, a cărei minte mergea brici, atunci ar fi dispărut!

Cal se întoarse și glumi.

— Dacă ea nu mai e acolo, ceea ce e sigur, asta înseamnă c-a dispărut!

Fabrice sesizase însă ce voia să spună de fapt Moineau. Îi replică:

— Ar fi dispărut. La fel ca și cei patru de anul trecut!

Ceilalți schimbară între ei niște priviri uimite.

— Să știi că ai dreptate! Crezi că există vreo legătură?

Tara începu să-și molfăie meșa ei albă, în timp ce-și scormonea mintea.

— În orice caz, Dragosh are și el un amestec în treaba asta, într-un fel sau altul.

Clopotul care anunța ora mesei se făcu auzit, întrerupându-i reflecția.

— Ah, trebuie să mergem!

Se ridică dintr-o săritură, dar Fabrice o opri.

— Ei, n-ai uitat nimic?

— Ce anume?

Băiatul arată spre roba ei scânteietoare.

Fata îi zâmbi.

— Ah, ai dreptate, era să uit!

Aparent, fără a se gândi deloc, făcu să dispară caii cu o dezinvoltură care-l făcu pe Fabrice să suspine. Înțelesese încă de pe acum că în AltăLume cărțile nu-i vor fi de prea mare folos și că deși harul său era real, nu era totuși foarte puternic, în comparație cu al Tarei.

Când își făcură apariția în sala de mese, ochii celorlalți sorțitori se ațintiră asupra robelor lor. Angelica făcu o apreciere răutăcioasă la adresa favoriților Tarei, care se țineau după ea ca niște cățeluși.

După-masă, Tara se întoarse la bibliotecă pentru a împrumuta niște cărți despre viața în AltăLume, ca și despre unele cutume de genul Cuvântului de Sânge, le spuse noapte bună prietenilor ei, apoi, după ce se spălase pe dinți, o ajută pe Moineau să-și termine instalarea în dormitorul Prim-sorțitoarelor.

Observă foarte repede că hainele lui Moineau erau superbe, ceea ce i se păru curios, căci aceasta din urmă spusese că părinții ei nu erau niște oameni foarte bogați.

Stofele erau... ciudate. Felul în care erau țesute, culorile, nimic nu semăna cu ceea ce aveau pe Pământ. Moineau îi spuse că ceea ce ea lua drept blană albă era din Glavie, o plantă ce creștea prin munții din Gandis, țara uriașilor. Și că pielea albăstruie a unui splendid pantalon era în realitate dintr-o piele tăbăcită de spalendital, un fel de scorpion uriaș originar din Smallcountry, țara gnomilor și a spiridușilor. Mătasea fusese țesută de niște păianjeni, o varietate de păianjeni uriași crescuți de gnomi, care îi foloseau și pe post de cai. După ce ascultase explicațiile lui Moineau, se hotărî să n-o mai întrebe din ce erau făcute robele proprii... căci n-avea niciun chef să afle că din *balele* cutărui sau cutărui animal se țesuse stofa lor minunată!

După ce o văzu pe Moineau instalată, Tara o părăsi pentru a se duce în camera ei, unde se cufundă în lectura cărții care o interesa.

Află din ea că într-adevăr Cuvântul de Sânge era o cutumă războinică. Dacă prietenii săi erau uciși, ca urmare a unei trădări, supraviețuitorul trebuia să-și dea cuvântul, fie că avea să-i răzbune, fie că avea să execute orice altă însărcinare i-ar fi încredințat muribundul. Dacă supraviețuitorul nu-și respecta promisiunea, atunci murea și el. Sufletul celui mort venea și-l lua. Numai un membru din familie cu același sânge ca și mortul putea să ridice blestemul, cu condiția să nu fi fost el *motivul* Cuvântului de Sânge.

Tara blestemă.

Drace! Asta însemna deci că *ea* nu putea anula promisiunea bunicii sale. Trebuia să găsească prin urmare pe cineva de același sânge cu tatăl ei pentru a o dezlega pe Isabella de cuvântul dat. Manitou nu putea s-o facă nici el, căci era tatăl bunicii sale. Drace, încă o dată! Și chiar dacă avea s-o găsească pe maică-sa, nici ea nu putea face nimic. Dacă înțelesese ea bine ceea ce auzise în timpul conversației dintre bunică-sa și contele de Besois-Giron, Isabella îi promisesese tatălui Tarei că fata lui nu va fi niciodată mag. Dar bunică-sa o provocase totuși să facă magie atunci când se debarasase de Pocus! Asta însemna deci că se putea folosi de această putere blestemată, dar fără a ști ce anume risca să-i provoace bunicii sale moartea.

Super.

Suspină în timp ce închidea cartea, apoi se cufundă într-un somn adânc, legănat de suflarea unei brize călduțe, în decorul odihnitor al unui deșert cu dune argintii sub clar de lună.

A doua zi, cu ocazia întâlnirii de dimineață, Vampyrul se mulțumi să rânjească văzând toate cele patru robe uni.

Lucră la un proiect de apeduct, sub direcția Maestrului Den'maril și Tara, transformată tot în curier de Maestrul Chem, descoperi noi treceri secrete de-a lungul Palatului. Dacă avea să continue tot așa, în scurt timp avea să cunoască această clădire la fel de bine cum își cunoștea buzunarele. Palatul găsea că era ceva nostim să deschidă mereu sub picioarele ei mări, prăpăstii, râșoare, canioane, iar ea trebuia să se controleze pentru a nu-și pierde echilibrul, pentru a se da înapoi sau a încerca să sară. Singura consolare era că Palatul se deda la acest gen de farse față de toți tinerii sorțitori, paji și scutieri... fără a mai pune la socoteală un anumit număr de curteni pe care îi plăcea să-i tachineze și care erau totodată și victimele sale neputincioase.

După-amiaza fu consacrată antrenamentelor fizice și Tara, provocată de Moineau la o luptă cu mâinile goale, descoperi plăcerile gravitației... în timpul a vreo jumătate de duzină de aterizări brutale pe care i le prilejui subțirica și aparent fragila fată brunetă.

Maestrul Chanfrein își ascunse un zâmbet văzând-o pe Tara cum scuipe nisipul pe care-l înghițise în momentul ultimei aterizări forțate și hotărî să schimbe antrenamentul. Era curios să vadă cum se descurcă într-un mediu cu care nu era obișnuită o copilă ca Tara.

Îi ceru să-l urmeze și trecu într-o secțiune a arenei de antrenament pe care Tara și Fabrice încă n-o cunoșteau. Odată înăuntru, Tara constată că îi era imposibil să determine înălțimea, adâncimea sau laturile acelei încăperi, pur și simplu pentru că vegetația acoperea în totalitate cei patru pereți... și nu exista nici cea mai mică gravitație. Făcu un pas, se desprinsе de sol și, panicată, începu să plutească.

Deodată, o cutiuță neagră, prevăzută cu un ochi mare, cu un mic reactor și cu două aripi, veni să se posteze în dreptul ei, spunând „privește fix, privește fix”; exact dedesubt, o alta, ceva mai mare, striga „întoarce-te, întoarce-te”; o a treia țopăi pentru a o prinde mai bine în cadru și fredonă „zuum, zuum”.

— Nu te neliniști, îi spuse Cal, instalat confortabil într-un arbore. Astea sunt niște camere de luat vederi. Asigură retransmiterea antrenamentelor în afara sălii pe niște panouri de cristal.

Tara dădu din cap și-i adresă obiectivului cel mai frumos zâmbet al ei, care nu mai putu de plăcere.

— Vă rog să fiți atenți, strigă Maestrul Chanfrein. Vă veți confrunta obligatoriu cu situații în care nu veți putea folosi magia, va trebui să vă serviți de mediul în care vă aflați. Ia să vedem cum vă veți descurca. Un singur consemn: să ajungeți la imobilizarea sau neutralizarea adversarului fără ajutorul magiei, doar cu ajutorul minții. Cal, arată-le lui Fabrice și Tarei cum să procedeze.

Cal sări, sprijinindu-se de un arbore, și, folosindu-și elanul, îl trimise pe Fabrice să valseze în mijlocul spațiului, unde acesta se imobiliză, neputincios, agităndu-se ștângaci în gol... fără să poată înainta nici măcar cu un deget.

Tara înțelese foarte repede scopul jocului. Din momentul în care nu mai aveai niciun punct de sprijin, erai terminat, nu mai puteai avansa.

La un moment dat, Cal, care se întorsese și se afla la rândul său în mijlocul sălii după ce o busculase pe Tara, făcu un lucru... curios.

Scuipă.

Deși nu era ceva deloc plăcut, treaba se dovedi eficientă: scuipatul efectuat îi propulsă corpul cu un centimetru, ceea ce îi fu de-ajuns lui Cal ca să se agate de Fabrice. Mișcarea îl aduse destul de aproape de pereți pentru a se putea sprijini amândoi de ei.

Cum în sală se antrenau și alți paji și tineri sorțitori, Antrenorul decise să facă două echipe. Cal și Fabrice alcătuiră împreună cu Skyler, Carole, Bea și Tricia echipa Alpha. Tara și Moineau, împreună cu Jane, Tanguy, Mo și John, făcură parte din componența echipei Gamma.

Tara studie cu atenție dispunerea sălii și a arborilor, apoi le făcu semn lui Moineau și celorlalți s-o urmeze în spatele unui boschet impunător, care-i ascundea de privirile celeilalte echipe.

— Ascultați, le zise ea. Cal e foarte individualist și Fabrice nu stăpânește bine gravitația; pe ceilalți nu-i cunosc, dar îmi închipui că suntem toți cam de același nivel. Dacă ne vom uni forțele, vom reuși să-i prindem în capcană. Scoateți-vă robele.

Moineau îi aruncă o privire stupefiată.

— Ttt-tu vrei să ce? întrebă ea.

Tara îi zâmbi malițios.

— Nu te speria, n-am de gând să te trimit chiar goală în sală. Deși sunt sigură că asta i-ar destabiliza *imediat* pe băieți și camerele de luat vederi ar face din tine un star. Vreau doar să-mi dai roba ta... firește, dacă ai ceva pe dedesubt!

Moineau roși și-i spuse:

— Am o iz-iz-mănuță și o cămașă. Dar ce v-v-vrei să f-f-faci cu ro-robele noastre?

Tara le explică și Moineau, Jane, Tanguy, Mo și John izbucniră într-un hohot de râs, admirativ. Era *diabolic* de simplu, *nimeni* nu mai făcuse vreodată așa ceva.

— Să-i dăm drumul, zise Tara. Trebuie să-l atragem în cursă mai întâi pe Cal. El e, probabil, și cel mai periculos adversar din grup.

Cal, Fabrice și echipa lor se gândeau să-i atace pe ceilalți despărțindu-se în două grupe, pentru a-i împinge în mijlocul sălii, acolo unde nu se aflau nici arbori, nici pereți de care să se sprijine.

Așa că fură luați cu totul pe neașteptate atunci când Moineau se năpusti la capătul a ceea ce părea să fie o frânghie groasă și, împingându-l pe Cal, îl propulsă pe acesta chiar în mijlocul sălii!

Camerele rămaseră încremenite. Apoi, cu același murmur de admirație filmară întreaga scenă.

Fabrice, antrenat de mișcare, pluti până la o creangă, apoi se întoarse pentru a-și da seama ce se petrece.

Între timp, John sărise pe un alt arbore și o propulsase pe Mo, neutralizând-o pe Carole!

Fabrice pricepu imediat: adversarii lor își înnodaseră robele una de alta, folosindu-le ca pe niște frânghii, pentru a-și păstra astfel un punct de sprijin...

— Ei! strigă Cal, trișorilor! N-aveți dreptul!

— Ba da, au dreptul! zâmbi Maestrul Chanfrein, care considera că soluția era foarte ingenioasă. Continuați!

Tara, mai înaltă și mai puternică decât Moineau, găsea mereu un punct de sprijin care-i permitea s-o trimită pe agila fată acolo unde dorea. După câteva minute de urmărire de-a

lungul sălii, Fabrice încercă să-l elibereze pe Cal, dar Tara, care-i anticipase mișcarea, îl împiedică lansând-o pe Moineau la timp. Aceasta îl apucă pe Fabrice de gleznă și-l propulsă în mijlocul sălii, aproape de Cal, dar îndeajuns de departe ca acesta să nu-l poată atinge. Degeaba se zbatu și scuipă Cal în toate direcțiile... manevra nu-i folosi la nimic.

În timp ce ele îl hăituiau pe Fabrice, Tanguy și Jane o neutralizaseră pe Bea. Nu mai rămâneau decât Skyler și Tricia, care încercau cu disperare să-și elibereze coechipierii. La semnalul Tarei, Tanguy și Jane fură postați în așa fel încât să-i împiedice să se apropie, timp în care Mo se prindea bine de tot de un boschet, aproape de colțul unde se refugiaseră ei, prea departe pentru ca echipa Gamma să-i poată atinge dintr-o singură săritură. Cei doi supraviețuitori din echipa Alpha se hotărâseră să-și imite adversarii, și încercau cu febrilitate să-și lege robele. Dar Mo nu le lăsă nicio șansă, își lansă coechipierul, care o apucă pe Tara de gleznă, dublându-și astfel distanța până la care putea ajunge. Aceasta, sprijinindu-se de el, fu în stare s-o proiecteze pe Moineau îndeajuns de departe pentru ca ea să-i poată atinge pe Skyler și Tricia, care se credeau la adăpost. Printr-o lovitură neașteptată, Moineau îi scoase din ascunziș. Instinctiv, Tricia dădu drumul corzii făcute din cele două robe ale lor... și se pomeni în mijloc, laolaltă cu ceilalți, incapabilă să se miște.

Vânarea lui Skyler nu le luă mai mult de câteva secunde, și acesta se pomeni la rândul său plutind în mijlocul sălii, înainte de a-și da seama ce i se întâmplase. Echipa Alpha era eliminată!

— Bravo, echipa Gamma, bravo, aplaudă Maestrul Chanfrein, foarte, foarte ingenios planul vostru, felicitări!

Zâmbiră cu toții la auzul complimentului, și Maestrul Chanfrein micșoră gravitația până când ajunseră cu toții, încet, pe sol.

— Echipa Gamma a câștigat! proclamă Maestrul Chanfrein.

Foarte înfierbântate, râzând și fluierând, cele două echipe ieșiră din sală, surprinse de aclamațiile care le așteptau. Într-adevăr, un mare număr dintre ocupanții Palatului urmăriseră partida în direct, panourile de cristal difuzând pe bucăți diferitele faze ale manevrei istețe a Tarei. În timpul mesei, Cal și Fabrice, supărați, făcură câteva mutre, iar întâmplarea se răspândi în tot Palatul. Tara dobândi astfel reputația de a fi o excelentă tacticiană, ceea ce o făcu pe Angelica să scrâșnească din dinți.

În ziua următoare, Tara și jumătate din cei de la Palat fură deșteptați de o gălăgie de nedescris. Curioasă, fata își trase pe ea un jeans și un maiou, pe sub roba ei bleu-deschis, de sorti-toare, pe care se obișnuise s-o poarte.

Cal, Moineau și Fabrice i se alăturară, și ei la fel de mirați. Se îndreptară spre locul de unde venea zgomotul și descoperiră uluiți vreo duzină de cuști în care niște făpturi ciudate zburau în toate direcțiile, împrăștiindu-și penele unsuroase, țipând și adresându-le insulte tuturor celor care treceau pe-aproape, cu glasurile lor mai mult decât ascuțite.

— Asta mai lipsea, exclamă Cal, dar astea-s Harpii!

Harpiile erau niște ființe hibride, la fel ca oamenii în ceea ce privește capul și bustul, pe care nu și-l înveleau cu nimic, ceea ce-l făcu pe Fabrice să roșească, nemaiștiind încotro să-și îndrepte privirile, dar a căror parte inferioară se alcătuia pe un

trup de vultur uriaș ale cărui gheare ascuțite lăsau să se scurgă un lichid lipicios.

— Nu te apropia de ele, îi porunci Cal, când Fabrice, stupefiat, avu de gând să înainteze. Harpiile astea sunt o calamitate pe care Înălții magi le studiază acum, dar, deocamdată, otrava lor e tot mortală și nu există antidot.

— Au, exclamă Fabrice, dându-se prudent înapoi, dar de ce urlă așa?

— O, așa? făcu Cal cu un zâmbet malițios, ăsta-i modul lor de comunicare. Nu știu să vorbească normal. Dacă vrei să le atragi atenția, trebuie să vorbești ca ele. Uite.

Cal înaintă puțin, apoi țipă:

— Ei! Găinașuri de corbi degenerați, fiice de viermi de pământ zdrobiți și de bălegar de vacă!

Harpiile se liniștiră imediat. Una dintre ele țopăi până la ușa cuștii, lăsând un nor de pene urât mirositoare în urma ei, își aplecă gâtul ca o pasăre și cârâi:

— Hriîî, masa noastră e servită, suratelor! Ia uitați-vă la potaia asta fătoasă care scheaună în fața noastră!

Cal nu se pierdu cu firea. Se înclină în batjocură dinaintea Harpiilor.

— Bătrâne păsări jumulite de pene, Harpii cu târțiță scârboasă, mâncați cu picioarele și duhoarea voastră l-ar face și pe un șacal să borască!

— Nu e rău, aprobă o altă Harpie dându-se mai aproape. Dar nu ești destul de iute la înjurat, așa că n-ar fi rău să încerci așa.

Și trânti o înjurătură care-i făcu pe Cal și pe Fabrice să roșească, iar pe Tara și Moineau să sughită.

— Ah, rânji Harpia, mulțumită de efectul produs, vezi, totul e să găsești ritmul potrivit. Ia ascult-o pe asta.

Injuria care urmă o făcu pe Moineau să dea înapoi, cu mâinile la urechi, dar Tara rezistă cu bine loviturii.

O Harpie care stătea mai departe i se adresa.

— Plete blonde, meșă albă, ochi apoși, tu ești vlăstar de Duncan, nu?

Surprinsă, Tara îi confirmă.

— Ei, da.

— Am un mesaj pentru tine, din partea *Stăpânului Sangravorilor*! Vino mai aproape.

Tara se apropie imediat, dar nu prea mult...

— Ce vrei să-mi spui?

Harpia o măsură cu dispreț.

— Tu nu știi să vorbești corect? Rămășiță de sorțitoare, mucus vâscos de traduc bolnav!

Tara habar n-avea ce e acela un traduc, și cu atât mai puțin unul bolnav, dar înțelese că trebuia să-i întoarcă Harpiei injuriile, dacă voia să comunice cu ea. Ai, ai, ia să vedem, era nevoie de stil și de ritm, la înjurat.

— Stârv năpădit de viermi, duhoarea gurii tale ar ucide și-o hienă, și puți la fel de tare ca o baligă de traduc (ei, dacă asta era un truc puturos, atunci era numai bun de folosit).

— Îmi place stilul tău, față palidă, glumi Harpia, și-mi pare rău că-ți fac chiar eu... asta.

Și cu o violență care zgudui întreaga cușcă, se năpusti asupra ușii care se deschise ca urmare a izbiturii.

Harpia se ridică în zbor înainte de a avea timp Ca să reacționeze, și se năpusti asupra Tarei, învăluind-o într-o nor de pene murdare. O a doua Harpie era pe punctul să scape, când Fabrice reacționează instinctiv. Cu o lovitură de picior închise

cușca, aproape amețind-o pe Harpie, după care Moineau sudă broasca de la ușa, țipând „Pe Mixus, fierul să se sudeze și ușa să se blocheze”, în timp ce Cal se repezea spre Tăra.

Maestrul Chanfrein și Maestrul Dragosh, atrași de vacarm, lansară și ei sorții, primul, un Pocus paralizant, iar al doilea, o rază-trăsnet Destructus, un sorț mortal, dar prea târziu. Când ridicară trupul neînsuflețit al femeii-pasăre, văzură urmele unor zgârieturi adânci pe corpul Tărei... și veninul care le mânjea.

Demonii Limburilor

Tara, aproape leșinată în urma ciocnirii cu Harpia, nu simți durerea decât atunci când veninul îi pătrunse în sânge. Fu ca un foc teribil ce-i năpădi venele, și atunci țipă.

Himera, care asistase și ea la întreaga scenă, făcu un salt și, cu ajutorul lui Cal și Fabrice, o ridică delicat în spate, înainte ca ea să se prăbușească, șifonându-și eleganta ei capă, sub privirile surprinse ale curtenilor.

Himera devansă comentariile privind statutul ei de mon-tură.

— Primul care scoate vreo vorbă va face un mic sejur în celulele Palatului, e clar?

Măcar avea calitatea de a fi limpede, iar curtenii se duseră în altă parte să-și manifeste curiozitatea.

Foarte neliniștit, Primul Consilier o duse pe fată la infirmeria Palatului. În acest adevărat spital în care magia și știința pământească se îngemănau pentru salvarea vieților, Șamanul

Pasăre de Noapte luptă toată noaptea împotriva veninului, dar fără efect, în ciuda marelui său talent. Otrava o paraliza încet pe fată, iar el nu putea face nimic. Încă nu exista antidot.

Cal, care fusese interogat de morocănosul elf T'andilus M'angil, șeful Serviciilor secrete, îi povesti tot ce descoperise. Cușca în care se găsea Harpia fusese sabotată, zăvorul pilit. Din păcate, Maestrul Dragosh fusese mai mult decât eficace, căci formula sa magică o omorâse pe loc pe femeia-pasăre, ceea ce nu-i mai permitea s-o interogheze. Celelalte Harpii nu știau nimic, și un Ghicitor de Adevăr, convocat de urgență, putu să confirme. Capcana fusese perfectă. T'andilus M'angil, nebun de furie, îi luă la întrebări pe toți cei ce locuiau la Palat. Căci cuștile fuseseră verificate în momentul sosirii. Numai cineva care locuia în Palat le-ar fi putut sabota.

Dimineața, chinuită de o sete groaznică pe care apa nu i-o putea astâmpăra, Tara își dădu seama că va muri. Maestrul Chem, cu ochii roșii, Moineau, Cal și Fabrice o vegheaseră toată noaptea.

Deodată, atunci când se cufunda tot mai mult într-o stare de inconștiență, auzi o voce catifelată pe care o recunoscuse imediat. Luptând pentru a-și deschide ochii, Tara tresări.

Pe peretele alb al infirmeriei, masca sclipitoare a lui Magister, Stăpânul Sangravilor, își făcuse apariția!

— Ah, Tara, văd că ai primit... *mesajul* meu, rânji apariția a cărei mască se colora într-un bleu de satisfacție.

Maestrul Chem se îndreptă de șale, furios.

— Cum îndrăznești să-ți trimiți proiecția aici, Sangrav! Ai să mi-o plătești scump!

Făcu un gest în direcția apariției, care se clătină o clipă, apoi începu să râdă.

— E inutil! Nu mă poți localiza. Îți fac însă o propunere, pe care te sfătuiesc să n-o respingi. Dacă vrei ca această copilă să trăiască, eu îi pot acorda îngrijiri. Dispun de un antidot care o poate salva. Dar pentru ca ea să-l poată lua, trebuie să mi-o predai.

— Niciodată! urlă dragonul, nebun de furie.

— Ei, Maestre Chem, îndrăzni Cal, poate că asta ar trebui să decidă Tara. E vorba de viața ei, în definitiv.

Bătrânul mag îi aruncă o privire cruntă, dar Cal rămase pe poziție.

— Tara? o strigă Maestrul Chem foarte blând, Cal are dreptate, tu trebuie să hotărăști.

— Nu... nu vreau să mor, se bâlbâi Tara, cu mintea încețoșată de febră.

— Nu dispunem de antidot, așa că trebuie să te predăm lui Magister, dacă vrei să rămâi în viață.

Pe cât se părea, avea să descopere mai curând decât credea fortăreața cenușie.

— Cum... cum vreți, zise ea slab, înainte de a-și pierde cunoștința.

— Bine, anunță sumbru Maestrul Chem, ai câștigat, Magister. Nu mă pot juca cu viața acestei copile. Și-acum, spune-mi care sunt condițiile tale blestemate.

— Faptul de a te fi făcut să te pleci în fața vrerii mele va rămâne una dintre plăcerile vieții mele, jubilă Magister. Într-o oră, adu-o pe Tara în sala Porții, voi trimite pe unul dintre asistenții mei s-o recupereze. Ah, un ultim amănunt. Nu

încerca să-l reții ca monedă de schimb contra antidotului, că nu ține. Ți-l voi ceda fără să ezit, însă Tăra va muri. E clar?

— Foarte clar, răspunse sec bătrânul mag.

Apariția se șterse, nu înainte de a mai râde o dată disprețuitor.

Prudent, bătrânul mag așteptă să fie sigur că apariția nu-i mai putea spiona ori auzi, apoi se întoarse spre tinerii sorțitori.

— De data asta, n-avem de ales, le spuse el calm. Va trebui să ne folosim de *magia interzisă*.

Moineau, Cal și Șamanul păliră, în timp ce Fabrice întreba.

— Ce e magia interzisă?

— E magia Limburilor. Vom avea nevoie de ajutorul unui demon. E prea periculos pentru voi, așa că trebuie să plecați.

— Nici vorbă, interveni Șamanul, e pacienta mea. Am reușit s-o țin în viață toată noaptea, n-o s-o părăsesc tocmai acum.

— N-o putem lăsa, e prietena noastră, confirmă Cal, și ea ar face la fel pentru noi. Spune-ne doar cum te-am putea ajuta.

Bătrânul mag păru gata să protesteze, dar știa că n-avea la dispoziție decât foarte puțin timp... și ajutorul prietenilor Tarei îi era prețios. Suspină și-l întrebă pe băiat:

— Cal, tu ești un bun Hoț, nu-i așa?

— Da, răspunse tânărul sorțitor fără să se laude, de ce?

— Una dintre Harpii a ouat un ou nematurat, dar l-a păstrat; crezi că ai fi în stare să i-l furi fără să te zgârie?

Cal afișă un zâmbet larg.

— Să nu le pot eu înșela pe aceste mașinării grășane și stupide, glumești, Maestre. În două minute vei avea oul.

Și o zbughi imediat din infirmerie.

— Prea bine, aprobă Maestrul Chem. Acum tu, Moineau. Știi unde e biroul meu?

— Da, Mm-Maestre.

— N-o pot lăsa pe Tara singură. Așa că te-nsărcinez pe tine cu o misiune dificilă. Căci trebuie să te duci să-mi găsești o carte pe care Sangravii o caută de ani de zile. O carte interzisă, o carte blestemată. Uite ce trebuie să faci, ascultă-mă cu atenție. Arată-mi mai întâi acreditarea ca să ți-o modific, pentru ca peretele-ușă de la camera mea să te lase să treci. Pe etajeră, în stânga sus, o să vezi o carte: *Studiu de anatomie comparată, fauna din AltăLume*. Ia-o, apoi pune-o pe biroul meu. Bate de trei ori pe pagina a treia, apoi de zece ori pe pagina douăzeci. Ai grijă să nu greșești.

Moineau, foarte impresionată, dădu din cap.

— Biroul meu se va da la o parte, reluă bătrânul mag-dragon, și vei vedea apărând o scară de sticlă. Coboară pe ea și sari peste treapta a patra, apoi peste a șaptea. Jos, o să vezi doi Șerpi de Foc. Ai grijă să nu treci printre ei stând în picioare. Va trebui să te târăști, altfel te vor decapita. În fine, vei avea dinaintea ochilor Cartea interzisă. Ocolește pedestalul pe care e pusă, apoi apucă piatra turtită care e ascunsă în spatele lui. Va trebui să pui piatra în locul cărții în mai puțin de o secundă. După ce faci asta, urcă pe scară, sărind peste treapta a doua de jos, apoi peste a cincea. În birou, ia cartea despre anatomie, fără să-i atingi paginile, apoi pune-o în jurul Cărții interzise. Ea îi va ascunde astfel coperta în timpul în care mi-o aduci. E nevoie să repet?

Lui Moineau îi era atât de frică, încât uită să se mai bâlbâie. Ei, asta, nimeni nu putea risca să i-o fure, Cartea aceea interzisă!

— Nu, Maestre, am înțeles, zise ea cu tărie. Bat de trei ori pe a treia pagină, apoi de zece ori pe douăzeci, sar peste a patra treaptă, apoi peste a șaptea, pun piatra, iau cartea de *Anatomie*, înfășor în ea Cartea interzisă... și v-o aduc. O să mergă, plec chiar acum.

În timp ce Moineau o zbughea, dragonul se întoarse spre Fabrice, care nu știa prea bine cum ar putea să-l ajute, și spre Șaman.

— Du-te cu Fabrice în pădure și scoate-mi trei rădăcini de Kalorna. Folosește-l pe băiat drept momeală.

— Și eu ce trebuie să fac? întrebă Fabrice ușor neliniștit,

— Nimic, îl asigură Șamanul zâmbind. Kalornele se îngroapă de îndată ce se simt în pericol, dar dacă stai nemișcat, fără să le ameninți, curiozitatea le va scoate afară și eu o să pun mâna pe ele. Să mergem.

Printr-un gest, bătrânul mag o plasă pe Tara în poziție de levitație în mijlocul camerei, apoi făcu să plutească mai multe cupe frumos gravate în jurul corpului nemișcat, în interiorul cărora puse niște ierburi pe care le aprinse. Deși era inconștientă, fata gema ușor sub focul durerii, și la fiecare geamăt, bătrânul sorțitor tresărea. Începu pregătirile, întărind prin magie sistemele de apărare ale Tarei.

Deodată, afară se auzi un zgomot puternic, și Cal se năpusti în infirmerie, aducând cu el un ou mare, cenușiu.

— O-la-la, glumi el, nu prea le-a plăcut, dar, mă rog, iată și obiectul. Mai pot face și altceva?

— Nu, răspunse magul, e grozav ce-ai făcut. Ești sigur că vrei să rămâi? Știi, e destul de periculos!

— Întrebarea e: Aveți nevoie de ajutorul nostru?

— Ca să-ți răspund cinstit, suspină bătrânul mag, ar trebui să-ți spun că am. Voi sunteți prietenii Tarei, voi trebuie s-o țineți de mâini, cât de zdravăn puteți, și mai ales, mai ales să nu-i dați drumul cu niciun chip. Credeți că puteți face asta?

— Nu pot răspunde pentru ceilalți, îi atrase atenția Cal, la fel de cinstit, dar, în ceea ce mă privește, eu n-o să-i dau drumul!

Șamanul, Fabrice și Moineau sosiră aproape în același moment. Rădăcinile de Kalorna se răsuceau într-un bocal și Moineau găsisese și ea Cartea, chiar dacă pletele ei ușor pârlite adevereau că nu fusese chiar atât de ușor precum părea.

Cei doi prieteni răspunseră la întrebare la fel ca și Cal. N-o puteau părăsi pe Tara, aveau să fie de față, oricât ar fi fost de riscant.

— Bine, aprobă bătrânul mag, atunci să-i dăm drumul. Șaman?

Șamanul făcu semn că era pregătit. Luând cartea, Maestrul Chem puse rădăcinile de Kalorna în cupele plasate în jurul Tarei și un fum gros și negru îi înconjură, alcătuind un cerc, apoi rostiră împreună formula magică:

— Pe Cartea interzisă, te rugăm fierbinte, prin Limburile demonice să pășim înainte, apără-ne pe noi, călătorii, inimile noastre-s curate, fără de teamă sunt toate!

Se produse o asurzitoare lovitură de trăsnet și încăperea dispăru. Aproape instantaneu, se pomeniră plutind în jurul Tarei, de-a lungul unei imense câmpii sterpe și cenușii. Nu se vedea nimic pe întinderea ei, cu excepția unui cer violaceu nesănătos, a câtorva nori care păreau să se întrebe ce caută acolo și a unor stânci ce păreau a fi fost lăsate în părăsire cu milioane de ani în

urmă. Toate alcătuiau un tablou atât de dezolant, încât se simțiră demoralizați.

Cal, care o ținea strâns pe Tăra de mâna dreaptă, în timp ce Fabrice i-o ținea pe cea stângă și Moineau îi ținea capul, se pomeni... că nu avea nimic în mâini. Trupurile lor își pierduseră întreaga substanță! Deveniseră niște fantome!

Ușor panicat, băiatul strigă:

— Maestre? Ce facem? Ce se petrece?

Bătrânul mag părea ușor încurcat.

— Drace, eu credeam că trupurile noastre ne vor urma, dar se pare că numai *spiritele* noastre au putut trece! Fiți cu băgare de seamă. Tot ceea ce li se va întâmpla minților noastre, *aici*, li se va întâmpla și trupurilor noastre, *acolo*, în AltăLume. Bun, Cartea spune că vom ajunge foarte curând la Stăpânul acestui nivel al Limburilor. Conacul lui ar trebuie să ne apară dinaintea ochilor în câteva minute.

— Ah! strigă Tăra, care tocmai se deșteptase, brusc, și nu pricepea de ce plutea în mijlocul aceluia loc de nicăieri, unde mă aflu? De ce nu mă mai doare nimic, m-ați vindecat cumva?

— Din păcate, nu, răspunse grav bătrânul mag. N-avem antidot pentru acest venin blestemat. Spiritele noastre sunt acum în Limburi, de asta nu te mai doare nimic, dar trupurile noastre au rămas în infirmerie. Ah, iată și conacul Stăpânului demonilor. Fiți cu băgare de seamă, și mai ales nu răspundeți la provocări.

Au, se gândi Moineau, provocări? Ce fel de provocări?

Purtat de patru picioare gigantice, un enorm conac din bazalt negru înainta cu pași mari. Privindu-l mai de aproape, constatară că fusese construit de către cineva care văzuse

cândva o casă, și încercase s-o reproducă... fără să înțeleagă la ce i-ar fi putut servi deschiderile. Porțile erau așezate în partea de sus a zidurilor, iar ferestrele dedesubtul lor!

Acoperișul fusese așezat pe latura unuia dintre ziduri, și nu se mai afla nimic care să protejeze interiorul etajului superior. Clătinând din cap, bătrânul mag se ridică în zbor, făcându-le semn să-l urmeze, și trecu prin ziduri fără ezitare.

Șamanul și cei patru prieteni îl urmară. În ciuda situației, Tarei îi plăcu foarte mult zborul, chiar dacă trecerea prin zid îi lăsa impresia că era cu adevărat o fantomă!

Odată înăuntru, toți se simțiră cuprinși de o puternică amețeală. Toate culorile izgonite de pe câmpia cenușie se înfruntau într-o teribilă bătălie. Pe peretele din stânga și pe o parte a solului, un galben strălucitor încerca prin viclenie să invadeze roșul viu al peretelui cu care era în contact. Pe peretele din dreapta, un bleu crud lansa ofensive împotriva unui alb temător, care dădea înapoi văzându-se amenințat. Tavanul negru își întindea tentaculele-i circumspecte, care erau uneori înghițite de atacul celorlalte culori. În mijlocul încăperii, plutind în gol, la egală distanță de pereți, de sol și de tavan, se decupa o deschizătură prin care se putea zări afară cenușiul câmpiei. Această deschidere capta toată atenția celor cinci culori, care invadau solul, cădeau de pe tavan, țâșneau de pe pereți, încercând să ajungă la ea. Era cazul să pășească foarte prudent, pentru a evita să se pomenească și ei antrenați în această confruntare.

Deodată, Cal strigă:

— Ei! iată că redevenim solizi!

Într-adevăr, încet-încet, trupurile lor începeau să aibă ceva mai multă greutate.

— Pe măruntaiele lui Baltur, înjură bătrânul mag, blestematul ăsta de demon a aruncat un sorț pentru ca orice vizitator să cadă în capcana culorilor și să rămână prizonierul lor. Așa că nu suntem nici pe de-a-ntregul materiali, nici imateriali, ci taman la mijloc. Problema e că din pricina asta culorile o să ne poată atinge... și, mai rău, chiar captura!

— Ccc... ce-o să fa-facem, strigă Moineau, care începea *într-adevăr* să intre în panică.

Privindu-și mâna, care nu mai era decât slab translucidă, bătrânul mag mormăi:

— Demonul a *închis* culorile în conacul său. Așa că ele încearcă mereu să fugă prin deschizătura magică din mijlocul camerei, luptându-se unele cu altele. Și vor încerca să se lipească de voi pentru a putea ieși. Nu atingeți pereții, veți fi prinși, trebuie să ne mișcăm repede, înainte de a ajunge în imposibilitatea de a mai putea trece prin deschizătură! Țineți-vă după mine!

Când percepuseră, printr-un simț misterios, vocea bătrânului mag, culorile rămăseseră nemișcate, atente. Apoi, cu o repeziciune uimitoare, roșul se năpusti, ținând picioarele Maestrului Chem, care reuși să-l evite în ultimul moment. Dar în mișcarea lui se apropie de negru, care atâta aștepta. Un lung tentacul se lăsă să cadă din tavan și magul se văzu nevoit să sară înapoi. Pentru a reuși să-l urmeze, Tara, Cal, Șamanul, Moineau și Fabrice începură să facă slalom cu toată viteza printre capcanele pe care li le întindeau culorile. Din fericire,

se mișcau ceva mai iute decât ele, și reușiră *in extremis* să nu se lase năclăiți.

Fabrice țipă brusc. Nu reușise să evite albastrul, și mâna i se colora încet.

Distrasă de Fabrice, Moineau fu la rândul ei atinsă de roșu, și piciorul ei viră spre purpuriu. Încercând să-l scape pe Fabrice, Cal fu atins de galben și negru. Bătrânul mag nu putu evita albul și roșul. Apoi albastrul, urmat de alb îl încolțiră pe Șaman. Cu cât se zbăteau mai mult, cu atât culorile îi năclăiau mai bine! Tara, care nu se putuse opune galbenului și roșului, le văzu întâlnindu-se pe pielea ei, și, în loc s-o vireze spre portocaliu, se apucară să se lupte pe trupul ei Atunci îi veni brusc o idee.

— Ascultați-mă! țipă ea. Stați nemișcați, lăsați-mă să le vorbesc culorilor!

Strigătele de panică ale prietenilor ei se întrerupseră, și mănjiți de toate culorile ce le aleseseră corpurile drept câmp de bătălie, rămaseră nemișcați.

— Culorilor! le strigă ea, eu știu cum v-aș putea reda libertatea! Nu vom ieși din conac înainte de a-l vedea pe Stăpânul demonilor. Așa că e inutil să vă agățați de noi, fiindcă el tot nu vă va lăsa să plecați. Dar dacă mă ascultați, cred că veți putea ieși de-aici.

Pentru o clipă, avu impresia că nu voiau s-o asculte, căci culorile își continuară lupta lor zadarnică. Apoi roșul se înțepeni, atent, în timp ce galbenul nu-l mai băga în seamă pe negru. Albul și albastrul își imobilizară tentaculele și deodată se înstăpâni o liniște apăsătoare.

— Trebuie să vă uniți, continuă Tara. Altfel vă va fi cu neputință să vă găsiți ieșirea și vă veți bate pentru tot restul

veșniciei! Așezați-vă în ordinea crescândă de intensitate. Alb, galben, roșu, albastru, și, la urmă, negru. Apoi plasați-vă în dreptul deschizăturii din mijlocul camerei. Hai!

Ceva mai reticente la început, culorile se supuseră fără tragere de inimă. Nu fără vârtejuri și cocoloașe, albul se uni cu galbenul, apoi cu roșul, cu albastrul și în sfârșit cu negrul. La început, nu se întâmplă nimic, și Tăra se gândi cu groază că poate se înșelase.

Apoi, cu un șuierat strident, culorile începură să se rotească fiecare în jurul ei înseși și deodată un splendid curcubeu iluminează întreaga încăpăre. Alte culori începeau să se nască, verdele vioi, portocaliul aprins, trandafiriul delicat, și curcubeul se luminează și mai și, devenind un spectacol strălucitor. Atinse deschiderea din mijloc, și culorile, în sfârșit reunite, năvăliră cu bucurie spre exterior, umplând de culoare întreaga câmpie.

— Uau! strigă Fabrice, făcându-i să tresară, asta a fost o idee genială. Aproape că începusem să cred că-mi voi sfârși zilele în pielea unui omuleț albastru!

— Toată lumea e teafără? întrebă bătrânul mag, care se privea pe sub toate cusăturile ca să verifice dacă culorile nu-i lăsaseră cumva vreo urmă pe piele.

— Ei, glumi Cal, asta e ceea ce se cheamă să vezi viața în culori!

Moineau strigă pe neașteptate:

— Ta... Tăra! Ui... uită-te la gâtul tău!

Tăra își aplecă ochii, dar nu putea decât să zărească ceea ce îi uimea atâta pe ceilalți. În scobitura gâtului își făcuse apariția un motiv ciudat. Înainte de a pleca, culorile îi lăsaseră acel

suvenir, în semn de mulțumire. Pe pielea ei, galbenul devenise aur, albastrul — safir, albul — diamant, roșul — rubin, și negrul — eben. Întregul alcătuia o bijuterie stranie, magnifică și barocă. Ridicându-și gulerul robei, putea oricând s-o ascundă de privirile celorlalți.

— O-la-la! făcu Tara, impresionată. Sper că n-o să am ches-tia asta pe piele și când mă voi întoarce la Travia.

— Mmm, găfâi bătrânul mag, așa cum v-am spus, tot ceea ce ni se întâmplă aici, ni se întâmplă și acolo. Îmi pare rău. Dar motivul ăsta vrea să spună că, dacă într-o bună zi vei avea nevoie de culori, va fi de-ajuns *să le spui pe nume*, și ele vor veni. Bun. Nu știu dacă Stăpânul demonilor va aprecia faptul că le-am redat libertatea. Așa că o să ne facem că plouă și o s-o pornim mai înainte ca el să-și dea seama! Să sperăm că nu suntem prea solizi pentru a putea trece prin următorul perete!

Se ridică în zbor și trecu prin el. Îl urmară imediat și ceilalți, ajungând într-o încăpere mare, și frânând la timp pentru a nu se ciocni de îngrozitorul *dragon* negru cu roșu ca focul, care-i aștepta țațoș!

Tara dădu înapoi. Își amintea de ce-i spusese Maestrul Chem cu privire la dragonii care *se sminteau*. Iar unul care trăia într-un asemenea conac, nu putea fi decât *serios* deranjat la cutiuță!

De jur împrejurul lui nenumărați demoni se agitau, lăsau bale, înjurau, scui-pau și făceau o zarvă... infernală. De toate formele, mărimile și culorile, unii dintre ei erau atât de respingători, încât celor patru prieteni li se făcea rău numai văzându-i.

Fără să se sinchisească de larmă, Maestrul Chem se înclină politicos dinaintea dragonului diabolic.

— E o cinste pe care mi-o face Demonica Voastră Majestate de a se încarna în pielea unui dragon, dar nu v-ar plăcea să vă reluați propria formă?

Celălalt îi răspunse printr-un bubuit de tunet. Vocea sa era atât de profundă, încât făcea să răsunе Limburile până-n străfunduri și reduse la tăcere cohorta de demoni.

— Tinerilor tăi însoțitori n-o să le fie frică? Nu pot suferi țipetele.

A, bine, gândi Moineau, glumeață, dar oare tot ce făceau demonii, ce era? Muzică?

— Ei sunt bine-crescuți, Demonica Voastră Majestate, răspunse răbdător bătrânul mag, nu se vor speria.

Tara îi aruncă lui Chem o privire cruntă. Cum așa, nu se vor speria!? Era ușor de zis! Ei erau *deja* îngroziți!

Când dragonul dispăru pentru a se materializa iar sub forma sa normală, ea nu țipă... dar reuși să se stăpânească doar cu prețul unui efort de voință enorm.

Regele demonilor devenise o gură monstruoasă din care ieșea o lungă și respingătoare limbă vineție, acoperită de impuănătoare pete negre, lipită pe o bășică groasă și albă care picura, înconjurată de tentacule, în vârfurile cărora se aflau ochii.

Grămezi și grămezi de ochi diferiți. Ochi roșii, verzi, albaștri. Unii erau minusculi, alții erau enormi. Întregul era... într-adevăr... de să-ți verși mațele.

— Bine, făcu creatura instalându-se confortabil pe ceea ce părea a fi un fel de tron și pironindu-și sutele sale de ochi asupra bătrânului mag, în timp ce continua să se lingă, ce pot face eu pentru puternicul Chemnashaovirodaintrachivu? E-o veșnicie de când n-am mai văzut picior de om în dimensiunea

mea. De fapt, ultima dată să tot fi fost acum vreo duzină de ani de-ai voștri. Un tânăr sorțitor căuta să pună mâna pe putere... iar eu am avut marea plăcere de a i-o oferi. Chiar dacă rezultatul i-a depășit așteptările!

Bătrânul mag mormăi:

— Știai foarte bine ce făceai dându-i puterea ta demonică acelui sorțitor, Magister. Și-a pierdut mințile și a devenit atât de puternic, încât ne amenință și-a scăpat complet de sub controlul nostru. Vrea să domine toate lumile... În setea sa de putere a rănit-o pe această fată. Tu ești de vină de starea în care se află, e ca și cum ai fi rănit-o chiar tu. Iar tu cunoști convențiile încheiate între noi. De la ultimul mare război în care dragonii și sorțitorii i-au învins pe demoni, dragonii nu-i atacă pe demoni și demonii nu se ating de dragoni!

Tara înregistrează cu grijă tot ceea ce își spuneau cei doi adversari. Era foarte interesant!

— N-am avut de ales, mormăi demonul cu amărăciune. Iar voi ne-ați *închis* în aceste Limburi de unde nu putem reveni decât dacă ne chemați voi... ca pe niște lachei oarecare!

Maestrul Chem rămase netulburat, și demonul se potoli.

— Și-apoi, micuța asta e *pui de om*, dacă nu mă înșel, toarse el pe un ton răutăcios. N-are nimic dintr-un dragon. Iar convențiile noastre nu-i privesc și pe oameni, după câte știu!

— Cine se ia de oamenii *noștri*, se ia de noi, i-o întoarse cu fermitate bătrânul mag. Iar eu cer o reparație.

— Frumoasă încercare de bluff, rânji demonul. Și care n-o să țină deloc. Cunosce la fel de bine ca și tine termenii acordurilor dintre noi. Îți dorești un nou război între demoni și dragoni

pentru a defini noi baze de discuție. Îți stau pe de-a-ntregul la dispoziție.

Cohorte de demoni deveniră atente... foarte atente. Iar Șamanul se îngălbeni subit.

Bătrânul mag n-avea de ales.

— Nu, recunosc el indispus, nu doresc asta. O întreb doar pe Majestatea Voastră dacă ar fi dispusă s-o îngrijească în mod gratuit pe această fată.

— *În mod gratuit?* Visezi, șopârlă bătrână, degeaba te ascunzi sub o înfățișare omenească, văd prea bine cum iese la iveală duplicitatea dragonilor. Eu nu fac *niciodată* nimic gratuit. Care va fi recompensa mea dacă îi acord îngrijiri?

— Am un ou de Harpie, proaspăt ouat, gata de a fi adus aici. E un preț bun pentru o fiolă de contraotravă la veninul de Harpie.

Bășica aceea cu tentacule se puse pe râs.

— O, venin de Harpie? Mă iei cumva drept un idiot? N-am ce să fac cu oul tău. Ce-ai zice însă de pentaclul tău din Escalidos? Știu că l-ai recuperat acum un secol și mi-ar fi de trebuință.

Bătrânul mag se strâmbă. Tara nu știa ce e acela un pentaclu din Escalidos, dar părea să fie ceva de preț.

— Bine, cedă Maestrul Chem cu regret, pentaclul meu în schimbul fiolei de contraotravă.

Demonul îl privi cu atenție, își linse gânditor un ochi, apoi își lăsă limba lui de tot hazul să atârne.

— Vai, suspină el, tare mi-ar mai fi plăcut să-ți iau pentaclul. Dar, din păcate, n-am contraotrava de care vorbești. Și pot să te asigur că dacă eu n-o am, atunci n-o are nimeni.

— În cazul ăsta, strigă Cal furios, luându-l repede pe bătrânul mag, de ce să mai lungim vorba?

Demonul deschise o gură cum nu se poate mai mare în mijlocul ochilor săi, și începu să râdă.

— Ei, pentru plăcerea de a-l vedea pe faimosul Chemnashaovirodaintrachivu cum se ploconește! Mă întrebam până unde era el dispus să meargă pentru a o salva pe micuța pământeană.

Tara era și ea furioasă. Își dădea seama că demonul își bătea joc de bătrânul mag și se delecta cu înfrângerea sa.

— Atunci, țipă ea, n-ai decât să te duci dracului dacă nu ne poți ajuta! Hai, Înaltule mag, mașinăria asta arogantă vorbește mult și n-are nicio putere, ați fi făcut mai bine să vă adresați cuiva cu adevărat puternic.

Regele demonilor nu aprecie mai deloc faptul că fusese insultat în prezența întregii sale curți.

— Oh, micuța are colți, precum văd. Știe să muște! Prin urmare, tu crezi că nu sunt destul de puternic. Vom vedea imediat lucrul ăsta. Întoarce-te deci în lumea ta... și-n curând, foarte curând, o să te gândești la mine... SPARIDAM!!!

Invocația îi lovi cu brutalitate și se treziră izgoniți din Limburi ca niște păpuși oarecare din paie. Mai apucară să audă strigătul turbat al stăpânului demonilor când descoperi culorile care țopăiau pe câmpie... și spiritele lor dezorientate se regăsiră deodată în trupurile cărora le aparțineau, la infirmeria Palatului din Travia.

Din nou în carne și oase, Tara își dădu seama că se schimbase totuși ceva. Simțea și acum fierbințeala otrăvii care o omora lent, dar era în stare să țină durerea la distanță. Mai

mult, se simțea într-o formă de zile mari! Se ridică dintr-o săritură... înainte de a realiza că trupul ei plutea deasupra solului infirmeriei.

Cal reuși s-o prindă la timp, înainte ca Tara să se lovească de tavan.

— Ola, făcu el, surprins, ce faci? Cum te simți?

— Bine, răspunse veselă Tara. Mă simt bine! O, vezi, motivul culorilor a venit și el odată cu mine!

Șamanul se apropie și-și trecu mâna prin dreptul feței Tarei, apoi își privi palma în care luci ceva.

— Nu pricep, zise el contrariat, veninul e tot acolo, dar... ea nu pare să-i resimtă efectele, ceea ce e foarte ciudat.

— Umorul demonilor... e mai aparte, declară sumbru bătrânul mag, teribil de neliniștit. Tara punând la îndoială puterea Regelui demonilor, și acesta neputând-o vindeca, el i-a făcut ceva pentru ca ea să poată lupta împotriva efectelor veninului. Dar dacă nu ia antidotul cât mai curând... va muri!

— Atunci, n-avem de ales, zise Cal, și cred că am o idee. Spuneți-mi, Maestre, măștile acestor Sangravi, sunt cumva impenetrabile, sau sunt doar niște iluzii menite să le ascundă trăsăturile?

— Sunt doar niște iluzii, altfel n-ar putea respira. De ce?

— Pentru că am un plan, dar am nevoie de ajutorul vostru.

În câteva cuvinte, Cal le explică ce anume voia să facă. La început, bătrânul dragon se împotrivi, dar nu avea nicio altă soluție.

Pregătirile erau gata când imaginea cu mască a Stăpânului Sangravilor reapăru pe peretele infirmeriei. Tara, inconștientă, zăcea pe o brancardă solidă și doar Maestrul Chem era de față.

— Ei, rânji Magister, sunteți gata?

— E pe moarte, Sangrav blestemat, mormăi bătrânul dragon, cu amărăciune, ți-o aduc imediat în sala Porții. Dar trebuie să-i administrezi contraotrava imediat, altfel nu te vei alege decât cu un cadavru.

Stăpânul Sangravilor se aplecă spre ea. Febra îi împurpura Tarei chipul, și aceasta delira.

— Grăbește-te, îi porunci el sec bătrânului mag. Asistentul meu pleacă imediat și ar trebui să ajungă la tine în mai puțin de treizeci de secunde.

Împingând targa care plutea înaintea lui, Maestrul Chem ajunsese în sală chiar în momentul în care asistentul lui Magister se materializa.

Neîncrezător, acesta rosti o incantație, ca să verifice dacă nu cumva vreun sorțitor se făcuse invizibil pentru a-l putea surprinde. Dar acolo nu se aflau decât bătrânul mag și Tara întinsă pe targă. Sangravul verifică și sub targă, dar acolo era cu neputință să ascunzi pe cineva.

— N-are rost să mă urmărești, îl anunță Sangravul, căci Poarta prin care ies nu va face decât să mă trimită în altă parte.

— Nu voi întreprinde nimic, răspunse bătrânul mag, numai pleacă odată, căci e pe moarte!

Sangravul dădu din cap, apoi strigă:

— Pădurea din Sylvine!

Și amândoi dispărură.

Se materializară în mijlocul unui luminiș, unde Sangravul strigă din nou:

— Tylverthorn!

Dispărură din nou pentru a se materializa într-o sală unde-i aștepta Stăpânul Sangravilor, cu o fiolă în mână.

Acesta se apropie de Tăra și-i săltă puțin capul pentru a o face să bea. Fata, deși la prima vedere inconștientă, ridică deodată... patru brațe și-l înhăță.

Înainte ca Magister, surprins, să poată înțelege ce se petrecea, Cal, care se folosise de o tehnică de Hoț pentru a se subția ca o clătită și a se putea ascunde sub trupul Tarei, țâșni de sub ea și azvârli ceva de culoare închisă în masca Sangravului. Acesta, uimit de tot, primi acel ceva în plină figură și scoase un răsunător HAPCIU, care îl făcu să se încovoae. Cal apucă iute fiola, chiar în momentul în care Sangravul îi dădea drumul din mână.

Celălalt Sangrav se grăbea să-i sară în ajutor, când Tăra urlă:
— Duceți-vă amândoi în Iad!

Și se pregătea să arunce un Pocus, când se auzi un PUF! și cei doi Sangravi dispărură. Tăra nu încercă să priceapă ce se întâmplase. Se mulțumi să exclame:

— Palatul din Travia!

Poarta se supuse și fu rândul lor să dispară.

Când reapărură în Palatul din Travia, Maestrul Chem se repezi spre Cal, îi luă fiola și, fără să mai aștepte, o făcu pe Tăra să-i înghită tot conținutul.

Șamanul așteaptă câteva minute, apoi își trecu palma desfăcută prin dreptul feței Tarei, se uită în ea, apoi dădu din cap.

— E vindecată, zise el.

Apoi, la fel de scurt în mișcări, își strânse trusa și plecă.

Fabrice, Moineau și Cal izbucniră în strigăte de bucurie.

— Planul meu a mers de minune, le spuse Cal, radios. N-am avut nicio îndoială că o să verifice dacă nu cumva vreun sorțitor adult s-a ascuns, prin magie, pe undeva prin preajma Tarei. Așa că m-am folosit de o tehnică de-a Hoților, care ne permite să ne dezumflăm cușca toracică, suficient de mult încât să nu ocupăm decât foarte puțin loc. Nu le-a dat prin cap s-o ridice pe Tara de pe targă, iar când Sangravul s-a apropiat, i-am azvârlit drept în ochi un pumn de piper negru măcinat.

— Piper?

— Da, aveam nevoie de-o substanță care să nu poată fi detectată de Magister, dar care să-l poată orbi și paraliza suficient timp pentru a-i putea lua fiola și a fugi. Și treaba a mers perfect, deși nu-mi dau seama de ce au dispărut cei doi Sangravi.

Bătrânul mag ridică din sprâncene.

— Cum adică, au dispărut?

— Păi, așa, zise Cal, dând din umeri. Deodată, pfui, n-a mai fost picior de Sangrav. Pe scurt, Tara a activat transferul... și iată-ne aici!

— Mi-ai salvat viața, îi spuse Tara, grav, lui Cal.

Și, fără să-l prevină pe băiat, îl sărută apăsător pe obraz, care se înroși, și fu salvat de un tânăr paj care îi căuta. Regele și regina auziseră vorbindu-se despre salvarea miraculoasă a Tarei, și doreau să-i pună câteva întrebări.

Cal îi urmă pe Tara și pe mag în sala Tronului.

Regele și Regina tocmai îi primeau pe curteni, dar, de îndată ce Tara fu anunțată, făcură semn că voiau să-i vorbească. Curtenii se depărtară, apoi, curioși, ciuliră urechile.

— Ei, bine, copilă dragă, zise cu gentilețe regina, se pare că ai avut parte de niște aventuri teribile.

— Da, Majestatea Voastră, Maestrul Chem și prietenii mei mi-au salvat viața, iar Cal a fost incredibil de curajos, însoțindu-mă pe tărâmul Sangravilor.

Un freamăt de neliniște străbătu întreaga adunare, iar Salatar, Himera, se săltă pe perna ei.

Tara își povesti aventura. (Fetele aflate acolo o pizmuiră atunci când ea își dezvălui desenul scânteietor din scobitura gâtului; socotind după fețele lor, ai fi zis că Tara lansase, fără să vrea, o nouă modă.) Ajunsesse cu povestitul la momentul când se aflau în sala demonului, în incinta conacului unde toate erau alandala.

— Înghețasem de spaimă, Majestatea Voastră, căci nu știam...

Tara se opri brusc. Sub privirile ei îngrozite, cei doi suverani începuseră să dârdăie, sprâncenele și părul li se acoperiseră de promoroacă, iar fața li se făcuse vineție.

— Dddddar ce se... ce se petrece? articulă cu greu regele, căruia îi clănțăneau dinții în gură.

Tara se întoarse. Moineau, Cal și Fabrice tropăiau pe loc, tremurând de frig. Privi în jurul ei și chiar i se făcu teamă.

Toți cei adunați acolo se învinețiseră! Cu pletele acoperite de promoroacă, tremurând de-a binelea, curtenii se întrebau unii pe alții, gâfâind înspăimântați. Salatar, căruia nu-i plăcea deloc frigul, se înfurie cumplit când își văzu curiosul lui corp acoperit de gheață.

— Pe străbunii mei, murmură bătrânul mag, nu mai scoate o vorbă, Tara, până când nu-ți spun eu!

— Majestaților, strigă el, cred că știu ce se petrece!

Se întoarce spre fata rămasă încremenită.

— Iubitul nostru demon ți-a făcut un dar. Ai avea amabilitatea să spui cu glas tare că noi toți ne simțim încălziți de bunăvoința Majestaților Lor?

O clipă, Tara se întrebă dacă dragonul nu-și pierduse cumva mințile, dar îi făcu totuși pe plac.

— Ei... ne simțim încălziți de bunăvoința Majestaților Lor.

Pe dată, atât suveranii, cât și toți cei adunați acolo, se dezghețară, și o binefăcătoare căldură luă locul celui frig glacial.

Salatar, cu perii uzi căzându-i în ochi, se dădu jos de pe perna sa.

— E cineva care poate să-mi explice și mie? întrebă el cu o voce periculos de potolită.

— În timpul aventurii noastre în Limburi, spuse Maestrul Chem, foarte agasat, l-am sfidat, din păcate, pe regele demonilor, reproșându-i că nu e-n stare s-o lecuiască pe Tara. Pentru că n-a putut-o lecu, i-a dăruit o nouă putere. Chiar în clipa în care se va folosi de o metaforă, aceasta se va împlini în realitate. Cal ne-a povestit că cei doi Sangravi au dispărut atunci când Tara le-a strigat să se ducă în Iad. Mă gândesc că și ei trebuie să fi fost foarte surprinși de asta.

— Păi, nu sunt singurii, bodogăni Cal, care își ștergea fața cu o batistă. Apoi, dac-am înțeles eu bine, de fiecare dată când Tara va spune o chestie de felul „Ard de nerăbdare” sau „Am focul sacru în mine, azi”, există riscul să ne prăjim cu toții?

— Cam așa ceva, admise bătrânul dragon.

— Păi, bătrâna mea, conchise Cal zâmbindu-i amical Tarei, asta înseamnă că va trebui să izgonești orice metaforă din limbajul tău dacă nu vrei s-o sfârșim cu toții ca niște frigărui bine rumenite!

Fata îl măsură cu privirea și înghiți în sec, complet paralizată de spaimă.

Privindu-și neliniștită prietena, în timp ce încerca să-și stoarcă buclele-i negre, Moineau întrebă:

— Dar ppp-poate fi vindecată, nu? Poate fi o-oo-oprit acest prisos de magie? Altfel vi-vi-viața ei va deveni un chin!

— Singura soluție, interveni Salatar, ar fi să apelăm la puterea Înălților magi. Numai că voi nu sunteți destui aici. Ar trebui să mergeți la Omois.

— La Omois? interveni regele care ascultase cu atenție. Nu mă încântă deloc faptul de a-i cere ceva, indiferent ce, Imperiului. Credeți că împărăteasa și împăratul vor fi de acord să vă folosiți de puterile Înălților lor magi pentru a o lecu pe mica noastră Tăra?

— Da, răspunse Maestrul Chem, fără nicio îndoială. Asta ține de convențiile încheiate între magi. Oricare ar fi problemele politice, dacă unul dintre noi se află în pericol, sau e rănit, ne unim cu toții forțele pentru a-l salva sau lecu.

— Prea bine, conchise Salatar, care vedea în sfârșit mijlocul de a se descotorosi de periculoasa prezență a Tarei, atunci aveți carte albă pentru a o lecu pe această fetiță.

— Nu putem pleca imediat, îi anunță Maestrul Chem, în ciuda lui Salatar. Avem nevoie de un mic răgaz pentru a ne rezolva treburile curente. De aceea, propun să plecăm de acum... să zicem, de acum într-o săptămână, cred că ar fi

posibil. Până atunci, Tara va fi cât se poate de prevăzătoare, nu-i așa?

Ei, de prevăzătoare sigur că avea să fie prevăzătoare. Așa că se mulțumi să dea din cap pentru a evita orice cuvânt.

Deși se simțea foarte bine, preferă să meargă în camera ei, mai degrabă decât să riște să-i transforme în sloiuri de gheață ori să-i carbonizeze pe toți. Curtenii, înspăimântați, se dădură din prudență la o parte din calea ei.

Seara, își reîntâlni prietenii. O nouă incursiune în bibliotecă nu-i aduse nimic în plus. Ca suprafață, AltăLume era o dată și jumătate mai mare decât Pământul, și era imensă. Se simțea descurajată. N-avea să-și mai regăsească niciodată mama!

— Te simți bine? o întreabă cu nelișițe Deria, care se alăturase și ea grupului. Când am auzit ce ți s-a întâmplat, am vrut să te vizitez, dar Maestrul Chem nu mi-a îngăduit.

— Oh, Deria! exclamă Tara, gata să izbucnească în lacrimi. Mi-e așa de frică! Trebuie să fiu foarte atentă la tot ceea ce spun.

— Vino aici, draga mea, îi zise blând Deria, luând-o în brațe. Nu trebuie să-ți fie frică. Puterea, puțința de a face nu sunt periculoase decât dacă nu știi cum să le controlezi. Și tu vei ajunge la asta fără probleme.

— Mda! întări Cal cu entuziasm, în timp ce Tara își ștergea lacrimile, împăcată. În timpul sesiunii Sfatului de mâine-dimineață, n-ai vrea să spui că eram cu toții *muți de admirație* în fața puterii demonului? Cu un pic de noroc, Maeștrii nu vor putea scoate o vorbă, iar noi vom fi liberi pe toată durata zilei!

— Cal! mormăi Moineau, ar trebui să-să-ți fie rușine. Bbb-biata Tara are și așa ddd-destule ppp-probleme!

— E-n ordine, răspunse Tăra zâmbind șters. Dacă nu folosesc metafore, ar trebui ca nimeni să nu fie rănit. Nu e nevoie decât să fiu atentă.

După cină, se duse la culcare cu teamă. Luptă împotriva somnului cât putu mai mult, apoi cedă... și căzu pradă coșmarurilor. Vedea cohorte de demoni care se năpusteau asupra lumii și prefăcându-i pe oameni în sclavi. Dar și mai rău decât toate era... atunci când monstruoasa căpetenie care-i conducea, își scotea casca... și se observa că aceasta avea ochii de un albastru marin și pletele aurii, cu o ciudată șuviță albă. Leit ea. Chiar ea era regina demonilor!

A doua zi dimineată, când se trezi, epuizată și îngrozită, nu-și dădu imediat seama de ce se petrecea în camera ei.

Somnoroasă, făcu vreo zece pași spre sala de baie, înainte de a constata că... mica ei cameră nu-i cerea, în mod normal, să facă mai mult de doi pași pentru a ajunge la baie! Deschizându-și ochii, își opri respirația.

Camera ei se mărise. Acum, se împodobeau cu un maiestuos birou, cu o a doua sală în care se aflau o sofa și un șezlong, un șemineu și o lustră sclipitoare. Patul era și el de două ori mai mare decât obișnuit, iar baldachinul era bogat sculptat.

De jur împrejur, Palatul proiecta peisaje impresionante, în consonanță cu noul statut al fetei. Aceasta închise ochii... fie și-așa, numai magia asta să nu-i fi făcut rău buniciei, căci acum avea, fără tăgadă, o cameră de mag!

Când peretele se deschise la vederea acreditării Tărei, în clipa în care ieșea, Angelica, trecând prin dreptul camerei fetei, însoțită de celelalte Prim-sorțitoare, zări noul decor... și puțin lipsi să nu se sufoce de furie.

Îngrijorat de neliniștea Tarei, bătrânul mag luă legătura cu Isabella, aflată în Peru, care-i confirmă că se simțea mai degrabă bine. Dragonul profită de ocazie pentru a o anunța că Tara avea să mai rămână în AltăLume încă vreo zece zile. Când Isabella, ușor neliniștită, vru să știe de ce, dragonul o minți cu nerușinare. Îi spuse Isabellei că fata fusese invitată la Omois, împreună cu alți magi, și că el ținea foarte mult s-o facă să descopere această minunată țară. Isabella își dădu imediat consimțământul, cu atât mai mult cu cât încă nu găsisese toate lucrurile de care avea nevoie pentru protejarea conacului împotriva puternicilor Sangravi.

Încântat, dragonul îi confirmă atunci Tarei că bunica ei se simțea mai bine și că îi îngăduia să mai rămână încă mult timp în AltăLume.

Cu inima ușoară, Tara se duse să-și întâlnească prietenii. După sesiunea de dimineată, aveau liber până după-masă... mă rog, aproape, fiindcă Maestrul Chanfrein îi angajă din oficiu la grajduri, pentru a încăleca pe animalele care aveau nevoie de exercițiu.

Familiarii nefiind admiși în acest perimetru, se văzură nevoiți să-i lase la Palat.

La orele două fix, trecură așadar printre curioși și intrară în grajduri.

În primul moment, Tara nu desluși prea bine caii. Apoi, apropiindu-se, văzu că aceștia purtau un fel de păaturi mari pe spinare. Când una dintre păaturi se mișcă și se ridică, își dădu seama că vedea... o aripă? Cai înaripați? Inima îi bătea să-i sară din piept.

Pegașii, atrași de zgomot, își scoaseră capetele din boxe și-i studiară pe tinerii sorțitori cu aceeași atenție cu care erau studiați. Foarte repede, Tara își dădu seama de ceea ce îi deosebea de cai. Pegașii păreau foarte liniștiți. Îi lăsară pe sorțitori să-i atingă fără să dea înapoi și nu reacționară la starea lor de exaltare. Întinzând o mână ușor tremurătoare, fata simți că părul lor se deosebea de cel al cailor. Era mult mai moale, și mai des. Probabil pentru a-i proteja de vânt și de frigul de la înălțime. Aripile lor erau foarte lungi și penele bine fixate. Când unul dintre pegași îi dădu o ușoară lovitură cu capul pentru ca ea să continue să-l mângâie, fetei i se păru că era foarte ușor. Ca și ale păsărilor, oasele pegașilor erau probabil goale, ceea ce le reducea considerabil masa.

Cal glumea deschis pe seama uimirii celor doi prieteni ai săi. Numai el și Moineau cunoșteau pegașii de mai înainte și chiar asistasă la mai multe meciuri de polo celest.

— Uau! făcu Fabrice, încântat. Primul meu termen e un gaz, al doilea la fel, și totul e un animal mitic.

— Fabrice! exclamă Tara și Moineau care găsiseră soluția în același timp.

— Un „vânt” și un „gaz”, reflectă Cal, un „pegas”!¹ (Începu să râdă.) Asta chiar îmi place!

Maestrul Chanfrein își făcu apariția.

— Ah, iată-i și pe viitorii noștri călăreți. Bine, bine, bine. Câți dintre voi au mai încălecat până acum? Vreau să zic pe animale, de orice fel?

Aproape toți mai încălecaseră, fie pe un cal, fie pe un pegas, sau chiar pe un licorn, în cazul a două prietene de-ale

¹ În franceză, „pet” (vânt) + „gas” = „pegase” (pegas) (n.t.).

Angelicăi, Monica și Carole, care se înroșeau și sporovăiau tot timpul.

— Excelent. Iată și șeile.

Șeile erau prevăzute cu o centură, pentru a nu-i lăsa pe călăreți să cadă. Această centură de siguranță se plia după toate mișcările corpului fără să le stânjenească. Mai mult, era suficient să apeși pe un simplu buton pentru ca aceasta să se desfacă, la nevoie.

Șeile erau în așa fel tăiate încât să lase aripa pegasului complet liberă, fiind prevăzute cu trei chingi. Una trecea prin partea din față a umărului, pentru a ține șaua, iar celelalte două o fixau solid pe spinare. Scărițele cuprindeau bine picioarele călărețului. Hățul și zăbalele erau aproape la fel cu cele de la cai.

— O să-l înșeuez pe Danguerrand și o să vă fac o demonstrație de încălecat, apoi luați fiecare câte un pegas și mergem pe teren.

Deschise ușa unei boxe și unul dintre pegași ieși. Era atât de grațios, încât copitele lui abia dacă atingeau pământul. Spre marea ei uimire, Tara constată că la pegași copitele nu erau făcute dintr-o singură unghie, ci aduceau mai degrabă cu o lăbuță de pisică, cu gheare ascuțite și retractile. O copită n-ar fi fost deloc practică pentru cățărat, iar Evoluția ținuse seama de asta.

Pegasul își dădu la o parte aripile pentru a-l ajuta pe Antrenor să urce în șa.

Toți ieșiră din grajduri pentru a-l vedea cum își ia zborul. Fabrice și Tara rămaseră uimiți de puterea lui de decolare. Într-o clipă era deja la mai mulți metri înălțime. Zbura ca o

săgeată, sărind cu mare ușurință pe deasupra arborilor. Făcu chiar și un salt periculos, care le tăie răsuflarea celor doi pământeni. Grațios, plin de vioiciune, părea să poarte destul de ușor în spinare greutatea Antrenorului.

Cal îi dădu un cot în coastă Tarei pentru a-i atrage atenția.

— Ei? o întrebă el malițios, de asta ce mai zici?

— Sunt... sunt nemaipomeniți! răspunse Tara, în extaz.

— Deh, nu sunt decât niște animăluțe zburătoare grase, n-ai nici din ce să-ți faci un fel de mâncare.

Tara se pregătea să protesteze indignată, dar își dădu seama că băiatul râdea de ea.

Se gândea cum să-i răspundă cu aceeași monedă, când deveni brusc conștientă că era atrasă de ceva.

Sub privirile uluite ale lui Cal, porni cu un pas ca de somnambulă spre pădure.

Asemenea unei oarbe, asculta de vocea pe care o auzea în mintea ei.

— Vino, îi spunea vocea, vino la mine, nu-ți fie teamă, sunt aici, vino la mine!

Cum Tara părea să nu reacționeze la chemările sale, Cal, foarte neliniștit, îi avertiză pe Fabrice și Moineau, și toți trei o urmară.

Încercară s-o împiedice să intre în pădure, dar fără rezultat. Cu o putere surprinzătoare, ea îi dădu la o parte și dispăru în spatele unui boschet. Panicată, Moineau îl chemă atunci pe Maestrul Chanfrein, în timp ce Cal și Fabrice intrau tot mai adânc în pădure, pe urmele Tarei. Întunecoasă și rece, pădurea se închise în urma lor.

Tara nu mai auzea altceva decât vocea, învăluitoare, mângâietoare, care o călăuzi spre un luminiș scăldat în soare. Deodată, o imensă formă, albă și înaripată, despică cerul.

Prietenii ei scoaseră un țipăt.

Tara își ridică ochii, întâlni curioasa privire aurie a pegasului și se produse parcă un declic. Plângând de bucurie, sări la gâtul Familiarului înaripat care tocmai o alesese pe ea.

Nu avea să mai fie niciodată singură. Nu avea să mai fie niciodată judecată, ci totdeauna sprijinită, iubită și ajutată. Familiarul și ea alcătuiau o singură ființă, un singur suflet, uniți pentru totdeauna.

Maestrul Chanfrein, alertat de Moineau care era complet panicată, știa că animalul nu aparținea grajdurilor sale. Coborî lângă ea și exclamă:

— Un pegas? Dar tu de unde vii? Ce se-ntâmplă aici?

Venită în goană și suflând din greu, Angelica rânji:

— O, nu se întâmplă nimic, Maestre Antrenor, acestei fete îi place să fie remarcată. Ea nu e una dintre ale noastre. A văzut desigur pegasul și...

Nimeni nu află ce avea de gând să spună, căci, însuflețit de mânia Tarei, pegasul înaintă spre ea cu un aer amenințător.

Aceasta țipă și fugi să se ascundă în spatele Antrenorului.

— Vedeți, vedeți, l-a dresat ca să mă atace!

Antrenorul privi pegasul cu atenție, apoi, remarcându-i ochii aurii, exclamă:

— Să mă zbârcească pe mine Tradilan, dacă ăsta nu-i un Familiar!

Apoi văzu mâna Tarei pusă pe flancul lui și adăugă:

— El te-a ales, drăguță?

— Da, Maestre! Spune că-l cheamă Galant.

O neobișnuită nuanță de ceva calculat se vădea acum în privirea Antrenorului.

— Dar asta-i bine, e foarte, foarte bine. Familiarul tău e un pegas, hei! E nemaipomenit!

Sub privirile uluite ale tinerilor sorțitori, acesta începu să danseze și să sară într-un picior, jubilând.

— Asta e o armă *secretă*, un *joker* decisiv. Abrutizatul ăla din Tingapour e cel care o să-și înghită pălăria. Vino, drăguță, să căutăm o șa și să vedem câte parale faci.

Ușor deconcertată de tot ceea ce se petrecuse până acum, Tara îl urmă, cu mâna așezată pe gâtul puternicului armăsar.

— Dacă o privire ar putea ucide, îi suflă Cal arătând spre Angelica, albită de furie, cred că ai fi fost moartă de mult.

— Of, Cal, suspină Tara, nu-mi vine să cred! Galant m-a ales, pe mine!

Cal ridică din sprâncene.

— Știi, asta o să pună o problemă în privința lui Manitou. Cineva își va aminti mai mult ca sigur că Familiarul tău era considerat a fi un câine! Nimeni nu poate avea *doi* Familiari!

Fabrice, care îi asculta cu atenție, îi făcu o propunere:

— Ia zi, Tara, a făcut cineva până acum vreo apropiere între tine și Manitou?

— Nu... în fine, nu cred. El nu se ține după mine, obișnuiește să iasă noaptea și sforăie toată ziua. De ce?

— Crezi cumva că ar putea fi destul de lucid ca să lase impresia că ar fi al meu?

— Nu știu, dar pot să-l întreb. Ai vrea să te porți cu el ca și cum ar fi Familiarul tău?

— Da, până când voi fi la rândul meu ales. Nu putem risca să atragem din nou atenția asupra ta. Și *doi* Familiari, înseamnă că unul e de prisos.

— Ai dreptate, e o idee bună, cred că putem încerca.

Atitudinea Maestrului Chanfrein față de Galant fu complet diferită de cea față de ceilalți pegași.

Mai întâi, căpăstrul pe care i-l propuse n-avea zăbală. Cele două frâie se fixau pe cadrul scării.

Apoi, nu încercă să i-l pună. I-l prezentă, după care i-l dădu Tarei să-l fixeze. Și Familiarul își lăsa imediat capul în jos, pentru ca ea să-i ajusteze apărătoarea de cap și frontalul.

În ceea ce privește șaua, Antrenorul îi arătă Tarei cum să i-o pună și s-o strângă cu cingătoarea, fără să-l apese pe pegas, și în așa fel încât să nu lunece.

Între timp, cele trei ajutoare ale Antrenorului terminau de pus harnașamentul celorlalți pegași. Apoi toți sorșitorii ieșiră ducându-și calul de frâu și se îndreptară spre câmpul de Antrenament.

Mintea lui Galant n-o mai părăsea deloc pe cea a Tarei. După ce îi spusese cum îl cheamă, pegasul nu mai grăise. Dar îi comunica Tarei ceea ce simte, tot așa cum Tara îi împărtășea senzațiile ei. Era bucuros că se afla acolo, șaua nu era grea și era nerăbdător să zboare împreună.

Cu maliție, ea îi mărturisi mental că își închipuise că primul ei zbor avea să fie pe o coadă de mătură, ca bătrânele sorșitoare din basmele cu zâne. Indignarea lui Galant o făcu să râdă. Cum îndrăzneă să-l compare, pe el, cursierul cerurilor, cu o obișnuită bucată de lemn deloc confortabilă! Îi transmise niște imagini în care ea se zdruncina de mama focului călare pe o

coadă de mătură, încercând cu disperare să nu cadă și strâmbându-se de durere după numai zece minute de călărie.

Tara recunoscă că avea dreptate. O astfel de călărie nu putea fi deloc o partidă de plăcere!

— Suntem cu toții gata, anunță Antrenorul după ce verificase fiecare harnașament. Care dintre voi se pricepe să-și prefacă veșmintele?

— Eu! răspunse Angelica.

— Și eu! adăugă Cal imediat.

— \$\$\$-și eu! se bâlbâi Moineau.

— Prea bine. Știți care e ținuta? Arătați-le și camarazilor voștri.

Fără să ezite, Angelica făcu un semn cu mâna de sus în jos și porunci:

— Pe Transformus, am nevoie de un pantalon, de-o cămașă și de niște cizme de echitație!

Și deodată se pomeni înzestrată cu niște cizme și cu un pantalon de călărie negru, precum și de o scurtă bluză asortată, negru cu alb.

Cal și Moineau își pronunțară formula magică în același moment și răseră când văzură că amândoi își aleseseră niște cizme maro și un pantalon de culoare deschisă.

Cu excepția lui Carole, care se pomeni deodată îmbrăcată cu o rochie cu flori, de pe vremea bunicii, și a lui Fabrice, într-o cămașă de noapte, celelalte transformări se desfășurară mai degrabă bine.

Știind că Tara nu voia să se folosească de puterea ei, Moineau fu aceea care o înzestră cu un pantalon de echitație și cu niște cizme bej.

Pegasul ei îngenunche pentru a o ajuta să încalece, ceea ce nu făcură și ceilalți. Odată în șa, apucă hățurile și, înainte de a avea vreme să spună uf, se pomeni la zece metri înălțime.

Senzația era... nemaipomenită. Cu râsuflarea tăiată, Tara vedea oamenii și locurile cum se fac tot mai mici, în vreme ce ea zbura către soare. Călărea un pegas! Acesta se supunea la cel mai mic imbold al ei, chiar mai înainte ca ei să-i dea prin minte!

Râzând din toată inima, îl făcu să execute un viraj pe-o aripă, atingându-l ușor pe Cal, care părea cam stângaci. Ca și Moineau, de altfel, care se ținea zdravăn de frâu, încremenită la gândul că ar putea cădea.

Tara simțea cu atâta putere senzațiile lui Galant, încât sentimentul lor de libertate în doi fu aproape mult prea intens, căci, pentru o clipă, le smulse lacrimi de bucurie.

Fabrice, cu un zâmbet larg pe față, îi strigă:

— Ei, nu-i așa că-i cool?

Călărind foarte bine, el își strunea pegasul cu eleganță, plutind grațios alături de Tara. Mai cunoscuseră plăcerea de a călări împreună, la Tagon, căci tatăl lui Fabrice avea vreo jumătate de duzină de cai pe care Fabrice și Tara îi scoteau în fiecare sâmbătă... dar acolo era altceva!

Mușchii puternici jucau sub păru-i alb, aripile băteau într-un ritm regulat. Tara regretă că nu-și legase pletele, căci acestea îi biciuiau obrazii la fiecare mișcare a armăsarului.

Făcu aceeași reflecție și în ceea ce privește abundenta coamă a pegasului, care i se înfășura în jurul mâinilor. Data viitoare, avea să i-o împletească.

Maestrul Chanfrein li se alătură în zbor, călărind pe Danguerrand.

Antrenorul, care o urmărise cu atenție pe Tara, era încântat. Făcea un singur trup cu cel al pegasului, într-adevăr, ceea ce nu mai văzuse deloc până atunci. Avea un plan cu această micuță, și dacă n-avea să-i reușească, era dispus să-și înghită cascheta!

După o oră de zbor, le ceru tuturor să coboare, apoi, ca un fervent adept al dictonului *mens sana in corpore sano*, minte sănătoasă în corp sănătos, îi sili să-și mai petreacă o oră obositoare cu curățatul harnașamentului, pansarea pegașilor, umplerea boxelor cu paie și rânitul grajdurilor. În cele din urmă, le permise să se întoarcă la Palat.

Boxa în care fusese instalat Galant nu avea broască. Putea să iasă și să intre când și unde voia... cu excepția camerei Tarei, desigur, unde nu avea acces din pricina mărimii sale.

Ceea ce îi întrista pe amândoi.

Când ieșiră din grajduri, Tara avea lacrimi în ochi. Să plece de lângă Galant era pentru ea o suferință aproape fizică... dar care nu dură prea mult, căci, în ciuda eforturilor ajutoarelor de la grajduri, pegasul ieși din boxă și o ajunse din urmă chiar în momentul în care sosea la Palat.

Toți cei prezenți își întoarseră capetele la trecerea impunătorului armăsar și se dădură mai aproape în momentul în care Tara, încurcată, încerca să-l facă să înțeleagă că trebuia să se întoarcă la grajduri.

Încurcătura ei se prefăcu într-o groază absolută, atunci când, dându-i la o parte pe curtenii înfierbântați, Maestrul Dragosh, urmat de rege, de regină și de Himeră, își deschise o cale, pentru a vedea ce anume pricinuisе îmbulzeala.

Când descoperi cauza, un rânjet sinistru îi dezveli caninii. Tara își spuse în sinea ei că părea gata s-o muște. Se pare că Vampyrilor din AltăLume nu le era teamă de lumina soarelui, căci Dragosh nici n-o băga în seamă.

— Ei bine, Domnișoară, ce-ai mai găsit pentru a ieși în evidență? scrâșni el pe un ton plin de răutate.

— Eu n-am făcut nimic! se apără Tara cu toată puterea, dar Galant nu suportă să stea fără mine.

— Acest... animal n-are ce căuta aici, Domnișoară, așa că-l vei duce imediat la grajduri. În plus, te vei alege cu o sancțiune.

Regina ridică din sprâncene și se pregătea să intervină pentru a-i reaminti Vampyrului că Tara era o *invitată*, când Cal se interpuse.

— E familiarul ei. Tocmai a fost aleasă de el!

Un murmur de surprindere punctă declarația. Un Familiar atât de impunător? Era ceva cu totul neobișnuit. Regele și regina schimbă între ei un zâmbet complice.

Vampyrul fu și el surprins. Dar se reculese aproape imediat.

— Dacă e sau nu e Familiarul ei, asta nu schimbă cu nimic faptul că animalul acesta nu poate intra în Palat. Așa că, supune-te, Domnișoară! Și du-l la grajduri! Sancțiunea rămâne valabilă.

Tara simți cum o furie teribilă, anormală, *demonică* pune stăpânire pe ea treptat. Ceva dinăuntrul ei avea oroare să fie contrazisă. Cum! Amărâtul ăsta mic de Vampyr îndrăznește s-o sfideze, pe una ca ea? O să vadă el ce-o să pățească dacă îi stă în cale. Impulsionată de acea furie demonică, deschisese deja gura, când o voce răsunătoare o făcu să se oprească:

— Ce se întâmplă aici?

Bătrânul mag sosise chiar atunci și își făcea loc prin mulțime. Holbă niște ochi mari, când îi văzu pe cei doi suverani, pe Tara, pe pegas, pe Vampyr, și pe Himeră, care mătura lent solul cu coada.

— Nimic din ceea ce nu pot rezolva și singur, Chem, declară calm Vampyrul.

Tara însă observă cât de mult îl sâcăia intervenția magului.

Dragonul nu-i dădu nicio atenție. Ațintindu-și privirea asupra ochilor aurii ai pegasului, făcu imediat legătura.

— Nu se poate! exclamă el pe un ton plin de uimire. Ai fost aleasă de un pegas?

Tara încerca să-și stăpânească furia aceea anormală care fierbea în ea și-i răspunse rece:

— Da... Maestre.

— Să mă zbârcească Dragondor, ce mai veste-poveste! Dar ce-aveai de gând să faci?

— Ea se întorcea la Palat, Maestre, îi povesti Cal fără să ia în seamă privirile amenințătoare ale Vampyrului, când Galant n-a mai putut suporta gândul să stea despărțit de ea. Știți cum stau lucrurile la început. Atracția e aproape irezistibilă! Așa că a părăsit grajdurile și-a ajuns-o din urmă chiar în momentul în care intra în Palat. Maestrul Dragosh vrea s-o pedepsească, fiindcă e convins că ea l-a atras aici intenționat pe Galant, ca să se dea mare. Dar nu-i adevărat, el n-a făcut decât s-o urmeze.

— Oricare ar fi motivul pentru care acest animal se află aici, i-o tăie ferm Vampyrul, e cât se poate de limpede că nu poate intra împreună cu ea în Palat. Trebuie să se întoarcă la grajduri!

— Nu poate intra în Palat, se miră bătrânul mag, și de ce, mă rog?

— Da, întări și regina cu un aer sever, chiar asta voiam și eu să întreb!

Timp de o clipă, Vampyrul rămase mut.

— Ddar... dar e prea mare!

— Pfui, asta nu înseamnă nimic! decretă dragonul. Eu mășor șase metri în înălțime, sub înfățișarea mea naturală. Mai mult, dacă nu mă înșală memoria, bunica Tarei n-a găsit altceva mai nimerit decât să se atașeze de un tigru de Bengal de trei metri, se pare că e ceva ce ține de familie! Și iată cum am procedat noi atunci.

Întinse un deget spre pegas și pronunță formula magică:

— Pe Miniaturus, pegasul să devină mic, și Tara să-l poată plimba ca pe unul pitic!

Sub privirile mirate ale Tarei, pegasul începu să se micșoreze până când ajunse de mărimea unui dog german mare. Ceea ce încă mai era o mărime respectabilă, dar totuși acceptabilă!

— Dacă vrei să-i redai mărimea normală, o informă binevoitor Chem, n-ai decât să spui: „Pe Normalus, revino la mărimea ta, căci numai așa, noi doi vom putea zbura”.

Și pegasul se făcu din nou mare.

— Hai, încearcă și tu, Tara! o încurajă Fabrice.

— E inutil, șuieră Vampyrul, „invitata” voastră nu e în stare să-și strunească puterea! Ați văzut prea bine ce s-a întâmplat în sala Tronului!

La auzul acestor cuvinte, prudenți, curtenii se dădură înapoi. Nu țineau cu tot dinadinsul să facă din nou cunoștință cu puterea Tarei.

— N-are nicio legătură una cu alta, i-o întoarse magul-dragon, ridicând din sprâncene. Dacă ia seama, își poate stăpâni de minune puterea magică.

Tăra știa că putea, dacă ar fi vrut, să-l prefacă pe arogantul Vampyr într-un șoricel chițăitor, printr-o simplă ridicare din sprânceană. Îi aruncă o privire disprețuitoare și rosti:

— Pe Transformus, îmi vreau hainele și roba înapoi, undoi!

Și se pomeni pe loc îmbrăcată cu blugii și tricoul ei, iar pe deasupra cu roba care îi acoperea.

Maiestuoasă, pocni din degete și sute de cai scânteiară pe roba ei.

Se întoarse în sfârșit spre pegas și porunci:

— Pe Miniaturus, pegasul meu să devină mic, pentru ca eu să-l pot plimba ca pe unul pitic!

Pegasul se micșoră din nou.

— Ha, ha, ha! râse gâlgâit bătrânul mag, încântat, deși ușor surprins de măiestria oarecum disprețuitoare a Tarei, eu unul zic că nu se descurcă deloc rău fata asta! Să-și păstreze așadar Familiarul, fiindcă ne-a dovedit că e în stare să aibă grijă de el.

Instantaneu, furia sa de mai înainte îi făcu loc, *fără tragere de inimă*, bucuriei, și cu mintea deodată limpede, Tăra fu cât pe-acî să se agațe de gâtul dragonului. Își aminti la timp că nu se făcea să-l îmbrățișeze pe Înaltul mag din Lancovit, și-i mulțumi printr-o reverență. Își reveni, îmbrățișându-și pegasul, care clipea din ochi, și nu prea se simțea bine după toate aceste schimbări de gabarit.

Îi aruncă o privire glacială Vampyrului de care, în mod ciudat, nu-i mai era teamă, apoi îi întoarse spatele și, însoțită de rege și de regină care o copleșeau cu întrebările, urcă mândră treptele Palatului, urmată de toți curtenii care asistaseră la scenă.

Vestea despre cele întâmplate se împrăștie ca un pumn de țărână și nu puțini fură aceia care veniră să-i vadă pegasul miniaturizat.

Tara, după ce făcuse un duș, profită de ocazie pentru a-i spune lui Manitou că trebuia să se ducă la Fabrice.

Crezu mai întâi că acesta nu pricepuse. Dar străbunicul ei, după ce făcu un efort cumplit, reuși să-i vorbească:

— Câine afurisit, articolă el cu greu, e mai puternic decât mine, nu mă pot lupta cu el. Dar Tara, n-am niciun chef să te părăsesc, vreau să rămân cu tine ca să te protejez, nepoțico!

Din nou ciudata furie care pune stăpânire pe ea atunci când cineva o contraria, răspunse rece în locul ei.

— N-ai de ales, străbunicule, îl am pe Galant, toți știu că Familiarul meu e un pegas. Nu-mi ești de niciun folos!

— Înțeleg, suspină trist labradorul cel gras. Ai dreptate. O să mă duc cu prietenul tău. La urma urmei, prostul ăla de câine va fi bucuros să se poată juca cu un băiat, asta l-ar putea schimba!

Galant, care era în legătură permanentă cu mintea Tarei, își manifestă nemulțumirea. Felul în care fata se purta cu străbunicul ei nu-i plăcea defel, și îi dădu de înțeles.

Compasiunea lui îi alungă acea furie anormală și, conștientă deodată că faptul de a-l părăsi astfel pe străbunicul ei avea să-l afecteze mult pe acesta, Tara îl îmbrățișă și-l mângâie, mulțumindu-i pentru toate.

Din acea zi, Manitou îl urmă pe Fabrice ca pe umbra sa. Nimeni nu băgă vreodată de seamă că labradorul nu avea ochii aurii, și câinele părea să se înțeleagă foarte bine cu noul său prieten. În orice caz, încetase de a mai dormi toată ziua, și

participa împreună cu ceilalți Familiari la viața companionului său uman.

Regele și regina, care făcuseră o pasiune pentru Galant, îi cerură deseori Tarei să-l aducă în apartamentele lor private. Tara trebuia să lupte din ce în ce mai des împotriva acelei agasări pe care i-o stârnea afecțiunea suveranilor. Când furia sau disprețul puneau stăpânire pe ea, Galant se lupta din răsuputeri s-o ajute pe Tara. Amândoi erau cât se poate de conști-enți că lucrul acesta nu era normal, dar ceva din ea o împiedica să vorbească despre asta cu prietenii sau cu magul-dragon. Ceva care mai ales nu voia ca lucrul acesta să fie descoperit. Tara nu era proastă. Înțelesese foarte bine că stăpânul demonilor îi aruncase un sorț care era pe cale să-i schimbe felul de a se purta. Însemna asta oare că avea să se transforme și ea într-un demon?

Dar, cu toate eforturile pe care le făcea, furiile demonice ale Tarei deveneau tot mai puternice.

Într-o după-amiază, prietenii ei se hotărâră să-i dezvăluie mai multe despre AltăLume, despre magie și despre sorțitori.

Se întâlniră tuspătru în Parc. Cal, născut în AltăLume, făcut Prim-sorțitor de doi ani, era cel mai îndreptățit să-i vorbească Tarei despre planeta magică.

— Să-i dăm drumul, șopti el. Uite ce pot eu să-ți spun despre sorțitori... Sorțitorii trăiesc dintotdeauna printre cei ce sunt Nonso. Urmele lor pot fi regăsite încă de la primii oameni ai cavernelor. Desigur, sorțitorii nu știau că sunt deosebiți și dacă cei mai mulți dintre ei îi ajutau pe Nonso, alții îi exploatau, dându-se drept zei.

— Da, confirmă Moineau, răspunzând astfel privirii surprinse a Tarei. La incași, Quetzalcoatl și Tezcatlipoca, Zeul cu Pene și Zeul Panteră, au fost uzurpați de către sorțitori.

— Și la egipteni, continuă Fabrice, care citise multe cărți vechi, Isis, Osiris, Anubis, Seth; la romani, Jupiter, Iunona, Minerva; la greci, Zeus, Afrodita, sau chiar Thor, Odin la vikingi. De altfel, din cauza acestor impostori, sorțitorii din Înaltul Sfat au hotărât să creeze o Poliție specială pentru a-i împiedica pe sorțitori să fie luați drept zei. De îndată ce un fals zeu încerca să ia puterea pe Pământ, el era hăituit, apoi vârat la închisoare sau nimicit.

— Pe măsură ce omul a evoluat, reluu Cal întinzându-se pe iarbă ca să stea mai bine, sorțitorii au evoluat și ei. A venit o zi în care au fost destul de mulți și de puternici pentru a încerca să-i stăpânească pe Nonso. Dar treaba n-a mers.

— Din cauza rivalităților dintre diferitele facțiuni de sorțitori, confirmă Moineau. Puțin a lipsit să nu distrugă Pământul cu războaiele lor infantile! (Lui Moineau nu-i plăceau conflictele.) Apoi și-au făcut apariția dragonii. Aceștia veneau dintr-o altă dimensiune. Dintr-un alt timp. Din alte lumi peste care domneau. Lumi stranii în care trăiau elfi, trol, uriași, spiriduși, gnomi, Tatrisi (poporul Doamnei Kalibris), Vampyri, Changelini (sau Garou), Himere. Erau în toiul unui război teribil cu demonii, și au decis să vă cucerească planeta cu armatele lor elfice, cu ale uriașilor și ale altora, pentru a evita ca acei demoni să nu facă din ea o bază demonică, deoarece falia principală dintre universul nostru și cel al Limburilor se afla pe Pământ! Dar Demiderus, un mag genial, a pus pe picioare o armată de sorțitori și a opus puterile lor magice

puterilor invadatorilor. Dragonii au fost foarte surprinși când au descoperit că oamenii cunoșteau magia.

— Mai mult decât foarte surprinși, rânji Cal, au mâncat o papară, iar asta le-a stăvilit *pur și simplu* cucerirea. Și-au dat seama că era mult mai bine pentru ei *să se alieze* cu sorțitorii, pentru a-i învinge pe demoni, decât să lupte împotriva lor. Atunci le-au propus strămoșilor noștri un pact. Ei nu mai invadau Pământul, dar nici sorțitorii nu mai încercau să îl domine, și acceptau să-i ajute pentru învingerea demonilor. Pentru a-i forma pe sorțitori și a le spori puterea, dragonii le-au propus să se instaleze în AltăLume, unde magia era cu mult mai puternică decât pe Pământ. Firește, la început sorțitorii s-au gândit că totul era o capcană. Dar pe măsura trecerii timpului, au înțeles că dragonii erau sinceri. Atunci au acceptat, iar dragonii au aruncat asupra Pământului un sorț de uitare, care a făcut să dispară din mintea celor care erau Nonso amintirea secolelor de invazie... chiar dacă s-au mai păstrat o mulțime de legende referitoare la Vampyri, la elfi și la alte popoare de magicieni. Datorită uniunii realizate, și îndeosebi celor cinci sorțitori deosebit de puternici, printre care și Demiderus, demonii au fost învinși și închiși în lumile lor, universul demonic numit Limburile interzise. Protecții magice au fost plasate la locul faliilor, și doar cei cinci sorțitori sau urmașii lor puteau trece de aceste baraje magice. Nimeni altcineva. În paralel, dragonii au creat un fel de... deschideri, de Porți, care fac posibilă comunicarea și călătoria dintre AltăLume și Pământ. Sorțitorii, dar și mulți dintre Nonso, au emigrat definitiv în AltăLume.

— Aceia dintre sorțitori care și-au dorit să rămână pe Pământ, preciză Fabrice, și au fost foarte puțini, au fost obligați să jure că nu se vor folosi de puterile lor în prezența celor Nonso, și niciodată, niciodată pentru a profita de ele.

— Poliția specială, continuă Moineau, cu un ușor tremur, pe cât de nemiloasă, pe-atât de eficientă, creată pentru vânarea falșilor zei, a primit o nouă misiune. Elfii ei polițiști au fost însărcinați, sub conducerea Înălților magi, să-i urmărească și să-i pedepsească pe contravenienți. Ei sunt cei care l-au nimicit pe Druidor Sangrave, motiv pentru care Sangravii îi urăsc pe elfi. Împreună cu Înălții magi rămași pe Pământ, ei îi supraveghează pe Nonso, dar și orice încercare a demonilor de a scăpa din Limburi. Căci, așa cum a spus Cal, falia cea mai mare dintre Limburi și universul nostru se află pe Pământ.

— În AltăLume trăiesc o mulțime de popoare, continuă Fabrice, numărând pe degete. Nu numai sorțitori și Nonso, care și-au dorit să vină și să se stabilească aici, și care trăiesc în regate, republici sau imperii, precum Lancovit, Brontagne sau Omois, ci și elfi, care trăiesc în Selenda, pitici, care trăiesc în munții din Hymlia, uriași, care trăiesc în Gandis, licorni, în Mentalir, spiriduși, gnomi și goblini în Smallcountry, Vampyri în Krasalvia, troli, în Krankar etc. Și pentru ca să ne putem înțelege, avem un fel de Interpretus, care ne traduce automat cuvintele.

— Și politica! suspină Moineau ridicându-și ochii în sus. Omois e cel mai puternic dintre regatele, imperiile sau republicile omenești. E condus de către două persoane, împărăteasa Lisbeth'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru și de către fratele ei vitreg, Sandor T'al Barmi Ab March Ab Brevis.

Împărăteasa n-a reușit să aibă copii, deși și-a schimbat prințul consort de mai multe ori; fratele ei Danviou T'al Barmi Ab Santa Ab Maru a dispărut în urmă cu vreo zece ani și-n curând se va pune problema succesiunii, căci fratele ei vitreg, conform legii din Omois, nu are dreptul să domnească singur. E obligat să domnească împreună cu un membru cu drepturi depline din familia imperială, căci împărăteasa e urmașa directă a lui Demiderus, unul dintre cei cinci magi care i-au închis pe demoni.

Tara clătină din cap, copleșită de valul acela de informații.

— Măi! exclamă ea, dar tare mai e complicat. Împărății, imperii, republici, pitici, elfi, Vampyri, dragoni, Tatrissi!

— Mda! confirmă Cal ridicându-se și scuturându-se de praf. E atât de complicat, încât restul explicațiilor va trebui să aștepte o altă zi. Pentru că acum e ora corvezii de la bucătărie, iar după aceea o să mergem să ne mai dezmoțim puțin pegașii.

Galant își săltă capul, încântat, în timp ce Moineau, care avea ameteți când călărea pe un pegas, era vădit mai puțin entuziasmată.

De trei ori pe săptămână, Prim-sorțitorii făceau de serviciu la bucătărie, ceea ce le permitea să-și rafineze puterea prin unele mici manipulări.

Când ajunseră la bucătărie, Tara constată că era rândul Vampyrului să supervizeze operațiile. Sub conducerea lui eficientă, pâinișoare, legume, produse de patiserie erau duplicate pentru a hrăni burțile nesătute ale imensului Palat, apoi erau trimise neîntârziat în sala de mese.

— Noua echipă s-o înlocuiască pe cea veche! porunci el. Cu interdicția de a mânca înainte de cină, s-a-nțeles?

Skyler, Robin și Carole își lăsară bucuroși locurile lui Cal, Moineau și Fabrice, care începură să reproducă ceea ce le dădeau bucătarii.

Tara, liniștită în privința sorții bunicii sale (când Galant o alesese, ea îl rugase pe bătrânul mag să ia legătura cu bunica ei și să verifice dacă întâlnirea ei cu Familiarul propriu n-o lăsase cumva țeapănă de tot, dar, din fericire, totul era în ordine), știa că se putea folosi de puterea ei magică pentru a-și ajuta prietenii, dar prefera să evite magia din momentul în care constatase că furia demonică și mânia care puseseră stăpânire pe ea se manifestau mai ales când își activa puterea. Suspinând, luă o tavă, apoi începu să curețe niște morcovi pentru supa care clocotea înaintea ei.

Cal, care saliva și avea mâncărimi la degete, reuși totuși să se abțină până în momentul în care bucătarul scoase din cuptor o somptuoasă plăcintă cu mure. Atras ca de un magnet, tânărul sorțitor se apropie de ea.

— Mă ocup eu de ea! îi spuse el bucătarului, care i-o dădu fără să bănuiască nimic.

Cal puse tarta încă fierbinte pe masă, mormăi „Pe Duplicus, frumoase prăjituri înmulțiți-vă de trei ori și ceva mai mari”, și trei tarte apărură... dintre care una dispăru aproape imediat... în gura sa.

— Cal, șopti Moineau, ff-fii atent, Vampyrul ss-se uu-uită la tt-tine!

— Au, arș! răspunse tânărul sorțitor care-și arsese limba, fii fără teamă, şu sunt un Hoț (Înghiți și restul tartei.) Încă nu s-a născut Vampyrul care să mă prindă pe mine în flagrant. Nu vrei și tu?

Tăra tocmai se uita la mormanul ei de morcovi și se gândea că, dacă ar fi un *iepure*, locul ăsta i s-ar părea un paradis, când un strigăt de furie o făcu să tresară. Mai apucă să-l vadă pe Vampyr cum îl apucă pe Cal de ceafă, și-apoi văzu tarta care-i cădea din mână băiatului, pe Moineau, care se dădea înapoi îngrozită... și sala fu năpădită de trei mii de litri de supă. Caldă. Cu mirodenii. Lipicioasă.

Supă îl făcu pe Vampyr să-și piardă echilibrul, să cadă și să-i dea drumul lui Cal, care o întinse. Îneacă toată bucătăria, acoperind oalele, cratițele, cazanele, stingând focurile, aproape năucindu-i pe bucătari și pe ajutoarele lor. Se opri *in extremis* la ușa bucătăriei.

Tăra, cu ochii holbați când văzu amploarea dezastrului, nu-și putu stăpâni un râs nervos.

— Tu, tu..., o acuză Vampyrul, năclăit tot și turbat de furie, încercând cu greu să se ridice din mijlocul supei care-l făcea să alunece, tu ai făcut-o intenționat, știu că ai făcut-o intenționat. O să cureți toată această porcărie. Cu mâna, cu o găleată și cu o lopată. Și fără vreo formulă magică, fiindcă altfel...

Era atât de furios, încât nu mai putu continua și se repezi ca un uragan pe urmele lui Cal, în timp ce toți cei ce fuseseră acoperiți de supă se uitau la ea cu reproș. Fata înălță din umeri. Vampyrul o făcuse să se sperie, așa că primise ceea ce merita. Moineau, Cal și Fabrice făcându-se nevăzuți, Tăra se șterse și ea cum putu și începu să arunce supă în chiuvete.

Câteva clipe mai târziu, Robin, Prim-Sorțitorul Maestrului Den'maril, care trecea întâmplător pe acolo, fu foarte surprins s-o găsească pe Tăra în timp ce se zvânta.

— Dar..., zise el holbând niște ochi deschiși la culoare, ce faci aici?

— Sug apa cu buretele! îi răspunse Tara, așezată în patru labe, luptând din greu pentru a-și stăpâni puterea magică de a nu arunca în aer bucătăria... și jumătate din Palat, atât de furioasă era. Și cu cât strâng mai multă apă cu buretele, cu atât mai mult mi se pare că mă transform în Cenușăreasa!

— Asta-i bună! râse Robin, apropiindu-se cu precauție, și cine-i maștera care te-a obligat să ștergi totul *cu buretele*?

— Maștera cea ticăloasă e un groaznic Vampyr care mă persecută mereu. Bun, de acord, l-am cam *înecat* și eu puțin în supă... dar, la naiba, totuși nu e vina mea dacă m-a speriat!

— Oh! o compătimi Robin, îmi dau seama. Și... există vreun motiv anume pentru care nu vrei să faci lună bucătăria folosindu-te de magie?

— Nu trebuie s-o folosesc, îi răspunse Tara strângând din dinți. Mai ales asta nu trebuie să fac!

— Atunci, o să fac eu ceea ce orice bărbat curtenitor are datoria să facă pentru o domnișoară aflată la ananghie.

Făcând un gest impecabil, Robin rosti formula magică:

— Pe Nettoyus, vreau ca această bucătărie să fie la fel de curată ca o farmacie!

O adevărată tornadă se iscă în încăpere. Într-o clipă, cratițele se curăță, supa dispăru, farfuriile se aranjă la locul lor și bucătăria fu la fel de curată și de uscată de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat... Zăpăcită, Tara se gândi că Robin le-ar putea face fericite pe toate menajerele de pe Pământ.

Fata luptă din răputeri împotriva dorinței de a-l îmbrățișa pe Robin, fiindcă tot mai era murdară de supă din cap până-n

picioare și fiindcă nu știa dacă băiatul avea să aprecieze o asemenea îmbrățișare.

— Mersi, mersi! exclamă ea încântată. Mi-ai salvat viața!

Robin se înclină, făcând o reverență extravagantă.

— La dispoziția dumitale, drăguță domnișoară.

Și se îndepărtă, aplecându-și pe ochi o pălărie imaginară.

Tara clătină din cap și începu să râdă, dar, din adâncul minții sale urca la suprafață o neliniște îngrozitoare. De la întoarcerea ei din Limburile demonice, era foarte atentă la tot ceea ce spunea și reușise să evite metaforele. Dar își pierdea foarte repede sângele-rece, și această furie anormală o îmboldea să-i lovească, să-i pedepsească, să-i fac praf și pulbere pe toți cei ce o supărau sau o contrariau. Influența sorțului demonic nu contenea să sporească!

Tot mai îngrijorată, se duse să facă un duș; se săpuni timp de mai bine de un sfert de oră, ca să fie sigură că nici cel mai mic iz de praz nu se mai simțea, apoi se uscă, se îmbracă și merse la masă.

Aproape toți terminaseră de mâncat și nu auzi vorbindu-se decât despre incidentul de la bucătărie. Se îndreptă spre masa unde o așteptau prietenii săi. La trecerea ei, comentariile se înteteau.

— E periculoasă, le șoptea Angelica celor din anturajul ei. Nu e de-a noastră, n-are ce căuta la Palat! Într-o bună zi, există riscul s-o rănească pe vreuna dintre noi... sau, mai rău, s-o omoare!

— N-ar trebui să i se permită să facă magie, sușotea altul, nu e-n stare s-o controleze! E o inconștientă!

— E ciudată, aproba al treilea; știe cineva de unde vine?

Și așa mai departe.

Tara își stăpâni mânia, hotărâtă să le ignore murmurele, și se așează lângă Cal.

— Nu le da atenție, zise Cal ridicându-și intenționat vocea. Nu sunt decât niște fricoși care te invidiază pentru că harul tău e mai puternic decât al lor!

— Da, întări Fabrice. Dacă Maestrul Dragosh nu l-ar fi apucat pe Cal de ceafă, nu s-ar fi întâmplat nimic, toate mergeau cum trebuie. Și-n momentul în care eu recream un litru de supă...

— Eu am recreat trei mii! îl întrerupse Tara suspinând. Urăsc magia, e periculoasă. Nu numai că există riscul s-o omor pe bunica, dacă o folosesc, dar nu-s nici măcar în stare s-o controlez. După ce ne întoarcem acasă, o să-i cer să-mi ia pentru totdeauna această blestemată putere magică.

Cal și Fabrice se uitară la ea șocați.

— Ce-ce! exclamă Moineau. Ce-ce-ce tot ss-spui! N-n-ai dreptul! E-e darul tău, e-e-e...

— ...inutil să reacționezi așa, termină Cal în locul ei. Nu pentru că nu poți s-o controlezi vrei să renunți cu totul la ea! Ești atât de înzestrată, Tara!

— Nu, i-o retează Tara. Știu că am dreptate. În plus, vă pun și pe voi în pericol. Am auzit-o pe Angelica. Susținea că aș putea fi periculoasă pentru voi, și, *credeți-mă*, are dreptate.

— *N-are dreptate*, îi întrerupse o nouă voce. Harul tău e ceva foarte prețios, Tara. Și nu trebuie să renunți la el din pricina unor bârfe.

Tara se întoarse spre Robin care intervenise în discuție și acum se uita la ea cu atenție.

— Tot aveam eu de gând să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut pentru mine la bucătărie, îi zâmbi ea cu căldură. Dacă nu erai tu, probabil că m-ar fi prins seara tot la șmotru!

Robin îi respinse mulțumirea dând din umeri, în timp ce Fabrice se uita la el încruntat.

— N-a fost cine știe ce. Oricare dintre noi ar fi făcut la fel.

— Da, și apoi Maestrul Dragosh alerga după Cal, iar noi, noi alergam după Maestrul Dragosh, întări Fabrice, care nu aprecia deloc această neașteptată ieșire în evidență a lui Robin.

— Mda, confirmă Cal. Mă gândesc că va trebui să evit să dau ochii cu el câteva zile. Părea să se fi înfuriat strașnic pe mine.

— Ha, era atât de furios, încât scotea fum pe urechi, glumi Fabrice.

— Nu, era de la supa care încă mai aburea, îl informă Tara cu o undă de surâs.

— Îi intrase o bucățiță de țelină în nas, le dădu amănunte Fabrice, zâmbind larg, o bucată de morcov în ureche, și supa i se scurgea peste tot, în timp ce țipa după Cal!

— N-n-nu n-n-ne-a f-ffost d-d-de-deloc g-g-greu să-l u-ur-urmăm, a lăsat o dără de ss-ss-supă prin tot Palatul, pufni Moineau.

— Iar pentru asta s-a ales cu o săpuneală din partea intendentului, pentru că murdărise totul în calea sa.

— În momentul acela, cred că a fost pe punctul să aibă un atac... Se făcuse roșu de tot la față, adăugă Fabrice.

— Mda, conchise Cal, nebunul s-a băgat ca musca-n lapte!

Cei cinci prieteni se priviră... și izbucniră într-un hohot de râs nebun.

— O-la-la, exclamă Robin, ștergându-și ochii, îmi pare rău c-am ratat treaba asta.

— Opriți-vă, opriți-vă! mai zise Tara, mă doare burta.

În aceeași seară, se reîntâlniră toți cinci în sala comună pentru a-l cunoaște mai bine pe Robin. Angelica și prietenele ei stăteau de vorbă într-un colț.

— Ee-era atât de caraghios! exclamă Moineau, care se gândea la Vampyrul plin de supă. Ddd-doamna Kalibris mm-mi-a spus că s-a întâlnit cu Mmm-maestrul Dragosh pe cu, cu...

Angelica, deși se prefăcea că nu trage cu urechea, sfârși prin a ceda și, cu un aer exasperat, își dădu drumul, imitând-o:

— Aaa-aatunci, tu-tu o să-ți termini de s-spus fra-za! Începi să ne uu-umfli cu bâlbâiala ta!

Nici nu-și terminase bine tirada, că puterea magică a Tarei, scăpată de sub control, o și atinse. Angelica începu să se umfle, să se mărească și, scoțând niște strigăte de spaimă, începu să plutească spre tavan.

Stupefiați, tinerii sorțitori își ridicară privirile, contemplând-o pe Angelica, lipită acum de boltă.

Palatul fu și el atât de uimit, încât, timp de o clipă, pereții se clătinară și peisajul dispăru. Dar nu se pierdu mult cu firea și, vădit amuzat, născoci un cer albastru acolo unde plutea Angelica, în compania unor păsărele și a vreo jumătate de duzină de nori albi și pufoși. Și făcu să dispară și solul. Cuprinsă de amețală, Angelica îi dădu înainte cu țipetele, stând cu ochii închiși.

— La dracu, mormăi Cal, astupându-și urechile, așa ceva nu se poate, are cel puțin cinci sute de litri de aer în plămâni. Hai s-o dăm jos, înainte să-mi spargă timpanele.

Se ridică în zbor, urmat de Skyler și Carole, pentru a încerca s-o ajute să coboare, dar nici pomeneală. Degeaba trăgeau de ea din toate puterile, umflată ca un balon cu heliu, era mai solid lipită de tavan decât o gumă de mestecat veche de cincisprezece zile. Nu îndrăzneau să pronunțe nicio formulă magică, de teamă să nu-i agraveze situația.

Moineau, deși holba niște ochi uimiți, abia dacă mai reușea să-și stăpânească un hohot de râs nervos.

— Nu se poate face nimic, suspină Skyler, coborând; trebuie să chemăm un Înalt mag, altfel nu vom reuși s-o *desprindem* de tavan!

— Poate doar cu ajutorul unui instrument plat, gen lopătică pentru tarte..., sugeră cu nevinovăție Cal.

— Cal! exclamă Carole, Angelica nu e o tartă! Ești rău! Trebuie să facem ceva!

După vreo zece minute de eforturi zadarnice, se văzură nevoiți s-o cheme pe Doamna Kalibris. Puterea ei magică reuși s-o desprindă pe Angelica de boltă, dar nu și s-o facă să se dezumfle, și nici s-o aducă la sol.

Tara simți o anume plăcere când fata fu legată cu o frânghie și remorcată așa prin tot Palatul, în văzul curtenilor, până la infirmerie.

— Chestia asta, îi șopti Moineau în timp ce Doamna Kalibris o ducea pe Angelica, e opera ta, nu-i așa? Fata asta e o pacoste, așa că bine i-ai făcut!

— Dar... tu nu te mai bâlbâi! constată Cal.

Moineau începu să roșească și exclamă, încântată:

— Crezi? Stai un pic: Ducesa va vâna în șosetele ei arhiuscate și cei șapte câini sfrijiți ai ei vânează în cântec! Genial, nu mă mai bâlbâi! E nemaipomenit, e fantastic!

Se porni să danseze și să facă salturi, urmată de Sheeba, care părea și ea să se bucure la fel de mult.

— Dar cum așa? strigă ea. Cum? Mama m-a dus la cei mai buni sorțitori tămăduitori din regat și toți au spus că n-au ce să-mi facă!

Cea care-i răspunse nu fu însă Tara, ci acel ceva demonic care-i ținea sub control mintea și-i provoca furia și mânia.

— Fata asta avea nevoie de o lecție... iar bâlbâitul tău îmi stârnea niște porniri... criminale.

Pe moment, Moineau rămase interzisă din pricina brutalității acelei fraze, apoi, socotind că prietena ei voia să facă o glumă, zâmbi.

— Atunci, ție trebuie să-ți mulțumesc. E fantastic.

Și începu să declame sub privirile uluite ale celor prezenți:

Blândețea prevenitoare

Din glasul ei la auzul acestor cuvinte

Își simte limba ca de gheață

Și obosită de-a mai grăi

Sucombând de-atâta efortare,

Suspină, își întinde brațul,

Închide ochii și-adoarme...

— Bravo, strigă Cal, câți de s! E magnific!

— E dintr-un autor pământean, Boileau; mai vreți?

Cal era el entuziast, dar nu și smintit.

— A, nu, nu mai e nevoie, e foarte bine. Încă o dată, bravo!

În urma acestei întâmplări, Moineau scăpă de bâlbâială pentru totdeauna. Iar Deria se amuză grozav de toată povestea. Nici ea nu făcea prea mult haz de Angelica, și nici aceasta din urmă, de ea.

Deria o supraveghea cu atenție pe Tara și își petrecea cât de mult timp putea împreună cu ea, stând de vorbă despre magie și puteri magice. În ziua aceea, se aflau amândouă în sala de Antrenament, și Tara admira puterea și precizia mișcărilor pe care le făcea Deria. Aceasta luase în mână o sabie de exerciții și despica aerul cu multă concentrare. Văzându-i mișcărilor, Tara se gândea că era mult mai bine să aibă în ea o prietenă, decât o dușmancă.

— Știi, Tara, îi mărturisi deodată tânăra femeie, eu te cunosc pe tine de când erai mică de tot și nu știam că ai aptitudini pentru magie. Dar când am văzut puterea harului tău, mi-am dat seama cât de important ar fi pentru tine, ca și pentru AltăLume, ca tu s-o poți folosi.

Deria nu știa nimic despre Cuvântul de Sânge, și nici Tara nu-i spusese ceva. În zilele următoare, Deria o îmboldi să folosească tot mai mult magia, căci, spunea ea, nimic nu se compară cu antrenamentul. Încet, încet, Tara se lăsa ispitită. Schimbarea culorii părului (bun, roșul nu i se potrivea deloc, iar brunul nici atât), sau modificarea aceleia a pegasului (acesta găsisese că era oribil să aibă perișori verzi pe niște dungi violete, cu care îl împodobise ea o după-amiază întreagă), îmbunătățirea garderobei (de acord, încercarea nu fusese concludentă... și-apoi trei mâneci pe-o parte și una pe cealaltă, era cam greu de purtat). Dar, din pricina furiei sale anormale, care se manifesta de îndată ce era contrariată de cineva, și care-i sporea puterea magică, ea avea grijă să nu-și folosească puterea în prezența prietenilor ei. Era mai bine... pentru ei.

De când cu atacul Harpiei, Sangravii nu mai făcuseră nicio altă încercare. Nu se zărea nici cel mai mic căpețel de stofă gri

la orizont. Și pentru că ea nu descoperise fortăreața cenușie în Lancovit, aștepta cu nerăbdarea plecarea la Omois, pentru a-și putea continua căutările.

Dacă nu ar fi avut o țintă precisă, aproape că ar fi apreciat șederea în AltăLume. Oamenii de aici erau mai degrabă simpatici, cu excepția Vampyrului... și a Himerei. Aceasta obișnuia să-și facă apariția atunci când se aștepta mai puțin; o măsura cu privirea ei leonină, apoi se făcea nevăzută. Asta o enerva pe Tara. În ceea ce-l privește pe Vampyr, și el o privea pe fată în felul în care o pisică se uită la un canar apetisant.

Nu era însă conștient de faptul că, în cazul de față, canarul se putea dovedi mult mai *periculos* decât pisica.

Cu excepția acestor mărunțișuri, Fabrice și ea se integraseră destul de bine, iar înaltul și frumosul pământean atrăgea multe din privirile fetelor.

Într-o după-amiază, acesta dădu buzna în bibliotecă, mai mult decât contrariat.

Cal, făcând levitație, încerca să apuce o carte recalcitrantă. Imobiliză strașnic lucrarea care nu stătea locului, apoi, auzindu-l pe Fabrice, lăsă capul în jos și-i spuse:

— Ce-ai pățit? Arăți de parcă ai fi mușcat dintr-o prună în care o familie de viermi tocmai stătea la masă!

— Nu ești prea departe de adevăr, mormăi Fabrice. Adineauri am nimerit într-o ambuscadă.

— Nuuu, făcu Cal, mai mult decât interesat, coborând, povestește-mi amănunțit!

Fabrice se prăbuși pe scaun.

— Le știi pe idioatele ale două care sporovăiesc tot timpul cu Angelica?

— Pe cine? Pe Spachoune?

— Spachoune? Astea cine mai sunt?

— Niște bestiole grase cu pene aurii care-și petrec vremea cotcodăcind și umflându-se în pene. Sunt foarte ușor de vânat. E de-ajuns să pui o oglindă în pădure, și, zece minute mai târziu, găsești cel puțin cinci-șase care se admiră în ea.

— Îți bați joc de mine, îl acuză Fabrice, bănuitor.

— Nici vorbă, îi răspunse Cal foarte serios, cu toate că gropița din obraji îl trădase. Găsesc că e o comparație foarte nimerită... pentru prietenele Angelicăi. Deci?

— Ei bine, aceste „Spachoune”, cum le zici tu, m-au încolțit chiar când voiam să mă joc cu Manitou. M-au întrebat ce legătură aveam eu cu niște *tipi depășiți*, ca voi.

Cal începu să râdă.

— Doar atât? Pesemne că le-ai stârnit foarte tare interesul. Și tu ce le-ai răspuns?

— Nimic. Eram atât de surprins, încât n-am putut scoate o vorbă. Și atunci Manitou mi-a sărit în ajutor. S-a urcat cu labele lui pline de Nămol pe robele lor frumoase și foarte curate, și-atunci ele au rupt-o la fugă.

Cal frecă ușor urechile câinelui, care scânci de plăcere.

— E un câine bun!

— Ei, nu uita totuși că e străbunicul Tarei, îi șopti Fabrice... un pic de respect, te rog!

— De când e cu tine, a mai vorbit vreodată?

— Nu.

— Atunci, pentru mine, e un câine bun! îi răspunse Cal, continuând să-i mângâie capul mătăsos. Și pentru că veni vorba de câine, am văzut ce-ai făcut ieri-seară!

— Ieri-seară?

Fabrice adoptase o poziție defensivă.

— Mda, am visat eu, sau tu chiar l-ai urcat pe Manitou în pat?

— Ascultă! protestă Fabrice stânjenit. Nu îndrăznesc să-l duc să doarmă în nișa lui. Imaginează-ți că-și recapătă luciditatea! Așa că doarme la picioarele patului meu. Și te rog să mă crezi că *sforăie*, nu glumă!

Cal se prăpădea de râs.

— Pe mine chestia asta nu mă deranjează, dar nu te lăsa surprins de Doamna Kalibris, căci...

În aceeași seară, Cal, care nu reușea să adoarmă fiindcă mâncase prea mult la cină (avuseseră iar prăjituri cu mure și reușise să înghită patru!), se decise să facă o plimbare.

Trecând prin dreptul patului lui Fabrice, râse încet când auzi sforăiturile lui Manitou, apoi se strecură afară, observând în treacăt că baldachinul lui Robin era deschis.

Se pregătea să se strecoare printr-unul dintre pasajele secrete care îi permiteau să iasă evitând intrarea principală de la Palat, când auzi un zgomot de voci. Făcându-se mic, zări două siluete chiar în dreptul peretelui de la dormitor.

— Ce faci aici? întrebă o voce de femeie.

— Aș putea să-ți pun și eu aceeași întrebare? îi răspunse o voce șuierătoare, pe care Cal o recunoscuse imediat. Era cea a Maestrului Dragosh!

— Nu mi se pare un lucru foarte cuminte că un Vampyr se plimbă nestingherit pe culoarele Palatului în miez de noapte, îi replică rece femeia.

— Ei, Doamnă Deria! Știi doar că nu mă hrănesc decât cu sânge de vită, sângele de om nu mă interesează!

— Nu știu nimic, Maestre Dragosh, știu doar că nu aveai ce căuta în dreptul dormitorului Prim-sorțitorilor. Așa că dispari înainte de a-l alerta pe Înaltul mag cu privire la curioasele tale obiceiuri!

Vampyrul se înclină dinaintea tinerei.

— Dă-mi voie să te însoțesc, îi răspunse el, plin de o ironie rece. Camerele noastre fiind alăturate, 0 să poți constata că intru într-a mea.

Tânăra nu avea de ales, așa că plecară împreună.

Cu inima bătându-i cu putere, Cal ieși din ascunzătoare. Oare ce anume clocea Vampyrul?

Făcea cumva parte dintre cei ce o atacaseră pe bunica Tarei? Aceasta o trimisese pe Deria pentru a-i proteja nepoata și Cal avea nelămurita impresie că tocmai asta făcea.

Ezita dacă să-l trezească sau nu pe Fabrice, apoi se decise să aștepte venirea dimineții pentru a putea vorbi și cu Tara și Moineau. Micul lor grup trebuia să fie cu băgare de seamă. Da, o să vadă el mâine cum stau lucrurile.

O amânare pe care avea s-o regrete amarnic.

Căci a doua zi dimineață, Fabrice era de negăsit.

Dispariția

— **T**ara era cea vizată, zise sobru Cal, sunt absolut sigur de asta!
Cei trei prieteni se reuniseră în biroul-grotă al magului-dragon, iar acesta, foarte neliniștit, se plimba în lung și-n lat prin încăpere.

— Asta mi se pare evident. Mai spune-mi o dată tot ce s-a întâmplat începând de ieri.

Tânărul sorțitor nu se lăsă rugat.

Văzând că Fabrice nu se sculase, Cal se duse să facă un duș, apoi se apropiase de pat și își strigase prietenul, crezând că nu auzise clopotul care bătuse de opt.

Nu-i răspunsese nimeni.

Neliniștit, bătuse în stâlpul baldachinului, dar nu auzise nicio mișcare. Coborâse atunci la refectoriu, unde-l așteptau Tara și Moineau.

— Cal! exclamase Tara văzând chipul îngrijorat al prietenului ei, ce s-a întâmplat?

— Încă nu știu nici eu. L-ai văzut pe Fabrice în dimineața asta?

— Nu, de ce? Nu s-a sculat?

— M-am dus să-i bat în baldachin, fiindcă nu pot intra fără voia lui, și nu mi-a răspuns. Și-n plus, s-a mai petrecut un lucru ciudat azi-noapte.

Le povestise atunci scena pe care o surprinsese.

— Trebuie să te duci s-o vezi pe Doamna Kalibris, ei drăcie! exclamase Moineau, care de când nu se mai bâlbâia făcuse o pasiune pentru s-uri, ceea ce dădea uneori niște turnuri bizare frazelor sale. Poate că era suferind sau poate că-l îngrijora ceva.

— Are dreptate, adăugase Tara, ceva nu e în regulă. Să mergem.

Când Doamna Kalibris, care coborâse să supervizeze micul dejun, aflase că Fabrice nu se dăduse jos din pat, cele două frunți ale ei i se încrețiseră de neliniște, iar ea se repezise spre dormitoare.

În ciuda sorților de aranjare, dormitorul arăta cel puțin... conform ideii pe care o poți avea despre un dormitor de băieți. O mulțime de șosete desperecheate erau aruncate peste tot, în așteptarea celeilalte perechi, tot felul de machete se deteriorau pe măsuțe, alături de niște puzzle-uri cărora le lipseau jumătate dintre piese; o pereche de bascheți încerca să-și ascundă găurile și adăsta un anume miros de... picioare.

Doamna Kalibris se apropiase de pat, după care trăsese perdelele.

În pat nu se aflau decât o pernă dezumflată și așternutul care încă mai purta forma corpului lui Manitou.

În dulap, toate robele de sorțitor ale lui Fabrice erau agățate la locul lor.

— Nu s-a putut duce prea departe doar în pijama, mormăise Doamna Kalibris, perplexă. O să pun să se scotocească tot Palatul și parcul. Voi duceți-vă între timp să luați micul dejun. Și mersi pentru că m-ați prevenit!

Cu moartea în suflet, cei trei prieteni îi dăduseră ascultare.

Înaltul mag le întrerupsese masa, intrând în sală însoțit de Doamna Kalibris.

— Vreau să vă aduc la cunoștință o tristă și ciudată veste. În dimineața aceasta, unul dintre Prim-sorțitori a dispărut. Fabrice Besois-Giron a fost răpit, așa cum au mai fost răpiți, în vara anului trecut, mai mulți dintre Prim-sorțitorii noștri.

Un murmur de neliniște străbătuse sala.

— De acum înainte, continuase bătrânul mag, Palatul e în stare de alertă. Dacă vreunul dintre voi a auzit sau a văzut ceva, aș dori să vină în biroul meu după ce își ia micul dejun pentru a putea discuta în voie.

În timp ce el încă mai discuta cu Doamna Kalibris, Moineau se aplecase spre Cal și-i șoptise:

— După toate cele întâmplate, cred că ar trebui să te duci imediat la el.

Cal se simțea stânjenit în prezența oricărui reprezentant al autorităților.

— De ce? Cu siguranță că Deria l-a prevenit deja pe Înaltul mag despre cele întâmplate azi-noapte! Și dacă o să mă-ntrebe ce căutam afară la ora aia?

— Ei, drăcia dracului! se indignase Tara, nu fi atât de ego-ist! Chiar dacă riști să te-alegi cu vreo pedeapsă, magul are

multe alte lucruri de rezolvat ca să-și mai bată capul și cu micile tale probleme. Fabrice a dispărut, iar el e prietenul nostru. Nu-l putem lăsa de izbeliște!

Cal își lăsase furculița jos, fără poftă. Ea se pregătea să și-o înfigă pe a ei într-o bucată de brânză, pe care i-o oferi, dar el clătină din cap și-o refuză.

— Bine, bine, o să mă duc. Oricum, nu mi-e foame.

Odată așezați în imensul birou al magului, Cal se apucă să-i povestească acestuia tot ce auzise.

Magul îl ascultă cu foarte mare atenție.

— E curios, spuse el pe un ton meditativ, dar nici Maestrul Dragosh, nici Doamna Deria Smufiduch nu mi-au vorbit despre acest incident. Cu toate că încă nu pot spune dacă-i vorba despre un incident. Magii mei au dreptul să se plimbe pe unde le place. Dar în urma dispariției lui Besois-Giron, episodul se plasează într-o altă lumină.

Tăra era de acord.

— Încă nu mă pricep eu prea bine la magie, recunosc eu ea, dar să ne închipuim că cineva vrea să mă răpească sau să-l răpească pe Fabrice. Cum ar trebui să procedeze pentru a ne face să dispărem?

— Ei bine, răspunse dragonul, pentru asta ar trebui, firește, să vă vadă. Or, se pare că tânărul nostru prieten a fost răpit din dormitor, căci Memorus n-a dezvăluit nimic, cu excepția unui scurt fulger sub baldachinul lui Fabrice.

— Dormeam cu toții, observă Cal, de unde să știm noi că Fabrice n-a fost atras afară?

— Răpitorul ar fi putut acționa așa prelevând câțiva peri sau câteva pene de la Familiarul său, apoi, răpindu-i Familiarul,

l-ar fi putut face să dispară și pe tovarășul său. Dar din câte știu eu, tânărul Besois-Giron n-avea Familiar.

Tara și Moineau schimbă între ei o privire.

— Mă rog..., îndrăzni Tara..., nu-i chiar așa.

Bătrânul mag se ridică din fotoliu.

— Cum adică, nu-i chiar așa?

— Păi, îi mărturisi Tara, când am fost aleasă de Galant, ne-am gândit că ar fi... bizar ca eu să am doi Familiari. Atunci, cum Fabrice n-avea niciunul și se simțea exclus, i l-am împrumutat pe Manitou.

Magului nu-i venea să-și creadă urechilor.

— I l-ai *împrumutat* pe străbunicul tău?

— Mă rog... într-un fel!

Magul părea ușor scos din apele lui, apoi șopti ceva de genul „ah, copiii ăștia!” și declară:

— Oricum, nu cred că Manitou ar fi putut fi vectorul. Cușca sa era mult prea departe pentru ca Fabrice să poată fi atins.

În acel moment, Cal interveni, stânjenit.

— Ei..., riscă el, și dacă Manitou dormea împreună cu Fabrice, asta ar putea... pune o problemă?

Preț de o secundă, Tara avu impresia că pe mag avea să-l apuce sughițul din pricina surprizei și aruncă o privire spre birou. Bun, totul era în ordine, era destul loc sub el pentru toți trei... în cazul unei noi crize de prefacere.

Dar, de această dată, magul reuși să-și înăbușe sughițul, și nu se prefăcu în dragon.

— Pe Demiderus! răcni el, când noi impunem anumite consemne, există oare cineva în acest Palat care să le respecte? Dacă am interzis prezența Familiarilor sub baldachine, asta nu

e din pricina perilor sau a penelor, ci pentru că ei pot servi drept vectori unui sorțitor ostil. De altfel, ceea ce e important nu e legătura magică dintre cei doi, ci proximitatea animalului cu persoana care urmează a fi răpită. Prim-sorțitorii care au dispărut anul trecut au fost răpiți, probabil, prin intermediul Familiarilor lor. Voi sunteți de vină pentru dispariția prietenului vostru, ar fi fost de datoria voastră să veniți imediat să-mi spuneți că îmi nesocotește ordinele!

Cal, care se simțea cumplit de vinovat, se ghemuia în fotoliul său, dar Tara izbucni, stăpânindu-și cu greu pornirea de a-l reduce pe dragon la un pateu pentru câine.

— Ah! Iar minciuni! Dar când vor învăța oare adulții să aibă încredere în noi? Dacă ne-ați fi spus *cum* au fost răpiți Prim-sorțitorii, și mai ales *de ce* n-avem voie să-i ținem pe Familiari lângă noi, atunci Fabrice nu v-ar fi nesocotit ordinele. Voi sunteți de vină. Și de altfel ați face mai bine să le spuneți tuturor adevărul, căci sunt sigură că Fabrice nu era singurul care dormea cu Familiarul său în același așternut!

Dragonul părea extrem de surprins de reproșurile Tarei. În fapt, se gândea Moineau, împietrită, se pare că nu prea era obișnuit să i se conteste ordinele... Se întrebă dacă nu cumva avea să-i prefacă în broaște, pentru a-i învăța cum trebuie să se poarte. Dar magul n-avea intenția să-i pedepsească.

— Știu, recunosc el descurajat, în timp ce pășea în lung și-n lat, ne-am pus și noi întrebarea asta, dar am hotărât să nu spunem nimic, nimănui, căci toți erau și așa destul de zdruncinați. În fine, cu ajutorul vostru, am aflat cum a fost răpit Besois-Giron. Spune-mi, Tara, deși noi ți-am interzis lucrul

ăsta, presupun că le-ai povestit totul prietenilor tăi, mai adaugă el în încheiere.

— Da, îl înfruntă Tara, refuzând să se simtă vinovată. Nu puteam ține acest secret numai pentru mine. Și-atunci, le-am spus.

Cal, care se gândea foarte serios la cele întâmplăte, adăugă cu un aer sumbru:

— Toate astea nu înseamnă decât un singur lucru: că *trădătorul este unul dintre ai noștri*.

Magul dădu din cap.

— Știu. Doar cineva dintre Înălții magi și sorțitorii cei mai avansați putea face așa ceva. Cușca Harpiilor a fost și ea sabotată, apoi a fost răpit Fabrice. Dar chiar nu văd cine anume!

— Îl cunoașteți bine pe Maestrul Dragosh? îl întrebă Cal, aparent nevinovat.

— Hmm? făcu magul îngândurat. Pe Safir Dragosh? Da, îl cunosc bine. De ce?

— Se poartă... ciudat. Pare să n-o poată suferi pe Tara. Mai mult, dădea târcoale pe culoar în noaptea dispariției lui Fabrice.

— Nu, declară cu tărie magul, nu poate fi vorba de Maestrul Dragosh, am o încredere deplină în el. N-ar fi în stare de așa ceva.

Tara văzuse zeci de filme în care cel bun spune despre cel rău că avea o încredere deplină în el, adăugând că cel rău n-ar fi în stare să omoare nicio muscă... și-n același moment camera îl înfățișa pe sus-numitul răufăcător în timp ce căsăpea pe cineva. Așa că nu fu deloc convinsă de spusele Maestrului Chem.

— Uite ce e copii, conchise grav magul, nu cred că voi puteți face mai mult deocamdată. Lăsați-mă să mă ocup eu de toate astea.

— Tu ce părere ai? îl întrebă Moineau pe Cal, în timp ce părăseau biroul?

— Cred c-ar trebuie să-l supraveghem cu rândul pe prietenul nostru Vampyrul, ca să vedem ce face, cu cine stă de vorbă, ce mănâncă...

— Nu! refuză Moineau, străbătută de un fior, nu, ce mănâncă, nu!

— Fie, acceptă Cal, să zicem atunci cu cine mănâncă... Bateți palma?

— Da, desigur, răspunse Tara, dar nu va fi ușor. Și dacă ne prinde Doamna Kalibris sau Salatar?

— Păi, nu trebuie s-o dăm în bară. Dacă reușim să dovedim că el e vinovatul, magul nu va trebui decât să-i prăjească puțin tălpile pentru a afla unde-l ține sechestrat pe Fabrice.

— Ai dreptate, zise cu fermitate Moineau. O să ne organizăm. Până la miezul nopții sau ora unu, putem face cu schimbul pentru a-i supraveghea camera. Dacă se deplasează sau face ceva anormal, atunci îl urmărim.

Din păcate, îi supravegheară în zadar camera ore de-a rândul, Vampyrul nu se clinti niciun pas.

În aceeași zi, un impresionant dispozitiv de protecție fu instalat în Palat, ceea ce nu le ușura deloc munca celor trei spioni.

Printr-un artificiu pe care refuză să li-l dezvăluie, Cal reuși să convingă Palatul să le creeze o ascunzătoare în perete, disimulată printre peisajele iluzorii. Era cu neputință să le

deosebești, deși pe Tara o trecură toate apele când Himera se apropie deodată și începu să adulmece zidul cu un aer suspicios, înainte de a părăsi locul dând din cap, de parcă s-ar fi întrebat unde anume putuse simți acel miros.

Trebuiau totuși să evite gărzile, pe curtenii care n-aveau somn, pe magii și pe Familiarii care circulau prin tot Palatul, pentru a nu-l mai pune la socoteală pe Robin, care părea să-și petreacă mai mult timp pe afară decât înăuntru. Era de-ajuns ca să te întrebi ce sfori trăgea în fiecare noapte.

În seara zilei următoare, toți fură alertați brusc de un urlet îngrozitor.

Cal, care aproape moțăia, ascuns printre motivele iluzorii, fu cât pe-acți să facă o criză de inimă. Când toți ieșiră, el constată cu uimire că în camera Vampyrului nu se auzea nicio mișcare. Deși urletul continua, și-ar fi putut trezi și un mort.

Care nu-i fu însă mirarea când îl văzu, pe culoar, în mijlocul celorlalți magi, pe Maestrul Dragosh... *cu toate că nu ieșise nici măcar pentru o clipă din camera sa!*

Maestrul Chem, care în graba sa uitase că înainte de a se culca își schimbase înfățișarea în dragon, fu gata-gata să dărâme jumătate din Palat și să-i zdrobească pe rege și pe regină care, atrași de zgomot, veneau și ei în fugă. Avea părul zburlit, iar colții, ghearele și aripile tocmai atunci i se resorbeau.

— Ce naiba se petrece? răcni el în direcția imensului demon roșu, însărcinat cu securitatea, și la care jumătate din cei de la Palat se uitau cu teamă.

— Cineva a vrut să iasă din Palat fără autorizație, îi replică demn demonul. Așa că l-am înhățat pe contravenient.

Își deschise brațele sale enorme și dădu la iveală trupul fără suflare al Angelicăi.

— Domnișoara Brandaud? constată magul cu uimire; asta ce vrea să mai fie? Și ce e cu zgomotul ăsta care încă se mai aude?

Toți își ciuliră urechile, iar cei care se aflau cel mai aproape de marea poartă de la intrare, se dădură înapoi, prevăzători.

În spatele porților închise, *ceva* făcea un vacarm îngrozitor. Se scâncea, țipa, se izbea de batanți.

Bătrânul mag le spuse celor prezenți să se îndepărteze, apoi le porunci porților să se deschidă. Abia dacă avu timp să se dea și el înapoi, că o mică *șopârlă* zburătoare și sclipitoare plonjă înăuntru, atacându-l pe demonul roșu.

Angelica, deșteptată probabil de mișcările desperate pe care le făcea demonul ca să-și evite agresorul, deschise ochii, dar și-i închise la loc la fel de repede și se porni din nou să urle.

Doamna Kalibris înțelese înaintea tuturor și strigă, folosindu-se de ambele ei voci, pentru a se face auzită.

— Dă-i drumul, demone, fata a fost aleasă!

Demonul se supuse și-i dădu drumul fetei, care se rostogoli pe jos. Imediat, *șopârla* zburătoare se repezi la ea și începu să se frece de obraji ei, scoțând mici țipete de încurajare. Aurie, cu aripile sclipitoare, era absolut superbă.

Numai bună să flateze vanitatea Angelicăi, și care se silea acum din toate puterile să-și vină din nou în fire. Își ridică ochii uimită și exclamă:

— Kimi! Zice că pe ea o cheamă Kimi!

— Așa deci! Acum suntem cu toții foarte mulțumiți! răspunse Magul, care numai mulțumit nu părea. Vă puteți

duce din nou la culcare, de vreme ce alegerea s-a terminat. Hai, hai!

Se înclină în fața demonului roșu.

— Primește mulțumirile noastre pentru intervenția ta promptă. Ne pare rău că te-am deranjat.

— Nu-i nimic grav, zâmbi demonul, dând la iveală o impresionantă dentiție, în timp ce rănila pe care i le provocase șopâr-la se resorbeau și dispăreau. A fost o mică încăierare. Mă plictiseam de moarte în dimensiunea mea, iar treaba asta m-a mai dezmoțit un pic. Mă voi întoarce să stau de gardă când doriți!

Se înclină dinaintea regelui, a reginei și a Înălților magi, după care se făcu nevăzut într-un vârtej de pucioasă.

Carole și prietenele ei o înconjurară pe Angelica, extaziindu-se în fața șopârlei ei zburătoare, apoi se întoarseră cu toții în camerele sau dormitoarele lor.

Cal le făcu semn Tarei și lui Moineau că descoperise ceva. Însă Doamna Kalibris ținu să le însoțească până la camerele lor, așa că fetele se văzură nevoite să se resemneze și să aștepte până a doua zi pentru a afla despre ce anume era vorba.

Tarei îi veni greu să adoarmă. Își dădea seama că începea să prindă gust pentru coșmarurile sale. Acestea nu-i vorbeau decât despre putere și putință, și ea era întotdeauna cea care le dirija și le rânduia!

A doua zi dimineață, Cal le dădu o veste proastă.

— Maestrul Dragosh poate să intre și să iasă fără ca eu să-l văd. Cu tot acel tărăboi, ar fi trebuit să iasă în goana mare din cameră. Dar cum nu se auzea nicio mișcare, m-am răsucit pe călcâie, și când-colo, pe cine văd?

— Pe Maestrul Dragosh, ghici Tara, uimită.

— Absolut! Și cum încă mă mai aflu în fața camerei lui, asta înseamnă că *nu ieșise*. Se poate duce și poate veni fără ca noi să știm!

— Ah, în cazul ăsta avem o problemă serioasă. Ce știi despre Vampyri? îl întrebă Moineau care nu putea pune întotdeauna s-uri peste tot. Eu pot să-ți vorbesc despre moravurile uriașilor și ale piticilor, deoarece am trăit mult în preajma lor, dar despre Vampyri, dimpotrivă, nu știu nimic.

— Parcă îmi amintesc că trăiesc foarte mult, ca și magii din rândul oamenilor, afirmă Cal, și că beau sângele animalelor pe care le cresc, fără să le omoare. Le place sângele de berbec, de bou, de pui sau de vulpe, de pegas etc. Singurul sânge pe care nu-l pot bea e cel de om. Îi face să-și piardă mințile și le micșorează speranța de viață la jumătate. Dacă absorb sânge de om, nu mai pot suporta lumina soarelui și nu ies decât noaptea. Nu-l suportă nici pe cel al dragonilor și licornilor. Cam asta-i tot ce-mi amintesc despre ei.

— Pe Pământ, gândi Tara cu voce tare, se presupune că Vampirii sunt capabili să-și schimbe forma. E și cazul Vampyrilor din AltăLume?

— Da, așa e! exclamă Cal, dându-și o palmă peste frunte. Ce idiot sunt!

Îi aruncă o privire întunecată lui Moineau care aproba dând cu putere din cap și zâmbind larg.

— Ai dreptate, Tara! continuă el. Pot să-și schimbe forma! Se pot preface în lup sau... liliac. Apoi, Maestrul Dragosh n-are decât să-și ia zborul din cameră fără ca eu să-l pot supraviețui. Și cum e cald, toate ferestrele Palatului sunt deschise... prin urmare, nici sorții antiinsecte nu mai funcționează pentru

el, iar alarma, nici atât, fiindcă poate intra fără să activeze vreun sorț magic!

— Ceea ce ar explica cele întâmplate ieri-seară, avansă Tara gânditoare. Dar cum să ții sub supraveghere un tip capabil să zboare? Și apoi, noi nu putem ieși în timpul nopții.

Cu mina sumbră, cei trei prieteni își storceau creierii, în momentul în care Galant, care li se alăturase, se ridică și începu să necheze vesel. Îi dădu o lovitură de aripă Tarei, apoi se ridică în zbor, trecând prin fereastră pentru a se așeza ca o pisică pe enormul stejar care umbrea partea stângă a Palatului.

Cal, Moineau și Tara nu înțelegeau ce făcea, când Sheeba făcu un salt și sări la rândul ei în stejar, în timp ce Blondin o ștergea în goana mare prin deschizătura din perete.

Îl văzură apărând sub stejar și ascunzându-se după el, nelăsând să i se vadă decât vârful botului.

Moineau, care dintre toți trei era cea mai intuitivă, pricepu imediat.

— Genial. Familiarii noștri sunt geniali!

Cal și Tara o priveau fără să înțeleagă, când deodată prin ochii lor străluci o aceeași lumină.

— Vor sta la pândă în locul nostru! exclamă tustrei într-un glas.

Familiarii găsiseră soluția! Ei erau mult mai liberi în mișcări decât tinerii sorșitori, și ce poate fi mai bun pentru a urmări o zburătoare decât un alt animal zburător! Supravegherea deveni astfel mult mai ușoară. Când nu stătea de veghe Blondin, stăteau Sheeba sau Galant. Dar Vampyrul nu părea să se ducă nicăieri. Se mulțumea să zboare în jurul Palatului, fără să intre în vreo cameră anume, așa că cei trei spioni sfârșiră prin a-și

spune că pur și simplu suferea de insomnie, că îi plăcea clarul de lună, sau că era un truc de Vampyr zburând până la istovire întreaga noapte.

Tara își morfolise jumătate din meșa ei albă de grija lui Fabrice, și Cal nu mai știa ce să facă pentru a-și liniști prietena.

În ceea ce o privește, Moineau trecea și ea printr-un moment greu. Era deținătoarea unui secret pe care nu-l putea împărtăși nimănui. Iar lucrul acesta o măcina cumplit.

De mai multe ori fusese cât pe-acți să se trădeze: când își scosese robele, de pildă. Tara nu era proastă și personajul pe care se considera că-l reprezintă nu avea în mod cert mijloacele materiale pentru a-și plăti acel fel de veșminte. O văzuse bine cum reacționase... și puțin lipsise să nu-i dezvăluie adevărul. Ținea mult la Tara, dar ceva încă le despărțea, și știa că prietena ei îi bănuia rezerva.

Pe de altă parte, Cal băgase de seamă că șopârta zburătoare a Angelicăi își petrecea mult timp uitându-se după ei.

De îndată ce întorcea capul, zărea vârful unei aripi sclipitoare, o privire aurie, o labă acoperită cu solzi. Se gândi mai întâi că Familiarul era doar curios, apoi, văzând că își continua manejul, izbucni în râs.

Ei îl supravegheau pe Vampyr și Angelica îi supraveghea pe ei!

Era o puștoaică, dar îi mergea mintea, și înțelesese prea bine că Tara era puternică, chiar dacă avea încă probleme în a-și ține harul sub control.

Nu avea, de asemenea, nicio îndoială cu privire la identitatea persoanei care o făcuse să se umfle.

În fine, simțea că propria ei influență asupra celorlalți Prim-sorțitori era mai puțin importantă decât cu un an înainte. O teribilă sete de răzbunare o rodea pe Angelica.

Își trimisese de aceea șopârla zburătoare să le urmărească toate mișcărilor, în speranța că-i va putea surprinde în flagrant și-i va putea denunța pe cei trei cu acel prilej. Iar dacă ar putea să le facă și mai mult rău... n-avea să scape ea ocazia.

Adesea, când stătea întinsă pe pat, se gândea cum ar putea face mai bine pentru a scăpa de dușmanca ei.

Un bun mijloc ar putea fi s-o pună în dificultate în timpul unei sesiuni a Sfatului, sau să lase să se scurgă niște informații ce nu se schimbau decât între Înalții magi, pentru a o denunța drept spioană. Dar capcana ei trebuia să fie fără fisuri, pentru ca nimeni să nu poată bănuși cine era instigatoarea. Or, ei erau mult prea apropiați unii de alții pentru ca ea să poată acționa fără a fi reperată.

Într-o seară, pe când rumega tot feluri de planuri de răzbunare, se ridică deodată în capul oaselor. DA! Știa ce trebuia să facă.

Aruncă o privire plină de răutate spre camera Tarei și începu să rânjească în timp ce-și spunea că ea, Tara, avea să regrete ziua în care pusese piciorul în AltăLume.

Înalți magi și maleficii

Adoua zi, Tara se deșteaptă cu senzația... că-i lipsea ceva. Ca și cum cineva i-ar fi furat ceva. Își petrecu cea mai mare parte a zilei căutând ce anume, până în momentul în care își apucă mașinal șuvița ei favorită pentru a o morfoli... și o rată cu câțiva centimetri. Cineva îi tăiasse din păr. Sau măcar o șuviță din pletele ei.

Când îi spuse lui Moineau, aceasta începu să râdă.

— Îți faci atâtea griji pentru Fabrice, încât aproape că-ți rozi tot timpul afurisita aia de șuviță. Așa că nu-i de mirare că s-a scurtat!

Tara ridică din umeri și-i replică hotărât:

— Știu că cineva mi-a tăiat vârful pletei. Nu știu cine, nici cum, dar știu cât era de lungă șuvița mea, și ieri-seară era altfel și...

Deodată, în fața intrării în sala de odihnă, se produse un fel de animație.

Cal, foarte înflăcărat, se năpusti înăuntru cu o hârtiuță în mână, întrerupând toate discuțiile.

— Ascultați-mă! strigă el. Mulțumită iubitei noastre Tara, aici de față (căreia îi zâmbi în felul său), Înaltul nostru mag a cerut ajutorul Înalților magi din Omois. Vă anunț că Sfatul superior din Omois a acceptat să ne primească la Tingapour pentru a o lecui pe această biată copilă de accesele sale de magie demonică. Înalții magi din Lancovit și Prim-sorțitorii lor sunt invitați așadar la palatul imperial. Ca să se știe!

Un zgomot de voci înfierbântate năpădi încăperea. Cal se apropie de Tara și de Moineau care, continuând să vorbească despre problema pletelor, făceau comentarii pe marginea modului de viață, a moravurilor și cutumelor din AltăLume (Și unele dintre ele erau al naibii de ciudate în opinia Tarei. De pildă, cele referitoare la pitici, care n-aveau voie să-și radă barba înainte de împlinirea vârstei de două sute cincizeci de ani. Sau cel cu privire la femeile din neamul elfilor, care nu aveau dreptul la mai mult de cinci soți!)

— Ați auzit? strigă el, cu ochii strălucind de înflăcărare.

— Doar dacă am fi fost pe de-a-ntregul surde, doar atunci nu te-am fi auzit, răspunse placid Moineau, care nu se putea opune unei mici recidive de s.

Tara adăugă:

— Cred că trebuie s-o facem cât mai repede, puterea mea se comportă straniu de vreo câteva zile, și sunt *cu adevărat* neli-niștită. Unde o să mergem? La Tingapour? E în Omois, nu-i așa?

— Tu chiar n-ai habar de *nimic*, se auzi o voce lipsită de căldură. Tingapour e *capitala* imperiului Omois, și, crede-mă, e cu totul altceva decât Palatul ăsta jalnic.

Angelica o măsura cu un aer disprețuitor, cu șopârla ei care-i şuiera pe umăr.

Cal se pregătea să protesteze, dar Angelica, prudentă, le întorcea deja spatele.

— Ce pacoste mai e și fata asta! mormăi el.

— De ce-i așa de pornită? întrebă Tara.

— Fiindcă după ce vei fi lecuită, s-a stabilit că vom vizita senzaționala, fabuloasa, extraordinara, unica Tingapour, pentru că palatul imperial e situat chiar în centrul ei. Înalții magi din Omois vor probabil să ne impresioneze, ca să ne angajăm la ei, noi care suntem Prim-sorțitorii din Lancovit!

— Tingapour! (Ochii lui Moineau începură și ei să strălucească.) E genial! Se pare că e orașul cu cei mai mulți negustori din lume. Toate rasele se duc la Tingapour pentru a face negoț. E absolut necesar să-i dau un telecristal lui Maman, ca să-mi trimită niște credite-mute suplimentare!

După care se întoarse spre Tara.

— Ți-a dat și ție bunica ta niște credite-mute pentru asemenea ocazii?

Tara se pregătea să spună că nu, când își aminti deodată de cuvintele Înaltului mag cu ocazia înscrierii la Palat.

— Cred că am vreo cincizeci de credite-mute aur!

Avu impresia că prietenul ei Cal avea să se sufoc.

— Cincizeci de credite! Bunica ta e miliardară sau ce e?

— De ce, asta înseamnă mult? Și de ce li se spune credite-mute?

— Cu cincizeci de credite-mute aur, ai putea trăi mai multe luni în cel mai bun han din Omois! Pentru un credit-mut aur, tu ai trei credite-mute argint, iar pentru un credit-mut argint,

ai douăsprezece credite-mute bronz. Cincizeci de credite-mute aur, asta e... să zicem, echivalentul lefii pe doi ani a unui foarte bun meșter din AltăLume. Mie tata mi-a dat zece credite-mute bronz și, te rog să mă crezi, *chiar* e un om zgârcit. Cu ăștia, pot să-mi cumpăr cel mult o curea din piele de scorpion uriaș, sau câteva kile de Boumbar, niște bomboane care-ți explodează în gură. Se cheamă credite-mute pentru că nu poți să le falsifici sau să le imiți. Niciun sorțitor nu le poate reproduce sau schimba valoarea. Așa se evită și problemele pe care le generează inflația. Și tu, Moineau? Tu câte ai?

— Am zece credite-mute argint! Îl informă veselă Moineau, și-am de gând să le prăduiesc pe toate la Tingapour!

— Eu n-am nevoie de atâția bani, declară Tara, n-avem decât să-i împărțim.

— Ai face tu asta?

— Da, de ce nu? Voi sunteți doi dintre cei mai buni prieteni ai mei. Și-apoi, ce-ați vrea să cumpăr cu ei?

— Ei, rânji Cal, încântat, s-ar putea să regreti cele spuse când vei fi la Tingapour. Dar nu-ți mai poți lua vorba înapoi!

— Ia zi, reluă Tara, v-ați călătorit și anul trecut?

— Păi cum! glumi Cal, pentru care era o amintire plăcută. Ne-am dus pe Pământ la Noul York al vostru, pentru o conferință secretă privitoare la Nonso.

— La New York, vrei să spui, în Statele Unite?

— Îhî. E acolo o Poartă în vârful unuia dintre zgârie-norii voștri. Chrysler Building. Foarte frumos, foarte înalt, foarte strălucitor, cu multe chestii cromate peste tot. După conferință, ne-am dus să vizităm orașele Nonso și ne-am distrat

grozav, dar apoi sejurul nostru a fost scurtat din cauză că Înaltul mag Chemnashaovirodaintrachivu a avut un mic accident.

— Ei, nu, ce anume?

— Păi, ne aflam în vârful unuia dintre zgârie-norii voștri, Empire State Building, și tocmai admiram priveliștea, când Maestrul Chem a văzut o fată drăguță. Purta o rochie scurtă și o eșarfă ușoară. S-a întâmplat că i-a luat vântul eșarfa și Maestrul Chem a prins-o din zbor, înainte ca ea să treacă pe deasupra parapetului de protecție. Fata a fost tare bucuroasă. Numai că huiduma care era cu ea s-a întors chiar atunci cu două pahare cu apă minerală, și când l-a văzut pe Maestrul Chem legându-i fetei eșarfa la gât, a vrut să-i dea o labă, și l-a făcut și bătrân libidinos. Surprins de-o asemenea reacție, Chem s-a prefăcut instinctiv în dragon.

Cele două fete pufniră în râs.

— Nuuu, în vârful lui Empire State Building? Glumești? Țipă Moineau.

— Deloc. Am fost nevoiți să ștergem amintirile ultimelor zece minute din mințile tuturor acelor Nonso care fuseseră de față. Totodată, a trebuit s-o întindem și noi cât mai repede, iar Maestrul Chem s-a văzut urecheat, ca un caraghios, de Înaltul Sfat.

Tara putea să-și închipuie foarte bine surpriza huidumei, atunci când bătrânul cel pirpiriu își arătase colții.

— Pesemne că tipul s-a speriat îngrozitor, nu?

— Nu știu, fiindcă a leșinat, ca și mulți alți Nonso, de altfel. Magul, furios că fusese atacat, s-a hotărât să-i lase amintirile intacte. Huiduma și-a putut aduce prea bine aminte că atacase un domn în vârstă și că acesta se prefăcuse în dragon. Când am

plecat noi, am văzut o doamnă în vârstă care încerca să-l trezească din leșin. Când a deschis ochii și-a văzut-o pe bătrâna care-i trăgea palme peste obraz, și-a închipuit pesemne că era tot dragonul, deghizat, fiindcă a luat-o la fugă, urlând de groază.

Moineau și Tara se prăpădeau de atâta râs.

Sosi, în sfârșit, și ziua plecării spre Omois. Valizele odată închise, totul merse repede. Angelica își atrase sarcasmele lui Cal, când acesta văzu ce lua cu ea la drum: de-ajuns cât să îmbraci o familie întreagă timp de un an, după părerea lui. Tara îl micșoră pe Galant, pentru ca acesta să poată rămâne cu ea în timpul transferului prin Poartă.

Unii în spatele celorlalți, se așezară în poziția de călătorie. Intendentul ciclop se agita, ca de obicei.

— Ei, ei! Păstrați ordinea! Fiți disciplinați! ciripea el; treceți patru câte patru, vă rog. Hai, un doi, trei, patru.

Apoi dădea fuga să se adăpostească după un pupitru prevăzut cu un fel de geam afumat, pentru a fi protejat, și striga: Palatul imperial din Omois!

Și oamenii, bagajele sau documentele necesare magilor dispăreau.

Tara simți din nou acea ușoară senzație de greață care o cuprinsese și în timpul primei sale treceri, apoi clipi din ochi, uluită.

Sala de sosire la palatul imperial era de cel puțin zece ori mai mare decât aceea din Lancovit. Statuile străluceau în toate cele patru colțuri, fiecare înfățișând niște oameni înveșmântați cu un fel de pagne-uri sau de chimonouri bătute cu pietre scumpe. Tapiseriile care făceau cu puțință translația erau atât de strălucitoare, încât păreau a fi fost țesute în ajun. Aurul (sau cel

puțin ceva care aducea într-adevăr foarte mult cu el) își arunca sclipirile de pe toți pereții. Cal rămase cu gura căscată, simțind cum palmele sale de viitor Hoț Brevetat erau cuprinse de mâncărimi.

— Uau! șuieră el, ați văzut?

— Ar fi și greu să nu vezi, i-o întoarse Moineau, sarcastică. E peste tot!

Apoi Cal zări comitetul de primire și se hotărî să nu atingă nici cel mai mic obiect; și nici măcar *să se uite* la el.

Circa o sută de gardieni uriași, cu patru brațe, își aținteau cele două sute de lănci ascuțite și perfect tăioase, ale lor, asupra mijlocului tinerilor sorțitori.

— Ce se... ce se petrece? îngăimă Moineau, îngrozită.

— Ne aflăm chiar la Tingapour, îi răspunse Robin, care privea cu atenție locurile. Recunosc sala Porții din palatul imperial. Iar ei sunt membri ai gărzii imperiale. Și un pic paranoici. Așa că nu faceți gesturi bruște.

În spatele unui pupitru aproape identic cu cel din Lancovit stătea o tânără femeie încântătoare, cu precizarea că avea trei perechi de brațe. Tara se gândi că asta putea fi teribil de folositor, când aveai de cărat poveri... și teribil de îndelungat, când trebuia să-ți faci unghiile. Tânăra femeie se înclină cu grație și-i salută, poruncindu-le gărzilor să se îndepărteze.

— Bine ați venit la Tingapour. Numele meu este Kali și sunt guvernatoarea palatului. Vă invit să-l urmați pe Delegatul nostru pentru invitați, care o să vă conducă în camerele voastre. Sper că veți aprecia sejurul pe care-l veți petrece în mijlocul nostru.

Un adolescent a cărui masă de păr negru alcătuia un fel de cască pe capul său aștepta nu departe de ea. Se înclină la rându-i și se prezintă politicos:

— Numele meu este Damien, și-acum vă rog să mă urmați.

Decorul era somptuos. Se aflau în magnificul și *ostentativul* palat imperial.

Zidurile din marmură verde, ale cărei vinișoare de culoare închisă curgeau ca niște pârlăieșe, se succedau celor din marmură galbenă cu incrustații de nacru luminiscent. Podurile treceau pe deasupra unor grădini care creșteau înăuntrul zidurilor. Un număr mare de animale trăiau chiar în Palat, căci împărătesei îi plăceau fiarele sălbatice. Li se aruncase un sort care să le iluzioneze, iar acolo unde curtenii vedeau scaune și paturi, Vrririi, niște feline mari, albe sau aurii, cu șase labe, distingeau niște arbori culcați și pietre confortabile. Când curtenii le mângâiau, felinele nu simțeau decât mângâierea vântului. Oarbe cu privire la realitate, erau niște superbe prizoniere. Pretutindeni, covoare de preț acopereau solul, statui aurite făceau de strajă. Sălile se întindeau pe kilometri întregi și prin golurile de sticlă ale ferestrelor pătrundea înăuntru un soare strălucitor.

Robele sortitorilor erau croite dintr-un fel de țesătură însuflețită, purpuriu cu auriu, care își schimba motivele în funcție de starea lor de spirit, iar tentele lor vii contrastau cu sobrele robe albastru cu argintiu ale Prim-sortitorilor.

Dacă cele două fete erau încântate, Robin și Cal schimbau între ei niște comentarii din care se deprindeau cuvintele „papagali, prefăcuți, snobi”. Dar uitară de opiniile lor critice atunci când Damien ajunse în dreptul camerelor lor. Aici, nu

palatul era însuflețit, ci ușile. Un ochi enorm se deschise în momentul în care Damien se prezintă în fața celei dintâi dintre uși.

— Da? făcu o gură care se deschise în josul unui ochi, în timp ce o ureche își făcea și ea apariția.

— Damien, Prim-sorțitor al Doamnei Auxia, Înalt mag. Sunt însoțitorul acestor invitați. Deschide, te rog, ușa.

Ochiul clipi, înregistrând chipurile tinerilor sorțitori, apoi dispăru. Din locul urechii țâșni un braț care apăsă pe mânerul ușii ce se deschidea spre un șir de camere magnifice.

Gura își făcu din nou apariția și anunță:

— Puteți intra. Fiți bineveniți, o, invitați ai Majestăților Lor imperiale. Acestea sunt camerele voastre.

Camere individuale... pentru oaspeți de seamă.

Fiecare dispunea de un mic ansamblu alcătuit dintr-o cameră, un salon cu o masă de lucru, un divan, mai multe scaune, și de o sală de baie în care cada aducea mai degrabă cu o piscină decât cu orice altceva. Coșuri confortabil căptușite cu lână fuseseră dispuse pentru Familiari, și Blondin se lăsă să cadă într-unul dintre ele cu un mare suspin de ușurare. Era un lux incredibil. Într-un colț, un panou mare de cristal, un fel de televizor plat, difuza o poveste de război dintre niște pitici burdușiți de arme și niște elfi care trăgeau atât de repede, încât mișcările lor nu mai erau percepute distinct.

Moineau, Cal și Robin își luară în primire camerele. Băieții încercară arcurile paturilor, sărind deasupra lor. Tara, neliniștită în privința lecurii ei, nu îndrăznea să se miște.

Damien îi anunță că li se permitea să se ducă în vizită unii la alții, dar că stingerea se dădea la orele 24,30 pentru invitați,

cu excepția cazului când se organiza vreun banchet sau cu alte ocazii deosebite. Un Effrit, un duh zburător aflat în slujba împărătesei, va veni să-i caute pentru a-i aduce până la sala de mese, căci palatul fiind foarte mare, nu era greu să te rătăcești. Familiarii nu erau autorizați să rătăcească neînsoțiți prin palat. Trebuiau ținuti pe lângă ei.

Întrucât Înălții magi intraseră într-o ședință încă de la sosire, Prim-sorțitorii mai aveau practic încă două ore pentru instalare. Sistemul de închidere a ușilor era simplu. Era de-ajuns să-și spună numele și fiecare ușă îi recunoștea, lucru valabil și pentru cei cărora le permiteau ei să intre. Acreditările le fuseseră acordate la sosire. Anumite zone le erau desigur interzise.

Damien adăugă că el spera că vor aprecia sejurul lor la Tingapour, apoi plecă în întâmpinarea altor nou-veniți.

După ce ușile îi recunoscuseră, se adunară cu toții în camera Tarei.

— Ei, vru să știe Cal, ce părere aveți despre toate astea?

— Eu, se entuziasmă Moineau, zic că-i fantastic! E prima dată când am și eu o cameră atât de mare!

— S-ar putea pune la cale o bătălie navală în cadă, atât e de mare, remarcă Tara, zâmbind larg. E un pic... prea mare, nu?

— Absolut! o susținu loial Cal, iar palatul nostru regal e mult mai puțin pretențios decât acesta!

— Cine conduce Înaltul lor Sfat? Un dragon la fel ca Maestrul Chem? Întrebă Tara, împăciuitoare.

— Nu, răspunse Robin, care părea a fi bine informat. Omoisienilor nu le plac prea mult celelalte rase. Responsabila Înaltului Sfat este Înalta magiciană Doamna Auxia, una dintre verișoarele împărătesei Lisbeth și a împăratului Sandor.

Se auzi o bătaie în ușă și Tăra strigă:

— Poftim!

Valizele lor intrară în zbor și se grăbiră să se ducă la camerele fiecăruia dintre ei pentru a se așeza la locul cuvenit.

Tăra oftă. Nu voia să se folosească de magie, așa că începu să-și așeze singură hainele. Se gândea totuși distrată că ar termina mult mai repede dacă puterea ei ar vrea să coopereze cu adevărat. Șuvița ei albă trosni și, dând ascultare gândului ei încă neformulat, un vârtej de veșminte ieși din valize, sub privirile ei uluite, și toate se agățară sau se așezară cuminte în dulap sau în comodă.

Robele tocmai terminau cu agățatul lor pașnic, când Moineau dădu buzna înăuntru... și se pomeni năpădită de haine. Se aflau peste tot. Cele deja aranjate fuseseră azvârlite pe pat, în baie, pe mobile. Mai multe șosete tronau mândru pe lustră, cu neputință de ajuns până la ele, iar bascheții îi aterizară pe dulap.

Moineau se debarasă de robele care-i căzuseră în cap și-o orbeau, apoi, fără să scoată o vorbă, o ajută pe Tăra, conșternată, să le pună pe toate în ordine, ridicându-se în zbor pentru a-i recupera șosetele și bascheții de pe lustră și de pe dulap.

— Nu înțeleg, exclamă Tăra, agasată. Nu mi-am activat magia.

— Știu tot ce simți, o compătimi cu multă blândețe Moineau. Am trăit și eu o frustrare de același fel.

— Cum? Și tu...

— Nu, nu! o întrerupse Moineau, eu n-am avut niciodată harul atât de puternic ca al tău. Mă refer la defectul meu de vorbire. Uneori crezi că ți l-ai învins, și după o clipă te bâlbâi

și mai abitir. Dar ai văzut și tu! A pierit. Așa că sunt sigură că și tu vei reuși să-ți strunești harul.

— Nu știu, se zgribuli Tara. Uneori îmi spun că eram mult mai fericită când nu eram sorțitoare. Aveam doi prieteni buni, pe Fabrice și pe Betty. Mă duceam la un colegiu normal cu niște oameni normali. Magia asta blestemată îmi face mai multe probleme decât orice altceva. *Urăsc* tot ceea ce mi se întâmplă. Trec prin niște... emoții. Violente. Furioase. Criminale uneori.

— Exagerezi, declară Moineau pe un ton hotărât.

— Cum exagerez?

— Tot timpul te văicărești. Știi tu oare că Angelica și-ar da toate Țoalele ei pentru o pătrime din harul tău? Că fără magie, Galant nu te-ar fi ales niciodată? Că ai aici niște prieteni la fel de buni, nu numai pe Cal și pe mine, ci și pe Robin, care Ține mult la tine... Iar tu bombăni de îndată ce trei șosete amărâte nu vor să-ți dea ascultare! Consider că ești foarte nedreaptă!

Rămasă cu gura căscată, Tara o privi pe timida Moineau care-i ținea o predică. Schiță un ușor zâmbet.

— Bun, apropo de șosete, e imposibil să-i găsesc perechea ăsteia, zise ea, iar tu ai fără îndoială dreptate, dar...

— Cum adică, fără îndoială ?! Am dreptate. Punct. Și tu știi asta la fel de bine ca și mine. Așa că nu te mai smiorcăi și să vedem mai degrabă cum să-l spionăm pe Maestrul Dragosh, ca să aflăm dacă are sau nu vreo legătură cu dispariția lui Fabrice.

— Nu pe Maestrul Dragosh. Pe Maestrul Chem.

Moineau scăpă din mână roba pe care se pregătea s-o agățe.

— Ce spui? Pe Maestrul Chem? Îl bănuiești pe Maestrul Chem că ar fi un Sangrav?

— Nu, zâmbi Tara. Îl bănuiesc pe Maestrul Chem că s-a folosit de problema mea de sănătate pentru a-i întinde o capcană celui ce l-a răpit pe Fabrice.

Cal, care tocmai intra, le întrebă?

— Cine a întins o capcană?

Cele două fete arătară din priviri spre Robin, care intra și el, tot atunci, drept care Cal schimbă vorba.

— Ei, apropo, știți cumva când ar urma să vizităm Tingapour-ul? Abia aștept să cunosc orașul.

Robin era la curent cu programul.

— Mai întâi, Înălții magi se vor ocupa de problema Tarei. Dacă totul merge bine, mâine-dimineață se va trezi lecuită. Doamna Auxia a propus ca noi să vizităm palatul de vară al împărătesei, apoi bazarul, după care ne întoarcem aici. Omoisienii ne-au organizat și o vizită la parcul lor de distracții. Se pare că pentru Muntele Morții și pentru Tunelul fără Fund, o să ni se dea un sort antivomitiv.

Ochii celor doi băieți străluceau de entuziasm.

— Mmmnda, dacă treaba asta nu vă deranjează, îi anunță Tara pe un ton definitiv, Moineau și cu mine, înainte de a ne duce, o să așteptăm să vedem în ce dispoziție vă întoarceți voi.

Deși nu lăsa să se vadă acest lucru, Tara era tot mai neliniștită. Și dacă magii nu reușeau s-o vindece? Mai rău, ținea ea oare cu adevărat să se vindece? Uneori, ceea ce putea face cu puterea ei, o fermeca... și-o înfricoșa totodată.

Robin cunoștea bine orașul, căci tatăl său fusese funcționar la ambasada lancovitană din Omois. Era un băiat plăcut. Vesel și deschis din fire, se înțelegea foarte bine cu Cal, și îl făcu să

râdă de nenumărate ori când îi descrie curtea omoisiană. Vădit lucru, aici eticheta era respectată cu multă strictețe.

Când îi întâlneai pe împărat și pe împărăteasă, cu ocazia audienței, trebuia să faci trei plecăciuni, să parcurgi demn o *jumătate de kilometru* din sala tronurilor și să nu vorbești decât dacă Imperiala Sa Majestate îți adresa cuvântul.

Și nu trebuia să răspunzi decât prin „Da, Majestatea Voastră imperială”, sau „Nu, Majestatea Voastră imperială”.

— Dar, întrebă Cal, curios, și dacă Majestatea Sa imperială te întreabă câți ani ai, cum trebuie să răspunzi? Și apoi, Maestrul Chem nu e un simplu sortitor, e și unul dintre Înalții magi ai Sfatului din AltăLume, așa că nu cred că și el ar trebui să se plece în fața cuiva, oricine ar fi.

— Se poate, dar asta nu-l scutește de respectarea etichetei. Aș spune chiar că e cu atât mai valabilă în cazul său.

Robin îl întrebă apoi pe Cal, pe un ton firesc:

— Apropo de magi, de ce-l supravegheați voi pe Maestrul Dragosh?

O tăcere mormântală fu răspunsul la întrebarea sa.

— Ce te face să crezi c-ar fi așa? îl întrebă Cal.

— Nimic deosebit, dacă nu-i punem la socoteală pe Familiarii voștri care sunt mai tot timpul pe urmele sale, faptul că-l priviți ca pe unul care ar fi înghițit și turma și păstorița, și că n-o place deloc pe Tara, într-o proporție uimitor de mare pentru un Maestru, să zicem, normal.

Cal contraatacă:

— Dar tu, de ce te tot vânturi noapte de noapte pe-afară, prin culoare?

Robin zâmbi ușor contrariat.

— Ah! Nu știam că ți-ai dat seama. Am o mică problemă. Sunt claustrofob.

— Ce zici că ești?

— Claustrofob. E atunci când ți-e frică de spațiile închise. Atunci când am impresia că zidurile o să mă zdrobească, ies și mă duc să mă culc în pădure. Am un permis special de ieșire... pentru a evita declanșarea vreunei alarme.

— În pădure? Noaptea? îl întrebă Moineau înfiorată, dar nu ți-e frică?

— Nu, răspunse Robin, deloc, pădurea e ca o prietenă pentru mine.

Cei trei prieteni schimbă între ei niște priviri încurcate. Se cădea oare să-i încredințeze lui Robin bănuielile lor? De comun acord, se întoarseră spre Tara.

Aceasta trase cu putere aer în piept și se lansă.

— Îl supraveghem, fiindcă se afla în dreptul ușii noastre chiar înainte de dispariția lui Fabrice.

Robin făcu niște ochi mari.

— Și cum ați aflat asta?

Se hotărâră să-i povestească și lui Robin o parte din cele întâmplate.

Când își terminară povestirea, acesta păru foarte îngândurat.

— Mi se pare totuși foarte curios. Un trădător n-are niciun interes să se facă remarcat. Trebuie să rămână în umbră, să se ascundă, pentru a-și putea duce la bun sfârșit, cu discreție, cele plănuite. Să te lași văzut în felul ăsta, e ca și cum ți-ai distrage acoperirea, iar asta n-ar mai fi de niciun folos celui care se folosește de ea. Mă gândesc că trebuie să căutăm în altă parte.

Adesea, tocmai cel pe care nimeni nu-l bănuiește se dovedește a fi vinovatul.

Tara citise destul de multe cărți în care vinovatul era chiar ultimul pe care l-ai fi bănuیت, așa că nu putea să nu fie de acord cu el. Apropo de bănuieli, impresia ei era că limbajul lui Robin era ciudat de asemănător cu cel folosit de militari.

Lui Cal nu-i plăcea să i se pună la îndoială intuițiile.

— Ai mai avut de-a face cu situații de felul ăsta?

Robin își săltă capul și Tarei i se păru că avea de gând să spună ceva, dar tăcu.

— Nu, nu-i așa? continuă Cal. Ca noi toți. Atitudinea Maestrului Dragosh e suspectă. Când Deria l-a surprins în dreptul camerei noastre, el părea de-a dreptul fâstăcit. Și discuția pe care a avut-o chiar înainte, cum ți se pare? Nici ăsta nu-i un indiciu, nu? Și-n plus, el se afla aici și anul trecut când au fost răpiți alți Prim-sorțitori.

Robin se gândi puțin.

— Ca să găsim vinovatul, trebuie să aflăm ce *urmărește*.

— Ai dreptate, îl aprobă Moineau. Care e numitorul comun? Care e punctul comun al tuturor acestor Prim-sorțitori? Cal, tu erai aici și acum un an. Ai vreo idee?

— Niciuna. Toți se deosebeau foarte mult unul de altul. Era o fată, Brida, foarte înzestrată. Un băiat, Erik, un elf, T'ane, mai degrabă arogant, și, în sfârșit, o pitică, Fafnir. Ca urmare a acestor dispariții, Hymlia, națiunea de pitici care-i trimite la Palat pe aceia dintre ai lor care au harul magiei, și Selenda, națiunea de elfi, au anunțat că resortisanții lor aveau să rămână momentan în țările lor de baștină, pentru a se evita astfel de probleme.

Tăra era foarte interesată.

— Vrei să spui că numai oamenii sunt vizați?

— Nu chiar. Să spunem, mai bine, că mai ales cei care îi servesc pe Înălții magi par a fi ținutele privilegiate. Maestrul Chem n-a spus nimic despre lucrul ăsta, dar eu i-am auzit pe părinții mei discutând. O mulțime de tineri sorțitori au dispărut cam de pretutindeni din AltăLume, și nimeni nu știe ce li s-a întâmplat.

— Atunci, propuse Tăra, trebuie neapărat să aflăm ce legătură există între toate aceste dispariții. Cal, tu-i cunoști mai bine pe Prim-sorțitori decât noi. Încearcă să strângi un maximum de amănunte despre fiecare dintre cei dispăruți. Robin, tu cunoști Tingapour-ul, folosește-te de cunoștințele tale pentru a intra în vorbă cu oamenii de aici și încearcă să afli dacă au avut loc răpiri din palatul imperial. Moineau, în ceea ce te privește pe tine, tu te strecorei cu ușurință peste tot și mai ești și discretă, așa că trage puțin cu urechea la spusele Înălților magi.

— Și tu, întrebă Cal, tu ce-ai de gând să faci?

— Eu, răspunse Tăra trăgând din nou aer în piept cu putere, eu o să aștept toate informațiile pe care le veți culege... După care, mă voi duce să-l abordez pe Maestrul Chem.

— Ei bine, în ceea ce mă privește, îți las cu plăcere această porțiune din planul nostru, recunosc Moineau, care era îngrozită de dragon. Și de altfel, aud gongul care ne cheamă la masă. (La Omois, niște gonguri enorme marcau ritmic orele.) Așa că, la masă!

Asta o făcu pe Tăra să zâmbească. Effritul, un demon zburător purpuriu, al cărui corp se termina cu un fel de șomoioag la

nivelul picioarelor, îi aștepta răbdător și-i conducea până în sala de recepție.

Se strecurară cu discreție la masa lor. Un somptuos dineu era deja pregătit, cu niște imense platouri aurite și cu niște farfurii fine, din porțelan. Cal și Robin făcură ochii mari văzând festinul care-i aștepta. O mulțime de mâncăruri nu se sprijineau... pe nimic, plutind prin aer chiar pe deasupra meselor.

Tara descoperi că aparențele nu corespundeau neapărat cu realitatea, gustând dintr-un orez alb cât se poate de obișnuit, care timp de o jumătate de oră o făcu să creadă că-i luase gura foc.

După ce înghițise cel puțin trei litri de apă, se uită cu atenție ce anume mâncau ceilalți și-i imită cu prudență.

Cărnurile aveau un gust... ciudat, nu neplăcut, însă neobișnuit. Sosurile erau picante și legumele cu aspect clasic (gen napi, boabe sau chiar rădăcini) degajau un miros și un gust foarte aparte. Un fel de fasole, mai ales, îi făcu să se gândească la un surprinzător amestec de broccoli cu banană, un fel de tomată galbenă avea gust de conopidă cu sardină și niște barba-caprei roșie aducea cu niște piersici călite în miere.

Erau și Boumbar, bomboanele care-i plăceau lui Cal. Când ea își puse una în gură, aceasta începu să se topească, apoi explodă literalmente, eliberându-și savorile. Văzu și Kidikoi, niște acadele stranii în formă de broască albă cu bleu al căror miez ascundea un secret. Când cineva mânca din burta sau spinarea broaștei, apărea o frază care prezicea adevărul. Pentru Tara, acadeaua magică vestea: „Acum grija te stăpânește, căci pericolul te pândește”.

Tara făcu o grimasă. Acadeaua nu-i dezvăluia nimic nou. Cal fu avertizat de bomboana sa Kidikoi că urma să se înșele, iar Robin de către a sa că avea să se *trădeze*, ceea ce păru să-l sperie de tot. Moineau, prudentă, refuză să ia una. Culoarea era de fiecare dată aceeași, așa că era imposibil să știi ce gust va avea. Tara experimentă succesiv aromele de friptură cu lămâie, apoi de cireșă cu sirop de migdale, de camembert cu ciocolată, de pește pane cu lămâie, de prune cu ardei roșu, de măr cu piper. Problema era că trebuia să mănânci tot dacă voiai să ajungi la fraza magică! Cal îi spuse că P'abo, spiridușii farsori, erau creatorii acestor acadele. Se inspiraseră de la centauri, jumătate oameni, jumătate cai, din văile din Est, care deprinseseră prostul obicei de a linge spatele Pllopilor, niște broaște alb cu albastru, deosebit de veninoase pentru celelalte rase, căci veninul lor le provoca niște vise plăcute și uneori chiar viziuni despre viitor.

Tarei îi plăcu mult Tzinpaf, o băutură pișcătoare măr-cola cu un strop de lămâie, și nu-i plăcu deloc Barbrapo, un fel de băutură fermentată amară, de culoare galbenă, care îi dădea fiori.

În timpul mesei, din neatenție, Robin scăpă coșul în care se aflau pâinișoarele.

Se petrecu atunci un lucru curios. Prinse coșul înainte ca acesta să atingă pământul. Faptul o surprinse pe Tara, care își aminti că mai văzuse pe cineva dând dovadă de aceeași iuțelă neomenească. Ridică din sprâncene, apoi uită de incident.

Banchetul se termină printr-o simfonie de ciocolate topite (la prima vedere, părea ceva universal), și Doamna Auxia, Înalta magiciană a Sfatului din Omois (verișoara împărătesei), o femeie frumoasă, se ridică și declară:

— Dragii mei prieteni, vă rog să-mi permiteți acum să vă urez bine ați venit la Tingapour.

Aplauzele Înălților magi îi întrerupseră declarația și ea se înclină cu grație, apoi continuă:

— Ca de fiecare dată când ne faceți o vizită, vă punem la dispoziție întreaga noastră infrastructură. Anul acesta vom avea și o noutate sau mai curând o excepție. Într-adevăr, iubita noastră împărăteasă și iubitul nostru împărat au acceptat să pună capacitățile noastre în slujba Înălților magi din Lancovit, pentru a le cui o tânără sorțitoare atinsă de magie demonică. De îndată ce cazul ei va fi tratat, iubiții noștri suverani și-au manifestat dorința de a le fi prezentați Prim-sorțitorii din Lancovit, ceea ce constituie un fapt unic în analele acestui palat și merită a fi subliniat. E o cinstire neprețuită ce le este acordată de Majestățile Lor imperiale.

Un murmur de uimire salută discursul ei, dar Cal, care se gândea dacă să ia sau nu cea de *a noua* ciocolată cu portocale, remarcă faptul că Prim-sorțitorii Omoisieni, așezați lângă ei, nu păreau mirați.

— Majestățile Lor imperiale doresc de asemenea să asiste la o demonstrație ce-i va reuni pe cei mai buni dintre Prim-sorțitorii fiecărui palat. Selecțiile vor avea loc mâine, după ce tânăra noastră invitată va fi lecuită. Vă mulțumesc pentru atenția cu care m-ați ascultat.

După care, se așeză.

Tara îl observă pe Damien, care purta o discuție aprinsă cu Angelica.

— Scuză-mă, îl întrebă ea, aveți cumva o sală de odihnă ca la Travia?

Damien, întrerupt în toiul discuției, îi răspunse în silă.

— Nu, n-avem sală de odihnă. Avem un Vorbitor!

— Ooo, gânduri Angelica, ce baftă pe voi! Un Vorbitor adevărat! Abia aștept să-l văd!

Damien se înclină (pesemne că toți sufereau de lumbago în această țară, devreme ce se înclinau pentru fiecare da sau nu) și declară:

— Mi-ar face multă plăcere să te conduc, frumoasă Angelica!

Ridicându-și ochii spre cer, Cal se pisici.

— Ooo, splendidă Tara, ai fi atât de bună încât să-mi acorzi grațioasa ta prezență și să-mi însoțești nedemna-mi persoană până la Vorbitor?

Reprimându-și un hohot de râs, Tara îi răspunse:

— Eu chiar vreau să merg acolo unde dorești... dar ce e acela un Vorbitor?

Damien îl fulgeră din priviri pe Cal.

— E locul unde putem sta de vorbă și ne putem informa, preciză el pe un ton disprețuitor. Dar cred că ar fi mai bine să vi-l arăt. Veniți cu mine!

Cal se ridică teatral, îi trase pe neașteptate Tarei scaunul înapoi, care fu cât pe-acți să se lovească la față, apoi se înclină și declară:

— Așază-ți mânuța ta delicată pe mâna mea de bărbat și să-l urmăim pe veselul nostru companion prin misterioasele meandre ale acestui vechi palat!

Ignorându-i disprețuitor pe Prim-sorțitorii din Travia, care făceau glume pe față, Damien le deschise calea, urmat îndeaproape de Angelica.

— Scuză-i, mormăi printre dinți Angelica, nu-i nimic de capul lor ca sorțitori. De vreo câțiva ani, bieții noștri magi acceptă prea ușor pe oricine pe lângă ei.

— Înțeleg, răspunse cu gravitate tânărul. Recunosc însă că dacă puștiul ăsta continuă să mă provoace, s-ar putea să uit de regulă și să-l învăț cum să se poarte.

— De regulă?

— Doamna Auxia, Înalta noastră magiciană, ne-a interzis să ne batem în duel cu voi.

— În duel? (Angelica nu pricepea.) Cum adică, în duel?

— Ei bine, dacă ne este nesocotită onoarea sau dacă ni se aduc insulte, avem posibilitatea să lansăm o provocare. N-avem dreptul la provocări mortale, bineînțeles (în vocea sa se simțea un regret sincer), dar putem face îndeajuns de mult rău pentru ca învinsul nostru să-și amintească de asta *vreme îndelungată*.

Angelica găsi că ideea era fascinantă.

— Nuuu, suflă ea, voi aveți dreptul să vă bateți cu mijloace magice? Dar asta e de necrezut!

— De ce e de necrezut, se miră Damien, voi n-aveți dreptul?

— Nu, deloc, e absolut interzis.

— Dar voi cum faceți dacă vă amenință cineva? Trebuie să vă antrenați și voi în niște circumstanțe reale!

Angelica aruncă o privire în urmă, dar ceilalți erau prea aproape de ea pentru a-i mai putea mărturisi ce-i stătea pe inimă. Așa că își strecură brațul sub cel al lui Damien, încântat de gest, și șopti:

— Cutumele noastre se... deosebesc foarte mult de ale voastre. O să discutăm despre toate astea la Vorbitor, am o mulțime de întrebări să-ți pun despre aceste... dueluri.

Vorbitorul era o sală mare, burdușită cu o mulțime de măsuțe înconjurate de fotolii. Sala era plină... și domnea o liniște deplină.

Uluită, Tara îi putea vedea pe oameni vorbind și gesticulând, dar nu-i putea auzi!

— Țsta e un Vorbitor, declară Damien, foarte încântat de uimirea Tarei. Veniți, o să vă arăt care-i procedura.

Spre marea nemulțumire a Angelicăi, acesta o ajută pe Tara să se așeze, mormăi ceva când Cal se așeză pe scaunul de lângă ea, apoi se așeză la rândul lui, urmat de Moineau, Carole și Sil, un alt băiat de la palatul imperial.

Apoi exclamă:

— Iată-ne instalați!

Și un fel de sferă de liniște se creă, izolându-i cu totul de celelalte grupuri.

— Așa, continuă el cu un zâmbet radios. Acum, dați-mi voie să vă arăt ce se întâmplă când nu suntem de aceeași părere cu privire la ceva. Ia să vedem.

Se gândi o clipă, apoi întrebă.

— Știu! Cunoașteți povestea orașului Lancovit? Sau, mai precis, istoria regelui Tarien la Bête și a reginei Belle? Se petrecea acum vreo trei sute de ani din AltăLume.

Tara ciuli urechile. Frumoasa și Bestia. Ca pe tapiseria din sala Tronului?

— Ei au avut o fată și un băiat, știți cum se numea fata? continuă Damien pe un ton care lăsa să se presupună că ei nu erau în stare să răspundă la o întrebare atât de simplă.

— Isabelle!

Răspunsul lui Moineau țâșnise ca o rachetă, surprinzându-l pe Damien.

— Bine, încuviință el, să presupunem acum că eu n-aș fi de acord. Și că susțin că numele fetei era... să zicem, Katiane.

Pe un ton ridicat, articulă:

— Voce?

Ieșită de nicăieri, o Voce distinctă răspunse:

— Da, Prim-Sorțitor Damien?

— Cum se numea fiica Majestaților Lor Tarien și Belle, din Travia, capitala Lancovit-ului în secolul al XXX-lea, dacă nu te superi?

— Isabelle, Prim-sorțitor Damien.

— Mersi.

Se întoarse spre ei.

— Poftim! Putem sta de vorbă fără a-i deranja pe ceilalți și, mai ales, dacă avem o îndoială, putem face apel la Voce, care ne va departaja. Putem vedea totodată filme sau putem asculta muzică, putem citi sau chiar cânta, sau chiar lucra, desigur.

Ochii Tarei începură să sclipească. Chiar de asta avea nevoie! Vocea ar putea ști unde se află fortăreața cenușie.

— Bravo, aplaudă Angelica, Vorbitorul vostru e extrem de sofisticat. Noi n-avem Voce acasă și ecranele noastre de liniște sunt mult mai puțin perfecționate. Ce lux! Ar trebui să le cer părinților mei să mă trimită să lucrez pe lângă unul dintre magii voștri. Nu înțeleg deloc de ce m-au trimis la palatul din Travia!

— Poate pentru că nimeni altcineva n-o voia, îi șopti Cal, perfid, la ureche, Tarei.

Robin prinse ocazia din zbor.

— Apropo de Travia, s-au petrecut o mulțime de lucruri ciudate în ultima vreme. Întâi a dispărut un Prim-sorțitor, apoi alți patru anul trecut. La voi, nu s-a întâmplat nimic?

Damien și Sil, celălalt băiat, mai degrabă corpulent, care-și adusese cu el și o parte din ciocolate, ca și cum s-ar fi temut să nu rămână fără ele, schimbă o privire între ei.

Apoi Sil le mărturisi.

— Noi nu știm nimic, dar se pare că au avut loc mai multe dispariții anul trecut. Părinții mei nu voiau ca eu să vin la palat, dar împăratul a pus să se voteze o lege prin care tinerii sorțitori trebuie să lucreze obligatoriu sub îndrumarea unui Înalt mag sau a unui sorțitor mai experimentat, și nu acasă la ei. Chipurile pentru a se evita unele accidente de magie.

— Și știți cumva și cine anume a dispărut? făcu Robin pe un ton nepăsător.

Sil se gândi puțin, îi aruncă o privire șireată lui Damien, apoi spuse:

— Anul ăsta n-a dispărut nimeni, cel puțin, deocamdată. Nu se știe cine erau cei ce au dispărut acum un an. Dar... sursele mele m-au informat... că părinții lor ar fi primit un mesaj.

Toți așteptau nerăbdători să continue.

— De unde știi tu lucrul ăsta? făcu Damien surprins; mie nu mi-ai spus nimic.

— N-am spus nimic despre asta pentru că nimeni nu m-a întrebat. Mama face parte dintr-o brigadă care a făcut cercetări pe marginea acestor dispariții și nu știu cum se face că trecând întâmplător (întâmplător, i-auzi, după ce stătuse la pândă ore în șir!) prin dreptul biroului ei de acasă, am auzit discuția pe care a avut-o cu un cristalist (Tara știa că așa-numiții cristaliști

erau jurnaliștii din AltăLume, care trimiteau știrile prin intermediul panourilor sau al globurilor de cristal). Aflase de la unul dintre informatorii săi că părinții victimelor primiseră un mesaj în care li se spunea că nu trebuiau să-și facă griji pentru copiii lor, că aceștia o duceau bine și le vor fi înapoiți mai târziu. Mesajul preciza totodată că aveau să primească vești cu regularitate. Mama mea era atât de furioasă, încât l-a amenințat pe cristalist că o să-l aresteze pentru obstrucționarea anchetei și punerea în pericol a vieții ostaticilor. De fapt, l-a amenințat atât de rău, încât acesta a sfârșit prin a accepta să nu difuzeze informația pe rețea.

Robin se aplecase atât de mult în față, încât era cât pe-acți să cadă peste măsută.

— E o informație capitală, Sil. Mersi pentru încredere.

— O, își dădu drumul Cal, amintindu-și un pic cam târziu că avea o însărcinare, am văzut niște prieteni. Vin imediat.

— Da, și eu, preciză Robin, scuzați-mă un moment.

— Din partea mea, mormăi Damien, care nu gustase deloc insolențele lui Cal, n-are decât să rămână cu ei definitiv. Bun, pentru că acum ne aflăm între oameni civilizați, să discutăm despre activități civilizate. Ai vrea să afli mai multe despre dueluri, Angelica?

Văzând chipul Angelicăi, ai fi zis mai degrabă că avea de gând să-l asasineze. Reuși totuși să se stăpânească, și susură.

— Sunt convinsă că nu e un subiect care le-ar putea interesa pe prietenele noastre. De ce să nu vorbim despre el în doi? Aparte... În particular... *În altă parte.*

Dar Damien era cu totul opac la aluziile subtile.

— Dar e o cutumă excelentă! Sunt foarte mirat că voi n-aveți permisiunea s-o folosiți la Lancovit, e ceva de-a dreptul retrograd!

— Nicidecum! protestă Moineau, care avea oroare de critici. Omois e retrograd. În majoritatea țărilor din AltăLume duelurile au fost interzise încă de acum două sute de ani. Și nu înțeleg cum de mai e îngăduită aici o cutumă atât de barbară.

Damien începea să-i considere pe Prim-sorțitorii din Lancovit destul de plicticoși. Deocamdată, singura care nu-l contrazisese și nici nu-l plictisise era Angelica. Așa că se hotărî pe loc.

— Ei bine, scrâșni el din dinți, ridicându-se crispat, de vreme ce cutumele noastre vi se par barbare, voi sta de vorbă cu singura dintre voi care le aprobă.

Apoi, bătând din călcâie, se înclină din nou în fața Angelicăi și o rugă s-o însoțească undeva în afara cercului. Cei doi se așezară la o altă masă. Carole ezită o clipă, apoi, când Angelica îi făcu semn să li se alăture, se execută fără să crâcnească.

Rămaseră pe loc doar Sil, Tara și Moineau.

Aceasta din urmă se ridică și ea pentru a se duce să se învârtască prin preajma Înălților magi care stăteau de vorbă cu omologii lor. Tara se hotărî să reia întrebările pe care i le pusese lui Sil, dar nu află nimic în plus, cu excepția faptului că acestuia nu-i plăcea să împartă cu nimeni ciocolatele sale și că era deosebit de șiret.

Imediat după plecarea lui, Tara întrebă:

— Voce? Ai cunoștință de un loc numit „fortăreața cenușie”?

Așteptă, cu inima bătându-i cu putere. După mai multe minute de tăcere, care i se părură nesfârșite, Vocea îi răspunse:

— Fortăreața cenușie. Nume dat cartierului general al Sangravilor, în anul 3457 al AlteiLumi, de la numele generalului Sangrave, creatorul mișcării. Generalul propovăduia sclavia celor care sunt Nonso, în profitul sorșitorilor, și exploatarea Pământului. La moartea sa, clanul Sangravilor a fost dizolvat de către Elfii-Vânători.

Tara respiră adânc. Prin urmare, fortăreața cenușie exista cu adevărat!

— Legătura dintre Magister și fortăreața cenușie, și localizare.

— Magister, Stăpânul Sangravilor, a refăcut secta în urmă cu vreo zece ani, rămânând în clandestinitate, cu fața acoperită de o mască, cu trupul învelit într-o capă de culoare gri. Fortăreața cenușie, aflată în munții din Hymlia, a fost complet distrusă. Nicio legătură între fortăreața cenușie și Magister. Sfârșitul raportului.

Speranța se stinse în sufletul Tarei. Pesemne că Magister reconstruise fortăreața cenușie într-un alt loc din AltăLume. Strânse din pumni. Nu. N-avea de gând să renunțe. O să găsească ea o soluție.

Când se întoarseră cu toții în camera Tarei pentru noapte, chiar înainte de stingere, se hotărâră să țină un conciliu de război.

Tara și Moineau se abținură să facă comentarii pe seama pijamalei în culori de camuflaj a lui Cal... deși nu le fu deloc ușor.

Robin, cu ochii strălucitori, părea foarte mulțumit de rezultatele obținute.

— Oamenii nu știu mare lucru, spuse el cu regret, dar am putut releva niște coincidențe tulburătoare între răpirile de la ei și cele de la noi.

— Adică? întrebă Cal, ridicând din sprâncene, care se întreba de ce fetele păreau așa de... crispatе.

— Ei bine, mi se pare că am înțeles că toți Prim-sortitorii care au fost răpiți erau fie foarte înzestrați, fie înzestrați cu un har extrem de puternic. Și mai ales, cu toții erau *copiii unor Înalți magi din Marele Sfat*.

— Da, confirmă Tara, tot asta a susținut și Sil după plecarea voastră. A spus chiar că el își dădea toată silința să nu fie prea bun, căci nu voia să riște să fie răpit, apoi a dat înapoi, spunând că părinții săi nu erau destul de *importanți* pentru ca el să fie răpit.

— La fel ca la noi, continuă Cal. Schema e aceeași. Prim-sortitori străluciți sau puternici, cu toții erau copiii unor Înalți magi... cu excepția acelei pitice. Ce se poate deduce de aici?

— Că pe tine n-o să te răpească niciodată? întrebă cu maliție Moineau.

— E o răutate din partea ta! răspunse Cal. Nu... serios!

Tara își luă în primire șuvița ei albă și începu s-o morfolească, în ciuda iritării lui Galant, care avea oroare de acest nărav. Fata mângâie pegasul, apoi exclamă, făcându-i să tresară:

— Ei drăcia-dracului!

— Ce este? strigară cei trei speriați de acea ieșire.

— Nu înțeleg! Când Magister, Stăpânul Sangravilor, a încercat să mă răpească (Robin tresări, partea asta din povestire o ratase), a spus că voia să-mi încredințeze Puterea. Care

Putere? Și de ce mie? Ce legătură există între Fabrice, Înalții magi, Prim-sorțitorii răpiți, planurile Stăpânului Sangravilor și mine? Asta... mă calcă pe nervi.

— Eu cred că ne mai lipsește un element pentru a înțelege, reflectă Moineau. Am stat în preajma magilor, așa cum am vorbit, și am aflat că nu au niciun indiciu. Par foarte neliniștiți din cauza disparițiilor... dar și de prezentarea de mâine în fața împărătesei. Ei nu înțeleg de ce Majestatea Sa imperială vrea să asiste la această demonstrație a Prim-sorțitorilor.

— Eu, zise Robin în timp ce se uita la Tara pe care o găsea foarte drăguță, îmi fac griji mai ales pentru tine. Sper că magii știu ce fac. Lecuirea cuiva de un dar demonic nu e așa simplu precum pare.

Tara îl gratulă cu un zâmbet strălucitor.

— Eu am încredere în Maestrul Chem, zise ea calm. Nu sunt îngrijorată deloc.

Ceea ce era evident o minciună sfruntată. Nu reuși să adoarmă decât foarte târziu în miez de noapte, iar pe la vreo patru dimineața se văzu nevoită să recunoască adevărul.

Nu era convinsă că voia să fie lecuită!

Gândul acesta o îngrozi.

~ CAPITOLUL VIII ~

Vortex mortal

Adoua zi, Tara fu nevoită să renunțe la micul dejun. Ca pentru orice operație chirurgicală, era de preferat ca pacienta să nu mănânce nimic înainte. Învingându-și ispita de a fugi, îl urmă pe Effritul venit s-o conducă.

Sala în care intră era în întregime roșie (ceea ce nu o liniști câtuși de puțin: era oare pentru a ascunde sângele care-ar putea să curgă?) și matlasată. Așezați pe niște pernuțe moi, sorțitorii formau un cerc. Erau prezenți acolo în jur de vreo sută de Înalți magi.

Doamna Auxia luă cuvântul.

— Bine ai venit, copila mea; fii atât de bună și așază-te în mijlocul cercului.

Fără să scoată o vorbă, Tara îi dădu ascultare.

— Bine, acum arată-ne așadar cum ți se întâmplă, zise Doamna Auxia pe un ton ușor condescendent. Nu-mi este prea ușor să-mi imaginez cât de importantă e problema ta.

Tara își ridică fața pe care acum se schița un zâmbet crud. Ah, Înaltei magiciene îi venea greu să-și închipuie... Avea să priceapă ea cât de curând.

— Ei bine, zise ea, primirea pe care ne-a făcut-o demonul a fost ca un duș cu apă rece ca gheața, ceea ce ne-a făcut să ne luăm picioarele la spinare, dar el ne-a stupefiat prin aroganța sa, iar noi am rămas împietriți ca niște statui...

Nici nu-și terminase bine fraza, că șuvița ei albă trosni și o trombă de apă rece ca gheața se prăvăli brutal peste sală, înghițindu-i pe Înalții magi din Omois. Aceștia se pomeniră pur și simplu izbiți de perete, pe jumătate amețiți de puterea valului. Iar atunci când acesta se retrase, nu apucară bine să-și tragă răsuflarea că fură atinși de cea de a doua metaforă. Picioarele lor, scăpând oricărui control, fură cuprinse de agitație și sala fu năpădită de magii care țipau și fugeau ca nebunii în toate direcțiile. În fine, cea de a treia metaforă îi făcu să încremenească exact în poziția în care se găseau. Unii pe punctul de a ridica piciorul, alții de a sări.

Din fericire, magia Tarei nu era destul de puternică pentru a-i ține imobilizați foarte mult, așa că se putură elibera de vrajă.

Prevăzători, cei din Lancovit își activaseră scuturile lor magice și pluteau acum într-un fel de sfere transparente pe deasupra colegilor lor încă zăpăciți, uzi și înfrigurați.

Doamna Auxia nu mai era *deloc* condescendentă. Își dădu în lături lungile ei plete negre din care-i cădeau picături de apă în ochi și exclamă:

— Pe strămoșii mei! Dar e ceva teribil!

— Da, afirmă cu tărie bătrânul-mag dragon, care plutea complet uscat și avea un chef nebun să râdă în fața spectacolului

Înaltei magii intrate la apă. E într-adevăr teribil. Credeți că o vom putea lecui pe această nefericită copilă?

Înalta magiciană clătină din cap.

— Desigur, desigur. Lasă-mă doar să mă usuc și-apoi vom începe operația.

Sorțitorii se apucară să dea apa afară, după care se uscară cu ajutorul unor curenți de aer cald. Când terminară, erau ușor zburliți, dar uscați. Acum, Tara se bucura de toată atenția lor. Nu-și închipuiau că vor avea de înfruntat ceva atât de puternic.

Se așezară de jur împrejurul ei și închiseră ochii. Deasupra Tarei apăru atunci un chip formidabil. Spiritul tuturor magilor tocmai se materializase. Iar ei grăiră prin gura sa.

— Pe Extirpus, îți poruncim, părăsește acest corp, din care te gonim. Ieși, demon, din această făptură umană, orice împotrivire de-a ta va fi vană!

Tara se simți năpădită de căldură, pe măsură ce incantațiile sorțitorilor căpătau tot mai multă vigoare. Nu se simțea cu adevărat rău, dar era ceva extrem de neplăcut. Presiunea creștea, creștea, chipul de deasupra ei se chircea de durere și fata văzu deodată cum din trupul ei ieșea ceva.

Un demon mititel se răsuci pentru a ieși din pieptul fetei stupefiate. Acesta începu să se umfle, până când ajunse la fel de mare ca și fața aceea imensă, și-atunci urlă:

— He! Ho! Nu merge chiar așa! N-are rost să mă atacați! Nu ține să faceți totuși din mine un fel de mâncare!

Metafora acționează imediat. Sute de feluri de mâncare se răsturnară de jur împrejurul sorțitorilor. Iahnie de fasole cu afumătură fierbinte, varză acră aburindă, pui bine fripiți cu cartofi prăjiți îi împrășcară pe Înalții magi, care se văzură

nevoiți să sară în lături pentru a evita să nu fie pocniți zdravăn de murături, de cârnați, de fasole albă, de tot felul de trufe, de prăjituri cu cremă, de sosuri englezești, de diverse feluri de înghețată și de tot ceea ce le mai putea cădea în cap.

— *Vade retro*, Demonus! răcni și mai puternic fața aceea imensă care părea cu adevărat furioasă.

— Pfui! șuieră enormul demon, mai sunt și alte mijloace de distracție! Barba!

Imediat, o barbă lungă începuse să crească pe bărbia tuturor Înălților magi. Ceea ce îi cam descumpăni pe unii dintre ei, căci chipul de deasupra Tarei se clătină timp de o clipă.

— Nu vă lăsați distrași! tună Maestrul Chem. Trebuie să continuăm, suntem foarte aproape de reușită!

Chipul se stabilizează și își relua cu tărie incantațiile.

Demonul rânji și dădu marea lui lovitură.

— Uaa, vă purtați cu mine ca niște câini! strigă el cu un zâmbet răutăcios. Și eu care credeam că te poți întovărăși cu porcii, iar voi îmi pregătiți o febră de cal de să-ți vină să urla ca niște dihori. Dar și eu sunt încăpățânat ca un catâr, rău ca o maimuță și țațoș ca un cocoș, așa că n-o să scoateți de la mine decât niște lacrimi de crocodil!

Se produse o succesiune de „trosc-pleosc” și Înălții magi, în ciuda împotrivirii lor continue, se micșorară, se îngustară... și se pomeniră mergând în patru labe. Metafora făcuse din ei niște câini, dar tot cu barbă! Începură să latre furioși la demon, dar deja cea de a doua metaforă îi atinse. Labele li se transformă, se diminuează, perii le devin roz, cozile li se îmbârli-gară și vreo sută de porci se pomeniră grohăind în mijlocul sălii. Tara își mușcă buzele ca să nu râdă. Deodată, porcii

începură să crească, răturile trandafirii li se alungiră, părul li se transformă în coamă și în locul porcilor dinainte începură să necheze niște cai. Fără să strige păzea, caii se micșorară din nou, robele li se umplură de dungi și Tara își astupă repede nasul. Dinaintea ei țopăiau vreo sută de dihori! Hopa! Aceștia se îngroșară, și niște catări se apucară să ragă furioși la demon, care se strâmba de răs. Și locul lor fu luat de către niște maimuțe, care se schimonoseau de furie, apoi de către niște cocoși care băteau din aripi în toate direcțiile și, în sfârșit, de către niște crocodili care plângeau... ca niște copilași!

Când izbutiră cu greu să-și recapete înfățișarea omenească, demonul avea de-a face acum cu vreo sută de magi înfuriați la culme.

— Faceți-mi praf și pulbere acest demon! țipă Doamna Auxia. ACUM.

Chipul de deasupra Tarei se schimonosi și o rază luminoasă țâșni din ochii săi, lovindu-l pe demon, care continua să râdă ca un smintit.

De această dată, mânia Înălților magi se dovedi a fi cea mai tare. Demonul încercă să opună rezistență, deschizându-și gura pentru a-i lovi cu o nouă metaforă, dar chipul nu-i lăsă nicio șansă. Raza spori în intensitate, lovindu-l în cap neconținut. Acesta scoase un urlet, se ghemui, urlă pentru a doua oară încercând să articuleze niște cuvinte, dar era prea târziu. Își pierdu din substanță, apoi explodează într-o puzderie de fâșii vâscoase, care-i stropiră pe magi.

Sentimentul acela de furie și mânie care o măcina pe Tara de la aventura ei în Limburi dispăru în aceeași clipă. Era liberă!

Înalții magi deschiseră din nou ochii și chipul de deasupra lor se estompă.

— Bravo! îi felicită Maestrul Chem, care se uita cu o anume satisfacție la lunga barbă albă ce-i împodobește de acum înaintea fața. Lupta fusese crâncenă, dar era formidabil!

Înalta magiciană Auxia aprecie mult mai puțin faptul că avea bărbia acoperită de păr, așa că făcu să-i dispară imediat barba-i neagră și acele rămășițe vâscoase care i se prelingeau de pe robă.

— Bine, zise ea, după ce își recăpătă o înfățișare mai demnă. Acum, Tara, fii te rog amabilă și pronunță o metaforă. Una inofensivă.

Când Tara deschise gura, îi văzu pe Înalții magi cum se crispează.

— Ei drăcia-dracului, zise ea cu prudență, demonul ăsta chiar a făcut din Domniile Voastre niște capre!

Înalții magi respirară zgomotos, dar nimeni din sală nu se apucă să behăie.

— Bine-bine-bine! făcu jovial magul-dragon, cred c-am reușit. Mica noastră Tara e lecuită!

O rumoare veselă salută declarația sa. Tara se simțea ușurată. Putea deschide gura acum, fără să-i fie teamă că-i va prăji, congela sau preface în altceva pe prietenii ei!

— Prea bine, zise zâmbind Doamna Auxia, acum ne vom putea duce în sala de Antrenament pentru a-i selecționa pe acei Prim-sortitori care vor avea cinstea de a le face o demonstrație Majestaților Lor. Și eu vă propun ca prietena noastră aici de față să participe și ea, acum că e lecuită.

Bătrânul mag-dragon se strâmbă.

— Nu cred că...

Neclintită, Doamna Auxia îl întrerupse:

— Majestățile Lor vor dori *desigur* s-o vadă pe tânăra pe care talentul *nostru* a salvat-o. A fost cât pe-aci să dăm greș, demonul era foarte puternic. Ne-am pus cu toții viețile în pericol. Sper că nu doriți să le provocați o nemulțumire, după tot ceea ce Imperiul a făcut pentru voi... nu-i așa?

Învins, Maestrul Chem se înclină.

— Nu, desigur, Doamnă, mica noastră Tăra va fi bucuroasă să participe la acest concurs.

— Prea bine, zâmbi Doamna Auxia, atunci îi voi trimite pe Effriți să-i caute pe copii și noi ne vom reîntâlni în sală peste cinci minute.

Magul se înclină din nou.

— Cum doriți, Doamnă.

Tăra se pregătea să intervină, dar el îi făcu semn să tacă. Când trecu pe lângă ea, nu avu timp decât să-i spună că nu trebuie să se teamă și că putea folosi magia fără ca bunica ei să se resimtă în vreun fel. Fata își relua mersul, urmându-i pe Înalții magi în sala de Antrenament, asemănătoare celei din Travia, dar care întrecea, desigur, *orice măsură*.

Moineau era nervoasă când se reîntâlniră. Ca și Sheeba, de altfel, ceea ce o miră pe Tăra, pantera fiind mai degrabă placidă de obicei. Delicata fată brunetă, știind că Tăra nu mâncase nimic, îi adusese o sticlă de Tzinpaf, trei pâinișoare cu lapte și un baton de ciocolată, pe care aceasta le dădu gata în câteva minute, în timp ce-i povestea tot ce se petrecuse. Moineau îi adusese și o Kidikoi, care o avertiza: „Ai grijă, capcana se va

închide, și ca pe un șoarece în ea te va prinde"... Super, îi plăceau la nebunie *surprizele* din această lume.

În ceea ce-l privește pe Galant, el își tot întindea aripile, de parcă tocmai se pregătea de zbor, iar Tara fu cu atât mai mult remarcată cu cât cei de aici nu mai văzuseră niciodată până atunci un pegas pe post de Familiar.

— Ei drăcia-dracului! Ce-ar fi să te potolești! Ce te-a apucat?

Tensiunea era aproape palpabilă și Galant făcu un adevărat efort de voință pentru a se potoli.

Înalții magi se instalară în sfârșit pe gradene și selecția începu.

Patru Prim-sorțitori se plasară unii lângă alții, în fața Înalților magi, ale căror porunci țâșniră.

— Flori!

Prim-sorțitorii pronunțară formulele magice, gesticulară și... florile își făcură apariția. O sumedenie de flori. Albastre, roșii, violete, galbene, unele dintre ele având toate culorile la un loc; altele, cu niște guri mari pline de spini ascuțiți, se mișcau și săreau încercând... să-i muște pe Înalții magi.

— Animale!

Noi formule magice, noi gesturi, și-n fața spectatorilor își făcură apariția un curcan uriaș, cu totul auriu, și care țipa („Oh, un Spachoun!” glumi Cal), o broască alb cu albastru, un foarte mic animal cu blană roz, la care era cu neputință să descoperi unde avea capul și unde coada („Chestia asta, șușoti Moineau, e un Krakdent, e ceva foarte rar.”) și un cerb cu șase picioare și fără coarne.

Unul dintre Prim-sorțitori avea desigur gust pentru rafina-
mente, căci culoarea Spachounului său era asortată cu muntele
de flori pe care tocmai îl zămislise.

— Arbori!

Niște arbori se înălțară pe dată de nicăieri și crescură până în tavan... Tăra înțelese atunci de ce sala era atât de înaltă.

Spachounul care se învățea în jurul Krakdentului, micul animal cu blană roz, avu foarte neplăcuta surpriză de a vedea cum jucăria aceea de pluș își dublează deodată volumul, deschide o gură de căpcăun și îl înghite de viu. Se auzi chiar și un „gârâit” de satisfacție și câteva pene aurii plutiră ușor, în timp ce o enormă limbă albastră ieșea din plușul cel roz și își lingea buzele de plăcere. Krakdentul își vârî la loc limba în gură, apoi începu să se apropie viclean de cerbul cu șase picioare. Înalții magi le făcură semn Prim-sorțitorilor care creaseră broasca și cerbul că erau eliminați din competiție... și cerbul scapă la mustată de o soartă tragică, atunci când creatorul său îl făcu să dispară de sub nasul plușului acela roz care încremeni uluit. Rămaseră în concurs cei doi care făcuseră să apară uriașul Spachoun și Krakdentul roz.

Magii se uitară la ei, apoi le porunciră:

— Poartă!

Unul dintre Prim-sorțitori se blocă, părând cu totul îngrozit, în timp ce celălalt își mișca degetele de parcă desena o poartă în spațiu, încercând să capteze lumina.

Acesta rosti incantația:

— Pe Transferus, deschide-te Poartă și altundeva pe mine mă poartă!

O scânteie palidă luci în vârful arătătorului său... apoi se stinse jalnic.

Înalții magi clătinară din cap, îi eliminară pe cei doi, făcând să dispară și toate cele zămislite de ei, în momentul în care

plușul acela roz ataca o floare agresivă căreia îi mesteca petalele. Următorii patru Prim-sorșitori făcură un pas înainte.

Iar flori, iar animale, iar arbori. Animalele care apărură erau extrem de variate... un elan cu două capete, câte unul la fiecare extremitate; o vulpe care nu fugea, ci sărea ca un cangur; un iepure uriaș, deloc atras de morcovi, care i-ar fi înspăimântat pe toți lupii de pe Pământ; o serie întreagă de feline, jumătate insecte, jumătate mamifere, înzestrate cu nenumărate labe, antene și mandibule, față de care tigrii de pe Terra ar fi trecut drept niște pisoai inofensivi, și câțiva pegași ale căror culori îl făcură pe Galant să necheze (verzi cu dungi oranj, foarte, foarte discret, sau chiar argintii cu pete roșii... sau albastre).

De fiecare dată când se ajungea la testul Porții, situația se complica. Unuia dintre Prim-sorșitori îi fu atât de frică, încât puțin lipsi să nu vomite pe Înălții magi, ieșind în fuga mare afară.

În cele din urmă, doar doi dintre Prim-sorșitorii omoisieni reușiră să formeze fiecare câte un fel de poartă. Înalta magiciană Doamna Auxia, cu o oarecare acreală în glas, făcu observația că ea n-ar risca să le folosească, nici chiar dacă viața ei ar depinde de asta.

Avură loc și teste de iuțeală și inventivitate artistică: apariții de mingi, de obiecte, decorarea sălii în mai multe culori.

Prim-sorșitorii din Lancovit se descurcă destul de bine. Deria, Doamna Boudiou, Maestrul Dragosh, Maestrul Chem, Doamna Sirella vârată în sfera ei, Den'maril și ceilalți îi încurajau.

Când veni la rând Angelica, Tara se gândi că aceasta va face tot ce-i stă în putință pentru a fi prezentată împărătesei, dar constată că, în mod curios, aceasta părea să-și fi încheiat prestația.

Fu eliminată, dar un mic zâmbet de superioritate se menținu totuși pe buzele ei.

Cal fu și el eliminat (găsise că e tare nostim să-i stropească pe Înalții magi cu frișcă, atunci când aceștia îi spusese „Prăjituri”, numai că ei nu apreciaseră deloc demonstrația).

Damien, care întârziase, intră în cursă împreună cu ultimii sorțitori din Lancovit: Moineau, Robin și Tăra.

Aprecierile judecătorilor nu erau întotdeauna explicabile. Îi eliminaseră pe unii dintre Prim-sorțitorii care realizaseră niște lucruri grozave și-i favorizaseră pe alții care se dovediseră mult mai puțin talentați.

Damien era sumbru și concentrat. Când se auzi porunca „Mingi”, el reacționează ca un trăgător de elită. Măna sa țâșni cu viteza fulgerului, murmură câteva cuvinte și șase mingi multicolore se iviră pe loc. Uau... Tăra era atât de uimită, încât fu cât pe-aci să uite de propria-i demonstrație. Închise ochii, se concentrează, și un balet multicolor de mingi se porni să danseze prin fața ei, în aer.

Când Tăra deschise din nou ochii, constată că Damien se uita chiondorâș la mulțimea de mingi pe care talentul ei le născocise, în timp ce Moineau își ascundea cu greu veselia.

Mingile săreau și făceau salturi în jurul ei cu sutele. Toți cei de față (îndeosebi Înalții magi și Prim-sorțitorii din Omois) o priveau cu o asemenea uimire, încât ea își pierdu concentrarea. Mingile scăpară de sub control, căzând jos. Ei drăcia-dracului! Ea își închipuise trei mingi, nu trei sute! Acum că harul ei demonic pierise, trebuia să învețe din nou cum să-și țină sub control puterile magice.

Doamna Auxia își dresă glasul și spuse:

— Trebuie să recunosc că e interesant. E clar că micuța are un potențial excelent. E rândul Familiarilor voștri, acum!

Fiecare făcu să apară un cerc în care Familiarii săriră, dansară sau zburară cu plăcere (Familiarul lui Damien era un mic șoim vindereu). Galant socoti ca fiind ceva foarte mediocru săritura prin cercul de foc, când, trecând prea aproape, își pârliră ușor o pană.

Tara, care nu intenționa deloc să facă magie în fața împărătesei, își dădu silința să se miște mult mai încet decât Damien, Moineau sau Robin. Având în vedere lipsa de control asupra păcătosului ei har, nu trebuia sub niciun chip să fie aleasă.

Dar nu-i folosi la nimic.

Când Doamna Auxia citi lista celor aleși, și când își auzi strigat numele alături de cel al lui Moineau, Tara scoase un geamăt.

Moineau nu era nici ea mai încântată. Îi părea bine că-i fusese recunoscut talentul (era o sorțitoare excelentă... și-i plăcea foarte mult magia), dar, din pricina secretului ei, o neli-niștea gândul că va trebui să se prezinte în fața întregii Curți imperiale din Omois. Și dacă avea s-o recunoască cineva?

În ceea ce-l privește pe Cal, acesta făcea haz de-a dreptul. Și se veselea văzând fețele întristate ale celor două prietene ale sale.

Prim-sorțitorii selectați fură rugați să se odihnească și să-și schimbe veșmintele.

Odată ajunși în camerele lor, constatară că Înălții magi îi înzestraseră cu noi robe de ceremonie, a căror stofă, magnifică, putea fi împodobită după bunul lor plac. Tara făcu un duș scurt, se pieptănă cu grijă, apoi își puse roba. Îi accentuă puțin strălucirea cu niște motive argintii reprezentând pegași și cai

care păreau aproape vii. Își scoase în evidență motivul încrustat pe gâtul ei și acesta scânteie.

Când o văzu, Moineau nu-și putu stăpâni o exclamație.

— Tara, arăți trăsnet!

— Mersi, și tu arăți grozav!

Moineau își prelucrase și ea roba a cărei strălucire îi puneă atât de bine în valoare tenul ei de brunetă și ochii negri.

Cal și Robin li se alăturară și coborâră împreună în centrul palatului imperial... în sala celor două tronuri.

Desigur, se gândi Tara când descoperiră ceea ce aducea întru totul cu o catedrală grandioasă, aș fi putut să pariez că decorul nu putea fi decât unul... zdrobitor.

Acesta era singurul cuvânt care i se potrivea. Aici, zidurile străluceau și tapiseriile erau însuflețite. Licornii făceau salturi, uriașii smulgeau bucăți de piatră din munte și le înghițeau, spiridușii țopăiau, elfii vânau, sorțitorii rosteau formule magice.

Iar aurul sclișea pretutindeni. Era cam tot atât cât s-ar aduna dacă ai goli dintr-odată Fort Knox și Gorhan¹... și te-ai alege cu o conjunctivită serioasă.

Un majordom a cărui față avea realmente aspectul granitului (gri cu mici petice albe) îi rugă să-l urmeze.

Când toți se strânsesă în jurul lui, le dădu consemnele privitoare la eticheta de la Curte.

— Prim-sorțitorii care nu au fost aleși pentru demonstrație vor trebui să se așeze în laturile celor două tronuri. Cei aleși vor rămâne aici, la intrarea în sală, și când își vor auzi numele, vor trebui să facă cincisprezece pași, să se încline, să facă din

¹ La Fort Knox se păstrează rezerva de aur americană și la Gorhan cea rusă (n.a.).

nou cincisprezece pași, apoi să se încline doi câte doi. Majestățile Lor imperiale vă vor face poate cinstea de a vă adresa întrebări. Răspundeți prin „Da, Majestatea Voastră imperială” sau prin „Nu, Majestatea Voastră imperială”. Apoi, la porunca lor, vă veți executa demonstrația. Odată aceasta terminată, vă veți înclina din nou, apoi, fără să vă întoarceți cu spatele la Majestățile Lor imperiale, vă veți așeza într-o parte împreună cu ceilalți Prim-sorțitori. E totul limpede?

Foarte impresionați, toți aprobă dând din cap. Mulțumit, majordomul îi conduse până în pragul sălii, făcându-le o ultimă recomandare:

— Nu uitați, niciun zgomot în timpul demonstrațiilor! S-ar putea produce un dezastru în cazul în care concentrarea vreunuia dintre voi ar fi perturbată. O operație de magie care scapă de sub controlul celui care o invocă poate avea urmări periculoase, iar gărzile Majestăților Lor imperiale sunt antrenate să reacționeze în câteva fracțiuni de secundă. Ne-ar plăcea să evităm orice accident regretabil. *Pentru voi.*

Skyler și Cal înghițiră în sec văzând aerul amenințător al gărzilor, înarmate cu săbii, cuțite și cu tot felul de lucruri ascuțite și tăioase... și își jurară nici să nu clipească.

O mulțime de curteni, care flecăreau și trăncăneau, umplea pe trei sferturi sala, de dimensiuni gigantice totuși.

Prim-sorțitorii se repartizară de-o parte și de alta a tronului, față în față, și Cal trase cu coada ochiului spre Moineau și Tara care se *înverzeau* la față dintr-o clipă într-alta.

Apoi un asurzitor sunet de trompete îi anunță pe împărăteasa din Omois și pe împărat, și toată sala se înclină ca un singur om.

Din locul în care se aflau, Tara și Moineau nu puteau zări decât două păpuși îndepărtate care se așezau pe tronurile lor impunătoare.

Înalții magi, aranjați în semicerc, își rostiră incantațiile și începură să plutească, așezați ca niște cioplitori de piatră, în văzduh.

Doi Prim-sorțitori din Omois se auziră strigați și prezentarea începu.

Pentru a-și dovedi talentul în fața întregii Curți imperiale, Prim-sorțitorii dădură dovadă de... *spirit creator*. Bijuterii în formă de fluturi se materializară și își luară zborul prin sală, așezându-se pe capul curtenilor amuzați. Ouă scânteietoare se desfăcură dând la iveală alte ouă, care se desfăcură dezvăluind ale ouă mai mici... și tot așa până când ajunseră niște minuscule păsări din pietre prețioase, care începură să cânte chiar în momentul în care se desfăcea și ultima cochilie. Niște salamandre scânteietoare își făcură apariția și încercară să prindă fluturii-bijuterii care le scăpară ridicându-se într-un zbor sclipitor.

Un murmur de uimire se auzi din mulțime atunci când unul dintre Prim-sorțitori îi prezentă împăratului un simplu disc de lemn negru. Când acesta din urmă întinse mâna, Prim-sorțitorul îi șopti ceva. Suveranul făcu un gest, și una dintre gărzii luă discul și și-l puse pe piept, la care aderă fără vreun suport vizibil.

Imediat, cu viteza fulgerului, tânărul sorțitor făcu să apară niște stele de oțel ascuțite ca niște brice, pe care le lansă brusc asupra gărzii. Împărăteasa nu-și putu stăpâni un sughiț de uimire, îngrozită, dar în clipa în care metalul tăios era pe punctul de a străpunge soldatul cuirasat, discul cel negru interceptă

cele cinci stele, într-o mișcare atât de iute, încât aproape că se făcu nevăzut. Niciuna dintre stelele de oțel nu putu scăpa vigilentei sale gărzi. Uau! O supervestă antiglonț! Ușoară, compactă, eficientă.

În sfârșit, veni și rândul lor. Urmată de Moineau, Tara înaintă, se înclină, mai făcu câțiva pași, iar se înclină, urmărită de murmurele invidioase ale tinerelor femei care se aplecau pentru a-i vedea minunatul motiv ce-i strălucea în scobitura gâtului. Auzind comentariile, Moineau pricepu că moda, deja lansată la Lancovit, ajunsese acum și la Omois!

Tara se pomeni apoi dinaintea împărătesei.

Când își ridică privirile, avu parcă un șoc. O *cunoștea*! Sau, mai bine zis, după ce o mai privi o dată, chipul ei i se păru ciudat de familiar. Cu toate că n-o întâlnise, desigur, niciodată. Ce senzație... bizară!

Înaltă și subțire, cu ochii de un albastru marin, stătea așezată pe tronul ce reproducea emblema Imperiului, un păun purpuriu cu o sută de ochi de aur, al cărui cioc arogant îi trecea pe deasupra capului. Părea binevoitoare, în ciuda chipului ei impasibil. Trupul îl avea drapat în șapte robe de culori diferite, fiecare mai scurtă decât cea dinainte. Ultima era albă, împodobită cu pietre prețioase, a căror culoare mergea de la alb până la roșul cel mai întunecat, și care alcătuiau o rivieră scânteietoare la cea mai ușoară respirație.

Împărăteasa își schimbase desigur culoarea părului, căci pletele ei înfățișau o subtilă nuanță de cărămiziu-închis, care se asorta de minune cu tronul și roba. Menținute doar de coroana imperială, acestea o învăluiau ca un fel de somptuoasă

capă vie și buclele se inelau până la picioarele ei mici, încălțate cu niște sândăluțe cu fine șiraguri de rubine. Era impresionantă.

Alături de ea, imperatorul, blond, cu pletele mai scurte, împletite într-o coadă groasă care i se odihnea pe umărul drept, o privea cu indiferență, la fel de impasibil și el. Ținuta sa era ceva mai... *militară*, iar pe deasupra robelor sale imperiale, își petrecuse un plastron împodobit din oțel lucrat prin ciocănire. Un simplu cerc de aur îi încingea fruntea și o sabie cu un mâner foarte frumos meșterit era așezată alături de el. Părea periculos. Periculos și competent.

Majordomul declară:

— Invitata Înaltului mag Maestrul Chemnashaovirodain-trachivu și Prim-sorțitoarea Doamnei Kalibris: Tara'tylan-hnem Duncan și Gloria Daavil. Fiți atât de amabile, Domnișoarelor, și dezvăluiți-ne obiectul pe care vi l-ați ales pentru demonstrație.

Tara decise că-i plăcea foarte mult stilul împărătesei... Ce-ar fi dacă ar încerca... pentru incredibilele ei plete, o plasă de păr, din aur, presărată cu flori din safir, ce se asortau cu ochii ei? Nu, ar fi ceva banal, trebuia să facă un lucru mult mai bun. Se uită spre Galant și-i veni o idee.

Strângând din ochi, își închipui un pegas din sticlă și aur, gata să-și ia zborul. Șuvița ei albă trosni și un murmur de uimire străbătu curtea atunci când în fața lor se materializă o splendidă statuie. Tara băgase de seamă că acestor oameni le plăceau foarte mult cheștiile *mari*, numai că ea făcuse una *cam* prea mare. Enormă statuie scânteia, fiecare mușchi, fiecare fir din coamă era gravat în sticlă și metal, iar întregul era de o frumusețe și de o eleganță de ți se tăia răsuflarea.

În ceea ce o privește pe ea, Moineau se hotărâse să-l măgulească pe împărat. Îi zămisli un superb sipet pentru trabucuri frumos meșterit, pe suprafața căruia se înfruntau centauri și licorni, cu pulverizatorul încorporat.

După schița de surâs ivită pe buzele imperiale, se părea că făcuse o alegere nimerită. Desigur, cadoul ei era mai puțin impresionant decât cel al Tarei, dar fata era mulțumită de realizarea ei.

Majordomul le făcu semn să ridice darurile și luă din nou cuvântul.

— Vă mulțumim. Și-acum vă rog să vă prezentați Familiarii.

Galant și Sheeba se apropiară. Majordomul tocmai le porunceă să-i pună la treabă, când împărăteasa interveni.

— O clipă! îl întrerupse ea cu o voce a cărei tonalitate era gravă. Acest Familiar este un pegas! De ce e atât de mic?

Ai, era cu neputință de răspuns printr-un da sau nu. Din priviri, fata îl întrebă pe Maestrul Chem, care încuviință, dând din cap. Bun, putea să se explice.

Prudentă, se înclină înainte de a începe.

— Chiar e un pegas, Imperiala Voastră Majestate. (Drace, trebuia să spună Imperiala Majestate sau Majestatea imperială, nu-și mai amintea bine cum!) L-am miniaturizat ca să mă poată urma și înăuntru.

— A, da! aprobă imperatorul cu vocea lui atât de aparte, dar asta înseamnă că ai un avantaj nemeritat față de prietena ta. N-ai vrea să-l aduci la adevărata lui mărime?

Așa, sigur că da.

— Da, Majestatea Voastră imperială (Măcar unul dintre cele două cuvinte se afla unde trebuie.) „Pe Normalus, revino la mărimea ta, căci numai așa noi doi vom putea zbura”.

Magnificul pegas își redobândi mărimea obișnuită, dominând cu masivitatea lui impunătoare întreaga adunare, care se uita la el cu admirație.

— Mmm, constată imperatorul privindu-l cu de-amănuntul și cu foarte multă atenție, acum înțeleg de ce l-ai micșorat, e într-adevăr mare pentru rasa sa!

— Da, Imperiala Voastră Majestate.

— Prea bine; arată-ne acum ce știi să faci. Dar având în vedere mărimea Familiarului tău, începe-ți doar tu demonstrația, și-o vom vedea după aceea și pe cea a prietenei tale.

— Da, Majestatea Voastră imperială.

Pe Tara o cuprinse panica. Putea crea cu ușurință cercuri de foc pentru un pegas mic. Dar un cerc de foc pentru un pegas imens, asta era o altă mâncare de pește!

Aruncă o privire speriată spre acoperișul foarte inflamabil și regretă din toate puterile ei că omoisienii se dădeau atât de mult în vânt pentru lemn, îndeosebi pentru cel de esență prețioasă și uscat.

Moineau îi împărtășea temerile, căci își văzu prietena crispată și pe sorțitori devenind atenți. *Foarte* atenți.

Trăgând cu putere aer în piept, ea își ridică ochii spre tavan și imediat izbucni un imens cerc de foc. Dintr-un salt, Galant se ridică în aer și cu aripile desfăcute trecu prin el fără să-i atingă marginile.

Era un spectacol plin de măreție și Tara suspina deja ușurată, când o înțepătură puternică pe gât o făcu să-și piardă pe loc concentrarea.

Spre marea ei groază, cercul de foc se năruí, umplând întreaga sală cu formidabila-i flamă și amenințându-l pe pegas,

care o evită la timp. Toți cei prezenți crezură însă că efectul fusese voit, așa că aplaudară.

În ciuda durerii, Tara își recăpătă *la țanc* controlul asupra operației magice și făcu să dispară flăcările, care se apropiaseră primejdios de mult de tavanul din lemn sculptat, în timp ce pegasul cobora spre ea.

Când un pegas era speriat de ceva, toți perii i se zbârleau ca niște țepi. Și Galant aducea cu un bulgăre mare de pene, atunci când, încă străbătut de fiori, se lăsă jos lângă Tara. Ea îl șterse de sudoarea care i se scurgea în ochi. Trecuseră foarte aproape de o catastrofă!

Mulțumiți, împărăteasa și imperatorul îi permisă lui Moineau să le-o prezinte pe Sheeba, apoi amândouă se înclinară. Tara îl micșoră pe Galant și cele două fete lăsară locul liber celor care veneau la rând.

Odată ajunsă lângă Cal și Robin, Tara putu în sfârșit să-și ducă o palmă la gât, de unde o luă plină de sânge. Moineau scoase un țipăt de spaimă.

— Ce-ai pățit?

— Nu știu, răspunse Tara, mă munceam să păstrez blestematul ăla de cerc de foc, când am simțit o înțepătură. Puțin a lipsit să nu-l omor pe Galant și să dau foc palatului!

— Vrei să spui că n-ai făcut-o dinadins? exclamă Cal, holbându-se la ea. Era totuși ceva de mare spectacol!

— N-am făcut-o deloc intenționat, îi răspunse Tara cu amărăciune, care nu se simțea prea bine. Habar n-am ce anume s-a putut întâmpla.

Robin, care-i examina rana, tresări brusc.

— Dar tu ai o înțepătură de tăun!

— O ce?

— O înțepătură de tăun. E o bestiolă care atacă mai ales vitele. E cu neputință să fi intrat chiar singură în palat, fiindcă peste tot sunt puși sorți de respingere.

— Cineva a încercat așadar să te facă să-ți pierzi controlul, afirmă Cal, care se uita cu atenție la toți cei din rândurile publicului. Și cred că știu cine. Așteaptă-mă o secundă.

Iute ca o vulpe, se strecură printre sorțitori și curteni și dispăru.

Robin, care nu suporta s-o vadă pe Tara suferind, își puse o palmă pe locul înțepat, apoi rosti incantația:

— Pe Reparus, durerea să piară, și-această mică rană acum să dispară!

Spre marea ei ușurare, Tara simți cum durerea cedează, până când dispăru cu totul. Îi zâmbi din toată inima lui Robin, care se simți ușor stânjenit.

Cal își făcu din nou apariția, tunând și fulgerând.

— Șmechera asta are grijă să stea cât mai aproape de tronuri. Știe că dacă pun mâna pe ea...

— Despre cine vorbești? îl întreabă Moineau pe care goana lui Cal o nedumerea.

— Despre Angelica! Sunt sigur că ea a mașinat totul. Țsta e și motivul pentru care și-a dat toată silința să *nu* fie selecționată. Ținea ceva în mână când a intrat în sală. Atunci nu i-am dat atenție, dar acum sunt gata să pun rămășag că era un tub lansator. Așteaptă un pic până pun mâna pe ea.

Cu toată animozitatea pe care i-o inspira Angelica, Tara nu voia ca prietenul ei să se ia la harță cu o fată cu două capete mai

înalță decât el și care-i era desigur superioară în materie de magie. Așa că se hotărî (în silă) să-i tempereze elanul.

— Dar n-ai niciun fel de dovadă! Și nu poți să-i acuzi pe oameni fără dovezi, Cal! Nu se poate.

Băiatul strânse din ochii săi cenușii.

— Ai nevoie de o dovadă? Așteaptă un pic, o să-ți aduc una, drept dovadă.

Și fără să mai ia seama la protestele Tarei, dispăru din nou în mulțime.

În timp ce ei stăteau de vorbă, Prim-sorțitorii care evoluau în fața celor doi suverani fură rugați să făurească acele faimoase Porți născocite de dragoni, apoi folosite de sorțitori pentru a se deplasa dintr-un loc într-altul când era vorba de distanțe mari. Pentru traseele scurte, levitația, covoarele, sau chiar sorții transmițători, precum Transmitus, erau suficiente.

Exercițiul era mai mult decât periculos. O Poartă nestăpânită bine putea scăpa de sub controlul creatorului ei, putându-i trimite pe toți... undeva aiurea. Într-un loc de unde nimeni nu i-ar mai fi putut aduce înapoi.

O tăcere încordată domnea în sală.

Cei doi păreau să știe ce au de făcut și pronunțară incantația împreună: „Pe Transferus, deschide-te, Poartă, și altundeva pe mine mă poartă!” În vârfurile degetelor lor se iviră niște forme vag luminiscente care se măriră, devenind Porțile, deschise spre un hău căscat.

Deodată, în mulțime răsună un țipăt, întrerupând brutal intensă concentrare a celor doi sorțitori, și atunci se produse dezastrul.

Ca și Tara, unul dintre sorțitori își pierdu controlul asupra operației sale magice. Poarta pe care tocmai o zămislise scăpă

de sub înrăurirea voinței sale și explodează literalmente, triplându-și mărimea într-o clipă. Șocul dădu naștere unei unde care se transformă foarte repede într-un hău rotitor. Poarta era pe cale să scape oricărui control și amenința să înghită palatul! Deja sfeșnicele, lumânările, lăncile, scaunele, tot ceea ce nu era fixat zdravăn de sol, toate erau aspirate. Oamenii începură să țipe și s-o ia la fugă, în timp ce gărzile îi duceau cu forța pe împărat și pe împărăteasă la adăpost. Maestrul Chem, Doamna Auxia și ceilalți Înalți magi începură să rostească formule magice, dar Poarta refuza cu încăpățănare să le dea ascultare. Energia ei se răspândea, distrugătoare, în lungi raze care semănau nebunia. Un vânt teribil se stârni, prefăcându-se apoi într-o tornadă, al cărei centru era chiar Poarta.

Tara se pomeni trântită la pământ și înainte de a-și da seama ce i se întâmpla, se trezi proiectată în dreptul Prim-sorțitorului care încerca cu disperare să-și stăpânească Poarta. Tara avu deodată o intuiție fulgerătoare. Știa ce anume trebuia să facă băiatul!

— Ascultă-mă! Trebuie să te concentrezi asupra vârtejului! Încearcă să-l micșorezi, și-apoi să-l închizi. Dacă reușești să-l stăpânești, atunci poți controla Poarta. Să încercăm împreună!

Galben la față, băiatul nu se uită la ea, dar se supuse. Își întinse ambele mâini spre vârtejul care continua să se umfle.

Tara făcu și ea la fel și amândoi începură să psalmodieze:

— Pe Miniaturus, golul să se micșoreze și-n fața puterii noastre Poarta să cedeze!

Nu numai că nu se petrecea nimic, dar Tara simțea un fel de... refuz, o putere negativă care le contraria eforturile. Iar această putere venea dinspre tronuri!

Cineva din rândurile magicienilor încerca să-i împiedice să închidă Poarta!

Degetele Maestrului Dragosh lansau fulgere care ținteau vârtejul... pentru a-l închide sau pentru a-l face mai puternic?

Cu groază, Tara văzu un Familiar auriu aspirat de golul care se rotea și țipătul sfâșietor al companionului său îi punctă dispariția. Și văzu înspăimântată că Poarta se apropia, ca o entitate malefică, în ciuda tuturor eforturilor magilor.

Deodată, țipând îngrozitor, băiatul care stătea alături de ea începu să alunece, atras de vârtej. Tara îl apucă de braț, dar acesta se zbătea atât de tare, încât fu nevoită să-i dea drumul. Consternată, nu reuși să-l mai prindă încă o dată, și văzu cu groază cum picioarele lui se mai zbat convulsiv timp de câteva clipe, după care hăul îl înghiți.

Nici ea nu mai era acum decât la câțiva metri de Poartă și simțea cum atracția acesteia se mărește.

Căzu pe burtă și alunecarea ei se accentuă. Încerca disperată să se agațe de ceva, dar păcătoșii ăștia de omoisieni puseseră marmură peste tot.

Înălții magi își sporiră și ei acțiunea și deodată golul se stabilizează, și chiar începu să se micșoreze. Dar prea lent, mult prea lent! Tara avea să fie înghițită la rândul ei!

Pe neașteptate, ceva o înhăță de picioare, oprindu-i brusc alunecarea.

Surprinsă, întoarse capul și puțin lipsi să nu leșine. O Bestie enormă o ținea de picioare! Se pregătea să-i tragă câteva lovituri pentru a se descotorosi de ea, când Bestia chelălăi.

— Stai, sunt eu, Moineau!

Tara crezu că-și pierduse mințile

— Moineau?

— Ei drăcia-dracului, nu-mi mai spune pe nume și închide-mi odată această afurisită de Poartă! Erai cât pe-acți să reușești!

Strângând din dinți, ținută cu putere de Moineau, ea își concentrează întreaga putere asupra hăului și acesta cedă în sfârșit.

Zgomotul lui asurzitor se stinse și Poarta dispăru.

Cal și Robin, urmați de Maestrul Chem, se repeziră spre Moineau și Tara. Aceasta se ridică de jos strâmbându-se. Moineau o ținuse mult prea strâns de glezne, de teamă să n-o scape.

Uitându-se la prietena ei, devenită acum o ciudată combinație de leu, urs și taur de vreo trei metri înălțime, acoperită peste tot de o blană deasă și cu niște gheare și colți la fel de lungi ca niște pumnale, Tara se gândea că pe viitor trebuia să evite s-o contrarieze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în timp ce își freca picioarele. Cum de te-ai prefăcut în chestia asta păroasă și plină de dinți?

— Nu știu! se văită Moineau, trăgând de roba ei de magiciană, care făcea mari eforturi pentru a se adapta noii forme. Nu mai știam ce să fac ca să-ți vin în ajutor. Deodată, s-a produs... ceva. Am început să mă îngroș... și-am devenit destul de puternică pentru a trece de bariera vânturilor învârtite. Te-am văzut când ai început să aluneci, atunci te-am prins, și gata!

Biata de Moineau părea complet îngrozită de ceea ce i se întâmplase, iar Sheeba, cu toți perii zbârliți din cauza transformării prietenei sale, o adulmeca neliniștită și-i arunca niște priviri neîncrezătoare.

Deodată, un cântec neașteptat de goarne îi făcu pe toți să tresară. Și toți, ca unul, curtenii se prosternară, în timp ce Prim-sorțitorii și Înalții magi îi priveau cu multă atenție pe împărăteasă și pe imperator care își reluau locul pe tronuri.

Deși părea netulburată, împărăteasa era furioasă la culme. Gărzile o duseseră la adăpost fără să-i ceară încuviințarea, chiar în momentul în care voia să intre în luptă. Se gândea că șeful gărzilor ei va trebui să facă nu peste multă vreme o cură de sănătate, împrăștiind baligă de pegas printre trandafirii ei.

— E de datoria mea să-ți aduc mulțumiri, Tara Duncan, pentru ceea ce ai făcut adineauri, declară ea. A fost un act de curaj din partea ta. Nu foarte inteligent, dar foarte curajos. Magii ar fi reușit să stăpânească pe dată primejdia, iar dacă gărzile mele (și-i aruncă o privire de gheață căpeteniei lor, care se îngălbeni) nu ar fi crezut că trebuie să mă pună la adăpost, i-aș fi putut ajuta și eu la închiderea acelei Porți. Pesemne că au uitat pentru o clipă că nu sunt doar împărăteasă, ci și *Imperiala sorțitoare!*

Tara încruntă din sprâncene. Numele acesta îi spunea ceva. Unde îl mai auzise oare?

— Ai salvat o mulțime de vieți și ai evitat producerea unor importante pagube palatului nostru. Aș dori să te răsplătesc pentru asta. Cere-mi orice, iar eu ți-l voi oferi.

Tara se înclină.

— Mă simt foarte onorată de această favoare, Imperiala Voastră Majestate, dar deocamdată nu mă pot gândi la ceva anume, și vă mărturisesc că mintea mea e încă vlăguită de lupta împotriva Porții, așa că nu mă pot gândi la nimic. Aș putea să vă împărtășesc cu un alt prilej ce anume îmi doresc?

— Ah! făcu împăratul, care ascultase cu mult interes. O *favoare*. E o idee bună. Imperiul nostru îți rămâne prin urmare dator cu o *favoare*.

Curios, formulată pe acest ton, fraza sa dobânda un aer ușor *amenințător*.

— Mă rog... o *mică* favoare, reluă Tara care nu voia să dea naștere unui incident diplomatic.

— Nu, nu, protestă împărăteasa, dând din mână spre împărat, am zis. Orice îți vei dori, îți voi acorda. Să spunem, ca să fixăm o limită a acestei favori imperiale, că aceasta e valabilă până la majoratul tău (nu degeaba era ea politiciană, dorințele unui adult nu sunt deloc aceleași cu cele ale unui adolescent) și nu-ți poate fi acordată decât ție. Adică, nu e transferabilă. Așa e bine?

Tara, ușor zăpăcită, știa că trebuia să-i răspundă ceva. Și după fața pe care o făcea Maestrul Chem, își dădea seama că obținuse un lucru destul de prețios.

— E foarte bine, Majestatea Voastră imperială, și vă mulțumesc în numele meu și al celor din Lancovit.

— Prea bine. Acum, cineva să le dea de veste și nefericiților părinți ai acelu copil care a căzut victimă propriei sale Porți. În semn de doliu, în această după-amiază nu vom acorda audiențe. Dar, înainte de a ne retrage, am dori să știm, Tara, cine e această Fiară care stă lângă tine. Un alt Familiar?

Moineau se clătina pe picioare, împovărată de enorma ei carcasă, ceea ce producea un efect destul de curios.

— Cred că pot să-ți răspund eu la această întrebare, draga mea, interveni împăratul. Cred că nu mă înșel dacă spun că

aceasta este *urmarea blestemului* aruncat asupra lui Tarien la Bête, anticul rege al Lancovit-ului.

Moineau își lăsa în jos capul ei mare și răspunse în timp ce-și examina, străbătută de un fior de teamă, enormele-i gheare.

— Pre... presupun că așa este. Sunt una dintre urmașele sale.

— Ah! exultă împăratul, mi se părea mie că numele tău nu-mi era necunoscut. Avem cumva cinstea de a o primi la Curtea noastră imperială pe prințesa regală Gloria de Lancovit, zisă... Moineau, nu-i așa?

Sub privirea stupefiată a prietenilor săi, Moineau își lăsa și mai mult capul în jos, cu lacrimi mari curgându-i pe blană, și murmură:

— Da.

— E o plăcere... neașteptată (aveai impresia că acesta torcea, făcându-te să te gândești la un fel de pisică mare, ușor răutăcioasă). Ambasada din Lancovit ar fi trebuit să ne prevină de prezența voastră în modestul nostru palat. V-am fi acordat onorurile convenite rangului vostru.

— N-o mai chinuiți pe biata copilă! interveni Maestrul Chem cu o voce puternică, provocând murmurele scandalizate ale curtenilor. Părinții ei i-au cerut să nu-și dezvăluie titlul. Și-apoi, ea nu e prințesă moștenitoare. Doar o ramură colaterală. N-are rost să facem din asta o întreagă poveste. V-aș ruga deci să ne scuzați, dar trebuie să mă ocup de Prim-sorțitorii mei, căci dimineată aceasta a fost plină de emoții. Condoleanțele noastre nefericiților părinți ai celui dispărut. Vom convoca o adunare extraordinară a Înaltului Sfat cât mai

curând posibil. Vă mulțumesc încă o dată pentru marea voastră bunăvoință, dar cred că acum trebuie să ne întoarcem în Lancovit.

Împăratul îi aruncă o privire sumbră, dar nu-i răspunde.

Înaltul mag îi reamintise astfel cu subtilitate că el nu se simțea obligat să dea socoteală pentru atitudinea sa. Iar dacă prințesa dorea să rămână incognito, asta era treaba ei, nu a lor.

Călăuziți de Maestrul Chem și de Doamna Auxia, Prim-sortitorii se îndreptară spre sala Porților, șușotind cu aprindere.

Deodată, într-un colț al sălii, Cal zări o mogâldeață prăbușită care plângea.

— Maestre Chem! exclamă el.

— Ce mai e? se întoarse bătrânul mag, indispus.

— Deh, nu sunt sigur, ezită Cal, dar mi se pare că Angelica are o problemă.

Magul își ridică ochii spre cer, apoi îi ceru Doamnei Auxia să nu-i aștepte și, întorcându-se (urmat de Tara, Moineau, Cal, Robin și Carole), o apucă pe Angelica de guler și o ridică în picioare.

Cu ochii înroșiți și fața bosumflată, aceasta părea complet năucă. O litanie de cuvinte ieșea din gura ei.

— Kimi, Kimi, of, Kimi, unde ești?

Magul ridică din sprâncene.

— Familiarul tău? Întrebă el blând, pe el îl cauți?

Ochii Angelicăi fixară cu greu chipul magului.

— Da, Kimi, unde e? A dispărut din mintea mea, nu-i mai simt prezența!

Magul clătină din cap cu gravitate.

— Mi s-a părut că am văzut un Familiar sorbit de Poartă. Îmi pare rău, micuțo, dar Kimi a ta a fost luată de vârtej. Hai, o să te ducem în cameră.

Deodată, Angelica îl zări pe Cal care se uita la ea cu milă. Cu un mârâit ca de fiară sălbatică, se năpusti asupra lui.

— El, urlă ea lovindu-l cu toată puterea, numai el e de vină! O să te ucid, o să te sfâșii!

Moineau reacționă cu viteza fulgerului. Atunci când Angelica îl burdușea de lovituri pe Cal, prea surprins ca să se mai poată apăra, ea o apucă pe fata cea înaltă cu una din labele ei cu gheare și o ridică la un metru deasupra solului. Deși se zvârcoli în fel și chip, aceasta nu reuși să se elibereze.

Magul, care, vădit lucru, începuse să se cam sature de toată tevatura aceea, strigă cu putere:

— Dar asta ce mai e? Pe Demiderus, de ce naiba l-ai atacat pe Cal?

— Din vina lui, mormăi Angelica. A încercat să se uite sub roba mea. M-am speriat, și-atunci am țipat. Iar strigătul meu i-a făcut pe băieți să-și piardă concentrarea, Poarta a explodat și Kimi...

Și se puse din nou pe bocit.

Toți se întoarseră spre Cal care se făcuse la față ca o pătlăgică. Foarte coaptă.

— Nici pomeneala de-așa ceva! bufni el; nu voiam să mă uit sub roba ei! Voiam doar să dovedesc că ea e cea care a dat drumul tăunului, ca s-o facă pe Tara să-și piardă concentrarea și să declanșeze o catastrofă.

— Un tăun? întrebă magul, complet năuc, cum adică, un tăun?

— Arată-i, Tara! adăugă Cal.

Tara își ridică pletele ei dese pentru a-i arăta magului înțepătură, care începuse să dispară încet-încet.

— Când am invocat cercul de foc și el s-a îngroșat, voi toți ați crezut că am făcut-o dinadins, dar, în realitate, puțin a lipsit să nu-l omor pe Galant și să fac scrum palatul. M-a înțepat un tăun chiar în momentul în care eram în plină demonstrație. Din fericire, am reușit să-mi recapăt controlul asupra operației. Cal s-a gândit că Angelica a fost cea care a pus la cale lovitura și-a vrut să ne aducă dovada.

— N-aveți decât s-o controlați! confirmă Cal, arătând spre Angelica. Atunci când am încercat să mă uit ce are în buzunar, și nu sub roba ei, am simțit ceva ascuțit.

Magul încă nu era hotărât, atunci când Moineau, imobilizând-o pe Angelica, deși aceasta se zbătea în continuare ca o nebună și țipa că nimeni n-o să-i facă ei percheziție corporală, o apucă de robă, o căută prin buzunar și scoase cu vârful ghearei o cușcă mică de sticlă, în care se afla o șosetă ale cărei margini ascuțite formau opritorile ei.

O liniște apăsătoare se lăsă asupra celor prezenți, iar cei care, precum Carole, se pregăteau să-i ia apărarea, o priveau acum cu niște ochi mari, îngroziți.

— Ca să vezi! exclamă Tara. Dar asta-i șoseta pe care am pierdut-o!

— Iar asta e o cutie pentru insecte, constată foarte calm magul. Poți să ne dai vreo explicație, Domnișoară Brandaud?

— Era pentru șopârla mea, Kimi! țipă Angelica, pe care o hrăneam cu insecte. Asta nu constituie o dovadă, poate însemna orice!

Moineau înțelese totul fulgerător.

— Asta era! exclamă ea. Chiar șopârla ei! Trebuie că a închis mai mulți tăuni la un loc cu șoseta Tarei și i-a poruncit lui Kimi să le dea drumul atunci când se va afla în plină demonstrație. Cunoscându-i mirosul, muștele trebuiau în mod automat s-o înțepe pe Tara. Iar Kimi se afla încă în zbor, pândind o nouă ocazie, fiindcă prima înțepătură nu reușise să distrugă concentrarea Tarei! De asta a fost luată pe sus atât de ușor de Vortex, fiindcă nu avea nimic de care să se agațe!

Își întoarse botul spre Angelica, acum galbenă la față.

— Tu singură ți-ai omorât Familiarul! o acuză ea. Tu cu teripurile tale ești răspunzătoare nu numai de moartea lui Kimi, ci și de cea a băiatului!

O clipă, Tara crezu că Angelica avea să nege totul. Dar pierderea Familiarului și groaznica vinovăție care o stăpânea avură câștig de cauză. Prăbușindu-se ca o păpușă între ghearele lui Moineau, se puse din nou pe plâns.

Magul se făcuse la față ca marmura, alb cu verde. Într-o clipă, întrezări toate complicațiile politice pe care le putea antrena incidentul.

— Să plecăm de-aici, mormăi el. Va trebui să discutăm despre toate astea, dar nu aici. Trebuie să vă întoarceți în Lancovit. Faceți-vă bagajele și plecați imediat la Travia. În ceea ce mă privește, eu o să mai rămân aici pentru a rezolva eventualele probleme care ar putea să apară.

Teribil de șocați de cele întâmplate, cei șase se supuseră, fără să bage de seamă o umbră care își pierdea culorile de camuflaj, detașându-se de tapiseria atârnată pe perete, și luând forma

unui omuleț firav îmbrăcat în negru, care-i privea cu un aer gânditor.

Înalta magiciană din Omois, Doamna Auxia, îi aștepta, ușor surprinsă și apoi vădit neliniștită când văzu mina sumbră a magului și felul în care sorțitorii o încadrau pe Angelica, deloc în apele ei.

— Ce s-a întâmplat? exclamă ea. Vă așteptam! O nouă problemă?

Magul se sili să zâmbească, dar rezultatul încercării sale nu fu deloc convingător, căci Doamna Auxia deveni și mai neliniștită.

— Nu, nimic, doar o mică punere la punct, o asigură el. Invitata mea și Prim-sorțitorii noștri au fost șocați de acel regretabil incident. Magii mei și cu mine ne-am gândit că ar fi mai bine să ne întoarcem imediat la Travia. Și...

— Ah! dar e cu neputință! îl întrerupse Înalta magiciană foarte speriată. Am primit chiar acum un apel din partea șefului securității. S-a deschis o anchetă privitoare la împrejurările în care s-a produs accidentul. Iar căpetenia gărzilor ne-a mai informat că a fost descoperit un tăun în palat. Acum se fac analize pentru a afla dacă acesta era sau nu purtător de boli ori de toxine menite să provoace moartea împărătesei sau a împăratului nostru. (Tara își duse instinctiv mâna la gât și se simți rău.) Toate astea sunt cât se poate de contradictorii. Șeful securității a insistat chiar, atunci când ne-a spus că trebuie să închidem toate Porțile și că deocamdată nimeni nu are voie să părăsească Omois-ul.

Ei drăcia-dracului, blestematele astea de servicii secrete se mișcaseră mult prea repede!

— Ah! Dar pe noi nu ne privește paranoia serviciilor secrete din Omois, declară magul cu un aer amenințător. Trebuie cumva să înțeleg de aici că se încearcă reținerea, în pofida voinței lor, a membrilor Înaltului Sfat din Lancovit?

Înalta magiciană își frământă mâinile.

— Dar voi n-aveți niciun amestec în toată povestea asta, nu! Și-apoi tot trebuia să mai stați câteva zile. Așa că nu văd care-i problema!

Magul se pregătea să-i răspundă, când o văzu pe Carole care se repezea spre Damien și ceilalți sorțitori.

Tocmai deschidea gura, când magul spuse tunător.

— Domnișoară Genty!

— Maestre? tresări ea, întorcându-se.

— Poftește imediat în biroul meu! Împreună cu Cal, Tara, Robin Moineau și Angelica! Fuga, marș!

— Ăăă, Maestre Chem? avansă timid Moineau.

— Poftim?

— N-aveți birou, aici.

— Ah! da..., mormăi magul. Doamnă Auxia? Ai putea să ne împrumuți biroul dumatăle, dacă nu ți-e cu supărare. Una dintre Prim-sorțitoarele mele și-a pierdut Familiarul în timpul incidentului, și am avea nevoie de un loc unde să putem sta de vorbă în liniște.

— Bineînțeles! răspunse Doamna Auxia, ușurată că nu trebuia să-l înfrunte pe mag. Vă rog să mă urmați. Doriți cumva să vi-l trimit pentru îngrijiri pe Maestrul nostru medic?

— Nu, nu cred că e necesar, mormăi Maestrul Chem, încă foarte contrariat. O să mă ocup eu de ea, ca și de Moineau.

— A, da, Moineau, prințesa Gloria, murmură Doamna Auxia, aruncând o privire cu coada ochiului spre enorma Fiară. Credeți că veți reuși să răsturnați blestemul? Biata copilă, trebuie că-i îngrozită!

Deocamdată, biata copilă se distra de minune. Îi dăduse drumul Angelicăi, dar își dezvelea bogata ei dentiție, ceea ce îi provoca fetei o adevărată criză de isterie.

Pentru timida Moineau, acest sentiment de putere era mai degrabă ceva nemaipomenit, decât un lucru înspăimântător. Ea, o fată atât de scundă și de firavă, se descoperea într-un corp musculos și atât de... puternic! Îi domina prin statura ei pe toți ceilalți, și-i vedea cum dau înapoi de teamă din fața colților ei... Era ceva... îmbătător.

Înalta magiciană, Doamna Auxia, îi însoți până la biroul ei, apoi se retrase discretă, închizând încet ușa în urma ei.

Înaltul mag așteptă câteva clipe, făcându-le semn copiilor să tacă. Apoi, sub privirile lor uimite, rosti o incantație. Peretele deveni transparent. Pe culoar nu se vedea nimeni.

— Bine, mormăi el, în timp ce-i reda peretelui opacitatea și se așeza în spatele marelui birou. Acum suntem singuri. Să punem la punct cazul lui Moineau. Prințesă, concentrează-te asupra transformării corpului tău. Gândește-te că el redevine normal, că nu mai ești Fiara, ci Moineau. Trebuie să simți cum ți se schimbă mușchii, cum ghearele ți se scurtează, cum greutatea ți se micșorează. Schimbarea e de natură magică, dar ea depinde de voința ta.

Moineau nu ținea în mod deosebit să se schimbe, dar bătrânul mag insistă. Atunci, se destinse, lăsându-se în fotoliul care trosnea într-un mod îngrijorător sub greutatea ei, și își

închipui cum arăta fostul ei corp. Foarte repede, perii din blană i se resorbiră, colții se prefăcură în dinți, coarnele dispărură, mușchii enormi se topiră și Moineau își relua înfățișarea. Putu fi auzit până și pârâitul robei sale, care se silea să se potrivească după talia ei normală.

— Grozav! Acum să continuăm, relua magul, întorcându-se spre Angelica. Domnișoară Brandaud! (Tonul său era foarte sec.) Purtarea ta a fost incalificabilă. Nu numai că ai pus în pericol viața tuturor camarazilor tăi, din spirit de răzbunare, dar ai mai provocat și moartea unui copil. Ce ai de spus în privința asta?

— Numai Tara e de vină! se repezi Angelica, aruncându-i o privire înveninată lui Moineau, care n-o mai putea ține acum suspendată deasupra solului. Dacă ea și-ar fi pierdut controlul asupra puterii sale magice, voi ați fi stins focul și ea ar fi fost pur și simplu trimisă acasă, și-atât. Nu mi-am dorit nicio clipă altceva. Ea e periculoasă, ea nu știe cum să-și stăpânească puterea magică, și până la urmă ne va ucide pe toți. Oare nimeni din palatul ăsta, în afară de mine, nu-și dă seama de asta?

Magul se uita la ea ca și cum ar fi fost o insectă dăunătoare pe care ar fi descoperit-o ascunsă sub ceașca sa.

— Da, punctă el cu blândețe, mulți oameni, în loc să-și asume slăbiciunile, preferă să dea vina pe alții. Țsta-i motivul pentru care sunt bătuți copiii sau femeile, din frustrare, din furie, din mânie și mai ales... din slăbiciune. Dar, Domnișoară Brandaud, faptul că Domnișoara Duncan e mai puternică decât tine, și încă de departe, nu e desigur un motiv ca să te răzbuni pe ea!

— Atunci, lăsați-mă să plec! îl sfidă Angelica. Lăsați-mă să mă duc într-un loc unde să nu fiu obligată să suport prezența unei nebune periculoase.

— O, nici vorbă de asta! răspunse magul. Tocmai ăsta-i lucrul pe care *nu-l* voi face. (Cal, care începea să zâmbească, se posomorî.) Pedepsa ta va fi să rămâi la Travia și să lucrezi pe lângă Maestrul Dragosh până când el se va declara mulțumit de tine. Și nici *măcar* să-ți închipui că vei mai avea vreo vacanță.

— Ce? exclamă Angelica. Nici vorbă de-așa ceva, o să-l chem pe tata și-o să-i spun ce vreți să-mi faceți! El o să vă împiedice, va face să fiți destituit!

— Mi-ar face plăcere să-i spun care au fost motivele pentru care te-am pedepsit, Domnișoară Brandaud. Ai pus în pericol Curtea imperială din Omois. Ce crezi că va spune atunci când va afla acest... *mic* amănunt?

Angelica își mușcă buzele atât de tare, încât îi dădu puțin sângele.

Știa ce va spune tatăl ei. Că ar fi trebuit să-și aleagă un alt moment, și mai ales, mai ales că nu trebuia să se lase *prinsă*!

Și cu acei blestemați sorți de adevăr pe care nu se pricepea să-i combată, era imposibil să ascunzi ceva!

Trupul ei crispat se destinse și ea își lăsă umerii în jos, învinsă.

— Bine, reluă magul, mulțumit de căința ei. Voi arunca acum un sorț pentru toți șase și...

— Nu! Țipătul Tarei îl făcu pe mag să se oprească. Fără sorți!

Surprins, acesta clipi, apoi își reaminti de mânia Tarei împotriva bunicii sale atunci când ea o vrăjise. Zâmbi cât mai frumos.

— Nu te neliniști, Tara, n-o să fac trafic cu memoria ta. Voi arunca asupra voastră doar un sorț ușor, care vă va împiedica să vorbiți despre acest regretabil incident în prezența unei terțe persoane. Între voi, veți putea discuta despre cele făcute de Angelica, dar dacă cineva vă ascultă, mulțumită magiei sau pentru simplul fapt că e prezent, sorțul îl va detecta și, prin urmare, vă va împiedica să vorbiți despre incident. Așa îți convine?

— Da, răspunse Tara, cu ușurare. Mi se pare important ca noi să nu uităm ceea ce s-a petrecut. Mulțam.

— Cu plăcere!

Psalmodie foarte repede, înainte ca ea să-și schimbe părerea.

— Pe Informatus, împărtășesc secretul acesta cu voi, dar totul trebuie să rămână între noi!

Un nor verzui țâșni din palmele bătrânul mag, se așează deasupra lor și sorțul fu activat.

— Acum, Tara, aș vrea să-mi spui ce s-a întâmplat când ai încercat să închizi golul. Și, pe Demiderus, ce ți-a venit să te repezi dinaintea Porții? Chiar am crezut că cele două bătrâne inimi ale mele vor înceta să mai bată.

— Am... înțeles tot ce trebuia făcut, zâmbi Tara. (Așa, deci? Dragonii aveau două inimi? Ei bine, pesemne că nu puțini cavaleri au avut parte de o surpriză tare neplăcută.) Și apoi am fost proiectată prin mijlocul tornadei până lângă băiatul care rostea incantații. I-am spus atunci ceea ce trebuia să facă și am încercat împreună. Dar un fel de... forță negativă ni s-a opus, și-a fost destul ca Familiarul Angelicăi să fie înghițit odată cu acel băiat... și puțin a lipsit să nu am și eu aceeași soartă.

— Da, confirmă bătrânul dragon, am simțit și eu lucrul ăsta. Eram mai bine de o sută de Înalți magi în sală. Ar fi trebuit să putem controla Poarta imediat. Era ceva deosebit de puternic, ai dreptate.

Cal, care nu se putea dezbăra de antipatia sa față de Vampyr, exclamă:

— Eram sigur de asta! Maestrul Dragosh a trimis tot timpul fulgere! El împiedica, fără îndoială, închiderea Porții, pentru ca Tăra să fie aspirată!

— Prostii! i-o reteză sever bătrânul dragon, știința sa magică e deosebită. Fulgerele sale nu au nimic de-a face cu asta. Tu n-ai remarcat nimic altceva, Tăra?

— Ei bine, încercam să scap cu viață, așa că, în afară de asta, n-am mai văzut nimic.

— Mda, te înțeleg. Chiar și eu am crezut că vortexul acela n-avea să se mai închidă niciodată. Iar voi, copii?

Cal deschise gura, dar o privire severă a magului îl opri pe loc. Bine! Fie! Mesaj recepționat. Nu era cazul să vorbească din nou de Maestrul Dragosh.

Și totuși, era convins că Vampyrul săvârșise ceva împotriva Tarei. Dar ca și pentru Angelica, avea să găsească el și-o *dovadă*.

— Nu suntem deloc mai avansați, suspină magul. Știu că vreți să mă ajutați să-l descopăr pe cel ce ne răpește Prim-sorțitorii, dar nu vreau ca voi să vă amestecați în afacerea asta. Ar putea fi deosebit de periculos. E ceva care îmi scapă în incidentul de astăzi...

Cei șase așteptară un moment, dar magul nu le mai dădu nicio explicație.

După ce Angelica și Carole se întoarseră în camerele lor, Tara le propuse celorlalți să vină în camera sa.

— Moineau, ai fost nemaipomenit de curajoasă! îi mulțumi Tara. Mi-ai salvat viața atunci când m-ai prins așa cum ai făcut-o.

— Știi, glumi Moineau, având în vedere greutatea mea din acel moment, cum ar fi putut să mă sperie pe mine un vârtej urlător!

— Și vouă trebuie să vă mulțumesc, continuă Tara arătând spre Cal și Robin. Și voi ați încercat să-mi veniți în ajutor, cu riscul vieții.

— Ei, știi, nu prea am avut timp de gândire, glumi Cal, altfel am fi luat-o la sănătoasa, și-am mai fugi și acum!

Tara zâmbi, apoi declară gânditoare.

— Magul are dreptate când spune că e ceva care ne scapă. Nici eu nu înțeleg mai mult.

— Ce anume nu înțelegi? o întrebă Moineau.

Tara îi privi pe toți trei cu gravitate și declară:

— Cel care încerca să mă răpească și-a schimbat planul. Acum, vrea să mă *ucidă*.

Magnifica Tîngapour

Cei trei prieteni ai Tarei nu știură ce să mai spună auzindu-i declarația. Își dădeau și ei seama acum că regulile jocului nu mai erau aceleași. Moineau era îngrozită.

— Chiar așa crezi? Poate că nu tu erai cea vizată, ci băiatul acela care a dispărut.

— Habar n-am, răspunse Tara, obosită, dar dacă tu nu te-ai fi transformat, acum aș fi fost moartă. Și nimeni nu știa că tu puteai face o asemenea chestie!

— Nici chiar eu nu știam, mormăi Moineau. Va trebui să am o mică *discuție* cu Maman.

Tara îi zâmbi.

— Bine ai venit la club. Bunica mea cultivă și ea secretul. Și încă-i puțin spus! A făcut din el o artă. Sunt sigură că nu mi-a spus nici un sfert din adevăr.

— Apropo de adevăr, remarcă Cal arătând spre Moineau, grozav te-ai mai ascuns de noi că erai prințesa de Lancovit!

— Nu, răspunse Moineau. Nu *prințesa*. *Una* dintre prințese. Mama mea e sora reginei. Iar noi suntem o ramură colaterală. Tatăl meu e mag-inginer, și s-a specializat în minerale prețioase sau magice. N-am trăit prea mult în Lancovit, mai degrabă în Hymlia, țara piticilor, și în Gandis, patria uriașilor. Părinții mei au considerat doar că era preferabil ca eu să fiu o Prim-sorțitoare la fel ca toate celelalte. De asta nu mi-am menționat titlul. Și habar n-aveam că mă pot preface în altceva. Și pentru mine asta a fost o mare *surpriză*.

— Această *surpriză* mi-a salvat mie viața, replică grav Tara. Și l-a luat desigur pe nepregătite pe Sangravul care încerca să mă facă să dispar.

— Mda, dar până una-alta, mormăi Cal, încă nu știm cine îți vrea răul și mai ales *de ce*.

— E limpede că deranjezi pe cineva! conchise Robin, și încă într-o asemenea măsură încât a încercat să te omoare în fața împărătesei din Omois!

Cei trei prieteni o priveau pe Tara cu respect.

— Ei, ia zi! spuse Cal, făcându-se purtătorul de cuvânt al celorlalți, ce anume ai fi putut să faci ca să-ți atragi o asemenea reacție? Mama îmi spune uneori că o să mă omoare, atât de mult o exasperez, și știu vreo doi-trei magi oricând dispuși să-i dea o mână de ajutor, dar tu, uau! Chiar am impresia că cineva nu te are deloc la inimă!

— Ajunge cu astea! mormăi Moineau, care vedea limpede că Tara se ținea tare, deși mâinile îi tremurau. Nu știm nimic precis. Poate că totul n-a fost decât un accident, poate nu. Propunerea mea e s-o protejăm pe Tara cum știm mai bine.

Nu trebuie s-o lăsăm deloc singură. Iar noaptea, o să dorm în același pat cu ea. E loc destul pentru amândouă.

— Pot și eu să dorm lângă ea noaptea! propuse Cal zâmbind larg... cu puțin înainte de a primi drept în față perna lansată de Robin.

Maiestuosul gong care vestea ora mesei se făcu auzit, așa că măreța bătălie cu perne abia începută se sfârși prematur, iar ei îl urmară pe Effritul purpuriu până la sala de mese unde toți vorbeau despre cele întâmplare.

— În amintirea nefericitului vostru camarad, anunță Doamna Auxia care își schimbase obișnuita ei robă în culori vii cu una atât de neagră încât aveai impresia că absorbea lumina (ceea ce poate chiar făcea, parcă poți să mai știi cu sorțitorii ăștia!), vom păstra un minut de reculegere.

Toți își aplecară capetele și Tăra se gândi că fără ajutorul lui Moineau, acum ar fi fost nevoie să se păstreze *două* minute de reculegere.

Apoi, Înalta magiciană continuă:

— Ca urmare a anchetei aflate în derulare, inițial anulasem vizita prin Tingapour. Dar cum Prim-sorțitorii din Lancovit nu cunosc magnifica noastră capitală, împărăteasa a ținut neapărat ca această vizită să aibă loc. Prin urmare, la orele două, va trebui să vă aflați la intrarea în palat. Covoarele noastre vă vor duce în Tingapour și se vor întoarce după voi la orele cinci.

Un murmur de exaltare salută anunțul făcut.

— Acum putem să începem masa, încheie ea. În ciuda acestor tragice evenimente, vă doresc poftă bună!

Cal observă că locul de lângă Damien nu fusese ocupat. Angelica rămăsese în cameră. Furios încă pe ea, băiatul spera

că nu se va găsi nimeni care să-i spună despre vizită. Da, poate că era meschin, dar așa e la război.

În ceea ce o privește, Moineau arbora un zâmbet plin de încântare.

— Marfă, exclamă ea, Tingapour! Ai să vezi, e chiar super!

Tara, cu sprâncenele arcuite, în timp ce își rodea șuvița, continua să se uite la Maestrul Dragosh, la Doamna Boudiou, la Deria, la Maestrul Patin și la Maestrul Sardoin, dar se mulțumi să dea din cap fără să-i răspundă. Era dispusă să se prefacă într-un liliac dacă toată această vizită prin Tingapour nu era urmarea mașinațiunilor Maestrului Chem... dar în ce scop? Nici Robin nu părea să aprecieze prea mult anunțul făcut, preocuparea care-l stăpânea putându-i-se citi limpede pe chip.

Maestrul Chem le dădu banii lor de buzunar pentru eventualele cumpărături și enunță grav ultimele consemne de securitate.

Să nu-i împingă pe ceilalți oameni. *Mai cu seamă* pe uriași, care sunt deosebit de susceptibili și au supărătorul obicei de a-i azvârli cât-colo pe cei ce-i stânjenesc sau nu le sunt pe plac.

Să nu arunce sorți asupra piticilor, sub pedeapsa de moarte subită, căci piticii au oroare de magie și-i pedepsesc într-un mod deosebit de groaznic pe cei ce-i jignesc... cel mai adesea cu ajutorul unor baroase, al unor foarfeci și al unor focuri teribil de fierbinți.

Să nu pună mâna pe animale, unele dintre ele putând aduce cu niște jucării din pluș inofensive, până în clipa în care deschid o gură... în general plină de colți. Foarte, foarte mulți călători în AltăLume și-au sfârșit zilele în momentul în care spuneau: „O, uite, cât e de drăgă...”

Să nu mănânce nimic din ceea ce nu sunt în stare să identifice, algele vii din Peridor, de pildă, având prostul obicei de a crește în stomacul celor care le consumau... până când ajungeau să le iasă prin creier. Iar dacă piticii puteau consuma larvele de sacat fără nicio primejdie, toți ceilalți riscau să se pomenească cu un roi în burtă. Sacații se transformau într-adevăr în niște insecte zburătoare, roșu cu galben, lungi de-un deget, veninoase și foarte agresive. Cât privește nucile din Taval, acestea îi făceau pe oameni să-și piardă mințile, toxinele pe care le conțineau fiind rezervate în exclusivitate trolilor, care, așa cum fiecare știe, n-au minte (magul zâmbi, pentru a le da de înțeles că glumea, dar Tara se jurase deja că n-o să mănânce și n-o să se atingă de nimic din această lume *nebună*).

Cel mai bine ar fi să stea împreună cu magii, să nu umble deloc singuri. În ciuda interdicțiilor, traficul cu sclavi încă mai exista în unele regiuni, Saltererii având întotdeauna nevoie de mână de lucru pentru minele lor de sare...

Să nu intre în lăcașurile sfinte (unde riscai *prostește* să fii luat drept cel ce trebuia să fie sacrificat în ziua aceea).

Să se încline politicos în fața negustorilor, dacă voiau să cumpere ceva, să se târguiască dacă era cazul, dar întotdeauna cu răbdare și pentru nu mai mult de 30 la sută sub prețul cerut (Cal mormăi că el n-avea nevoie de mai multă mate pentru a ști cum și ce să târguiască). Să-i prevină de îndată pe Înalții magi dacă avea loc cel mai mic incident. Dacă problema se dovedea a fi una mai serioasă, să-i anunțe pe magii-polițiști, ușor de recunoscut după robele lor roșii cu auriu.

Erau gata de plecare când își făcu apariția și Angelica, uitându-se la Maestrul Chem cu un aer provocator. Desigur, acesta

n-o putea trimite înapoi în cameră, căci ceilalți n-ar fi înțeles de ce.

Văzând însă chipurile furioase ale lui Cal, Robin și pe cel al bătrânului mag, fata avu totuși prudența să-și lase capul în jos.

Toți prietenii Angelicăi se strânseseră în jurul ei, căutând s-o consoleze pentru pierderea Familiarului, cu excepția lui Carole, care, de la cele întâmplare, nu mai stătea lipită de ea.

Odată masa terminată, Maestrul Chem dădu semnalul de plecare și ieșiră cu toții din palat.

— Dar palatul se află în oraș? se miră Tara, care contempla parcul foarte îngrijit care se întindea până în dreptul zidurilor, ele însele dând spre o arteră foarte animată.

— Da, confirmă Robin, dar un sort le permite împărătesei și împăratului să nu fie deranjați de zgomot. Așa se face că nu se aude nimic înăuntru. Dar ai să vezi când o să ieșim!

O jumătate de duzină de covoare splendide, pe care *crescuseră* niște fotolii moi (prevăzute cu centuri de siguranță!), pluteau ușor în dreptul scării principale. Cei care le conduceau le făcură să coboare la nivelul solului și toți se instalară, apoi, unele în spatele celorlalte, covoarele trecură peste grilajul curții de onoare a palatului imperial, iar Cal întrebă:

— *Switchil mum trav ungeran?*

— Poftim? răspunse Tara făcând ochii mari.

— *Glentav Interpretus unglar glinucli! Baclar vindus sabul a chahiclli*, ciripi Moineau.

— *A valux...* cât de vechi sunt covoarele astea! continuă Cal într-un limbaj acum inteligibil.

— Așa mai merge, acum înțeleg, exclamă Tara ușor surprinsă, dar un pic mai înainte chiar nu pricepeam nimic!

— E normal, îi spuse Moineau zâmbind. Interpretus, sorțul traducător, nu funcționează decât în incinta palatului imperial, așa că eu v-am aruncat un alt Interpretus, ca să putem sta de vorbă.

Tara se pregătea să spună ceva, când o rumoare grozavă o făcu să-și întoarcă privirile.

Covoarele se angajaseră chiar atunci în zbor pe deasupra Tingapour-ului, iar rumoarea orașului le lovise ca un fel de undă vie.

Se circula nu doar pe un singur nivel, ci pe opt. Unele deasupra altora, covoarele, sorțitorii, fotoliile, scaunele, pernuțele, sofalele, paturile (pentru cei mai leneși), zburau și se încrucișau în toate direcțiile. Întreg traficul era controlat de Effriți, la fel ca și cei de la palat, dar mai mici și al căror corp luminos își schimba culoarea!

Tara simți că i se oprește inima, când covorul lor țâșni, în clipa în care Effritul trecea la culoarea roșie. Dar aici, precum se vede, roșul imperial corespundea stopului verde de pe Terra, galbenul, celui portocaliu, și albastrul oprea circulația. Nici nu-și schimbau bine Effriții culoarea, că avea loc o adevărată năvală. Tara văzu și o mulțime de pegași făcând slalom printre fotolii, paturi, scaune, baldachine, căruțe, roabe, și chiar o cadă de baie!

Unii treceau pe albastru, dar nu apucau să zboare prea mult, că un Effrit roșu cu galben din garda imperială se materializa pe loc dinaintea lor pentru a-i muștra. Carambolurile nu erau prea periculoase, căci sorții de amortizare îi împiedicau pe oameni să-și facă rău... și era greu să șifonezi calandrua unui covor!

Pătrundeau tot mai mult în oraș, când o ploaie teribilă se porni deodată să cadă. Tara, care își vârâse deja capul între umeri, în așteptarea dușului, rămase uimită. Căderea apei fu oprită de niște rondouri uriașe și transparente, un fel de boluri care se iviră pe neașteptate deasupra orașului. De îndată ce un bol se umplea, un altul îi lua locul, iar cel plin se golea imediat în fluviul care străbătea orașul.

Fără să le pese de tunetul și de vântul care urla deasupra lor, pretutindeni oamenii se strigau unii pe alții, vindeau, cumpărau (furau uneori, ceea ce făcea ca țipetele și strigătele să se întetească), făceau schimburi în natură, se tocmeau, sporovăiau, țipau, gesticulau, se înfuriau, râdeau, totul într-o caco-fonie de nedescris. Peste tot, niște cutii prevăzute cu lăbuțe alergau, căutând cu râvnă și cea mai mică bucățiță de hârtie murdară. Imediat ce o reperau, se repezeau cu toate grămadă asupra ei, bătându-se între ele cu lovituri de capac, pentru a o putea înghiți.

Mici prăvălii dichisite și divers colorate își propuneau miile lor de articole. Palate și case somptuoase, ale căror acoperișuri din țiglă lucioasă formau motive strălucitoare, rivalizau între ele ca lux și frumusețe (ha, bunica ei ar fi adulmecat cu un aer disprețuitor și ar fi calificat orașul drept... o imitație sclipitoare grosolană, dar acesta era totuși fantastic). Aveai cu ce să-ți umpli și ochii, și urechile.

Cu gura căscată, Tara contempla un palat somptuos, când, deodată, acesta începu să se clatine... după care dispăru! În locul lui se ridica acum o căsuță prost întocmită. Un bărbat ieși din casă țipând și, furios, dădu cu pălăria de pământ. Făcu un gest amplu... și palatul își făcu din nou apariția!

Robin zâmbi văzând uimirea Tarei.

— Pesemne că are probleme cu stăpânirea sorțului. Sau poate chiar că e un locatar care nu și-a plătit chiria, iar proprietarul s-a opus la sorțul său de înfrumusețare. La Omois, lucrurile sunt rareori ceea ce par la prima vedere.

Tara observă același fenomen de mai multe ori. Splendide locuințe dispăreau brusc, lăsând să se întrezărească niște sălașuri mizere... apoi reapăreau. O dată lucrurile se petrecură chiar pe dos. O casuță se clătină timp de o clipă, lăsând să se întrevadă un falnic palat, iar Cal începu să râdă.

— Se pare că ăsta-i un sorțitor care are probleme cu fiscul imperial. Nu vrea să se știe că are o frumoasă proprietate, așa că și-o ascunde sub înfățișarea unei mici barăci... Ingenios!

Ploaia se opri la fel de brusc precum se pornise, și soarele străluci din nou. Rondourile transparente dispărură.

Când, asurziți de zgomot și de mers, ajunseră în Piața Mare, Robin ținu să-i prevină:

— Omoisienii sunt negustorii din AltăLume. Mai mult decât toate celelalte popoare, ei socot că nu există nimic care să nu se poată vinde sau cumpăra. Așa că nu vă lăsați înșelați de propunerile lor. O să vă propună o mie și una de chestii spunând-vă că faceți o afacere bună. Dar ceea ce uită ei să vă spună este că afacerile sunt bune pentru ei, nicidecum pentru voi!

Covoarele se așezară pe sol și Înălții magi le dădură un loc de întâlnire în caz că vreunul dintre ei s-ar rătăci. Apoi se pierdură cu toții voioși în mulțime.

Robin avea dreptate când susținea că în Tingapour puteai regăsi AltăLumea în toate ale ei. Dacă Tara aproape că izbuti

să-i identifice pe spiriduși (mici de tot, complet oacheși, foarte iuți), pe gnomi (cocoșați, bărboși, ursuzi), pe licorni (albi, cu copita despicată, cu un corn de aur și cu niște ochi ca de căprioară), pe Vampyri (pe ei, Tara își jură să-i evite cu mare grijă), pe zâne (mici, volubile, cu aripi, multicolore), pe Himere (ca și la palat, din prudență, toți se dădeau la o parte din calea lor), pe centauri (înalți, jumătate bărbați sau femei, jumătate cai), nu putu să-i dea niciun nume unei creaturi de mărimea unei pisici, cu o coadă ca de șarpe, cu clești ca de homar și cu un cap ca de goeland, nici alteia care avea un cap ca de crocodil, surmontat de o coamă ca de leu și cu un fund ca de hipopotam!

Dacă formele și culorile erau care mai de care mai ciudate, în ceea ce privește mirosurile, ele erau pur și simplu amețitoare.

Tara își împărțise cu loialitate banii ei de buzunar cu Cal, Moineau și Robin (acesta opusese o rezistență înverșunată, dar ea nu-i lăsase de ales) și fiecare avea cu ce să profite de minunățiile expuse.

Un vânzător de fluiere magice le atrase atenția.

— Am niște fluiere frumoase, tare frumoase, din aur și argint, care vor fermeca urechile cele mai delicate, chiar dacă nu știți să cântați din ele.

Alături de el, un negustor de stofe striga în gura mare:

— Am cele mai frumoase catifele din Piața Mare, veniți, puneți mâna, cumpărați de la mine museline, organdi, lână de actarus, mătăsuri de păianjeni uriași...

Un negustor de piei striga:

— Dați-vă mai aproape să-mi vedeți marfa! Ia uitați ce piei frumoase, stacojii, violete, negre, nu se decolorează, sunt tratate pentru ploaie și pentru îndelungi cavalcade, nu se lasă, cumpărați de la mine piei frumoase. Piele de pui de dragon, piele de șarpe, piele ignifugă de salamandră, piele de vacă de pe Terra, piele de vacă din AltăLume, piele de cerb din pădurile elfilor!

Un altul încerca să vorbească în rime.

— Ia priviți ce căldări negre am! Rotunde, mai ceva ca un ban! Priviți și ce caserole! Să tot prăjești una-alta, în ele! Priviți și-aceste oale-minune, poți fierbe în ele tot felul de zemuri bune!

Un negustor de animale îi interpelă.

— Veniți, copii! Dați-vă aproape, și mai aproape, dacă vreți să vedeți minunățiile naturii: broaște-cameleon, papagali vorbitori, minidragoni cu răsuflarea de foc, manticore miniaturale, fenicși nemuritori, sfincși dresați, pegași de ocazie, intrați, intrați!

Un vânzător de bijuterii le făcu ochi dulci fetelor.

— Priviți, domnișoarelor, am tot ce vă trebuie pentru a fi și mai frumoase: pietrele visului și pietrele dragostei, diamante verzi și safire albastre, opale de foc și aur strălucitor, argint dulce și argint aurit tandru. Priviți, încercați!

Un negustor de parfumuri își desfăcu flacoanele ispititor.

— Parfum de iubire, parfum de vis, vă veți face logodnicul să-și piardă capul, miresme subtile, miresme aspre, toate numai de nasul vostru!

Tăra nu mai știa încotro să se uite mai întâi. Nu mai văzuse niciodată o asemenea harababură. Galant, Blondin și Sheeba se țineau cât mai aproape de ei, speriați de zgomot și de mulțime.

Deodată, îl văzu pe Maestrul Chem cum se îndepărta de ceilalți magi, aparent distrat.

Fără să mai stea pe gânduri, se luă după el, urmată de cei trei.

— Ce vrei să faci? o întrebă Moineau, care tocmai lăsase jos, cu regret, parfumul pe care încerca să i-l vândă un negustor, pentru a se repezi pe urmele Tarei.

— Uite! Maestrul Chem încearcă să se strecoare neobservat. Să-l urmărim. Nu mă pierdeți din ochi!

Se dovedi a nu fi chiar atât de ușor, căci mulțimea era foarte deasă și trebuia să se fofileze fără să atragă atenția.

După vreo câteva minute de asemenea manevre, magul aruncă o privire înapoi. Tara, Cal, Robin și Moineau abia avură timp să se ascundă în spatele unei șarete, în ciuda minei bănuitoare a proprietarului ei.

Maestrul Chem năvăli atunci într-o mică prăvălie cu aspect jalnic, unde se vindeau sorți.

Se apropiară și ei, iar Tara se săltă în vârful picioarelor pentru a încerca să-l zărească pe mag prin stratul de praf de pe geam.

— Nu-mi pot da seama ce face, șopti ea, geamul e foarte murdar.

— Încearcă să-l ștergi! murmură pragmatica Moineau.

— Degeaba, e murdar mai ales pe dinăuntru. Stai, parcă zăresc totuși ceva, dar...

Cal și Robin o văzură pe Tara cum se ghemuiește, tremurând toată.

— Ai pățit ceva? o întrebă Cal foarte îngrijorat.

— Maestrul Chem stă acum de vorbă cu un Sangrav! răspunse Tara, galbenă la față. Nu se poate.

— Știi, suflă Robin, tata spune întotdeauna că trebuie să dai dovadă de multă prudență când e vorba de aparențe.

— Dar chiar e cu un Sangrav! șușoti Cal, care se uitase și el pe fereastră. Ce facem?

— E Înaltul mag al Sfatului, răspunse Tăra cu amărăciune. Ce-ai vrea să facem? Să-i întâlnim pe ceilalți magi și să le spunem: O, apropo, Maestrul Chem e prieten cu Sangravii! Că-i cunoaște, e una, dar că se-ntâlnesc în cămăruța din spate a unei prăvălii, e alta. E ceva tulbure în toată povestea asta.

— Nu mai înțeleg nimic, se vaită Moineau, dar asta-i monstruos!

— Știți, nu putem rămâne aici! o trânti Robin, foarte nervos. Tata spune că atunci când te afli pe teritoriul inamicului, trebuie să-ți schimbi tot timpul locul. Trebuie să mergem, altfel Maestrul Chem o să ne dibuiască de îndată!

Tăra își îndreaptă capul cu vioiciune.

— Ai dreptate. Să ne alăturăm celorlalți. Trebuie să reflectăm cu calm. Și trebuie să-i vorbesc bunicii. Ea e singura adultă în care pot avea încredere!

— Și eu la fel, aprobă Robin, și eu trebuie să-i spun despre toate astea tatei! Aici se petrece totuși ceva anormal!

Ghemuindu-se pentru ca ocupanții prăvăliei să nu-i poată vedea, se ascuseră din nou în spatele șaretei al cărei proprietar îi dădu un ocol complet, cu toate cele patru brațe ale sale încrucișate.

— Ia spuneți, copii, de ce vă tot învârtiți voi chiar pe lângă șareta mea? Fiindcă dacă aveți de gând să mi-o furați, mai bine vă lăsați păgubași!

Cal se uită la el, aruncă o privire disprețuitoare spre șaretă, apoi răspunse:

— Crezi că ne-ar fi de vreun folos vechitura asta a ta hodorogită? Noi...

Robin îl întrerupse:

— Uite, iese din prăvălie!

Fără să se mai uite la țaran, cei patru îl văzură pe mag cum se pierdea în mulțime, nu înainte de a fi aruncat în urmă o privire bănuitoare.

— Nu știu cu ce tertipuri îmi umblați, mârâi țaranul, care-i înhăță pe fiecare în parte de gulerul robei, dar ar fi mai bine să nu-mi stați în cale!

Ținându-i foarte sus în aer pe cei patru adolescenți, care se zbăteau dând din mâini, îi puse frumușel jos la câțiva pași mai încolo.

— Are noroc că i-am promis lui Maman, strigă Cal în timp ce-și aranja hainele, căci altfel punga lui se afla taman la nivelul degetelor mele!

— Mda, mai bine că nu te-ai lăsat ispitit, fiindcă n-aveam deloc chef să fac cunoștință cu poliția imperială, se strâmbă Robin. Bun, mergem odată?

— Mergem, aprobă Tara, cu cât ne vom întoarce mai repede, cu atât voi putea găsi mai degrabă un mijloc de a lua legătura cu Bunica.

Moineau șopti brusc.

— Stați, am văzut ceva!

— Ce? întrebă Cal.

— E ciudat, răspunse Moineau, aș fi putut zice că era Deria, urmată de Maestrul Dragosh!

— Fii serioasă! spuse gâfăit Cal; pun pariu pe zece contra unu că Tăra o să vrea...

— ...să-i urmărească, încheie Cal, resemnat.

Se întoarseră pe propriile lor urme, căci Deria se îndrepta chiar spre aceeași prăvălie. Se pierdu în magazinul acela prăfuit și dispăru. Maestrul Dragosh făcu la fel ca și copiii.

Se postă în spatele ferestrei curățite de ei.

— Bun, și-acum ce facem? șopti Moineau, pe care toate aceste filaje începeau s-o sperie de-a binelea.

— Așteptăm, răspunse Tăra a cărei minte dădea în clocot, deoarece cred că avem în fața ochilor explicația misterului.

— Chiar așa? murmură Cal, atunci ar fi mai bine să ne explici, căci deocamdată, pentru noi, nu-i deloc limpede!

Chiar în acel moment Deria ieși, urmată de aproape de un bărbat brunet, cu nas mare, cu o talie și o corpolență la fel ca și cele ale Sangravilor... dar a cărui robă era galbenă. Vampyrul nu avu timp decât să se tragă înapoi, când cuplul trecu pe lângă el fără să-i dea vreo atenție și cei patru spioni îl văzură cu uimire cum se preface într-un lup mare și negru, care porni în urmărirea celor doi.

Luându-și prietenii complet pe nepregătite, Tăra se năpusti în prăvălie, urmată de Galant.

Înăuntru era foarte întuneric, dar încet-încet începu să distingă tot felul de fiole, de sticle, de animale împăiate sau ținute în cușcă, de cărți, de arme vechi, ruginite, și de mobile pe jumătate rupte. Toate la un loc alcătuiau un talmeș-balmeș de groază.

Într-un colț, un bătrân puțintel la trup, tresărise la auzul sunetului clopoțelului de la intrare.

— Bună, copile, behăi bătrânul, cu ce ți-aș putea fi de folos? Luată repede, Tara se bâlbâi.

— Eeeh, am intrat și eu să arunc o privire asupra celor pe care le aveți de vânzare.

— Uuuf! ăsta-i un fel de a vorbi de pe bătrâna Terră, dacă nu mă-nșel, declară negustorul la auzul celor spuse de Tara. Aș putea să-ți arunc un Interpretus dublu, ca să ne putem înțelege? Nu trebuie să-mi răspunzi pe limba ta, dă numai din cap de sus în jos, pentru da, și de la stânga spre dreapta, pentru nu.

Tara dădu din cap pentru da și bătrânul rosti formula.

— „Pe Interpretus, pentru a ne ușura traiul, ne vom potrivi mai întâi graiul!” Bun, acum ar trebui să meargă mai bine, zâmbi negustorul. Ia zi, fetițo, de ce anume ai avea trebuință? Ai cumva vreun drăguț?

— Nu! răspunse Tara înroșindu-se (Ce întrebare debilă!)

— N-ai un drăguț, ai? Hmm, neplăcut, aveam sorți de dragoste foarte eficienți, să-l tot țină legat de tine pe un băiat, pentru vreun secol, două. Dacă nu te interesează sorții mei, poate că vreun alt lucru ți-ar putea fi pe plac?

— Ei, de ce nu? confirmă politicoasă Tara, care se întreba ce naiba făceau prietenii ei și de ce n-o urmaseră.

— În cazul ăsta, am ceva pentru tine. E un inel care îți permite să îmbătrânești timp de vreo câteva ore. Astfel, dacă tu n-ai dreptul să faci ceva pentru că ești prea tânără... nu trebuie decât să-l activezi și, puf, iată-te și adultă! Nu te costă mai mult de un credit-mut bronz.

Fără să vrea, Tara se simți ispitită. Apoi își spuse resemnată că, oricum, niciun fel de sorț nu-i putea rezolva problemele.

— Nu, mulțumesc, prefer să cresc normal, răspunse ea cu convingere.

Bătrânul negustor rânji:

— Văd că nu ești proastă. Ultimul care mi-a cumpărat acest inel l-a activat greșit, și-a îmbătrânit pe loc cu o sută cincizeci de ani! Ia să vedem atunci dacă n-am și altceva pentru tine. A, da, știi! Ia uite ce minunăție!

Scoase un sul de pe o etajeră, suflă cu putere deasupra lui, ceea ce îl făcu să tușească zdravăn un minut încheiat, apoi desfăcu pergamentul. Stupefiată, Tara văzu cum se desfășoară în fața ochilor ei o hartă a AlteiLumi. Odată aceasta întinsă, munții se ridicară, fluviile începură să curgă, personaje minuscule năpădiră orașele și turmele se porniră să zburde pe câmpii.

— E... magnifică, se minună Tara, n-am mai văzut nicio-dată o hartă ca asta!

— E o hartă care se actualizează automat, îi spuse negustorul, încântat de efectul produs. Cum se construiește o șosea nouă sau vreo stradă dintr-un oraș își schimbă numele, ea le și afișează. Dacă te afli într-un loc și vrei să mergi într-alt loc, n-ai decât s-o întrebi. Ea știe automat unde te afli și îți arată asta printr-un cerc roșu. O să-ți spună și de câte zile ai nevoie dacă vrei să mergi până acolo pe jos. E de-ajuns să împarți cifra la trei, dacă ești cal, sau la cinci, dacă ești pegas. Iar pentru a obține un plan amănunțit al locului unde te găsești, e suficient să rostești următoarea formulă: „Pe Detaillus, arată-mi unde mă găsesc, ca să-mi pot urma calea fără să mă rătăcesc.”

Cu o viteză uluitoare, harta Tingapour-ului, deasupra căruia plutea un cerc roșu, se schimbă, afișând toate străzile orașului.

Tara putu localiza astfel primăria, palatul împărătesei, palatul administrativ (care era de vreo douăsprezece ori mai mare decât cel al împărătesei!), cartierul negustorilor.

— Și dacă aș vrea să mă duc pe jos până în Lancovit, de exemplu? întrebă ea.

— Numai dacă ai cumva branhi, îi răspunse cu dispreț harta, surprinzând-o pe Tara, altfel nu văd cum ai putea-o face, căci îți semnalez că între noi și Lancovit se află un ocean. Altfel, pe jos, ți-ar trebui cam vreo doi ani... mergând și înotând repede.

Asta-i bună... o hartă vorbitoare! Tara îi aprecie umorul și se gândi că ar fi un cadou superb pentru bunica sa, așa că se hotărî s-o cumpere.

— Cât face? întrebă ea, desprinzându-și ochii cu regret de la fascinantul spectacol.

— Sunt de neprețuit! răspunse harta, luându-l pe negustor pe nepregătite.

— Are dreptate, aprobă negustorul, încercând să-și dea seama la cât se putea ridica averea fetei. Dar ți-aș putea-o lăsa pentru zece credite-mute aur.

Tara pricepu imediat că trântise prețul la întâmplare, așa că se prefăcu că vrea să plece, cu regret.

— Îmi pare rău, dar n-am această sumă la mine, Maestrul meu nu vrea ca noi să ne preumblăm cu prea mulți bani la noi. De altfel, cred că l-ai văzut, a intrat în prăvălia dumitale mai acum câteva minute. Un Înalt mag în robă albastră cu dragoni argintii.

Bătrânul clătină din cap și strânse harta, care protesta.

— Stai, stai, nu pleca! Să vorbim atunci despre prețur hărții. Cât despre Înaltul mag, pesemne că te înșeli, Domnișoară, n-a intrat nimeni în prăvălia mea de mai bine de o oră, cu excepția ta, desigur.

— Ca să vezi! exclamă Tăra, asta chiar mă miră, căci am mai văzut și un alt mag, o tânără femeie.

Din nou, bătrânul negustor clătină din cap, dar Tăra vedea în ochii săi o sclipire vicleană.

— Pesemne că ați confundat prăvălia mea cu alta, Domnișoară, vă asigur că nimeni n-a intrat în aceasta. Bine, cât privește harta, aș fi de acord să-ți fac o reducere. Să zicem, cinci credite-mute aur.

— Un credit-mut de argint, replică ferm Tăra. Ești sigur că n-ai văzut pe nimeni?

— Două credite-mute aur! Pentru mine... asta înseamnă să pierd niște bani... și nu, de văzut n-am văzut nimic.

— Ei! Nu-i destul! interveni harta cu un glas sugrumat.

— Un credit-mut de argint, reluă Tăra neluând în seamă comentariul, e tot ceea ce pot să-ți ofer... dacă n-ai văzut nimic.

— Un credit-mut de aur și nu-mi mai rămâne decât să-mi tai gâtul ca să-ți fac hatârul.

— Nu vreau să pierzi niște bani, Maestre negustor, i-o întoarce Tăra, și țin la sănătatea dumitale. Un credit-mut de argint.

Bătrânul gemu.

— Opt credite-mute argint și ăsta-i ultimul meu cuvânt.

— Ce! urlă harta, nu se poate, asta înseamnă să-mi strici valoarea!

— În cazul ăsta, îmi pare rău, suspină Tăra. Cum îmi pare rău și că n-ai văzut pe nimeni în prăvălia ta de mai bine de o oră.

Negustorul strânse din ochi, apoi spuse, ca și cum s-ar mai fi gândit:

— S-ar putea să-mi amintesc câte ceva, dar valoarea hărții e mai importantă decât credeam. Zece credite-mute argint.

Tara nu se arată interesată.

— Dar e greu de apreciat cât e de valoroasă amintirea dumitale. Două credite-mute argint.

— Bătrânul mag a intrat și a stat de vorbă cu un alt bărbat. Apoi a plecat. Asta-i tot ce îmi amintesc. Nouă credite-mute argint.

— Nu-i decât o parte din informație. Despre ce anume au discutat? Trei credite-mute argint.

— Din păcate, Domnișoară, au avut grijă să pună în jurul lor un scut de tăcere. Opt credite-mute argint.

— Lasă, lasă, doar ești Maestrul Sorților... Cine ar putea să se laude că te-a putut împiedica să asculți ceea ce voiai? Patru credite-mute argint.

— Mi s-a părut că bătrânul vostru mag era mâniat pe celălalt bărbat. I-a reproșat ceva, un lucru pe care chiar nu l-am auzit. Iar celălalt i-a răspuns că n-ar trebui să facă pe altcineva răspunzător decât pe el. Bătrânul mag i-a răspuns că el a fost răbdător până acum, dar că toți cei din AltăLume o să intre în război împotriva lor dacă *mârțoagele* nu vor fi predate, apoi a ieșit. Șapte credite-mute argint.

— Mârțoagele? Nu... oh! Înțeleg! Nu cumva era mai degrabă *puștii*¹? Și tânăra femeie? Ea ce-a spus?

— Poate că era puștii. Unde sunt mușii mei?

¹ În franceză, *les rosses* („mârțoagele”), respectiv *les gosses* („puștii”) (n.t.).

— Încă n-am bătut palma în privința prețului, îi replică cu vioiciune Tara. Cinci credite-mute argint pentru hartă și pentru discuția pe care a avut-o femeia.

— Am bătut palma, capitulă negustorul. Arată-mi mușii.

Tara alese cu grijă cinci monede de argint din pungă și i le arătă negustorului, dar își retrase repede mâna când acesta dădu să le ia.

— A stat de vorbă cu același bărbat, suspină el fără să scape banii din priviri, și părea la fel de furioasă. N-a fost o zi prea bună pentru el, fiindcă de cum intra cineva în prăvălie, îl și lua la rost. Asta e tot ce știu. Poftim, harta... Vreau mușii mei.

Tara îi dădu banii, pe care el se grăbi să și-i strecoare în largile pliuri ale robei sale negre.

— Bine, bine! zâmbi el, dând la iveală trei colți care se clătinau. Ce-aș mai putea să-ți ofer pe deasupra, gentilă Domnișoară?

— Să-mi oferi? Își râse de el Tara, pliind cu grijă harta, care protesta, fiindcă fusese vândută la preț redus, și strecurându-și-o în buzunar. „Darurile” Domniei Tale costă scump! Mersi, am tot ce îmi trebuie. La reve...

Un teribil vacarm izbucni afară și Angelica dădu buzna în prăvălie.

— Ai să mi-o plătești, din cauza ta am rămas fără Kimi, am să te ucid!

Împinsă cu putere în etajere, Tara se prăbuși într-un trosnet înfiorător, în timp ce negustorul se porni să țipe de parcă îl strângea cineva de gât.

Angelica, mai puternică și mai grea decât Tara, o palmui din toate puterile.

Amețită de lovitură, nebună de furie pentru prima dată în viața ei, Tara își pierde complet controlul asupra puterii ei magice. Ochii ei devin în întregime albaștri și fata se ridică în zbor.

O tornadă venită de nicăieri face acoperișul să explodeze, proiectându-l la mai mulți pași de prăvălie, în timp ce Angelica era azvârlită brutal în negustor. Cal, Robin și Moineau pătrunseră la rândul lor în prăvălie, urmați îndeaproape de Deria și de Maestrul Dragosh. Între timp, Tara socotise probabil că tornada nu era îndeajuns de înfricoșătoare, și născocise o imensă gură amenințătoare, transformând compasuri, echer, macete, cuțite, lănci în niște dinți ascuțiți care sclipeau clănțănind într-un mod amenințător.

Văzând că Tara plutea prin aer îndreptându-se cu hotărâre spre Angelica, urmată de gura aceea vorace, Maestrul Dragosh rosti iute un Pocus paralizant. Influența sortului se răsfrânse asupra celor două combatante, imobilizându-le.

Numai că Tara știa cum să lupte împotriva Pocus-ului.

Sfidându-l pe Vampyr, ea își închipui plasa și se descotorosi de ea dintr-o simplă ridicare din sprâncene, disprețuitoare. Apoi apropiie tornada aceea duruitoare de rivala ei, care, paralizată, o privea cu niște ochi îngroziți de spaimă (bătrânul negustor nu mai privea nimic, fiindcă leșinase), și cu o voce care nu mai era a ei, o voce de gheață, declară:

— Dacă mai încerci o singură dată o lovitură ca asta, sau doar dacă îți închipui că ridici mâna asupra mea sau a vreunui dintre prietenii mei, nu vor mai rămâne din tine destule bucățele nici cât să umple o linguriță.

— Ajunge! (Vocea Deriei clacă.) Oprește imediat totul, Tăra! Nu glumesc!

Cu ochii în întregime albaștri, Tăra se întoarce spre Deria, și Cal, Moineau și Robin crezură pentru o clipă că prietena lor avea s-o facă pulbere pe tânăra femeie.

Tăra strâmbă atunci din nas, dădu din cap, parcă pentru a se elibera de ceva... și se supuse. Printr-un gest, făcu să înceteze urletul vântului, ateriză foarte delicat pe sol, și ochii ei își recăpătară culoarea obișnuită, în timp ce instrumentele cădeau în jurul ei, scoțând nelipsitele sunete corespunzătoare fiecăruia în parte.

— Perfect, zise Deria. E cineva care poate să-mi spună și mie ce se petrece aici?

Maestrul Dragosh interveni.

— Nu cred că-i locul cel mai potrivit pentru o discuție, i-o reteză el, arătând spre negustorul care își revenea încet-încet în simțiri, și spre trecătorii care se strângeau grămadă la intrare. Să-i ducem pe copii în altă parte, unde vom putea sta și de vorbă.

Fără să mai aștepte aprobarea Deriei, începu să rostească un sorț de teleportare, care se manifestă printr-o lumină în jurul degetelor sale.

— Nuuu, urlă Deria, n-o să te las să faci asta!

Tânăra femeie își săltă mâinile și un jet de lumină roșie îl atinse pe Vampyr direct. Acesta nu avu timp decât să improvizeze un scut, și în următoarele secunde cei doi sorțitori se înfruntau deschis, fiecare dintre ei aruncând spre celălalt focul său magic, după care se adăpostea în spatele scutului, pentru a

lansa o nouă rază care ardea totul în calea ei. Jumătate din prăvălie era cuprinsă de flăcări.

Stupefiați, Cal, Robin, Tara și Moineau o împinseră sub un birou pe Angelica, încă paralizată, în timp ce negustorul, îngrozit, se grăbea să se adăpostească în spatele ultimelor etajere rămase în picioare.

Deodată, zărind o căldare enormă ce stătea atârnată chiar deasupra capului Vampyrului, Deria răcni:

— Pe Gravitus, căldarea cade la pământ, și pe Vampyr îl duce-n mormânt!

Și căldarea căzu, doborându-l la propriu pe Maestrul Dragosh.

Înainte ca ei să poată reacționa, Deria zbieră:

— Pe Transmitus, noi suntem niște călători, și trebuie să plecăm de aici înainte de a se mai întâmpla și alte orori!

Ieșind din mâinile sale întinse, o rază de lumină se bifurcă și-i atinse pe toți cei aflați în preajma Tarei. Prăvălia începu să se estompeze. Îngrozită, Tara îl văzu pe Vampyr, care se ridica de jos, în spatele Deriei, și-i arunca un sort. Tânăra femeie reuși să-l evite la timp, strigă ceva, apoi totul dispăru.

În bârlogul Sangravilor

La început, fu ca un fel de hulă care îți producea o ușoară greață. Tara își spuse că, pentru ea, fără doar și poate, călătoria pe o corabie nu era deloc o plăcere.

Apoi văzul i se limpezi și își dădu seama că voalurile care fâlfâiau în fața ochilor ei nu erau pânzele unei corăbii, ci ale unui pat cu baldachin. Timp de o clipă, crezu că se întorsese în Palatul din Travia, înainte de a realiza că draperiile erau albe, și nu albastre. Sala în care tocmai se deșteptase aducea cu o infirmerie. Albă de la podea până în tavan, cu dulapurile ei cu geam ce țineau închise în spatele lor o mulțime de instrumente cu aspect antipatic. Apoi își lăsă ochii în jos, spre roba ei, și tresări: ultima piesă din puzzle era acum la locul ei. Gândindu-se din nou la tot ceea ce auzise, la ceea ce știa și la ceea ce ghicise, văzu cum tabloul capătă contur... iar acesta nu era deloc îmbucurător. Chiar dacă făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru a ajunge aici, nu prevăzuse totuși că aceasta va fi în

calitate de prizonieră... și nici că prietenii ei vor cădea în aceeași capcană.

De jur împrejurul ei și celelalte paturi se însuflețeau, și o zări pe Moineau, apoi îi văzu și pe Cal, Robin și... *Angelica*.

Aceasta, eliberată de sub înrâurirea aceluia Pocus, se uita în jurul ei cu o privire rătăcită.

— Dar, dar, unde suntem? bâigui ea cu o voce foarte ascutită.

Nu-i răspunse decât tăcerea, în vreme ce Galant își zburlea penele; pegasul, urmat de Sheeba și Blondin care căscău, o porni în recunoaștere.

Sub ochii lor uluiți, *Fabrice* năvăli pe neașteptate în infirmerie, împreună cu *Manitou*! Se repezi spre ei, în timp ce străstrăbunicul Tarei o lingea pe Tara pe față foarte zelos.

— Ce bine îmi pare că vă văd! țipă prietenul lor entuziasmat. Mi-ați lipsit îngrozitor! Cum ați ajuns aici?

— Ho! Ia-o mai ușor! mormăi Cal, care încă nu se trezise de-a binelea. Te-au eliberat? De când? Unde suntem?

— A, nici vorbă, se întunecă *Fabrice*, nu m-au eliberat, iar voi sunteți acum...

— ...în fortăreața Sangravorilor, îl întrerupse Tara.

— Ei, asta! exclamă Robin uimit. De unde știi tu?

— Acum câteva zile încă mă mai îndoiam de ceva. O mulțime de indicii în aparență contradictorii. Apoi, ceea ce s-a petrecut în prăvălie, mi-a lămurit totul. Și uită-te și la culoarea robelor noastre! Sunt tot ale noastre, dar au suferit o schimbare, acum sunt cenușii!

Moineau exclamă:

— Te-ar deranja să ne spui și nouă mai multe? Pentru că eu, personal, nu prea înțeleg...

Tăra se așeză pe patul ei și suspină.

— Bănuiesc că numai eu sunt de vină. Și totuși, îți sărea în ochi!

— CE? bătu din picioare Cal, ce-ți sărea în ochi?

— Că nici Maestrul Chem, nici Maestrul Dragosh, nu sunt cei care au încercat să mă răpească, ci *Deria* e cea care se află în spatele întregii afaceri. *Deria* i-a prevenit pe Sangravi chiar în ziua în care mi-am dezvăluit harul și tot ea i-a călăuzit în vederea răpirii mele. Din cauza celui Memorus, sorțul care recrează evenimentele petrecute, bănuiesc că nu putea să mă facă chiar ea să dispar, fără să-și distrugă acoperirea, așa că a preferat să aștepte o ocazie când nu putea fi bănuită. N-avea de unde să știe că sorțul nu funcționa corect. Și asta e și motivul pentru care, atunci când am fost atacată pe Pământ de Magister, Stăpânul Sangravilor, i-a trebuit atât de mult timp ca să-l aducă pe Maestrul Chem din AltăLume. Și tot *Deria* e cea care dădea târcoale prin preajma dormitorului nostru și nu Maestrul Dragosh. *Deria* e cea care știa că Manitou era împreună cu Fabrice și i-a putut răpi astfel pe amândoi. În fine, aceeași *Deria* e cea care s-a întâlnit cu Sangravul în prăvălie, și văzând că ne aflăm și noi pe-acolo, a trebuit să-și închipuie că o spionasem, așa că ne-a expediat aici cu ajutorul unui sorț. Presupun că tot ea e cea care mi-a tăiat din șuviță, ca să-și poată pune la punct Transmitus-ul ei.

— Bine dar... discuția dintre Maestrul Dragosh și celălalt mag pe care am auzit-o noi?

— Aduceți-vă aminte! El n-a spus niciodată că ar fi *organizat* răpirile! Ci doar că îl socotea vinovat de cele întâmplate pe Maestrul Chem, cu politica sa prostească.

— Să știi că ai dreptate! Maestrul Chem s-a dus însă și el la prăvălie! Cu Sangravul...

— E normal să se fi dus, i-o tăie Tara cu gravitate. Pentru că dragonul și ai lui sunt cei care...

— ...ne-au creat! Mă rog.... oarecum, îi întrerupse o voce catifelată.

Tinerii sorțitori tresăriră. Nu-l auziseră pe bărbatul acela intrând în sală. O mască sclipitoare îi tăinuia chipul. Și trupul său bine clădit era înveșmântat într-o somptuoasă robă de culoare gri.

— Cum adică „v-au creat”? întrebă Moineau, care, de când era în stare să-și schimbe înfățișarea, își pierduse o bună parte din timiditate.

— Idiotul ăsta de dragon, rânji bărbatul, a dorit să creeze un corp de elită, *împotriva* părerii celorlalți dragoni. I-a antrenat pe o mie dintre noi în secret pentru a-l ajuta să-i distrugă definitiv pe demoni. Dar atunci când unii, devenind mai puternici și căutând alți aliați, s-au întors împotriva lui, el n-a vrut să recunoască adevărul... ceea ce eu socot deosebit de amuzant. Și mai rău e că el nici măcar nu cunoștea identitatea celor mai înverșunați adversari ai săi! Aici, noi facem exact la fel ca și el: îi antrenăm pe viitorii stăpâni ai acestei lumi.

Angelica sări din pat.

— Eu vreau să mă întorc acasă! Eu n-am nimic de-a face cu fata asta. Am ajuns aici din greșală!

— E-adevărat, confirmă o nouă voce, pe care ei o cunoșteau foarte bine. Tu n-ar fi trebuit să fii adusă de sorț. Dar tatăl tău nu va vedea niciun inconvenient în asta. Știm că el e favorabil cauzei noastre.

— Deria! exclamă Tara.

— Bună, draga mea, îi zâmbi tânăra femeie, cu chipul descoperit, cu coțofana ei negru cu alb așezată pe umăr.

Tara nu-i întoarse zâmbetul.

— De ce? Cu ce te-alegi tu de pe urma trădării?

Chipul Deriei se schimonosi de furie, ceea ce făcu să-i dispară întreaga frumusețe.

— Trădare! șuieră ea, cine vorbește de trădare? Bunică-ta, nebuna aia bătrână, era decisă să lase să se piardă prețiosul tău har. Ascunzându-ți puterea, atunci când ea ar fi trebuit să le sară tuturor în ochi!

— Oare așa să fie? întrebă Tara cu calm, oare nu ești tu cea care a încercat să mă omoare?

Deria se îngălbeni și făcu un pas înapoi.

— Să te omoare? exclamă Magister, stupefiat; cum adică să te *omoare*?

— N-ai decât s-o întrebi pe ea, zise Tara, arătând spre Deria. În timpul prezentării mele la Omois, unul dintre băieți a pierdut controlul asupra Porții sale de transfer, care a făcut explozie. Vortexul era de necontrolat și cineva a profitat pentru a încerca să mă facă să dispar. Și deocamdată nu sunt foarte sigură că acolo n-a fost la mijloc mâna Deriei...

Magister își întoarse masca spre ea și toți o văzură pălind.

— Stăpâne! bâigui ea, în timp ce coțofana, din prudență, zbură de pe umărul ei și se duse să stea pe un stâlp, n-am făcut eu asta! Îți jur! De ce-aș fi făcut așa ceva? Îți sunt credincioasă. Copila asta îndrugă verzi și uscate!

— Nu! Tara spune adevărul! confirmă cu curaj Moineau. Când ea a încercat să închidă Poarta, cineva i s-a opus, și a fost cât pe-aci să moară!

— Dar n-am fost eu, protestă Deria, dând înapoi, în timp ce masca își schimba culoarea, trecând într-un gri-închis. Îți jur, Stăpâne, n-am fost eu!

Pentru o clipă, masca viră complet în negru, iar Deria dădu și mai mult înapoi, îngrozită, temându-se că poate nu mai avea de trăit mai mult de câteva secunde. Dar Magister se destinse și masca i se luminează din nou.

— Află cine a vrut s-o ucidă, îi porunci el sec Deriei. Găsește-l. Ia-l pe *Vânător* cu tine. (Deria se îngălbeni și mai tare.) Și adu-l la mine pe vinovat. Viu... pe cât posibil. O, și încă un amănunt, întrucât erai în casa Isabellei, noi n-am vrut ca tu să-ți susții Inițierea. Trăiai atât de aproape de ea, încât ar fi putut descoperi că ești una de-a noastră. Dar acum consider că se impune. Vom organiza așadar jurământul tău de credință în curând, *foarte* curând.

Porunca o șocă pe Deria atât de mult, încât toți crezură că avea să leșine, dar ea se țină tare.

— Eh, scuzați-mă? îndrăzni Cal, întrerupând discuția. Dar ce aveți de gând să faceți cu noi, acum după ce ne-ați răpit?

— Noi nu te-am răpit! răspunse Magister, abătându-și atenția de la Sangrava care tremura. Noi voiam doar s-o recuperăm pe Tara. Dar mă bucur că Alțeța Sa regală ne-a făcut și ea cinstea să ne viziteze.

Și se înclină ironic dinaintea lui Moineau. Care o imită pe Tara în ceea ce privește atitudinea, și-i răspunse printr-un semn scurt din cap, dar regesc.

— Ei bine, deoarece sunteți cu toții aici, veți rămâne *oaspeții* noștri un timp. În cazul vostru, Alțeță, va trebui să *discutăm* cât de curând cu părinții tăi.

— Veți cere o răscumpărare, traduse Cal. N-aș putea zice că lucrul ăsta mă miră. Dar în ceea ce mă privește, părinții mei n-au bani. Așa că, repet, ce-aveți de gând să faceți cu noi?

Ceva din atitudinea lui Magister o făcu pe Tara să creadă că acestuia nu-i plăcea ca cineva să i se împotrivească. Își înclină ușor capul și Cal se prăbuși brusc, ținându-se de gât, incapabil să mai respire.

Blondin simți suferința companionului său, și o flacără roșie țâșni în încăpere, gata să-l atace pe Sangrav. De această dată, acesta făcu un gest și vulpoiul schelălăi, după care rămase nemișcat.

— Mai întâi o să vă învățăm ce înseamnă respectul datorat vârstnicilor, scrâșni Stăpânul Sangravilor. Hotărât lucru, bătrânul dragon nu știe să-i învețe pe cei din tânăra generație cum trebuie să se poarte. Apoi, după ce lecția va fi învățată, vom mai vedea.

Și înclinând din nou capul, îl eliberă pe Cal, care se rostogoli pe o parte, roșu la față și respirând cu greutate.

— Încă un ultim amănunt, rânji el cu răutate, n-are niciun rost să încercați să vă folosiți de acreditări pentru a vă realătura Maeștrilor voștri: le-am deconectat.

Tara își mușcă buzele de ciudă, căci chiar la asta se gândise. Magister deschise din nou ușa, lăsându-i să intre pe Galant și pe Sheeba, care erau foarte neliniștiți, apoi dispăru.

După ce-i aruncă o ultimă privire Tarei, Deria îl urmă cu părere de rău.

— Am fost nevoită să-mi distrug acoperirea pentru a te putea aduce aici, spuse ea, înainte de a ieși. Sper că înțelegi că tot ceea ce am făcut e pentru binele tău.

Tara îi aruncă o privire mohorâtă și tânăra Sangravă suspină, apoi, fără să insiste, îi porunci coțofenei să-și reia locul pe umărul ei, după care închise ușa.

După ieșirea lor, umerii Tarei se destinseră și ea scoase un suspin de tristețe.

— Măi să fie! exclamă Fabrice; până acum nu știam nici măcar că mă aflu aici din vina ei! Am bănuț eu că trebuie să fie vorba de o eroare, din pricina lui Manitou, dar nu m-aș fi gândit niciodată la Deria!

— Ea e convinsă că face bine ceea ce face, le spuse Tara, obosită. Sunt sigură că ea crede că a făcut cea mai bună alegere. Îmi pare rău că v-am târât și pe voi în toată povestea asta.

— Nu-ți face griji pentru noi, o consolă Moineau, drăguță, suntem cu toții împreună, și doar asta contează. Mă bucur că sunt cu tine, nu mi-ar fi plăcut deloc să te las singură.

— Nici mie, se strâmbă Cal, mângâindu-l pe Blondin, care își revenea încet-încet în fire.

Făcu o mișcare greșită și exclamă:

— Au, la dracu', ce rău mă doare!

— Știi, Cal, observă Moineau batjocoritoare, tu chiar că ar trebui să încerci să-i eviți pe cei mai mari și mai puternici decât tine. E foarte dăunător pentru sănătatea ta!

— Mda! Data viitoare când o să mă mai las răpit, *promit*, o să stau în banca mea. Dar până atunci, ar putea cineva să-mi spună și mie până la capăt ce s-a mai întâmplat? Fiindcă *eu* am pierdut un episod.

— Episodul 1, îi zâmbi Tara, numărând pe degete: Dragonii dau peste sorțitori pe Pământ și asta înseamnă război. Episodul 2: Aflându-se deja în conflict cu demonii, dragonii se decid să

se alieze cu sorțitorii și-i invită în AltăLume. Episodul 3: Împreună, reușesc să-i învingă pe demoni. Episodul 4...

— Episodul 4: Chem face o greșeală. O greșeală foarte mare. Le acordă prea multă putere anumitor sorțitori, care se întorc împotriva lui. Acești sorțitori pervertesc știința dragonilor și devin Sangravi. Chem se întâlnește cu unul dintre ei în prăvălie pentru a-l avertiza că este pregătit să le mărturisească celorlalți dragoni ceea ce a făcut... și să lanseze întreaga AltăLume împotriva Sangravilor. Căci, deocamdată, necunoscând puterea Sangravilor și pericolul pe care-l reprezintă, AltăLumea și cei care o guvernează nu-i consideră decât ca pe o jenă mărunță, exclamă Moineau.

— Episodul 5, relău Tara, aprobând cele spuse: Demonii au înțeles că au fost învinși datorită sorțitorilor Înălților magi. Așa că se decid la rândul lor să-și facă aliați printre sorțitorii Sangravi. Cu ajutorul Stăpânului demonilor și al magiei sale demonice, Sangravii pregătesc în momentul de față un plan împotriva dragonilor... pentru a domni peste întregul univers!

— E o întreagă aiureală! exclamă Cal. Și o să domnim împreună cu ei?

— Cal! exclamă în același moment Moineau și Tara.

— Glumeam! glumeam! se apără malițiosul june sorțitor.

— Voi nu puteți înțelege, le spuse sobru Tara, pentru că voi n-ați fost contaminați cu magie demonică, așa ca mine. Ați văzut cum a reacționat mai adineauri Deria vizavi de Inițiere? Ei bine, fac pariu pe douăzeci la unu că Magister a găsit mijlocul de a-i infecta pe Prim-sorțitori cu *magie demonică*...

— Așa crezi? întrebă Cal, foarte interesat. Și e periculos? Chestia aia a ta cu metaforele, era ceva mai degrabă nostim, nu?

— Cal, spuse Tara cu gravitate, a fost nevoie de mai bine de o sută de magi pentru a mă lecu... și tot timpul cât m-am aflat sub înrâurirea demonului, puțin a lipsit să nu vă ucid pe toți de nu știu câte ori, atât de tare mă agasați. Încă vreo câteva zile... și tu, cu umorul tău cu tot, ai fi făcut cunoștință cu infinitul.

— Asta, nu mai e deloc amuzant, admise Cal. Și-atunci ce-i de făcut?

— Eu cred că Sangravii vor să luptăm împotriva părinților noștri, se strâmbă Tara. Dacă propriii lor copii îi atacă, Înălții magi vor fi luați prin surprindere... și nu vor avea timpul să se apere. E un plan pe cât de subtil, tot pe atât de machiavelic. Singura soluție e s-o ștergem cât mai repede de-aici pentru a-i preveni pe Înălții magi. Apropo, de ce v-a luat atât de mult timp să veniți după mine în prăvălie?

— Din cauza Angelicăi! strigă indignat Cal, uitându-se urât la fata care stătea bosumflată într-un colț. În momentul în care tu ai dat buzna în prăvălie, ne-am dat seama că ne urmărea, furioasă. S-a repezit după tine, și-a tras o scatoalcă... După care, recunosc, totul a devenit cam cețos. Ai declanșat tornada secolului în casa bietului negustor, Deria și Maestrul Dragosh au ajuns și ei, și-au hotărât să facă un remake după primul război mondial din AltăLume, și puf! ne-am trezit aici.

Fabrice se prăpădea de râs.

— Drace, mai spuse el încă o dată, ce mult mi-ați lipsit! N-am înțeles tot, dar am impresia că lucrurile au fost foarte animate după plecarea mea. Nu ca aici!

— Pe bune? întrebă Robin, curios. De ce?

— Pfui, pufni Fabrice. Se cred cu toții niște superdotați. Și ia să vezi tu ce puteri am, și cum te altoiesc eu cu orice preț. Și au o groază de teste unde trebuie să te antrenezi ca să-i fraie-rești pe Nonso, să-i manipulezi prin tot felul de iluzii. Urăsc treaba asta. Ne-mpuie capul cu tot felul de tâmpenii ca să ne convingă că Nonso trebuie să devină sclavii noștri. E ceva de-a dreptul debil. Mă vezi tu pe mine spunându-i lui taică-meu că trebuie să fie sclavul meu!? M-aș alege cu palma vieții mele înainte de a-mi termina fraza! Și colac peste pupăză, nu e unul care să se prindă la șaradele mele!

— CE? exclamă îngrozit Cal, care nu reținuse decât un singur lucru, iar trebuie să *muncim*? Și eu care îmi spuneam că singurul avantaj al unei răpiri e că măcar nu trebuie să faci nimic... Știți ce? Mi-a venit așa deodată un chef nebun să pocnesc pe cineva!

— Ei, protestă Fabrice, nu te mai uita așa la mine, te rog! Cal schiță un zâmbet vag.

— N-ai grijă, nu mă gândeam la tine, tu ești mult prea gras ca să te pocnesc, și-apoi nu-s deloc sigur că aș avea câștig de cauză.

— *Gras*? Gras? Cum adică, gras? se indignă atleticul Fabrice.

— Ei, ei, băieți! interveni Moineau, ajunge! Ce spuneai apropo de locul ăsta, Fabrice?

— E un fel de... laborator, răspunse Fabrice, trăsnindu-l cu privirea pe Cal. Sunt testate în permanență aptitudinile noastre. Și ne învață mai ales să disprețuim rasele care nu dețin magia... și chiar și pe cele care o dețin, de altfel. Apropo, toți sorțitorii de aici mă disprețuiesc, în snobismul lor, fiindcă părinții mei sunt Nonso. Și ca să vă răspund la întrebările pe

care vi le puneți în tăcere, nu, n-am trecut prin proba Inițierii, și e cu neputință să evadezi de-aici. Am încercat de două ori, dar nu se poate.

— A, da? De ce? întrebă Cal pe care această idee îl seducea totuși. Care sunt obstacolele?

— E o adevărată fortăreață. Nu știu defel în ce țară ne aflăm, dar clădirea e înconjurată de un parc și de niște ziduri. Sortii de levitație nu funcționează în exterior. Iar în parc, noaptea, sunt chatricși.

— Nu se poate! Au pus chatricși în parc? Dar sunt nebuni! exclamă Moineau.

— Îmi pare rău că vă întrerup, interveni Tara, uimită, dar ce sunt acești chatricși?

— Niște monștri, răspunse Moineau sumbru. Aduc cu niște hiene uriașe din lumea ta, din acelea care existau pe Terra în epoca preistorică. Blana lor e într-un totu neagră, așa încât nu pot fi văzuți noaptea... Cu dinții pe care-i au, dintr-o mușcătură, ți-au și smuls un picior. În plus, saliva lor e otrăvitoare. Dacă apucă să te muște și totuși să le scapi, mori în următoarele două ore, și ei pot chefui în jurul cadavrului tău. Sunt insensibili la orice fel de magie agresivă, ceea ce face din ei niște dușmani de temut pentru sortitori.

Tara se înfioră.

— Bun, atunci n-avem decât să evităm parcul!

— Nu-i chiar atât de simplu! Nu există nicio altă ieșire, lansă Fabrice.

Le povesti apoi despre sosirea sa împreună cu Manitou și despre furia Stăpânului Sangravilor când descoperise că se înșelasera în privința persoanei.

Se pregătea să le descrie cum decurge o zi tipică în fortăreață, când stomacurile lui Cal și Blondin chiorăiră la unison, făcându-i pe toți să râdă.

— Bine, glumi Fabrice, am priceput. Hai întâi să mâncăm, după care o să vă prezint celorlalți.

Îl urmară în sala principală unde o mulțime de oameni luau micul dejun. Niște *arătări* păroase și pline de dinți alergau peste tot și Tara îi recunoscuse pe Mâncătorii de Nămol ai lui Magister. Se uită cu multă atenție, dar nimeni din sală nu aducea cu mama ei. Să fi fost oare chiar în fortăreața cenușie, acolo unde erau ținuți prizonierii?

Serviciul la masă era asigurat de Nonso, bărbați și femei, îmbrăcați cu o scurtă robă neagră, ce se lega la brâu cu o frânghie, și care aveau în jurul gâtului o zgardă. Tinerii sorțitori observară că Nonso păreau îngroziți: nu-și ridicau niciodată privirile și erau tratați de către Sangravi ca niște adevărați sclavi.

— Măi să fie! constată Cal, e deja micul dej'n? Acum înțeleg de ce-mi era așa de foame. Dar oare cam cât să fi dormit?

— Habar n-am, răspunse Fabrice. Am fost prevenit că trebuia să mă duc la infirmerie doar cu câteva minute înainte de a sosi voi acolo. Asta-i tot ce știu.

— Ei drăcie! se înfurie Moineau, și eu care trăgeam nădejde să-mi fac o idee despre țara unde ne aflăm în funcție de oră!

Tara aruncă o privire asupra imensului refectoriu aproape tăcut.

— Și arhitectura nu te poate ajuta? Pe planeta mea, stilurile arhitecturale sunt foarte diferite unele de altele!

— Ei, da! aprobă Moineau, ai dreptate, nu-i o idee rea. Ia să vedem, ce-am putea spune despre fortăreață?

— E mare, preciză Fabrice instalându-se și servindu-se cu un bol de ciocolată. Lintourile sunt foarte sus, și există pasaje de trecere în toate direcțiile, de parcă fortăreața ar fi fost construită de niște *iepur*i uriași. Zidurile n-au nimic magic în ele și ușile se deschid cu mâna. Nu există tapiserii, nici decorațiuni interioare. Nimic-nimic. E mare, lugubru, rece și trist de te-apucă plânsul.

— Piatra e cenușie și are pete, observă Robin; n-am mai văzut până acum tipul ăsta de piatră.

— O, eu însă, da! exclamă Moineau care tocmai privea blocurile de piatră ce alcătuiau zidul. Ne aflăm într-o fortăreață care a aparținut unui uriaș!

— Ești sigură de asta?

— Nu, nu sunt *sigură*. Să zicem că sunt *rezonabil* de sigură. Am mai văzut asemenea pietre la Gandis. Se numesc mascșorți. Maschează magia, o ascund de ochii sorțitorilor, ceea ce face într-un anume fel ca această fortăreață să fie invizibilă. Și cred că fortăreața i-a aparținut unui uriaș, deoarece pietrele astea sunt și singurele pe care uriașii nu le pot mânca, de aceea le folosesc la construcții.

Tara făcu ochii mari.

— Mânca? Vrei să spui că mănâncă pietre?

— Da, scuză-mă, uit mereu că tu nu te-ai născut în AltăLume. Uriașii mănâncă roci, pietre, ăsta-i și motivul pentru care trăiesc în munții din Gandis. Piticii, care exploatează minereurile prețioase chiar din munții aceștia, le trimit ceea ce nu le folosește. Există un comerț foarte activ între cele două popoare.

— Și ce anume le vând lor uriașii? întrebă Tăra, cu mult interes.

— Unele piese făurite de pitici necesită o forță de care ei nu dispun. Atunci uriașii le forjează pentru ei. Și apoi sunt plătiți în credite-mute, ca pretutindeni în AltăLume.

— Pfui! explodeă o voce de lângă ei, piticii sunt în stare să-și făurească și singuri toate obiectele pe care le creează. Forța piticilor e echivalentă cu cea a uriașilor. Povestea asta despre forță a fost născocită de pitici pentru a-i face pe uriași să creadă că au nevoie de ei. La urma urmei, sunt cei mai buni clienți ai noștri. Trebuie să-i măgulești un pic!

Cei cinci se întoarseră spre cea care le vorbea. Și Tăra își spuse că desigur nu va fi ea cea care să o contrazică. Era o pitică, pe cât de înaltă, tot pe atât de lată, și ai cărei bicepși incredibili păreau a fi pe punctul de a face ca brățările de aur care îi încingeau partea de sus a brațelor să explodeze, niște bicepși puși în valoare nu de o robă gri, ca a lor, ci de un veșmânt strâns pe corp, gri și fără mâneci.

Umerii ei erau într-atât de pătrați, încât ai fi putut pune deasupra lor două platouri pline cu pahare, fără ca acestea să se răstoarne. Și degaja o impresie extraordinară de energie și de... densitate.

Barba ei roșie era împletită cu niște frumoase panglici și superbii ei ochi gri-verzi erau subliniați printr-o dungă neagră. Coama ei deasă, de culoarea focului, împletită și ea cu niște panglici, îi ajungea până aproape de pământ. Efectul era... impresionant și destul de exotic.

— V-o prezint pe Fafnir, zise vesel Fabrice, o pitică din munții din Hymlia, care a fost răpită anul trecut.

— E normal, mormăi pitica. Eram cea mai bună dintre Prim-sorțitori și ticăloșii ăștia nu-i răpesc decât pe cei mai buni.

— Mde, prezența noastră va contribui la scăderea mediei, căci noi ne aflăm aici doar din întâmplare, profeți Cal.

Pitica își holbă frumoșii ei ochi.

— Cum așa?

Cal se pregătea să-i răspundă, când deodată scoase un au și-i aruncă o privire cruntă lui Robin.

— E o întreagă poveste, răspunse laconic Robin, cel care-i trăsesese una la țurloaie lui Cal.

Moineau, care o privea pe pitică cu multă curiozitate, îi spuse timid:

— Dă-mi voie să ne prezentăm. Eu sunt Gloria Daavil, prințesă de Lancovit, dar prefer să mi se spună Moineau. Ei sunt Caliban Dal Salan, poreclit Cal, Robin M'angil (Tara tresări. Nu dăduse atenție numelui de familie al lui Robin, dar îl mai auzise undeva!) și, în fine, Tara Duncan. Fata de colo, care se ferește să se uite la noi, e Angelica Brandaud. Și acum, iartă-mi nedumerirea, dar mi se pare foarte ciudat că te afli aici!

— Cred și eu! suspină pitica, dând la o parte resturile enormei zburătoare (curcan? struț?) pe care tocmai o devora la micu-dejun. Compatrioții mei m-au izgonit atunci când și-au dat seama că aveam aptitudini de sorțitoare. Știi bine că noi, piticii, urâm magia, iar faptul că sunt atât de tânără n-a contat deloc. Îți dai seama, încă n-am împlinit nici două sute cincizeci de ani!

— Da, o compătimi Moineau, arătând spre barba piticei, am văzut. Încă nu ți-ai ras-o, ceea ce înseamnă că ești minoră, nu-i așa?

— Așa e, răspunse pitica cu o voce lugubră. Iar dacă nu voi fi împreună cu ai mei în câteva zile, pentru ceremonia mea de Exordiu, scăpată de această blestemată magie, voi fi alungată pentru totdeauna.

Deși o compătimea din toată inima, Moineau nu știa ce să-i răspundă, văzând vădita suferință a piticei. Această ceremonie era de o foarte mare importanță la pitici. Exordiul era discursul pe care tinerii trebuiau să-l pronunțe cu ocazia împlinirii vârstei adulte, pentru a putea fi acceptați ca membri respectabili ai clanului lor. Piticii urau magia, iar dacă vreunul dintre ei era contaminat de ea, era imediat alungat. Acesta era și motivul pentru care atât de puțini pitici deveneau Înalți magi. Fapt regretabil, deoarece magia lor era adesea foarte puternică.

— Dar de ce lucrei la Palatul din Travia ca Prim-sorțitoare? o întreabă Cal.

Răspunsul piticei îi șocă.

— Ca să descopăr vreun mijloc de a face să dispară din mine această blestemată putere magică.

— Dar nu poți să faci asta! exclamă Moineau; e ca și cum ai fi brunetă sau ai avea nasul mare; poți încerca să te schimbi, dar rezultatele sunt doar provizorii!

— Ei bine, nu, așa e! Când am fost răpită de Sangravi, eram disperată, căci după un an de lucru la Palat pe lângă Doamna Sirella, nu izbutisem să aflu nimic care să-mi permită să mă descotorosesc de magie. Și singurul motiv pentru care am rămas aici, e acela că Sangravii au o bibliotecă mult mai bine dotată decât cea din Lancovit... mai ales despre sorți și poțiuni interzise sau periculoase. În fine, mai acum șase zile am aflat ceva care mi-a redat speranțele.

— Ce? întrebă Robin cu totul captivat.

Pitica își coborî vocea.

— Există în Mlaștinile Deznădejdiei, la sud de Gandis, o plantă de care se tem toți sorșitorii care știu de existența ei. Se numește *Rosa annihilus*. E un trandafir negru al cărui suc are proprietatea de a combate complet magia. E de-ajuns să-i fierbi petalele, să bei decoctul și, puf! *adio* magie! E foarte greu de găsit și se zice că un blestem îi nimicește pe toți cei ce culeg acești trandafiri negri, dar nu-mi pasă, e singura mea speranță!

Cal nu înțelegea.

— Dar dacă piticii urăsc atât de mult magia, de ce nu te-ai prefăcut pur și simplu că ești normală?

Pitica ridică din sprâncene.

— Piticii sunt niște oameni cinstiți, noi nu știm să mințim (în acest moment, Cal se îngălbeni de-a binelea. Cineva care nu putea minți... ce lucru groaznic!). Mă rog, rectifică ea, nu ne mințim între noi... iar piticii care fac negustorie se bucură de niște dispense. Așa că, atunci când părinții mei mi-au descoperit harul acesta, ei au adus totul la cunoștința Sfatului.

Și pentru că era cinstită, adăugă:

— Aș fi putut fi ispitită să mă prefac. Dar această magie afurisită nu poate fi ținută sub control. E de-ajuns să arunci ceva ascuțit sau amenințător spre mine, și clac! Un fel de câmp de forțe se animă *automat* în jurul meu pentru a mă proteja. Am încercat să-l fac să dispară, dar nu s-a putut. Am dat greș. Iar ei m-au alungat.

Chiar și Tara, căreia nu-i plăcea în mod deosebit magia, nu se putu stăpâni să nu tremure la gândul că cineva voia să scape de ea, într-un mod atât de radical.

— Și-atunci ce-ai de gând să faci?

— Să plec de-aici, să-mi procur acea plantă blestemată și să mă întorc acasă.

— Bine, dar, protestă Fabrice, ce te faci cu chatricșii?

— Pfui, șuieră disprețuitor Fafnir, eu sunt o pitică! Nimic n-o să mă poată opri pe mine să ies de aici dacă așa am hotărât.

— E o nebunie! obiectă Fabrice. N-o să poți trece niciodată de ei. Chatricșii sunt mult prea mulți. Iar dacă te mușcă vreunul, nu vei mai avea timp decât să te întorci în fortăreață pentru a obține antidotul, altfel... adio!

— Au încercat să mă treacă prin blestemata lor de Inițiere, răspunse pitica dând din umerii ei musculoși, dar nu le-a mers, iar asta i-a înfuriat. Așa că toți acești cățeluși meniți să ne împiedice ieșirea nu mă sperie deloc.

Se pregătea să continue, dar deodată încremeni, ascultând parcă ceva. Se ridică brusc și adăugă:

— Fie ca barosul tău să sune deslușit...

— Fie ca nicovala ta să răsunе la fel, îi răspunse mașinal Moineau la acea formulă de politețe.

Fără să mai scoată vreo vorbă, Fafnir îi părăsi. Foarte surprinși, cei cinci prieteni o urmăriră cu privirea cum se îndepărta, în timp ce Tara ridica din sprâncene, gândindu-se la purtarea ciudată a piticei. Tăcuse deodată și părăsise masa la care stătea. De ce?

Îi veni atunci o idee și îl întrebă pe Fabrice:

— La ce oră încep testele?

— În dimineața asta nu sunt teste. Doar după-amiază. De ce?

— Știi, am nevoie să verific ceva. Avem și aici camere?

— Avem camere individuale, îi spuse Fabrice, apoi, bănuind cam ce avea să-l întrebe Tara, adăugă cu amărăciune: Și interdicția de a ne aduna laolaltă în vreuna dintre ele. Dacă vrem să stăm de vorbă, trebuie să mergem în sala comună.

— Mmm, pricep, comentă Tara gânditoare, în timp ce-l privea atât de insistent pe Fabrice, încât acesta începu să se simtă stingherit.

Intrigați, prietenii ei se uitau la ea cum își scormonea mintea continuând totodată să-și mestece şuvița aceea albă. Apoi, trăgând cu sete aer în piept, continuă:

— Știi ce, Fabrice? Am vreo două-trei chestii de pus la punct cu Cal, Robin și Moineau, așa că tu ai face mai bine să te duci înainte în acea faimoasă sală, unde o să venim și noi peste câteva minute. Arată-ne doar cum să ajungem acolo.

Fabrice încruntă din sprâncene, intrigat și vexat că fata încerca să-l îndepărteze, timp în care ceilalți trei se uitau la Tara mirați.

— E simplu (Fabrice arată spre scara care trecea pe deasupra refectoriului), nu trebuie decât să urcați la primul etaj, acolo unde sunt camerele. Sala comună e chiar după bibliotecă. Ne vedem acolo.

Se ridică apoi cu demnitate și se răsuci pe călcâie, urmat îndeaproape de Angelica, ce pesemne spera să și-l facă aliat.

Tara se aplecă spre amicii ei și șopti:

— Am nevoie de cunoștințele voastre. Există vreun sort capabil să intercepteze o conversație, fără ca nimeni să nu-și poată da seama?

— Da, bineînțeles, răspunse Cal, Indiscretus, un sistem pe care-l folosesc Hoții pentru a obține informații. De ce?

— Și cum te protejezi de el?

— Cu Opacus, care e un sorț care interzice orice ascultare.

— Mmm, asta nu merge. Dacă arunci un sorț Opacus, Sangravii își vor da seama imediat că noi știm. Trebuie să găsim altceva.

Cal, Robin și Moineau se uitau la Tara cu niște ochi mari.

— „Și atunci Angelica o asmuți pe Kimi asupra mea pentru a se răzbuna”, pronunță cu grijă Tara.

— Poftim? făcu Moineau.

— Ce? exclamă Cal și Robin.

— Vă amintiți de sorțul pe care ni le-a aruncat magul? murmură Tara uitându-se cu atenție la celelalte mese.

— Cel care ne împiedică să vorbim despre incidentul de la Omois, desigur, de ce?

— El a spus că dacă cineva ne *asculta*, sorțul ne va împiedica să vorbim. Asta înseamnă că atâta timp cât vom putea spune „Și atunci Angelica o asmuți pe Kimi asupra mea pentru a se răzbuna”, nimeni nu ne ascultă. Dacă nu mai putem vorbi, asta înseamnă că cineva ne ascultă.

— Uau! o întâmpină Cal cu admirație, chiar că nu m-aș fi gândit la asta! Dar o să avem o problemă cu Fabrice. N-o să înțeleagă de ce-l ținem la distanță atunci când vrem să stăm de vorbă.

— Uite, eu cred că pitica vrea să evadeze de aici, și că are un plan mult mai subtil decât a lăsat ea să se înțeleagă. Și eu vreau să evadez, cât mai curând posibil. Așa că o să trecem peste susceptibilitatea lui Fabrice și-o să-i spunem totul, după ce vom fi plecat, sunteți de acord?

— DA, DOAMNĂ! confirmă Cal schițând o plecăciune militară.

— Nu, refuză Robin, asta nu ține deloc. Speram că nu voi fi nevoit să ajung aici, dar n-am de ales. Cred că și eu trebuie să vă spun adevărul despre mine. „Și Angelica o asmuți pe Kimi asupra mea pentru a se răzbuna”. Nu sunt doar Prim-sorțitor al Maestrului Den’Maril. Sunt și fiul lui T’andilus M’angil.

— Șeful serviciilor secrete? șuieră Moineau.

— Asta era! i-o reteză cu precauție Tara, iată unde mai auzisem eu numele ăsta. Asta încercam să-mi amintesc. La tatăl tău făcea aluzie Maestrul Chem când eram pe Pământ. Și când am transformat din greșeală robele cu Decorus, cea a lui Moineau a înfățișat sceptre și coroane, și dacă-mi aduc bine aminte de a ta, ea era constelată cu simboluri elfice. Și pâinișoarele! Nimeni n-ar fi putut să le prindă în cădere. Dar „Și Angelica o asmuți pe Kimi asupra mea pentru a se răzbuna”, tu nu ești un elf!

— O remarcă foarte pertinentă, făcu haz Robin. Și ai dreptate, chiar am intrat în panică atunci când mi-ai redecorat roba. Dacă cineva ar fi putut înțelege în acel moment de ce niște războinici elfi, care scânteiau pe roba mea, își scoteau măruntaiele cu atâta voioșie, aș fi fost terminat. Deducțiile tale sunt cu adevărat inteligente, mai puțin povestea cu pâinea, pe care n-o pricep.

— Adu-ți aminte, în timpul dejunului de la Omois, în palatul imperial, îi spuse Tara roșind puțin, ți-am întins niște pâini, dar pe care le-am lăsat să cadă. Iar tu le-ai prins înainte de a ajunge jos. Atunci mi-am spus că asta nu era ceva obișnuit, nimeni n-ar fi putut face o chestie ca asta. Apoi, mi-a ieșit din cap.

Robin își aținti ochii săi limpezi asupra ei și recunoscă:

— Ai un spirit de observație cum n-am mai întâlnit, Tara, ceea ce e foarte deconcertant. E ca și cum ai fi adunat niște

fragmente și ai fi reconstituit întregul puzzle. Deși Kidikoi mă avertizase că eram cât pe-acți „să mă dau de gol”! Ar fi trebuit să iau aminte!

Tara se făcu și mai roșie la față, foarte stânjenită de compliment.

— Mda! Ea va fi mai târziu *detectiv magic*, i-o reteză Cal. Bun, erai pe punctul să ne spui povestea ta...

— „Și atunci Angelica o asmuți pe Kimi asupra mea pentru a se răzbuna”, acesta e un fel de semideghizament, reluă Robin, pe care mi l-am asumat ca să mă pot apropia de voi fără ca Sangravii să-și dea seama. Sunt mai în vârstă decât voi, am cincisprezece ani din AltăLume, dar am rămas foarte în urmă cu ucenicia mea de sorțitor, căci a trebuit să-mi îndeplinesc serviciul elfic obligatoriu înainte de a veni la Travia. Pe scurt, așa cum nădăjduiam, Sangravii au reușit să te răpească și să mă răpească și pe mine odată cu tine. Tatăl meu a aruncat asupra mea un sorț de localizare nedetectabil, care nu poate funcționa decât asupra unui elf. Așa că, deocamdată, nu se pune problema să vă riscați viețile încercând să evadați, indiferent unde.

— De ce un „semideghizament”? întrebă Moineau, perplexă.

— Pentru că nu sunt decât pe jumătate elf, recunosc Robin, ca și cum asta ar fi fost o racilă. Mama mea e o sorțitoare. Tata mi-a ascuns pur și simplu urechile prea ascuțite, ochii prea deschiși la culoare și înclinarea sprâncenelor. Restul corpului meu e de altfel îndeajuns de asemănător cu cel al oamenilor pentru ca voi să nu sesizați diferența... și nici dușmanii mei.

— „Și atunci Angelica o asmuți pe Kimi asupra mea pentru a se răzbuna”... merge, nu ne ascultă nimeni, confirmă Tara. Și-atunci ce ne sfătuiești să facem?

— Tata mi-a spus că sorțul ar urma să acționeze timp de mai multe zile, dar dacă după douăzeci și șase de ore n-o să-l văd venind împreună cu cavaleria, va trebui să mă descurc singur. A mai precizat că avea nevoie de minimum douăzeci de ore pentru ca sorțul să devină activ și să-i permită localizarea mea.

— Răpitorii noștri ne-au făcut probabil să dormim deja mai multe ore, reflectă Moineau, așa că ei pot sosi oricând, începând din această noapte și, să zicem... mâine-dimineață.

— Da, întări Robin. Așa că, fără inițiative nesăbuite. Dacă până mâine după-masă nu se va petrece nimic, atunci va trebui să ne bizuim numai pe noi.

— Să mergem la Fabrice, propuse Cal, cred că-și roade unghiile de nerăbdare încercând să ghicească de ce n-am ajuns încă la el.

Fabrice părea într-adevăr să-și fi luat cu asalt falangele, tot așteptând să vină (continuând să arunce priviri neliniștite spre Angelica, așezată la o altă masă). Sala nu era un Vorbitor ca la Omois și n-avea farmecul aceleia din Palatul din Lancovit, dar scaunele erau confortabile și se servea și Tzinpaf!

— Ah! exclamă el ușurat, ați venit, în sfârșit! Angelica a făcut mare tapaj.

— Nu-i ceva nou din partea ei, lăsa să-i scape lui Cal. Nu lua seama la tot ce zice și mai bine spune-ne ce ne așteaptă.

— A fost ceva teribil, se văicări Fabrice, mi-a sărit în cărcă și mi-a pretins să-i explic tot ce se petrece aici. La început a fost destul de isterică, apoi când a aflat că numai cei mai buni sunt ținuți în această nenorocită de fortăreață, a încetat să-mi mai spargă timpanele. Era și cazul, fiindcă dacă mai continua un minut, aș fi surzit de-a binelea. Voi ce tot puneți la cale?

Văzând aerul încurcat al prietenilor săi, dădu din umeri și continuă.

— Bine, vreți să știți care e programul? În după-amiaza asta, veți da teste pentru a vi se determina nivelul de magie (Tara își ridică ochii spre cer, ajunge... iar teste! Avea nevoie de timp pentru a putea scotoci prin fortăreață.) Apoi, vă vor evalua iuțeala, forța, agilitatea, și fizică, și magică. Aici, ei spun că n-are rost să rostești formule sau să faci gesturi. Trebuie să fim capabili să ne imaginăm ceea ce dorim să facem și s-o facem fără să recurgem la artificii. E mult mai greu decât cu sorții, dar *ei* susțin că doar *dragonii* trebuie să se ajute de formule, și că ei ne-au învățat acest sistem ca să ne poată controla.

— E foarte... revoluționar ca teorie, remarcă Moineau, făcând o mutră. Dar nu imposibil. Magister n-a rostit nicio incantație când l-a imobilizat pe Cal și am observat că Tara nu are prea des nevoie de gesturi, ea pare să-și închipuie ceea ce vrea să facă și pac, treaba merge.

— Mda, confirmă Tara. Să spunem mai degrabă că mă gândesc și că, fie că vreau sau nu, puterea mea magică intră în acțiune.

— În orice caz, în timpul duelurilor, anunță plat Fabrice, asta te avantajează foarte tare, fiindcă adversarul nu știe ce sorț i-ai aruncat până când nu-i cade victimă.

— *Duelurilor?*

Cele patru exclamații țâsniseră odată.

— Da, răspunse Fabrice, încântat de micul lui efect. Aici, *ei* evaluează forța sorțitorilor, a unora în raport cu a celorlalți, prin mijlocirea duelurilor.

— Ca și la Omois! lansă Moineau. Numai că la Omois asta e ceva excepțional. Presimt că n-o să-mi facă nicio plăcere locul ăsta.

— Nici mie! răspunseră în același timp Tara și Cal.

— Dueluri! exclamă Robin, cu ochii strălucitori, asta-i formidabil!

— Bah! îl critică Cal pe un ton scârbit, vouă, elfilor, nimic nu vă place mai mult decât bătaia.

Nici nu-i ieșiseră bine de pe buze aceste cuvinte, că își dădu seama că făcuse o gafă. Tara și Moineau îi dădură câteva coate, și Fabrice se uită la el de parcă se smintise.

— Ei, avansă el, în cazul în care n-ai observat, Robin e un om ca toți oamenii, nu un elf!

— Da, știu, răspunse Cal netulburat, era o butadă. Robin seamănă cu elfii, îi place să se bată. Știi, ai pierdut o mulțime de lucruri de când ai fost răpit. A fost poreclit Robin „cel-care-pleacă-la-război”, pentru că a fost cât pe-acți să-i pocească mutra unuia care nu-i dădea pace Tarei, la Omois. Și primul care a sărit s-o apere de Angelica.

Povestea asta păru să-l mulțumească pe Fabrice.

Dimineața trecu destul de repede. Fabrice le prezintă mai mulți Prim-sorțitori. Teoria Tarei părea, din păcate, să se verifice. Aceștia erau aroganți, cruzi, impulsivi. Cu magia lor superputernică, simțeau o mare plăcere să-i facă pe Nonso să sufere, care se pomeneau loviți de niște palme nevăzute, sau se poticneau din pricina unor obstacole ascunse. Foarte adesea, tinerii sorțitori în gri își frecau pieptul, ca și cum i-ar jena ceva. Tara avu un șoc când își aminti că demonul ieșise prin pieptul ei. Și ea, și Cal, și ceilalți începeau cu adevărat să se teamă.

Apoi asistară, deși fără voie, la primul duel.

Doi băieți aveau ceva de disputat, vocile lor urcau cu fiecare argument schimbat, așa încât, în scurtă vreme, nu se mai auziră decât ei.

— Îți spun eu că Tarda avea dreptate, zbieră primul. Nu-i nevoie de mai mult de o miime de miime de secundă pentru a ridica sorțul.

— Iar eu îți spun că Tarda greșea. Ea n-a luat în considerație rapiditatea contrasorțului. E imposibil în mai puțin de o secundă.

— De data asta, nu mai suport! urlă primul. Te provoc la duel!

— Prea bine, mormăi al doilea. Hai în sala de dueluri!

Nici un adult nu interveni, ceea ce era foarte ciudat. Sala unde se aflau se goli și Fabrice se ridică în picioare pentru a-i urma.

— Veniți, le strigă el, trebuie să asistăm la duel, e obligatoriu. N-aveți de ce vă teme, ar trebui să meargă, amândoi au ajuns aici odată cu mine, n-au fost încă Inițiați.

Moineau se uită la el uluită.

— Ce? Vrei să spui că suntem obligați să asistăm la așa ceva!

— Înainte de a cunoaște toată povestea aia cu demonul, consideram lucrul ăsta mai degrabă interesant, mărturisi Fabrice. Acum... să spunem că e mai bine să facem ca toți ceilalți și să-i urmăm.

Robin dădu din cap entuziasmat. Temperamentul său de elf se înfierbânta la gândul că va asista la duel, în timp ce rațiunea sa umană era neliniștită. Se întreba adesea de ce tatăl și mama sa se căsătoriseră, deși erau atât de deosebiți. Nu-i plăcea deloc

că nu era decât un *juma-juma*. Și ținea la această misiune, deoarece, sub deghizamentul său, se simțea pentru prima oară acceptat pe de-a-ntregul, sub înfățișarea sa omenească, de către camarazi.

Când ajunseră în sală, toate locurile bune se ocupaseră, așa că se cocoțară pe gradenele cele mai înalte. Vestea făcuse ocolul fortăreței și sala era aproape plină. Sangravii, în jur de o sută, ceea ce o făcu pe Tara să se înfioare, erau mai toți acolo.

Trebuiau să se supună unei ierarhii cât se poate de precise, căci cercurile de pe piepturile lor nu erau de aceeași culoare, variind de la galben la roșu, în timp ce robele lor mergeau de la gri-deschis la gri-închis, aproape negru.

Nu li se puteau vedea fețele, dar li se distingeau mâinile care se crispau în așteptarea nerăbdătoare a începerii duelului. O tensiune sinistră și încărcată de neliniște se răspândea dinspre grupul lor.

Cei doi duelgii se plasară față în față și strigară împreună „Duel!”

Imediat solul arenei în care se aflau se ridică, pentru ca toți să-i poată vedea și un câmp de forță transparent îi înconjură, izolându-i de restul sălii.

Adesea, în filme, duelurile dintre vrăjitori se duceau prin transformări în serie: „Eu mă prefac în găină, tu te prefaci în pisică, eu mă transform în câine, tu te transformi în leu, eu mă prefac în purice, tu te transformi în maimuță, eu mă transform în crocodil, tu te transformi în elefant, eu mă prefac în șoarece, și, vai, tu te transformi în dragon și încerci să mă prăjești, ceea ce e ilegal, aaah etc.”

Numai că cei doi băieți nu văzuseră aceleași filme ca și Tăra și chiar păreau dornici să se sfășie.

Își începură duelul într-un mod cât se poate de clasic. Era evident că încă nu reușiseră să se debaraseze de obiceiul de a mormăi și de a gesticula, iar celor din sală nu le fu greu să recunoască două Pocus-uri paralizante. Reușiră să se desfacă din legăturile lor în același moment. Meci nul în prima rundă.

Unul dintre băieți făcu un gest și două superbe urechi de măgar împodobiră capul celuilalt. Toata sala izbucni în râs. Furios, acesta lansă un Transvetus și roba celuilalt adversar dispăru, ceea ce îi făcu pe băieți să fluiere, iar pe fete să roșească.

Turbat de furie, cel ofensat ripostă printr-un Detritus și o tonă de bălegar se prăvăli peste celălalt combatant. Care izbuti s-o evite la timp, sărind într-o parte.

Bun, era evident că magia putea fi evitată dacă erai destul de iute și de agil. Când te băteai în duel, trebuia să acționezi deci ca un fel de... boxer. Să dai dovadă de suplețe, de agilitate și să te miști repede.

Cei doi sorțitori ajunseseră acum la stadiul lui „Eu îți fac o chestie murdară, vâscoasă și împutită și tu îmi faci în schimb o altă chestie... la fel de scârboasă”.

Unul dintre băieți schiță un zâmbet viclean și, fără să se miște, fără să deschidă gura, își aruncă sorțul. Adversarul său crezu mai întâi că sorțul nu-l nimerise. Foarte bucuros, își mișcă degetele pentru a-i replica... moment în care își dădu seama că, în loc de mâini, își mișca niște înotătoare! Avu de gând să țipe, deschise gura, picioarele i se lipiră unul de altul, făcându-l să cadă, pielea i se acoperi de solzi... și în curând un

pește enorm se zbătea în mijlocul arenei, căutând cu disperare apa pentru a putea supraviețui.

Crud, primul băiat făcu de trei ori turul arenei, în aclamațiile admirative ale spectatorilor, în timp ce adversarul său se zvârcolea, încercând cu disperare să respire, până când unul dintre Sangravi îi porunci să-i redea nefericitului pește forma sa inițială.

— Uau! exclamă Robin cu entuziasm, în timp ce ieșeau din sală, chiar a fost interesant! Au loc des dueluri ca astea?

— Destul de des, răspunse Fabrice strâmbându-se. O dată sau de două ori pe săptămână, un tip sau o tipă spun un cuvânt mai mult decât trebuie și paf! Arena. Duelurile dintre Prim-sorțitori se deosebesc atunci când sunt organizate de Sangravi. Trebuie să arunci sorții pe care ți-i impun ei. Pe când în cazul unui duel pentru onoare, poți arunca orice sorț vrei, cu condiția să nu-ți ucizi adversarul.

— Avem voie să mergem în parc în timpul zilei? întrebă Tara.

— Da. Familiarii sunt deseori acolo, deși nu e foarte cald, întrucât aici ne aflăm la începutul unuiia dintre anotimpurile reci.

— Crezi c-am putea merge chiar acum?

— Da, desigur, veniți după mine.

— Stai o clipă, aș vrea să rog pe cineva să ne însoțească, îl opri Tara.

Când pitica Fafnir trecu prin dreptul ei, o strigă discret.

— Fafnir, ai putea să-mi acorzi un minut, dacă nu te superi?

— Poftim? zise ea scurt.

— Ne ducem în parc, și ne-ar face plăcere dacă ai veni și tu.

Pitica o privi atent, părănd să reflecteze intens, apoi înălță din umeri și zise:

— Da.

— Bine, atunci să mergem.

Nu mai spuseră nimic până când ajunseră sub înălții arbori care umbreau băncile și mesele de afară. Fabrice avea dreptate, nu era foarte cald, dar, deși pitica era cu brațele și picioarele goale, nu părea să simtă frigul.

— Moineau, îi spuse Tăra, o să-ți cer să faci un efort deosebit. Îți amintești cumva formula pe care a rostit-o magul după incidentul de la Omois?

Moineau ridică din sprâncene, apoi îi confirmă.

— Da, mi-o amintesc; de ce?

— Aș vrea s-o scrii, fără s-o pronunți, fiindcă vreau să fac o încercare.

Ușor surprinsă, Moineau făcu ceea ce i se ceruse. Scoase din buzunar o foaie de hârtie și un creion, scrise formula și i-o dădu Tărei.

Înainte ca toți ceilalți să poată reacționa, aceasta pronunță cuvintele „Pe Informatus, împărtășesc secretul acesta cu voi, dar totul trebuie să rămână între noi!”, dorind cu toată puterea ei ca Fabrice, Manitou și Fafnir să poată avea acces la secretul lor și totodată să rămână protejați de sorțul bătrânului mag.

Spre marea ei satisfacție, văzu cum același nor verzui se lăsa deasupra celor trei... și se pomeni deodată trântită la pământ și cu un cuțit lipit de gâtul ei.

Simțind atingerea sorțului, pitica făcuse un salt, își scosese cuțitul din teacă și-o culcase la pământ pe Tăra atât de repede, încât aceasta nici nu apucase să-și dea seama.

Strivită acum sub greutatea ei, cu fața piticei aproape lipită de fața ei, Tara își spunea că poate ar fi trebuit s-o prevină înainte de a activa sorțul.

— Ce anume crezi tu că faci? mârâi pitica. Anulează-l cât mai repede, dacă vrei să nu-ți iau gâtul!

Împietriți, ceilalți nu cutezară nici să miște. Când deschise gura să-i vorbească, Tara se tăie la gât în cuțitul piticei, dar n-avea de ales.

— Stai! E un sorț de protecție. Am fost martori la un incident petrecut la Omois și Maestrul Chem ne-a cerut să nu vorbim cu nimeni despre asta. Pentru a fi sigur că-i vom da ascultare, ne-a aruncat acest sorț. Am observat ceva mai devreme că nu mai voiai să ne vorbești, de unde am dedus că eram supravegheați. Și mi-am spus că am putea să ne ajutăm unii pe alții.

— Asta nu-ți dă dreptul să-mi arunci un sorț, i-o întoarse pitica, fără să ia seama la sângele care curgea. Ai noroc că sunt o fată calmă. Un alt pitic în locul meu, mai întâi ți-ar fi luat gâtul și după aia ți-ar fi pus întrebări.

Dădu la o parte cuțitul și-l făcu să dispară, apoi, dintr-o singură mișcare, o săltă pe Tara în picioare, care se clătină o clipă, surprinsă de forța ei.

— Și-n plus, continuă ea cu ură, e inutil să te folosește de blestemata asta de magie, fiindcă eu simt când mă ascultă cineva.

— Dar noi n-avem capacitatea ta, protestă Tara, pipăindu-și cu precauție tăietura pe care i-o făcuse cuțitul (pe coar-nele lui Baldur, cum ar fi spus bunica-sa, a cărei înjurătura preferată era chiar aceasta, dar o cam durea!) și care aproape că nu mai sângera. Și dacă putem spune „Și Angelica o asmuți pe

Kimi asupra Tarei pentru a se răzbuna”, atunci înseamnă că nu ne ascultă nimeni. Verifică și tu, și-o să vezi!

Pitica îi aruncă o privire amenințătoare, după care se îndepărta.

Moineau se repezi la Tăra, își puse o palmă pe tăietură și incantă:

— Pe Reparus, durerea să piară, și-această mică rană pe loc să dispară!

Durerea dădu înapoi și Tăra scoase un suspin de ușurare.

— Am cam început să mă satur de toate aceste atacuri la gâtul meu, tot la fiecare treizeci de secunde! exclamă ea binedispusă. Uitasem, desigur, că nu trebuie să-i arunci vreun sorț unui pitic, fără să-i ceri voie. Fabrice, nu știu dacă Fafnir s-a dus să verifice povestea noastră, sau dacă, simțindu-se jig-nită de moarte, a plecat de tot. Dacă nu te superi, ai putea să rostești fraza „Și Angelica o asmuți pe Kimi asupra Tarei pentru a se răzbuna” în dreptul primei persoane pe care o s-o vezi. Dacă poți s-o faci, asta ar însemna că magia mea a făcut iar exces de zel și că am întins protecția asupra întregii fortărețe, în loc să ne protejeze doar pe noi. Dacă nu poți, înseamnă că treaba a mers.

Ascultător, Fabrice se decise să nu pună întrebări și-o întinse împreună cu Manitou. Se întoarse după numai cinci minute, vesel nevoie mare.

— Am stat vreo zece secunde în fața unui Sangrave fără să pot scoate o vorbă. Și-a închipuit că eram bolnav și voia să mă trimită la infirmerie. E formidabilă chestia asta a ta..., dar la ce folosește?

Verificând cu regularitate că nimeni nu-i asculta, Tara, Cal, Robin și Moineau îi spuseră lui Fabrice toată povestea, inclusiv despre episodul tragic pricinuit de Angelica... De mai multe ori, în timp ce stăteau de vorbă, nu reușiră să pronunțe fraza magică. Se abăteau atunci imediat de la firul discuției, dar nu era ușor. Tara nu se putea concentra, neliniștită că nu avea s-o mai revadă pe Fafnir.

Se suna de masă, și pitica tot nu apărea.

Bine. Între timp, trebuiau să-și pregătească evadarea. Dacă va fi cazul.

Odată ajunsă în sala de mese, Tara constată că Fafnir era acolo, așezată în același loc ca și la micul dejun, pe cale să dea gata ceva de neidentificat, dar mare. Prudentă, nu luă loc lângă ea, ci în fața ei. Astfel, dacă vulcanica pitică s-ar fi gândit să-i sară din nou la gât, măcar să fie nevoită să sară mai întâi peste masă.

Cealaltă își pironi ochii ei mari de căprioară în ochii Tarei și mormăi în timp ce scuipa un os.

— Informație corectă. Întâlnire în parc la ora cinci.

Tara dădu din cap.

Masa trecu pe nesimțite. Nici nu înghițiseră bine ultima bucățiță dintr-un fruct, că se și făcu ora să se întâlnească în sala rezervată pentru primul lor test. Când intrară înăuntru, Cal, Robin, Tara și Moineau făcură ochii mari.

În fața lor se aflau copaci, frânghii, poduri, un râu, un lac, toate aranjate într-un adevărat traseu de luptă. În partea cea mai înaltă a unei coline escarpate, plasată pe un pedestal, strălucea o piatră.

Un Sangrav cu mască scânteietoare se postă dinaintea lor. Vocea era de netăgăduit a unei femei. Iar ceea ce spuse, îi uimi pe toți cei din sală... și mai ales pe Tara. Într-adevăr, aceasta se înclină până la pământ dinaintea ei:

— Bonjur, Alteța Voastră imperială. Fortăreața noastră se consideră deosebit de onorată de prezența voastră. Numele meu este Doamna Manticore. Fii binevenită.

Tara se întoarse pentru a vedea cui i se adresa, dar în spatele ei nu se mai afla nimeni.

— Ăă, o corectă ea ridicând din sprâncene, îmi pare rău, dar aici Alteță nu e decât Moineau, nu eu.

— Știu, Alteța Voastră imperială.

Sangrava se înclină imediat dinaintea lui Moineau.

— Alteța Voastră regală.

— Ei, poftim, gândi Fabrice holbând ochii, oare ce-o fi fumat Sangrava asta? Al naibii de eficace, plantele locale!

— Dacă îmi permiteți, Altețele Voastre, vom încerca să vă testăm capacitățile. Brida?

— Doamnă?

— Arată-le Altețelor Lor cum să lucreze în această sală. Ești cronometrată din momentul în care treci dincolo de linie, până în momentul în care pui mâna pe piatra visului.

— Da, Doamnă.

Fata, care stătea de vorbă cu Angelica, înaintă grațios și rostind un singur cuvânt își prefăcu roba într-o haină strânsă pe corp, de culoare gri. Apoi se lansă.

Când prima capcană se declanșă, înțelesesă pe loc scopul jocului.

Brida alerga pe drumul spre prima frânghie când, exact în fața ei, se deschise un șanț lăt, în adâncul căruia colcăiau niște monstruoși viermi alb cu roșu. Menținându-și elanul, sări peste el, folosindu-se și de magie pentru a trece peste obstacol fără neazuri. Dintr-un salt, se apucă de frânghie și se cățăără pe o creangă de unde, în echilibru, plonjă în lac. Marginile fiind prea înalte și alunecoase, era cu neputință să te ridici la suprafață fără ajutor, așa că înotă până la niște rădăcini și încercă să se apuce de ele pentru a ieși din apă.

Deodată, în spatele ei, se ivi un tentacul, care se apropia alene. Tinerii sorțitori începură să strige, făcându-i pe cei patru nou-veniți să tresară.

— Brida, Kraken, ai grijă! Ai grijă!

Simțindu-l în spatele ei pe Kraken, caracatița gigantică cu tentacule negre, Brida se sili din răspuseri să se îndepărteze, ceea ce îi distruse concentrarea. Picioarul îi alunecă și un tentacul o trase sub apă... pentru a o arunca înapoi, tușind și scuipând, la picioarele Doamnei Manticore.

— N-a fost rău, Brida. Știi unde-ai greșit?

— Mi-am pierdut concentrarea și n-am reușit să ies din apă destul de repede. Și cum trebuia să înot pentru a nu mă duce la fund, nu puteam să mă ajut făcând gesturile necesare. Așa că am dat greș.

— Bine. Următorul.

Cei doi tineri sorțitori care urmară după ea nu avură deloc mai mult noroc. Unul căzu în șanțul în care fojgăiau viermii, cărora nu le făcu prea mare plăcere să fie călcați în picioare. Inofensivi, dacă nu erau atinși. Dar fierbinți ca o flacăără, la cel mai mic contact. Nefericitul ieși de acolo urlând de durere, cu

fața și mâinile acoperite de pete roșii. Ceea ce îl motivă totuși pe al doilea, care evită șanțul cu multă agilitate... dar înghiți gălușca cu Kraken.

Veni la rând Robin. Pentru semielf, șanțul nu fu decât o joacă, zbură pur și simplu pe sus până la creangă, plonjă impecabil în lac și, disprețuindu-l pe Kraken, reuși să se urce pe rădăcinile alunecoase, și să iasă din apă... în aclamațiile celorlalți.

Un albastru meditativ coloră masca Doamnei Manticore, care notă ceva în carnețelul ei.

Tânărul avu o scurtă ezitare, apoi, neținând cont de traseu, apucă o liană și trecu pe deasupra capcanelor, trecând din arbore în arbore.

Doamna Manticore clătină din cap și mai notă ceva. Tara era neliniștită. Robin exagera un pic!

Dar, prea concentrat asupra probei, semielful uitase unde se afla. Făcea salturi, sărea, zburda cu ușurință și grație, în timp ce Tara îl afurisea.

Ajunse fără probleme până la colină și se lăsă să cadă la pământ, fiind mult aplaudat.

Fără să-și piardă concentrarea, studie cu atenție colina, apoi începu s-o urce. Eschivă cu agilitate prăbușirea care amenința să-l ia pe sus, apoi tromba de vânt venită de nicăieri, care încercă să-l dea peste cap. Dacă n-ar fi evitat-o, ar fi căzut de îndată din nou în lac... direct în brațele lui Kraken.

Odată ajuns sus, se opri o clipă pentru a studia pedestalul. Cu o mișcare iute, apucă piatra visului, apoi se trase înapoi, și coborî în mare grabă. Sub picioarele sale, colina începu să se scufunde, pârlind îngrozitor.

Avu timp doar cât să leviteze până ajunsse pe pământ sigur, pentru a putea vedea restul colinei scufundându-se într-un fel de magmă ca de mlaștină.

Sangrava își aținti privirile asupra traseului (în fine, așa cel puțin presupuse Tara, că aceasta privise cu intensitate calea, căci traseul dispăru la rândul lui, și odată cu el și capcanele).

Robin se întoarse fără greutate la micul grup, săltând deasupra capului trofeul, o magnifică piatră a visului, care arunca focuri multicolore. Radia de bucurie... până în momentul în care privirea i se încrucișă cu cea a Tarei... și-atunci își dădu seama ceea ce făcuse.

Doamna Manticore nu-și pierdu vremea.

— Vino la mine (se uită în carnețel), Robin, nu-i așa?

— Da, Doamnă, se supuse Robin, de nevoie.

— Aș vrea să verific ceva, rămâi nemișcat.

Cal se lăsă deodată jos, văitându-se.

— Ah, ah, mi-e rău, mă doare burta, Doamnă, vă rog, mi-e rău!

Sangrava, care se pregătea să-l atingă pe Robin, își suspendă gestul, după care se întoarse spre băiat.

— Ia zi, ce ai?

— Nu știu, se smiorcăi Cal, mi-e rău, mi-e rău, am fost transferat în dimineața asta și...

Încercarea sa de a crea o diversiune nu avu deloc succes. Sangrava părea a fi obișnuită cu crizele provocate de frică, așa că nu-i mai lăsă vreme să continue. Se aplecă, îl atinse, apoi spuse pe un ton rece:

— Pe Transmitus, la infirmerie cu tine, și durerea de burtă să ți se aline!

Amenințarea care pornea de la ea era ceva aproape tangibil atunci când se întoarse spre Robin, care încerca să pară cât mai neînsemnat, ceea ce, având în vedere talia sa, nu era deloc simplu.

— Am... am făcut ceva rău? se bâlbâi el în timp ce ea se apropia din nou de el.

— O, nici vorbă, toarse Doamna Manticore, deloc. Ai făcut totul la perfecție. Ai trecut peste *toate* obstacolele și ai câștigat piatra...

— Și atunci? Prin ce...

— ...ceea ce e cu *neputință* pentru un sorțitor *obișnuit* care nu se folosește *decât* de capacitățile sale fizice. Am tras de aici concluzia că nu ești unul obișnuit. Iar nouă, celor din forțăreață, nu ne place când nu înțelegem ceva. Așa că, vino mai aproape.

Robin nu se apropie nici cu un centimetru. Dimpotrivă, se dădu înapoi ca și cum ar fi fost foarte speriat (în realitate, nu se prefăcea deloc, *era* foarte speriat!). Prim-sorțitorii, care nu-și dădeau seama ce se petrece, se îndepărtară prudenți din calea Doamnei Manticore.

Aceasta călcă pe neașteptate pe coada Sheebei, pe lângă care trecea, și ceea ce ea luase drept o frânghie se transformă într-o panteră furioasă care se năpusti asupra ei și puțin lipsi să nu se prefacă într-o harpie. Din păcate, pantera nu avu timp să-și încheie socotelile cu Sangrava, căci aceasta o făcu să încremenească.

Fără să dea atenție sângelui care-i curgea din brațul sfâșiat, Doamna Manticore începu să mormăie:

— Rămâneți cu toți pe loc! Pe Pocus, nimeni să nu miște, căci încep să iau foc!

Pocus-urile paralizante pe care i le aplicaseră Tarei Mangus, apoi Maestrul Dragosh, nu semănau deloc cu acesta. Pocus-ul de acum avea scânteieri turcoaz și era atât de puternic, încât îi venea greu să respire. Galant lupta și el împotriva legăturilor, și Tara, cuprinsă de panică, își dădu seama că nu va izbuti să le desfacă. Sangrava era atât de înfuriată, încât îi făcuse pe toți cei din sală să încremenească. Iar Tara, pe care magii din Omois o lecuiseră de accesele ei de furie demonică, nu era îndeajuns de furioasă pentru a putea dispune de puterea pe care o avusese în timpul confruntării ei cu Angelica!

Auzi un ușor zgomot lângă ea, și-l zări pe Fabrice căruia îi clănțăneau dinții în gură de frică.

Moineau scoase un urllet și încercă să-și schimbe înfățișarea, dar prea târziu. Cu mâna plină de sânge, Sangrava tocmai îl atinsese pe Robin.

De cum îi atinse pielea, Doamna Manticore tipă strident:

— Pe măruntaiele lui Isciarus! Un elf! Și un sort de localizare! ALARMĂ! ALARMĂ!

Vocea ei amplificată prin magie răsună în toată fortăreața. O mulțime de Sangravi se materializară imediat de jur împrejurul ei, unii în ținută de lucru, alții în pijama (în miezul zilei?), unul dintre ei plin de săpun, cu o mână ținându-și cu disperare prosopul în jurul soldurilor, și cu cealaltă o perie.

Exclamațiile țâșneau din toate părțile.

— Ce e? Ce e? Ce se întâmplă?

Apoi își făcu apariția Magister, ușor de recunoscut după cercul roșu de pe robă, și, după atitudinea pe care o afișa,

pregătit parcă să-l facă praf și pulbere pe cel ce îndrăznise să-l deranjase.

— Cine a dat alarma? tună el.

— Eu, Stăpâne! îi răspunse imediat Sangrava. Nu știu cum a pătruns elful acesta în fortăreață, dar am găsit asupra lui și un sorț de localizare. Trebuie să-l întrerupem imediat. Dar nu pot să fac lucrul ăsta singură!

— Liniștește-te, o temperă Magister. Și cel mai puternic sorț are nevoie de un timp ca să se activeze complet. Iscușiții noștri vânători au pesemne o idee despre direcția lui în momentul de față, dar nu și despre locul lui precis.

Îl atinse și el pe Robin și băiatul se strâmbă de durere.

Brutal, Magister făcu un gest, de parcă ar fi vrut să șteargă ceva, și chipul lui Robin se schimbă!

Culoarea ochilor săi se deschise, sprâncenele i se arcuiră spre tâmpile și urechile i se alungiră. Îi crescură pletele, iar celor albe, caracteristice elfilor, li se alăturară cele negre, care dezvăluiau fâțiș metisajul lui omenesc.

— Măi, măi, măi, constată Sangravul pe un ton dubitativ, un mic ticălos de elf. Sau, mai degrabă, o jumătate de elf. Și totodată un drăguț sorț de localizare. Aici nu poate fi decât mâna bunului nostru prieten Chemnashaovirodaintrachivu. Dacă mă apuc să analizez sorțul, îmi mai rămân doar câteva minute până când or să dea de noi... așa că am impresia că-ți vei lăsa aici urechile tale de elf, dragul meu, fiindcă nu cred că-l pot anula atât de repede, fără să te... *ucid!*

Cei patru se îngălbeniră, iar Angelica schiță un rânjet crud. Povestea devenea interesantă!

— Nuuuu!

Țipătul Tarei îl făcu pe Stăpânul Sangravilor să tresară și să-și frece o ureche.

Fata se zbătea nebunește să scape de Pocus și simți cum puterea dădea năvală prin venele ei. La fel ca în prăvălie, ochii ei deveniră cu totul albaștri, și sorțul cedă brusc, cu un pocnet sec, iar ea se ridică în zbor, dominând întregul decor. Angelica nu-și putu stăpâni un geamăt de spaimă.

Răsunând ca un gong, vocea Tarei fu neobișnuit de gravă atunci când i se adresă lui Magister, complet uluit.

— Dă-i drumul! Dă-i drumul, imediat!

Dar cum acesta nu reacționa, ea îi împinse mental pe toți Sangravii adunați în jurul lui Robin, și aceștia fură spulberați de puterea ei de parcă ar fi fost niște momâi din paie. Unii dintre ei se pomeniră azvârliți în arbori, alții în brațele lui Kraken, peste măsură de mirat că în lacul lui se afla atâta lume.

Furioasă, Doamna Manticore intră și ea în joc, urlând:

— Foc-mag!

Trebuie că Sangravii nascociseră niște formule prescurtate, căci din mâinile ei țâșni o rază care atinse scutul pe care Tara reuși să-l improvizeze la timp.

La rândul-i, zămisli și ea un jet devastator, și acum Sangrava se văzu nevoită să se apere de el cu scutul. Zero pe linie, deocamdată.

După alte două atacuri, foarte mirată când văzu că ceilalți Sangravi nu intervin, ci se mulțumesc să privească, Tara își dădu seama că îi va fi foarte greu să străpungă sistemul de apărare al adversarei sale. O șterse de acolo cu ajutorul unui impuls magic și începu să planeze deasupra lacului. Turbată de furie că o adolescentă își permite să i se opună, și încă în

prezența celorlalți Sangravi, Doamna Manticore levită la rândul ei, luându-se după ea.

Riscând să fie capturată de Kraken, Tara se plasă la doar câțiva centimetri deasupra apei lacului. Din fericire, acesta era mult prea ocupat cu toți acei Sangravi care-i tulburau apa.

Când Sangrava își trimise raza ei de foc, Tara nu încercă s-o contreze, mulțumindu-se doar s-o evite. Raza lovi lacul precum o rachetă, provocând instantaneu un abur gros.

Era exact ceea ce își dorea Tara. Iute ca fulgerul, se deplasă de acolo, ascunsă de nor, și trimise o rază pentru a o împietri pe Doamna Manticore. Aceasta nu văzu nimic venind spre ea, înjură când raza o atinse și se înțepenii în văzduh, apoi, pierzându-și puterea de a zbura, căzu în lac, făcând un pleosc de zile mari.

Bun, pe una o eliminase! Era rândul Stăpânului Sangravilor. Tara se întoarse spre el, pregătită de harță.

Acesta nici nu clipise, urmărind scena cu mult interes, cu picioarele bine proptite în pământ. Dădu din cap, sub masca lui scânteietoare, și exclamă:

— Ah! Ce putere! Îți simt mânia și ura, continuă tot așa, lasă-te copleșită de furie, simt puterea ei magnifică...

Preț de o clipă, Tara fu descumpănită. Măi să fie! S-ar zice că dușmanul ei se lua drept Dark Vader. Își reprimă o dorință prostească de a râde și redeveni stăpână pe sine. Puterea ei n-avea nevoie de formule pentru a-l neutraliza pe acest adversar, trebuia să dea dovadă de *spirit creator*. Probabil, nu o lovitură directă era soluția. Întinse mâna spre solul acoperit de iară și își activă magia. Spre marea surprindere a lui Magister, care se aștepta la o lovitură puternică și pe care se pregătea s-o

pareze, din iarbă ieșiră niște rădăcini tari ca oțelul, care se răsuciră în jurul lui, înfășându-l de jos până sus. Fulgerător, Tara ridică o mână, și puterea ei acționă, propulsându-l pe Sangrav în sus, până în tavanul de care se izbi cu un zgomot teribil. Rămas în continuare prizonier al rădăcinilor, acesta căzu apoi pe pământ, producând un bum sonor, după care nu mai mișcă.

Tara se întoarse imediat spre ceilalți Sangravi, dar aceștia nu cutezau nici să clipească. Îl eliberă rapid pe Galant și se apleca deasupra prietenilor ei, când Fabrice strigă deodată:

— Tara! Ai grijă! În spatele tău!

La pământ, trupul legat fedeleș al Stăpânului Sangravilor se zvârcolea și sute de mici fierăstraie se iviră, retezând rădăcinile.

Când Magister se ridică în picioare, cu masca lui de un negru sinistru acum, Tara văzu cu groază că fierăstraiele îi ieșeau chiar din brațe. Roba gri era toată numai fâșii, iar el se descotorosi de ea dintr-o singură mișcare, dând la iveală o haină strânsă pe corp. Trebuia să nascocoască altceva, cât mai iute! Ochi lacul, lovindu-l cu o rază, și un val imens se năpusti ca un pumn lichid pe deasupra lui Magister. De data aceasta, Magister reacționează. Ridică o mână și valul se despică în două, făcându-l pe Kraken, complet zăpăcit, să eșueze într-un arbore, dar ținând încă în tentaculele sale vreo cinci-șase Sangravi.

Magister se prăbuși brusc la pământ împins de Galant care, prudent, îl atacase din spate, încercând să-l dea gata. Din păcate, doar îl ameți. Tara profită de acel răgaz, ochi arborii uriași și, împingându-i cu ajutorul minții, reuși să-l dezrădăcineze pe unul, pe care-l aruncă spre Magister aflat încă la pământ. Unul dintre Sangravi văzu pericolul, și țipătul

pe care-l scoase îl salvă pe stăpânul său, care se răsuci, evitând la timp masa aceea enormă. Galant îl atacă din nou, dar Sangravul mormăi furios și, ridicând fără efort arborele doborât, îl azvârli asupra pegasului. Acesta nu mai avu timp să-l evite și se izbi de un alt arbore, cu un zgomot moale, care o zgudui pe Tara.

Inima îi bătea din ce în ce mai repede și fata era conștientă de faptul că magia îi răpea o energie teribilă din trupul ei. Dar nu avea de ales. Se lupta pentru viața lui Robin. Dacă mai putea rezista câteva minute, sorțul de localizare avea să fie activat și Maestrul Chem avea să-i găsească. Cu ultimele puteri, întinse din nou mâna și o nouă rază țâșni. Lovi solul de sub picioarele Stăpânului Sangravilor. O groapă enormă se căscă, înghițind un sfert din sală. Dar Magister avu timp să rostească incantația, și se ridică în zbor planat deasupra prăpastiei.

Tara era sleită. Reușise oare să reziste îndeajuns pentru ca dragonul să-i poată localiza? Ei, de vreme ce treaba cu găurirea solului nu ținea, ce-ar fi să vedem cum stau lucrurile cu *tavanul*?

Era pe punctul să prăbușească vreo zece tone de piatră peste capul Sangravilor, când Magister lovi la rândul său. Brutal, acesta întinse mâna, strigă ceva, și fata primi o lovitură atât de puternică, încât o făcu să se clatine, iar scutul, pe care abia dacă apucase să-l încropească, se frânse. Încercă să-și recapete puterile, dar Magister se dovedi mai iute. Nu reuși să-i mai amortizeze lovitura... și se prăbuși la pământ.

Decorul începu să se dizolve în jurul ei și cineva stinse *toate* luminile lumii.

Poarta de ieșire

Pentru a doua oară în decursul unei zile, Tara avu impresia că se afla pe o corabie. Care se încăpățâna să aibă tangaj. De unde și persistenta ei durere de burtă.

Voalurile albe ale infirmeriei luceau în jurul ei și ea percepea un murmur ușor. Strâmbându-se, căci îi vâjâia capul, dădu să se ridice.

Galant, care dormea la piciorul patului ei, nu se clinti, încă nerefăcut, dar teafăr de altfel, din fericire.

Ușor nesigură, dădu la o parte draperiile patului și se îndreptă pe direcția vocilor. Fabrice, Cal și Moineau stăteau în jurul altui pat, ascultând-o serioși pe o Sangravă (a cărei robă era bicoloră, gri cu alb, probabil un medic sau o infirmieră).

— A murit, e îngrozitor, zise Sangrava, cu voce joasă..., parcă tot nu-mi vine să cred.

Inima Tarei greși o bătaie. Robin murise! Nu reușise să-l protejeze! Simțindu-și lacrimile care i se scurgeau pe obraji, se apropie de pat.

Deodată, Cal băgă de seamă că Tara își revenise.

— Tara, țipă el, repezindu-se spre ea, cum te simți? Cum îți mai e?

— Mă... mă simt bine, bâlbâi Tara, dar... și Robin? V-am auzit, el a...

Rămase fără grai după ultimele cuvinte.

— Convinge-te, îi răspunse Cal, dându-se la o parte.

Tremurând, se apropie de pat și privi corpul culcat. Robin era întins, galben ca ceara, pierdut parcă în mijlocul aceluia pat mare. Sughitând, ea strigă:

— O! Robin, îmi pare tare rău, numai eu sunt de vină! Tu ești...

— ...un imbecil, o întrerupse presupusul cadavru, deschizând ochii.

Tara se dădu înapoi, șocată.

— Bine dar... dar... tu... ai murit!

Cadavrul clipi.

— Așa deci? Nu eram la curent. Dar cum nu e loc care să nu mă doară, mă cam îndoiesc c-aș fi murit.

Tara nu mai înțelegea nimic. Se întoarse spre prietenii ei, arătând spre Sangravă.

— Dar... ea... ea spunea că a murit... că nu-i venea să creadă.

— O, făcu Sangrava, care pricepuse acum. Nu vorbeam de semielf, ci de Kraken. Unii dintre colegii mei sunt destul de *emotivi* și faptul de a se fi pomenit pe neașteptate în apă i-a făcut să-și piardă un pic cumpătul. Kraken voia doar să-i scoată la țarm, așa cum face cu toți cei ce cad în lac, și ei au crezut că îi ataca, apoi el s-a pomenit într-un copac, ceea ce a

fost prea de tot pentru el... Păcat, țineam mult la Kraken. În fine, asta-i viața! Bun. Deocamdată, vă las. Să nu mi-l obosiți prea tare.

Tara îi zâmbi cu gura până la urechi și se aruncă la gâtul lui Robin, ușor surprins.

— N-ai murit! E nemaipomenit!

— Au! răspunse acesta, ai grijă, mă doare!

— O, iartă-mă! dădu Tara înapoi. Ce s-a mai întâmplat? Și sorțul de localizare?

— În timpul extraordinarei tale bătălii cu Doamna Manticore, apoi împotriva lui Magister, îi spuse cu calm Moineau, mi-am prefăcut înfățișarea, dar un Sangrav m-a făcut să încremenesc. Magister te-a făcut să-ți pierzi cunoștința, apoi l-a atins pe Robin și a anulat sorțul, ceea ce a fost cât pe-acum să-l omoare pe prietenul nostru. Din păcate pentru noi, a întrerupt procesul prea devreme... și sorțul n-a funcționat. Ceea ce face că nimeni nu știe unde ne aflăm.

— L-au adus aici pe Robin, pe jumătate mort, spuse Cal, care încă mai tremura, iar eu am simțit cea mai grozavă frică din foarte scurta mea existență. Noroc de șamanul sangrav, care e foarte eficient!

— Mda, îl aprobă Robin, nu cunoșteam nici jumătate din înjurăturile pe care le-a folosit. Dar ea mi-a salvat viața!

Tara tresări brusc.

— Cât e ora?

— În jur de cinci, cred, de ce? întrebă Moineau.

— „Și Angelica o asmuți pe Kimi asupra mea pentru a se răzbuna”... pentru că avem întâlnire cu Fafnir în mai puțin de un minut. Trebuie să stau de vorbă cu ea!

— Du-te, îi propuse Moineau, rămân eu cu Robin. Sangrava consideră că până mâine-dimineață o să se simtă mai bine, dacă se mai odihnește azi toată ziua și la noapte.

— Mde, mormăi Robin, după părerea mea diagnosticul e greșit. Simt că am nevoie de mult mai mult timp înainte de a pune din nou picioarele în sala aia blestemată.

— A, nici vorbă! exclamă Tăra. E absolut necesar ca recuperarea ta să aibă loc cât mai repede. Dacă Fafnir se hotărăște să... ceea ce știi... de aici, în seara asta sau mâine, crede-mă, că n-o să ne aștepte!

Robin schiță un zâmbet chinuit.

— Fii fără grijă, nu vă las eu baltă. Mai acordă-mi o oră-două, și-o să zburd ca și până acum.

— Nu! Nu merge așa! se enervă Moineau. Cred că în materie de zburdat, ți-a fost de-ajuns!

Robin adoptă un aer plouat și închise prudent ochii.

— De acord, zise Tăra, care era grăbită. Mă duc în parc. Cal, vii cu mine sau rămâi cu ei?

— Pegasul tău tot mai doarme, observă Cal, care n-avea niciun chef să se afle din nou față în față cu pitica, și încă în frig. Rămân cu el și ți-l trimit de îndată ce se trezește.

— Bine, și apoi...

Plecă în fuga mare, precedată de Fabrice, care-i arăta drumul.

Când ajunseră în parc, pitica era deja acolo, plimbându-se în lung și-n lat.

— Ați întârziat! le spuse ea în loc de salut.

— Prietenul nostru a fost rănit în sala de teste. Se reface la infirmerie. Îmi pare rău că te-am făcut să ne aștepti.

— Nu-i nimic, mormăi pitica surprinsă de cele aflate. Oricum, n-aveam ceva anume de făcut. Prietenul tău e teafăr?

— Da, e teafăr. S-a strecurat aici deghizat. Dar Magister l-a descoperit. De fapt, el e pe jumătate elf.

— Un elf? pufni pitica. Vax, cu toții sunt niște snobi și niște vanitoși! Nu-mi plac elfii!

— „Și Angelica o asmuți pe Kimi asupra mea pentru a se răzbuna”... Nu contează, răspunse Tara, care avea altceva de făcut decât s-o convingă pe pitică de contrariu. Trebuie să vorbim despre planul tău.

— Și de ce despre planul *meu*? întrebă Fafnir. În mod sigur, n-o să evadez împreună cu voi. Nici vorbă de așa ceva. Numai ce m-ați încurca. Și-n plus, trebuie să mă întorc acasă. Mai am doar câteva zile. Nu știu prea bine unde ne aflăm. Trebuie să găesc o Poartă în afara fortăreței. Ce-o să faceți voi în țara mea, în Hymlia?

— Oricum ne va fi mai bine decât aici. Și ai nevoie de noi ca să provocăm o diversiune printre chatricși. Să nu-mi spui că ai de gând să-i înfrunți de una singură!

Pitica o privi lung, apoi mormăi.

— Îmi pare rău, dar răspunsul meu e nu. Credeam că poate aveți *voi* vreun plan, dar văd că vă bazați pe mine ca să ieșiți de aici. Singurul lucru pe care vi-l pot promite e să-i indic Înaltului Sfat locul unde se află fortăreața cenușie, de îndată ce ajung în Hymlia. Ce ziceți?

— Ah, dar asta nu ne convine deloc! exclamă Fabrice. Suntem cu toții foarte îngrijorați pentru soarta Tarei; Magister a plasat o Sangravă în preajma ei încă de când era mică de tot, iar acum, când a pus mâna pe ea, cine știe ce are de gând să-i facă!

— Te-a spionat de când erai copil mic? întrebă Fafnir, mirată, dar de ce?

— Habar n-am, suspină Tara.

— Țsta-i un motiv în plus ca să nu vă iau cu mine, îi lăsa baltă pitica pe un ton definitiv. Dacă Sangravul-șef te-a luat în colimator, cred că-i mai bine pentru tine să stai liniștită... dacă nu vrei să sfârșești ca prietenul tău. La infirmerie.

Tara și Fabrice încercară să-i schimbe hotărârea, dar pitica nu se lăsa înduplecată. Își făcuse provizii și socotea să fugă chiar a doua zi.

Tara era deznădăjduită. Scotocise prin toate încăperile unde avea voie să se ducă... și chiar în câteva unde nu-i era permis, dar nici urmă de mama sa.

Cina se desfășură într-o tăcere apăsătoare.

Galant își revenea treptat de pe urma șocului suferit și de fiecare dată când privirea i se oprea asupra Stăpânului Sangravilor, își arăta dinții și mișca din urechi.

Când Tara se duse la culcare, gândurile ei erau atât de negre, încât cu negreala lor ar fi putut picta din nou întreaga fortăreață.

Obosită, făcu un duș fierbinte, apoi își luă roba pentru a o agăța în dulapul în care alte robe identice o așteptau cuminți. Se pregătea să-i închidă ușa, când simți ceva tare în buzunar. Intrigată, își strecură mâna în el și își înăbuși o exclamație. Harta magică!

Datorită panicii care se crease, uitase complet de ea. Iar buzunarele robei era astfel făcute încât lucrurile aflate în ele să nu-l stânjenească pe sorțitor, până în momentul în care și-o dădea jos.

O întinse cu febrilitate pe pat și harta se desfăcu bogdăninind.

— Ah, nu-i deloc prea devreme! Chiar mă plictiseam. Eu nu sunt făcută să mucegăiesc în fundul unui buzunar!

— Arată-mi unde ne aflăm, în loc să bombăni, îi porunci Tara.

Harta se supuse și se însufleți, afișând modelul unei fortărețe plasate în mijlocul unei întinse câmpii... de la poalele unui munte. GANDIS! Moineau avea dreptate. Se aflau chiar în țara uriașilor!

— Bun, cugetă Tara, cam de cât timp am avea nevoie ca să ajungem în Hymlia?

— Depinde, îi răspunse harta, dacă mergi repede, cel puțin douăzeci de zile. Dacă alergi, atunci o să-ți ia vreo cincisprezece. Mă rog, dacă ești în stare să menții ritmul. Și totul depinde și unde anume vrei să te duci în Hymlia. Țara piticilor e mare!

— Mmm, făcu Tara, mozolindu-și meșa favorită. Și pentru a ajunge în Mlaștina Deznădejdiei?

— Dacă treci prin pădure, ai nevoie de trei zile. Două, dacă o iei peste câmpii. E ceea ce îți recomand, căci socot că așa îți va fi mai ușor.

— Dar eu nu vreau s-o iau peste câmpii, e prea descoperit. Prefer să merg prin pădure. Arată-mi drumul!

Harta era de altă părere.

— Dar dacă treci prin pădure, o să pierzi mai mult timp, fiindcă terenul e mult mai accidentat! Poți avea încredere în experiența mea.

Tăra bătu agasată cu palma peste marginea hărții și rosti farmecul:

— Pe Detaillus, arată-mi unde mă găsesc, ca să-mi pot urma calea fără să mă rătăcesc.

Harta nu avea încotro. Se execută... dar continuă să bodogănească.

După ce studiase diversele itinerare, în timp ce se culca, Tăra schiță un mic zâmbet. Fafnir era încăpățânată ca un catâr... nu, ca o jumătate de duzină de catări... dar *în mod sigur* n-avea hartă. Pitica o s-o urască din pricina asta.

Dormea adânc în momentul în care un vânt puternic dădu în lături fereastra întredeschisă, făcând să fluture perdelele cenușii, și fata se trezi. O umbră se ivi în camera ei. Tăra nu avu timp nici să se sperie, căci umbra se prefăcu într-o minunată femeie tânără care plutea pe sus. Femeia o privi cu uimire... apoi exclamă cu o voce tremurătoare:

— Nu, așa ceva nu se poate! Blestematul, a reușit să te răpească și pe tine!

Tăra tresări, fremătând de bucurie.

— Maman? Te cauți de-atâtea zile. Unde ești?

— Sst, draga mea, nu vorbi cu voce tare. Gândește cuvintele în mintea ta și eu o să te înțeleg. Sunt la câțiva metri deasupra ta, îi răspunse maică-sa. Am auzit că el a pus mâna pe alți Prim-sorțitori și am venit să văd. Nu mă așteptam să dau de tine aici!

Tăra îi povesti despre modul în care fusese răpită și maică-sa gemu:

— A reușit! Monstrul, a reușit! Credeam că Isabella și Chem vor avea mai multă grijă de tine! Trebuie să găsim un mijloc pentru ca tu să-l previi pe dragon, draga mea. Nu trebuie să

rămâi aici. Am văzut tot ce fac ei din copii... Cei ce rămân aici... se schimbă. Devin cruzi și puternici. Trebuie să evadezi!

— O, Maman, sunt atât de fericită că ești aici, începusem să cred că te țineau prizonieră în altă parte! răspunse Tara căreia, deocamdată, nu îi mai păsa *deloc* de evadare. Crezi că aş putea veni să te văd?

Simți că mama sa ezita... apoi lua o hotărâre.

— Ascultă-mă cu mare atenție, draga mea. Voi încerca să-l influențez pe Stăpânul Sangravilor să te cheme mâine la el. Îți va trimite probabil un Mâncător de Nămol. Mai ales, nu încercă să-l provoci. Fă-o pe idioata, ca să nu te bănuiască. De îndată ce Mâncătorul de Nămol te va aduce din nou aici, după întrevedere, întoarce-te și încearcă să dai de mine în salon, la două camere mai încolo de biroul lui Magister. O să-l găsești ușor. Ai grijă, sunt niște santinele la ușă.

— Bine, Maman, răspunse Tara. O să mă port ca și cum nu mă așteptam deloc să fiu chemată și, apoi, o să încerc să te văd. Și dacă nu reușesc, ce trebuie să fac?

— Atunci, o să mă întorc eu în camera ta, cu gândul, mâine-seară, și o să chibzuim împreună.

— A, era să uit! reluă cu aprindere Tara. Cred că Fafnir, care e o pitică, are un plan de evadare. Și cred că va trece la acțiune chiar mâine-seară.

Simți starea de tulburare a mamei sale.

— E-adevărat? Ar fi fantastic. Nu știam că au răpit și o pitică. Ce idioți, piticii nu suportă să fie ținuți închiși împotriva voinței lor, așa că va face tot ce-i stă în putință să evadeze. Poți avea încredere în ea, draga mea, piticii sunt înțelepți și cumpătați!

— Așa crezi? se miră Tara, prea puțin convinsă, ești sigură că vorbim despre aceeași persoană?

— Acum trebuie să te părăsesc; curaj, draga mea, pe mâine.

— Deja! protestă Tara, dar...

— Îl simt trezindu-se, zise ea foarte repede, nu pot risca să fiu descoperită. Nu acum. Pe mâine, iubita mea. Ai grijă!

— Pe mâine, Maman; te iubesc.

— Și eu pe tine.

Și umbra dispăru.

Peste măsură de tulburată, Tara nu reuși să mai adoarmă decât în zori.

Când se trezi, inima ei bătea cu atâta bucurie, încât fetei i se părea că zboară. Îl luă pe Galant la dans, care nu înțelegea de ce, țopăi în baie, își spală cu grijă pletele și se dichisi cum știa ea mai bine. Mama! Avea să-și revadă mama.

După ce îndoi cu atenție harta și-o vârî în buzunar (unde dăduse și peste creditele-mute aur rămase și peste mărunțiș), tocmai când se pregătea să se îndrepte spre sala unde luau micul dejun, un Mâncător de Nămol se opri în fața ei.

Tara înțelesese de acum că Mâncătorii erau folosiți de Sangrivi la tot felul de corvezi mărunte pe care aceștia nu aveau timp (sau chef) să le facă chiar ei. Deși erau foarte proști, era de ajuns să li se explice suficient de clar pentru a fi sigur că vei fi ascultat. Iar acesta primise porunca de a o însoți până la biroul Stăpânului său de îndată ce ea va ieși din cameră.

Fata se hotărî să se comporte ca și cum nu se aștepta deloc să fie chemată și încercă să se târguiască, dar acesta nici nu vru să audă.

— Vino, acum, Stăpân vrea să te vadă, zicea el.

— Dar mi-e foame! argumenta Tara. O să merg după micul dejun.

Din fericire, Mâncătorul de Nămol avea ordine precise.

— Vino acum, Stăpân vrea să te vadă.

Și o apucă de braț pentru a o face să înainteze.

Încăperea în care locuia Magister, Stăpânul Sangravilor, era luminată strălucitor și Tara făcu aici cunoștință cu primii uriași din viața ei.

Cufundată în gândurile sale, crezu mai întâi că se afla în dreptul unor coloane. Apoi văzu picioarele... uriașe... își ridică privirile... mai sus... și mai sus, pentru a și le opri asupra a două fețe încremenite care aduceau cu granitul. Într-o mișcare de panică, fata crezu că una dintre cele două era pe cale să crape, până când realizează că uriașul încerca pur și simplu să-i zâmbească.

Timid, îi zâmbi la rândul ei și-l urmă pe Mâncătorul de Nămol, care trecu de poartă.

Magister era așezat la biroul său. Într-o zi, pe când se uitau împreună la un film, bunică-sa îi atrăsese atenția că distanța ce trebuia parcursă pentru a ajunge la biroul unui P.-D.G. din film era direct proporțională cu ego-ul său... Ei bine, ego-ul marelui Sangrav era pesemne teribil de supradimensionat, căci încăperea, o copie a sălii celor două tronuri de la Omois, era... interminabilă.

Apoi ajunse în sfârșit dinaintea lui Magister și ușoara poftă de a râde, pe care o avusese pentru o clipă, îi trecu la fel de repede.

Sangravul părea totuși binedispus. Deși nu-i vedea chipul, avu tulburătoarea impresie că acesta zâmbea. Iar masca sa arbora un albastru senin.

— Fii binevenită, copilă dragă, în umila mea locuință, zise el. Ai dormit bine?

Tara se hotărî să nu meargă pe ocolite.

— Mi-e foame. *Chestia* aia de colo n-a vrut să mă lase să mănânc înainte de a veni aici.

— Da, e normal, fiindcă aş vrea să luăm micul dejun împreună. Vino, pe aici.

Sangravul deschise o uşă care dădea într-o cochetă sală de mese privată, unde îi aştepta un somptuos mic dejun.

Tara se instală, apoi, fără să se mai preocupe de Sangrav, muşcă dintr-o pâinişoară... Ştiind că el se aştepta ca ea să-i pună întrebări, fata rămase, desigur, complet tăcută.

După câteva minute în care mestecă cu multă aplicație, Sangravul rupse tăcerea şi ea ştiu că avusese câştig de cauză.

— Ei bine, Tara, îţi place aici?

Chiar aşa, o întrebare atât de idioată nu merita decât un răspuns franc şi răspicat.

— Nţ. Deloc.

Sangravul respiră adânc.

— Ah. Înţeleg. Totuşi, ai aici exact ceea ce aveai şi la Travia, şi chiar mai bine!

Tara intuită că acesta încerca s-o antreneze într-o discuție. N-are niciun rost să încerci să convingi un om rău intenționat, toate lumea ştie lucrul ăsta. Aşa că nu-i răspunse, mulțumindu-se să ridice din umeri, ştiind că asta avea să-l scoată teribil din sărite pe Sangrav.

— Îţi place camera în care stai? reluă el cu greu.

— Nţ, răspunse Tara. N' pot fi cu prietenii mei. Nu-mi plac camerele de-o singură persoană.

Cu asta, îl surprinsese. Individualist din fire, nu-și putea închipui că cineva ar putea prefera un dormitor comun unei camere individuale.

Începu să bată cu degetele în masă.

— Și altfel, prima ta impresie, ți s-a părut interesant modul de susținere a testelor?

— N-am avut când, mi-ai atacat prietenul înainte!

Bătaia în masă se accentuă.

— Îți dai seama că sub nicio formă nu puteam lăsa ca fortăreața să fie localizată.

Bătăii lui în masă fata îi opuse ridicatul ei din umeri.

— Ei, știu că tu ești foarte puternică! exclamă el, începând să se aprindă, mult mai puternică decât toți ceilalți Sangravi de aici. Îți voi spori puterea, voi face din tine o forță care va apăsa asupra acestei lumi, te voi transforma și...

— Nț. N' țin să fiu mai puternică. Nu-mi place magia.

În acest moment, el rămase cu gura căscată... mă rog, așa presupuse ea că rămăsese, căci își pierdu graiul.

— Ție... ție nu-ți place magia?

Chiar și bătutul în masă încetase.

— Nț. Vreau acasă la mine, la Tagon. Prefer televizorul.

În timp ce Mâncătorul de Nămol o târa după el prin culoare, Tara își pusese la punct strategia. Pe Terra, cunoștea un individ complet abrutizat, nu trebuia decât să-i imite purtarea. Așa că la fiecare răspuns pe care i-l dădea, își imagina cam ce ar fi spus Brutus... lucru care îl dezarma pe Sangrav.

— E... curios, își reveni Magister, care nu era deloc prost. Dar ieri, în fața Deriei, vorbeai totuși cât se poate de normal.

Nu-mi vine să cred că puternica sorțitoare care mi-a ținut piept în sala de teste e chiar atât de neroadă.

După încălzirea de rigoare, începutul duelului. Atac, angajament de fier. Bun, ia să vedem ce mai e și cu asta.

— De ce mi s-a adresat cu *Alteță imperială*?

— Poftim?

— Păi da, Doamna Manticore, Sangrava care voia să ne testeze. Mi-a zis Alteță imperială, de ce?

Degajare, atac. Magister nu se aștepta deloc la o asemenea întrebare, și iar nu știu ce răspuns să-i dea. Totuși, Tarei îi apărură limpede că-l pusese într-o mare încurcătură... căci reacționează exact la fel ca bunica ei când se vedea încolțită.

— Bănuiesc că din greșeală. Voia probabil să i se adreseze prințesei de Lancovit.

— Nț, îl contră imediat Tăra (alunecare în lung de sabie și tușă!). Ea, Moineau, e doar *regală*. Mie mi-a zis Alteță *imperială*, de ce?

Sangravul își reaminti mai mult decât subit că avea o groază de treburi de rezolvat... dintre care prima era s-o cheme la raport pe o anume Doamnă Manticore care avea o limbă prea lungă.

— Bine, reluă el foarte grăbit... și fără a-i da vreun răspuns, văd că ți-ai terminat micul dejun. Așa că te las să te întorci la prietenii tăi. Sunt sigur că, oricare ar fi părerea ta, sejurul tău printre noi se va dovedi cât se poate de fructuos. Și îți promit că vei primi toate răspunsurile la întrebări după ce va avea loc Inițierea ta. Pe mâine.

Pe Tăra o trecură fiorii, dar nu se trădă deloc.

— M'murm! reluă el după ce o privise cu atenție pe Tara, care nici nu clipi.

— Stăpâne?

Mâncătorul de Nămol își făcuse din nou apariția.

— Condu-o pe Tara până la refectoriu, apoi adu-o la mine pe Doamna Manticore. Acum!

— Da, Stăpâne, draguț Stăpân, bun Stăpân!

— Gata, gata, dă-i drumul!

Neștiind dacă Mâncătorul de Nămol era în stare să-i dea raportul Stăpânului său, fata se feri să-i zâmbească. Tocmai ieșeau din birou și urmau să părăsească apartamentele private ale lui Magister, când, deodată, își făcu apariția Doamna Manticore.

— Ah, M'murm, chiar pe tine te căutam. Știi cumva dacă Maestrul e disponibil. Aș dori să-l văd.

— Draguț Stăpân, bun Stăpân, așteaptă pe tine. Tu vine. Acum.

Desigur, Tara n-avea cum să știe dacă Sangrava pălise, dar în orice caz se clătină ușor pe picioare... iar masca ei viră în verde.

— A, da? A cerut să mă vadă? Ei bine, iată-mă, așa că hai!

Mâncătorul de Nămol ezita, oscilând între ordinul Numărul Unu, de a o conduce pe Tara, și Ordinul Numărul Doi, de a o aduce pe Doamna Manticore. Nu prea avu de ales, căci aceasta din urmă îl târî literalmente spre biroul lui Magister.

Tara jubila.

Se afla singură în apartamentele dușmanului! Nu-i mai rămânea decât s-o găsească pe maică-sa.

Cu un pas de lup, intră în prima încăpere care-i ieși în cale. Era o bibliotecă. Plină de genul acela de cărți ce nu sunt lăsate

la îndemăna copiilor... și nici chiar a majorității adulților, de altfel. O groază de chestii despre demoni, despre o magie nu prea curată, dacă nu chiar de-a dreptul infernală, și fata se înfioră de dezgust... deși se aștepta la așa ceva din partea dușmanului ei.

A doua încăpăre era un dormitor. Ei, drăcie, se pare că tipul chiar avea o predilecție pentru negru! Toate erau negre, de la mobile până la sala de baie alăturată. O cadă imensă, din granit, ocupa mijlocul ei, iar aceasta avea, culmea șicului, robinete din aur. Hait, era blond. Într-o perie aruncată pe acolo rămăseseră prinse niște fire de păr. Mașinal, culese câteva... în definitiv, în filmele polițiste, se ajungea la identificarea vinovatului pe baza analizei ADN-ului, de ce n-ar fi la fel și-n AltăLume? După care își continuă căutarea în liniște.

Iar în a treia încăpăre, dădu și peste mama sa.

Deschise ușa cât putu de încet. Plăcut însorită, camera servea probabil ca Vorbitor privat, căci aici se aflau fotolii și mese peste tot.

La intrarea ei, o tânără brunetă, palidă și frumoasă, se ridică, își duse palmele la gură, apoi se repezi spre ea.

Continuarea scenei se vădi a fi mai confuză pentru Tara. Realiză doar că mama ei o luase în brațe, și-i simțise lacrimile prelingându-i-se pe gât și mirosul parfumului.

— Tara! Fetița mea, copila mea, scumpa mea Tara!

— Maman, Maman, o, Maman!

O strângea pe mama sa în brațe cu atâta putere, încât i se părea că nu va fi în stare să-i mai drumul niciodată.

După o îmbrățișare de câteva minute, aceasta găsi tăria de a se da puțin înapoi, pentru a-și privi mai bine fiica.

— Ești nemaipomenită, scumpa mea! Nu băgasem de seamă că ai crescut atât de mult. Mi-a fost dor de tine, Tara, nici nu poți să-ți închipui ce dor!

— Și mie mi-a fost dor de tine, Maman! Arăți la fel ca-n fotografiile bunicii, nu te-ai schimbat deloc. Și ești atât de frumoasă!

Maică-sa o luă din nou în brațe și o legănă la piept, o clipă de fericire pură de care și una și alta fuseseră lipsite vreme îndelungată.

Galant, care stătea de gardă, făcuse cunoștință cu Sambor, Familiarul Selenei, o mare pumă aurie. Se postaseră amândoi în spatele ușii, gata să-l înhațe pe primul care ar fi încercat să intre.

Cu părere de rău, Selena se desprinsese din nou din brațele Tarei și își cufundă ochii ei de culoarea nucșoarei în ochii de un albastru marin ai fiicei sale.

— Cum te simți, draga mea, ți-a făcut vreun rău?

— Cine? Întrebă Tara, Sangravul?

— Da.

— Nu. Deocamdată, probabil că încă se mai întreabă dacă m-am născut și cu ceva creier, fiindcă i-am spus că nu-mi place magia.

Mama sa izbucni în râs.

— O, tare mi-ar fi plăcut să fi fost un șoricel când i-ai spus lucrul ăsta! L-ai lucrat bine, draga mea, căci el nu-și poate închipui un om căruia să nu-i placă puterea, fiindcă în ochii lui asta reprezintă magia.

— Da, așa mi s-a părut și mie.

— Blestematul ăsta de Sangrav mă ține de zece ani prizonieră. Simte o plăcere sadică în a-mi povesti despre toate câte le urzește pentru a lua puterea. Pentru a te proteja, a trebuit să mă hotărăsc să nu iau legătura cu tine, mă rog, până mai acum câteva zile, când am realizat că intenționa să pună mâna pe tine.

Pierdută, Tăra încruntă din sprâncene.

— Vrei să spui că ne-ai lăsat să credem că erai moartă, ca să mă poți proteja? Dar e o idioțenie!

Maică-sa nu se putu abține să nu râdă ușor.

— Doamne, parcă o aud pe bunică-ta! Vezi, draga mea, pe moment, mi s-a părut a fi lucrul cel mai nimerit. Iar amenințările pe care Magister le face să planeze asupra AlteiLumi și asupra Terrei sunt cât se poate de serioase. Ca să nu mai pun la socoteală faptul că abia de foarte puțină vreme am reușit să-mi proiectez esența vitală până pe Pământ.

— Dar m-ai părăsit! (Tăra era indignată.) Puțin îmi pasă mie de amenințările tipului. M-ai părăsit!

Șocată, mama sa făcu un pas înapoi.

— Îmi... îmi pare rău. Dar nu e numai asta. N-am cum să scap de aici. Înțelegi, când *l-a* ucis pe tatăl tău, el m-a răpit și pe mine.

Tăra se văzu nevoită să se sprijine, în acel moment, cu spatele de piatra rece și cenușie. Se simțea cu totul pierdută.

— Desigur, realizez ea cu amărăciune. Tu nu ai murit în jungla amazoniană, prin urmare nici papa. Ce s-a întâmplat?

— Trăiam în Lancovit împreună cu bunica și străbunicul tău. Știam că taică-tu îmi ascundea ceva, dar, în ciuda dragostei pe care ne-o purta, a refuzat să-mi vorbească despre asta.

Într-o zi, aveai pe atunci doi ani, un bărbat, al cărui chip era ascuns în spatele unei măști sclipitoare, și-a făcut apariția în casa noastră. Mă aflam la primul etaj și am intrat în încăpere în momentul în care el se pregătea să te ia din leagăn. Maama, tigrlul Familiar al bunicii tale, era împreună cu tine, și l-a atacat pe acest om, dar el l-a omorât. În acel moment a sosit și tatăl tău și s-a aruncat asupra omului cu mască. S-au luptat și tatăl tău a fost rănit mortal. Au venit în fugă și alți sorțitori, și atunci bărbatul a fugit, luându-mă cu el. Mama mea nu și-a dat seama că încă mai eram în viață. Iar singurul ei gând a fost pentru tine.

— Dar de ce? De ce l-a omorât Magister pe tata și te-a răpit pe tine, și de ce a făcut la fel, acum, și cu mine, de ce nu înainte? Și...

Un teribil bubuit de tunet se făcu auzit, întrerupând-o. Din biroul Sangravului se înălța un vaiet ascutit și un fum roșu și gros năpădi întregul etaj.

— Repede, șopti maică-sa, cu un glas înfricoșat, devine mult prea periculos. Fugi înaintea de a-și da seama că te afli aici. O să iau din nou legătura cu tine astă-seară, în camera ta. Te iubesc.

O îmbrățișă pe Tara și, înainte ca aceasta să o poată opri, se strecură chiar prin spatele uriașului — prea ocupat să privească temător spre biroul Stăpânului Sangravilor, ca s-o mai poată observa și pe ea — și dispăru în camera ei.

Tara făcu ceea ce i se ceruse, și plecă în tăcere, cu mintea plină de întrebări, dar cu inima numai cântec... Își văzuse mama! O îmbrățișase! Și maică-sa o ținuse strâns în brațele ei!

Coborî pe scări ca un nor, se năpusti în sala de mese și de acolo ieși în parc târând după ea o Fafnir recalcitrantă, urmată de Cal, de Robin, încă foarte palid și care se tot freca la piept, precum și de Fabrice și de Moineau.

— Bun, gâfâi pitica, pe un ton vădit indispus, de ce nu m-ai lăsat să-mi termin micul dejun?

— Mda, adaugă și Cal, pentru care masa era ceva sfânt, tot mai mi-e foame. Și-apoi, pe unde umblai, te-am căutat...

— Ai cumva vreo hartă? i-o reteză Tăra, adresându-i-se lui Fafnir.

Pitica o privi cu arțag.

— Ce-ți pasă ție de asta? Nu vă iau cu mine, și gata.

— Ți-am pus o întrebare. Te rog să-mi răspunzi!

— Nu, n-am nicio hartă, na, acum ești mulțumită? Pot să mă întorc la masă?

— „Și Angelica o asmuți pe Kimi asupra mea pentru a se răzbuna”... Ei bine, eu am una!

Piticei îi trebui un moment pentru a înțelege ce-i spunea Tăra.

— Cum adică, tu ai una?

— Privește și admiră!

Dintr-o singură mișcare de mână, elegantă, Tăra scoase harta din buzunarul robei și o întinse pe iarbă.

— Ei, protestă harta, ia-mă ușor, că sunt fragilă!

Piticei îi căzu fața când Tăra îi ceru hărții să afișeze terenul și când se văzu stând de vorbă lângă fortăreața. Fabrice, pasionat de tot ceea ce se putea citi sau descifra, se aplecă deasupra ei fascinat.

— Ei, constată Moineau care și ea studia totul cu atenție, dar ne aflăm chiar în Gandis! Eu și părinții mei am trăit ani de zile în țara uriașilor. Aveam dreptate!

— Absolut! aprobă cu căldură Tara. Și după această hartă, dacă Mlaștinile Deznădejdiei nu sunt foarte departe, la maximum două-trei zile de mers, dimpotrivă, cea mai apropiată frontieră cu patria piticilor, Hymlia, e la o lună distanță!

— Așa e, întări harta... cel puțin!

Cu un strigăt de disperare, pitica se lăsă să cadă la pământ.

— Suntem în mijlocul unui loc de nicăieri! gemu ea. Credeam că se afla măcar un oraș în împrejurimi, care mi-ar fi permis să utilizez o Poartă. Nu voi mai ajunge niciodată! Iar Exordiul meu are loc peste mai puțin de șase zile!

— Așteaptă, reluă Tara. Am *eu* o soluție.

— Chiar așa? pronunță pitica, indiferentă, absorbită de nefericirea ei, te pricepi să faci miracole?

— Mai mult de-atât, am un pegas!

Galant, care se ospăta cu iarbă moale, își săltă capul, auzindu-și numele... apoi scoase un fornăit când înțelese ceea ce propunea Tara și evaluează *greutatea* piticei.

— Pfui, pufni pitica în derâdere, e-atât de mic pegasul tău!

— L-a miniaturizat ea ca să o poată însoți peste tot, preciză Cal, căruia nu-i prea plăcea aroganța lui Fafnir. Sub forma sa naturală, poate duce cinci ca tine!

Galant își ridică ochii spre cer și adulmecă... Cinci? Nu trebuie totuși să exagerăm!

— Dacă ne ajuți să evadăm, reluă Tara, mă angajez să te conduc până la Mlaștinile Deznădejdiei și să ți-l împrumut pe Galant pentru ca să poți ajunge la timp acasă. Negustorul care mi-a vândut harta a spus că timpul trebuia împărțit la cinci dacă voiajezi pe spatele unui pegas. Vom găsi faimosul tău trandafir negru al cărui suc face să dispară magia, apoi tu o

întinzi acasă la tine împreună cu Galant. Odată ajunsă, iei imediat legătura cu Maestrul Chem, care ne va trimite întăriri... și turul e jucat!

Pitica și ceilalți patru prieteni o priveau cu teamă.

— Hm, îndrăzni Cal, tu vrei să spui că o să traversăm țara uriașilor, fără merinde, fără apă și prin mijlocul fiarelor sălbatice... Ai băut ceva în dimineața asta?

— Cal are dreptate, Tăra, confirmă grav Moineau, tu nu cunoști această țară. Eu am trăit aici, și asta poate fi foarte periculos!

— Mai mult, încercă s-o dea gata pitica, nu-ți vei putea folosi magia. Imediat ce-o vei face, Sangravii te vor dibui, mai ales dacă evoci hrană sau arme. Te vor localiza foarte repede!

— Voi nu înțelegeți! exclamă Tăra în pragul disperării. Trebuie să părăsim această fortăreață cât mai repede, n-avem de ales. Vor să mă infecteze cu magie diabolică chiar de mâine! L-au ucis pe tatăl meu și au răpit-o pe mama!

— Ce?

— Cum?

Cal nu fu nici el mai original.

— Ha?

— Ar dura prea mult ca să vă explic. Vom fi însă șapte care vom evada.

— E ca și cum am pune afișe și am trimite invitații, mormăi pitica. În șapte e imposibil!

— Atunci poți să-i pui cruce Exordiului tău acasă la pitici, pentru că fără evadare, nu există nici hartă, nici pegas!

Pitica se ridică în picioare, cu ochii strălucind de furie.

— Îți repet, nu *pot* să vă iau cu mine. Am încheiat discuția.

Tara zâmbi cu drăgălășenie. De dimineață avea parte numai de adversari foarte încăpățânați și știa cum să reacționeze.

— Propunerea mea rămâne valabilă, zise ea calm. Da sau nu. Aștept să te hotărăști. Dar eu, în locul tău, n-aș mai lungi-o, nu mai ai decât șase zile! Tic-tac, tic-tac! Ceasul merge!

Pitica strânse din pumni, măsurându-și fragila adversară care cuteza s-o sfideze... și se răsuci pe călcâie.

— Pff, suflă Moineau, chiar am crezut că o să te faci fărâme!

— Să nu-i spui, recunoscui Tara, care se înfierbântase, dar și eu.

— Așa deci, exclamă Robin, admirativ, tu când vrei ceva, chiar te porți ca un bivoli! Te năpustești cu capul înainte!

Tara consideră că Robin nu încerca s-o compare cu o *vacă* mare, ci căuta să-i facă un compliment.

Simți că îi tremură picioarele după toate aceste emoții din cursul dimineții și fu nevoită să se așeze pe iarbă.

— Hai, povestește-ne! îi ceru cu aviditate Fabrice, care nu se îndoia că se întâmplase ceva.

— „Și Angelica o asmuți pe Kimi asupra Tarei pentru a se răzbuna”, merge, poți să-i dai drumul, preciză Moineau.

Tara se decise să fie concisă.

— Am regăsit-o pe mama!

— Să nu ne pierdem calmul, zise Fabrice, pe *mama* ta? Care *a murit*?

Tara nu avea timp să le explice totul. Și apoi, se simțea puțin vinovată că le ascunsese prietenilor ei faptul că își căuta mama încă de la sosirea ei în AltăLume. Se hotărî să fie cât mai scurtă.

— Noi am *crezut* că era moartă, dar în realitate e prizonieră în această fortăreață de zece ani. Am regăsit-o, tocmai stăteam de vorbă cu ea în apartamentele alăturate celor ale lui Magister, când s-a produs ceva zgomotos, plin de fum și colorat, ea a plecat și eu am întins-o. Trebuie să ia din nou legătura cu mine astă-seară. Și nu am de ales. *Trebuie* să fugă și ea odată cu noi.

— Da, desigur, aprobă Cal, care prefera totuși să înfrunte călătoria în compania unui adult. Ce trebuie să facem?

— Trebuie să strângem cât mai multe provizii. Încă nu știu care e planul lui Fafnir care ne-ar permite să evadăm, dar știu că odată ajunși afară, nu ne va fi deloc ușor. Dacă puteți găsi arme, cuțite, luați-le, furați-le, împrumutați-le, faceți ce vreți, numai să fie totul gata în seara asta.

— Un arc! declară Robin frecându-și din nou pieptul, în ciuda expresiei agasate a lui Moineau, am nevoie de un arc. La vânătoare, e absolut necesar.

Tara își dădu seama că nu se gândise deloc la starea lui Robin.

— O-la-la! se scuză ea, pocăită, îmi pare rău, cu toate poveștile astea, am uitat complet să te mai întreb cum te simți?

— Am niște mâncărimi groaznice, răspunse Robin, zâmbind ușor, dar, în afara de asta, pentru unul care ieri a fost cât pe-acți să moară, mă simt mai degrabă bine. Sangrava care se ocupă de mine e foarte competentă. Dacă n-ar fi gri, i-aș recomanda-o călduros tatălui meu!

— Ei bine, dacă nu ți-ai mai freca pieptul, declară placid Moineau, te-ai vindeca mult mai repede.

— Crezi că o să rezisti șocului, odată ajunși afară? îl întrebă Tara pe Robin.

— Fii fără grijă, o să mă descurc. Mai lasă-mi doar câteva ore și totul o să fie perfect.

Tara nu era deloc convinsă de asta. Părea atât de obosit!

— Să zicem deci un arc, notă Cal, care scosese de undeva un carnețel. Mai e nevoie de altceva? Cum eu sunt cel mai rodat în materie de furturi, o să mă ocup tot eu de pături, de saci de dormit și de arme. Au aici un frumos depozit de arme, se pare, e de-ajuns să-l găsim. Aș avea nevoie de tine, Fabrice, nu pot fura niște lucruri voluminoase de unul singur.

După fața pe care o făcea Fabrice, se vedea că ideea nu-i surâdea deloc.

— Eh, încercă el, ești sigur că-ți pot fi de folos? Știi, în materie de furturi, eu...

— N-ai grijă, *partenere*, i-o reteză Cal, n-am nevoie decât de un complice care să-mi care lucrurile sau să țină de șase. De treaba grea, mă ocup eu.

Fabrice își ridică privirile în sus... și se abținu să-i răspundă.

— Perfect! aprobă Moineau, de provizii mă ocup eu. Asta ar trebui să-mi fie cel mai la îndemână.

— După cum mă prezint, deocamdată nu pot face mare lucru, zâmbi slab Robin, așa că o să mă gândesc la evadarea noastră și o să încerc să cronometrez ansamblul întregii operațiuni. Luați-vă haine călduroase și cizme îmblănite, peste câteva zile se va lăsa frigul, după câte mi-au spus ceilalți Prim-sorțitori, și nu trebuie să ne îmbolnăvim.

— În ceea ce mă privește, eu o să mă țin de capul lui Fafnir până când va ceda. Și va trebui, mai ales, să punem la punct o diversiune, pentru a-i ține ocupați pe Sangravi în timpul evadării lui Maman.

Ca urmare a incidentului din ajun și a absenței Doamnei Manticore (Tara bănuia că tunetul și fumul din biroul lui Magister nu erau străine de numita dispariție), testele de după-amiază fuseseră suspendate.

Dar asistară cu toții la o Inițiere, și dacă până atunci nu avuseseră sentimentul că trebuia să fugă cât mai degrabă, după aceea, fură absolut convinși că nu mai puteau rămâne.

Un strident cântec de goarne îi chemă pe toți Sangravii și ucenicii lor la sala de Inițiere, aflată chiar în mijlocul fortăreței cenușii. Doi uriași făceau de pază la intrare, care mai era protejată și de o prăpastie pe al cărei fund era greu să-l bănuiești. Deasupra acesteia erau întinse niște voaluri mari și albe, pentru a împiedica orice levitație. Tara și prietenii ei se întrebau cu teamă ce anume avea să se întâmple, când deasupra capetelor lor se produse o mișcare. Ceva nedefinit, de culoare verde, lucea în umbră. Apoi acel ceva se apropie și, spre marea ei oroare, Tara își dădu seama că acesta era un păianjen enorm! În fine, nu chiar un păianjen, căci dacă avea opt picioare și opt ochi, coada îi era întoarsă ca a unui scorpion și un periculos ac lăsa să se scurgă din vârful lui o picătură de otravă. Iar voalurile acelea albe nu erau altceva decât pânza țesută de el!

— Drăguț, șopti Cal, un păianjen uriaș! Credeam că nu mai trăiesc decât în țara gnomilor.

Magister, care se afla în fruntea cortegiului, se înclină și spuse:

— Păianjen, mare păzitor al acestor locuri, țese și pentru noi o punte, ca să putem merge înainte.

— Pentru a putea merge fără primejdie mai departe, trebuie să-mi dezlegați enigma, răspunse păianjenul cu o voce ciudat

de melodioasă, spre marea uimire a Tarei. O încercare într-un cuvânt ori de nu, un mormânt. Timpul eu îl măsoar, enigma ți-o desfășor.

Magister se înclină.

— Te ascult, păzitorule.

— Bine, atunci, răspunse insecta monstruoasă: Primul meu termen e o felină cu dinți, al doilea e un canin cu dinți, al treilea nu-i vegetal, nici animal, nici insectă, și are dinți, iar întregul e ceea ce simt ceilalți în fața nemăsuratei mele superiorități.

— Ei! glumi Fabrice, e evident!

Păianjenul încheie:

— Număr pân' la o sută, cine nu-i gata, îl iau cu lopata.

Magister cunoștea *desigur* răspunsul.

— O „pisică”, un „lup”, un „fierăstrău”, paznic al acestor locuri. „Pisică-lup-fierăstrău, adică gelozie”¹.

Păianjenul se înclină, îndoindu-și picioarele spre înainte, apoi urcă din nou pe firul său.

— Pfl! șopti Cal, proastă șaradă. „Pisică” nu merge; ar fi trebuit să spună: „Primul meu termen e un început de urcior”², atunci ar fi fost chiar ușor!

Moineau ridică ochii spre boltă.

— Evident că e ușor, zise ea, agasată, doar paznicul n-o să-l înțepe pe cel ce se folosește de el! Dar ia încearcă să treci altădată, fără Magister, și-atunci ai să vezi cât e de ușor!

¹ În franceză, „chat” (pisică) + „loup” (lup) + „scie” = jalousie (gelozie) (n.t.).

² În franceză, „ja” (începutul cuvântul „jarre” — urcior) (n.t.).

În timp ce ei stăteau de vorbă, enormul păianjen își dădea toată silința să țeară un pod pe deasupra prăpastiei. Atârnat de firul său, el uni mai întâi cele două margini cu patru fire, două pentru rampă și două pentru parapet. Apoi, țesu mijlocul cu o viteză uluitoare.

Pentru a evita ca sorțitorii să rămână lipiți de firele cleioase, presără pe suprafața pânzei... niște oase! Niște oase mari și late care trebuie să fi provenit de la una dintre mesele sale.

Trecând peste podul care se clătina, Tara nu se putu abține să nu tremure, mai ales atunci când pași pe sub pânțelele păros al păianjenului. Apoi ajunseră în sala de Inițiere.

Era o sală imensă, ca toate celelalte încăperi ale fortăreței cenușii. În centrul ei plutea un altar de granit negru, precum și un tron la fel de negru.

Niște lumânări negre ale căror meșe ardeau scoțând un fum roșu-sângeriu, luminau încăperea. Jilțuri acoperite cu un material negru și strălucitor erau așezate de jur împrejurul camerei, în fața altarului. Cal sughiță atunci când descoperi sculpturile care îl împodobeau. Demonii care erau înfățișați aici ar fi putut servi drept frățiori celor pe care-i văzuseră în Limburi!

Un aer rece și lipsit de viață apăsa asupra sălii și Tara se gândi că în ziua în care cei ticăloși aveau să-și aleagă un decor alb cu trandafiriu, aceea va fi cu adevărat o surpriză.

Brusc, se produse o mișcare. Pe masă, patru șerpi negri își făcură apariția și începură să se târască șuierând nervos.

— Înainte nu aveau șerpi, le șopti Fabrice, dar când au încercat s-o inițieze pe Fafnir și nu le-a mers, treaba l-a

enervat atât de tare pe stăpânul Sangravilor, încât a cerut să fie adăugați.

— La ce le folosesc? șopti Moineau, împietrită de frică.

— Ai să vezi, se strâmbă Fabrice... și-atunci ai să înțelegi de ce am încercat de două ori să fug de-aici.

În jurul Tarei și al prietenilor ei, ucenicii și Sangravii îl așteptau pe cel ce urma să fie Inițiat cu o nerăbdare teribilă. Acesta apărui. Era băiatul care își prefăcuse rivalul în pește în timpul duelului. Deși părea să-și păstreze cumpătul, se simțea că-i e frică.

La porunca lui Magister, pluti până la masă, ezitând o clipă deasupra șerpilor. Printr-o clătinare scurtă a măștii, marele Sangrav îi porunci să se lungească pe masă.

În momentul în care se conformă, cei patru șerpi se îndepărtară, apoi, dintr-un salt, își înfipseră colții în carnea sa, ținându-l de masă.

Băiatul urla, în timp ce veninul pătrundea în venele sale.

— Nu ai de ales, spuse blând Magister. Fie Inițierea reușește..., fie mori.

Zbură până la tronul cel negru pe care se așeză. Apoi își desfăcu roba cenușie, descoperindu-și mijlocul pe care lucea un cerc de un roșu nesănătos. Din acesta ieși atunci un fum negru care se ridică încet până la băiat... apoi pătrunse în pieptul său. Băiatul înțepeni. Dar foarte curând, durerii îi succedă ușurarea. Nu-l mai durea nimic!

— Acum, îi porunci Stăpânul Sangravilor, închizându-și roba, eliberează-te!

Băiatul privi șerpii cu spaimă, apoi strigă:

— Pe Delivrus, pieriți, căci nu mai sunteți în stare să mă răniți!

Reptilele se risipiră ca niște fantome. Mândru de el, băiatul se ridică, apoi pluti spre grupul celorlalți, care făcură cerc în jurul lui și-l felicitară.

Tarei i se păru că Magister o privea în mod special, dar nu-i făcu pe plac și nu se mișcă. Dar în sinea ei tremura de frică. Trebuiau să plece de acolo. Neîntârziat.

După monstruoasa Inițiere, Sangravii și ciracii lor pregăti-seră o mare petrecere pentru noul Inițiat. Le veni deci ușor celor cinci amici să se facă nevăzuți, cât se poate de discret, și, asemenea unor mici veverițe, să adune toate cele necesare călătoriei, alimente, arme și bagaje, pe care le îngrămadiră cât mai discret în camerele lor.

Acum, singura necunoscută din delicata ecuație a evadării lor rămânea Fafnir. Tara *trebuia* s-o convingă pe pitică.

Punându-și la punct cele mai bune argumente, ea așteptă să se facă ora cinci pentru a o putea întâlni în refectoriu. Pitica îi aruncă o privire amenințătoare, când Tara se așeză în fața ei.

— Ei, șopti Tara, ai luat vreo hotărâre?

— Și ce hotărâre ai vrea tu să iau? îi răspunse amărâtă Fafnir. Știi foarte bine că sunt legată de mâini și de picioare! Nu pot reuși fără ajutorul tău. Ceea ce înseamnă că îți sunt datorare. Și un pitic care îi e dator cuiva e un pitic discreditat, împiedicat în mișcări chiar de această datorie.

— Nu vei fi foarte mult timp împiedicată, îi replică blând Tara. Ajută-ne să evadăm și suntem chit.

— Mda, făcu pitica, va fi vai și amar de mine dacă suntem prinși! În șapte, e curată nebunie!

— „Și Angelica o asmuți pe Kimi împotriva mea pentru a se răzbuna...” Știi, nu pot să-ți spun dacă vom reuși sau nu, dar trebuie să încercăm. Tu ai motivele tale, noi le avem pe-ale noastre. Să ne unim forțele!

— Uf, suspină pitica, știu că fac o greșeală, dar, așa cum bine spui, n-am de ales. Veniți la beciul turnului din stânga. La două, în noaptea asta. E momentul în care uriașii adorm de obicei. Și acest blestemat de Magister se culcă de cele mai multe ori în jurul orei unu noaptea. Ar trebuie să nu ne deranjeze nimeni.

Tara ardea de curiozitate.

— Și cum ai de gând să procedezi?

— O să vezi, îi replică pitica, ridicându-se. Dar te previn: dacă tu sau prietenii tăi nu veniți la timp, nu vă aștept. E clar?

— Foarte clar. Pe curând.

— Mda, așa!

Se strânseseră cu toții pentru a trece în revistă ultimele detalii. Când se despărțiră, puseseră la punct evadarea.

Tara era în camera ei, în așteptare, când mama ei o contactă. Nu era decât o imagine difuză... dar Tara o auzea foarte bine.

— Maman? Te simți bine?

— Da, draga mea, mi-e bine. Dar n-am prea mult timp. Mi-e tare teamă pentru tine, nici nu-ți închipui ce putere are Magister. Nu vei putea rezista foarte mult!

— Vom fugi în noaptea asta, Maman. Și trebuie să vii și tu cu noi.

— Nu.

Tara se pregătea să-i expună planul, când realizează brusc cele spuse de mama ei.

— Nu! Cum adică, nu?

— Dacă reușești să scapi de aici, trebuie să te întorci împreună cu Chemnashaovirodaintrachivu. Numai el poate rupe sorțul care mă ține legată. Acest blestemat de Sangrav mi-a aruncat un sorț cu totul aparte. Dacă pun un singur picior în afara fortăreței, mă prefac pe loc într-o statuie de cristal... pe care cel mai mic sunet o va face cioburi. Acesta e și motivul pentru care am reușit să-mi dezvolt această aptitudine de a-mi proiecta esența cu ajutorul minții. Dar sorțul ăsta e prea puternic! Nu-i *pot* veni de hac. Tu ești singura mea nădejde.

Tara simțea cum o năpădesc lacrimile și se sili curajoasă să și le reprime.

— Vrei să spui că nu poți să vii odată cu noi? Dar trebuie să existe un mijloc!

— Tara, dacă situația nu ar fi atât de gravă, ți-aș interzice până și să *încerci* să evadezi. Din păcate, trebuie să te oblig să-ți asumi acest risc. Spune-mi, cum ai de gând să procedezi, ca să știu cum te-aș putea ajuta mai bine? Dar, repede, draga mea, căci nu prea mai avem timp.

— Am o hartă, zise curajoasă Tara. O să ne îndreptăm mai întâi spre Mlaștina Deznădejzii. Fafnir, pitica, are nevoie de o chestie de acolo. O să i-l împrumut pe Galant ca să se poată întoarce acasă înainte de a avea loc Exordiul ei, iar odată ajunsă acolo, o să ia legătura cu Maestrul Chem. Ne vom întoarce aici împreună pentru a te elibera.

— Nu, nu e bine. Suntem foarte departe de Hymlia. Trebuie să găsești un mijloc de a acționa în mai puțin de șase zile. După

ce veți evada, Magister o să vă caute peste tot, dar nu va evacua fortăreața imediat, fiindcă se va gândi că veți avea nevoie de cel puțin zece zile înainte de a ajunge într-un loc civilizat. Trebuie *neapărat* să găsești o soluție pentru a reduce acest interval. *Trebuie* să încuși să iei legătura cu Chemnashaovirodaintrachivu. Odată contactul stabilit, el va ști ce e de făcut. Cum v-ați gândit să vă faceți rost de mâncare și să vă protejați?

— Moineau susține că dacă apelăm la magie, vom fi imediat descoperiți de Sangravi, așa că ne-am făcut provizii de hrană, arme și pături.

— Veți putea folosi magia, dar lucrând foarte lent și cumva difuz. N-are rost să vă împovărați. Ajunge să luați câte un singur exemplar din lucrurile de care aveți trebuință. Odată departe de fortăreață, concentrați-vă puterea, apoi înmulțiți obiectele. În fluidul care vă înconjoară, nimeni nu-și va da seama de nimic. Dimineața, va fi de-ajuns să le faceți să dispară pe cele de care nu mai aveți nevoie, și-n felul ăsta veți putea merge mai departe, mai repede.

— Mersi, Maman, e o indicație prețioasă. Vezi, avem nevoie de tine!

Vocea mamei sale păru deodată foarte obosită.

— Știu, draga mea. Mai ascultă-mă puțin, foarte atent. Începând din această clipă, va trebui să-mi arunc un sorț de uitare. Dacă reușești să scapi, prima persoană pe care Magister o va interoga voi fi eu. Trebuie așadar să uit că te-am văzut. Sper din tot sufletul că totul va merge bine. Te iubesc. Întoarce-te cât mai curând împreună cu Înaltul mag. La revedere, draga mea!

— Stai o clipă, Maman! Maestrul îmi va pune cu siguranță întrebări când îl voi vedea. Știi cumva cine este Stăpânul Sangravilor? Poți să mi-l descrii.

Vocea mamei deveni amară.

— Blestematul ăsta e complet paranoic, draga mea, în zece ani nu i-am văzut niciodată chipul! Și n-am nici cea mai vagă idee cine ar putea fi. Trebuie să te părăsesc acum, fii prudentă! Te iubesc.

Și înainte ca Tăra să mai aibă timp de proteste, femeia dispăru.

Tărei i se păru că inima ei sângera, atât de tare o durea. Își dădea totuși seama că mama ei nu avea de ales.

Se uită la ceas. Se făcuse deja unu și jumătate. Sfătuiți de Robin, care își asumase rolul marelui organizator al Evadării, hotărâseră să nu se ducă împreună la beci, ci la intervale de zece minute. Așa că dacă vreunul dintre ei era prins sau întârziat, acesta nu-i puneă și pe ceilalți în pericol.

Luă capa îmblănită și cizmele pe care le găsisese în dulapul ei (Cal trecuse peșemne pe acolo!), mai verifică o dată dacă avea asupra ei harta și banii, apoi se strecură afară ușor, împreună cu Galant. Pegasul se ridică în zbor și, tăcut ca o umbră, o luă înainte pentru a-i putea da de veste în caz de primejdie.

În jur, era liniște. Fabrice îi spusese că guvernatoarea și intendentul fortăreței nu erau foarte zeloși. Nu se trezeau decât dacă un tânăr sorțitor venea să-i caute pentru că era bolnav sau avea vreo problemă. Altfel, pe timpul nopții, făceau și ei ca majoritatea adulților... sforăiau.

Se strecură din culoar în sală, traversă refectoriul, apoi curtea, și ajunse în fine la beci. Ușa era întredeschisă. Ezită o

clipă, apoi intră, rugându-se ca ușa să nu scârțâie. Pesemne că pitica luase măsuri, căci țâțânile bine unse pivotară fără zgomot.

Înăuntru nu se afla nimeni. Apoi ochii i se obișnuiră cu întunericul și auzi un ușor zgomot ce venea dinspre pivniță. Cu pași de lup, urmată de Galant, se îndreaptă într-acolo.

La partea de jos a unei scări se afla locul unde se depozitau sticlele cu vin și alimentele neperisabile. Cineva dăduse la o parte unul dintre imensele stelaje și scobise o gaură în zid.

Robin și Fabrice erau deja acolo și se sileau să îndepărteze o grămadă de pământ cu ajutorul unor coșuri din răchită. Manitou o zări cel dintâi pe Tara și veni s-o salute.

— Ah, tu ești! șopti Fabrice, alertat de câine, dar nu e și mama ta?

— Nu, ea nu poate veni. Magister a aruncat asupra ei un sort. Dacă iese din fortăreață, se preface într-o statuie de sticlă și cel mai mic zgomot o poate face țândări... și atunci moare.

— Drace! Asta nu-i deloc grozav! Și-atunci ce facem?

— N-avem ce face. Trebuie să fugim și apoi să revenim cu întăriri. Să ieșim mai întâi din capcana asta, și după aia vom mai vedea. Ce faceți cu coșurile alea?

— Eu sunt prizonieră de aproape un an, îi întrerupse o voce răgușită de atâta trudă. Piticilor nu le place să fie ținuți prizonieri. Și-atunci ce fac în cazul ăsta? Săpă tunele!

Tresărită. În timp ce ei stăteau de vorbă, pitica se întorsese, murdară de pământ și cărând cam o jumătate de tonă de pietre... mă rog, poate nu chiar o jumătate de tonă, dar oricum, pe-aproape.

— E o idee fantastică, șopti Tara, dar cum ai reușit să ascunzi pietrele mari?

Pitica schiță un zâmbet mai mult decât șiret.

— Uriașii se dau în vânt după pietrele de colo. Sunt unii care au făcut chiar burtă de vreo câteva luni. Și-n plus, ei cred că fac asta pentru a fi drăguță cu ei!

— Și cu pământul ce-ai făcut?

— Ceea ce fac pitici atunci când scobesc tunele: pe cea mai mare parte, mai tare, am folosit-o pentru consolidarea boltei, iar restul e în fundul pivniței. Cu ajutorul lui am mai făcut încă un zid, și ei nu și-au dat seama.

— Și ai avut mult de scobit?

— Partea asta din fortăreață e cea mai apropiată de pădurea din care taie lemne. Așa că n-am avut de săpat decât pe o porțiune de cincizeci de metri până am atins zidul incintei. Mai am doar câțiva centimetri, și vom ajunge afară. N-am vrut să fac asta mai devreme, ca în cazul în care unul dintre ei ar fi avut chef de-o plimbare să nu dea peste gura de ieșire.

Tara o privea cu admirație. În câteva luni, și de una singură, pitica reușise să scobească și să îndepărteze tone de piatră și pământ!

— Și-acum ce facem?

— Terminăm de scos pământul, și de îndată ce prietenii tăi și mama ta vor ajunge aici, o întindem.

— Mama nu va putea veni, spuse cu tristețe Tara. Nu mai sunt de venit decât Moineau și Cal.

— Te previn, declară pitica amenințător, că, dacă nu vin la timp, n-am de gând să-i aștept, cu sau fără hartă!

— Am înțeles. Vor ajunge la timp.

Tara era neliniștită. Era două fără cinci și nici urmă de Moineau și de Cal. Conveniseră doar că vor ajunge ceva mai devreme pentru a nu rata întâlnirea!

Îl ajută pe Fabrice, în timp ce Robin, care continua să aibă dureri, se odihnea puțin. Bătu de două și pitica își făcu din nou apariția.

— Iată, spuse ea cu satisfacție, o treabă bine făcută. Un ultim brânci, și vom fi liberi! Sunteți gata cu toții?

— Nu înțeleg, răspunse Tara, Cal și Moineau tot n-au ajuns!

— Nu mai putem sta. Trebuie să plecăm chiar acum!

— Îl trimit pe Galant în căutarea lor, protestă Tara, poate că au avut vreo problemă!

— Nici vorbă, refuză pitica. Dacă i-au prins și-l trimiți după ei pe Galant, o să ne ia urma. Îți spun că trebuie să plecăm... și încă imediat!

Tara deschise gura... în momentul în care Cal, Moineau... și *Angelica* dădeau buzna în pivniță.

Mlaștinile Deznădejdi

moineau era în pragul unei crize de nervi. — Ne-a spionat, spuse ea sughițând și arătând spre Angelica. Și amenință că o să ne dea în vileag dacă n-o luăm și pe ea cu noi.

— Pentru mine, micile voastre jocuri erau limpezi ca un cristal de stâncă. Îmi place să cred, pentru voi, că prostănacii ăștia de Sangravi sunt niște observatori mai puțin buni decât mine.

— Oricum, n-avem încotro, se resemnă Tara, în silă. Trebuie s-o luăm cu noi. Să mergem.

Pitica lăsa impresia că era gata să protesteze... dar se răzgândi când văzu privirea mânioasă a Tarei. Luă un opaiț și o porni înainte prin tunel.

— Veniți după mine în liniște, suflă ea, chatricșii ar putea să ne audă și să înceapă să sape pentru a ajunge la noi. Așa că, fără zgomot, altfel suntem morți!

Tunelul părea că fusese forat de o *mașină* uriașă. Pereții perfect netezi reflectau lumina lămpii. Pitica fiind... pitică, înainta foarte repede, în timp ce Fabrice, Robin și Angelica se izbeau tot timpul cu capul de boltă... fără să scoată vreun geamăt, căci Fafnir reușise să-i sperie de-a binelea.

În câteva minute, se pomeniră în fața unui zid de pământ și de piatră. Înțelesesă atunci în ce consta înzestrarea piticilor. Fafnir își propti mâinile în obstacol, și acesta păru că se topește, devenind maleabil și ușor de scobit. Mai aveau nevoie doar de câteva secunde pentru a îndepărta ultimele pietre și a ajunge sub cerul liber. În spatele lor se afla zidul parcului.

La fel de tăcută ca și până acum, aceasta acoperi spărtura pentru a nu putea fi descoperită ușor, apoi le făcu semn s-o urmeze.

Spre deosebire de pădurile cutreierate de Tara pe Pământ, în aceasta nu erau cărări. Era cufundată în beznă, deasă și plină de rădăcini, care îi făceau să se poticnească mereu, și năpădită de niște zgomote ciudate, care-i făceau să tresară.

După vreo oră de mers greoi, pitica le făcu semn să se oprească. Ținându-și din prudență opaițul ascuns sub cămașă încă din momentul în care ieșiseră afară, le șopti.

— Arată-mi harta! Trebuie s-o luăm spre Mlaștini, acum!

Tara scoase harta, împărtaşindu-le totodată și recomandările pe care i le făcuse maică-sa... și se văzu nevoită să se folosească de Interpretus, cu toată împotrivirea piticei. Într-adevăr, dacă Cal, Moineau, Tara, Robin și Angelica se aflau în continuare sub înrâurirea aceluiași Interpretus lansat la Tingapour, acum când ieșiseră din fortăreață, sorțul general nu mai avea efect asupra lui Fafnir, Fabrice și Manitou și dacă

grupul lor înțelegea spusele piticei, aceasta nu le mai înțelegea pe ale lor.

Cal descoperi astfel, cu durere, că nu era necesar să împartă păturile și sacii pe care-i furase cu atâta greutate. Nu trebuia să păstreze mai mult de unul din fiecare. Ca și în cazul bucăților de pâine, carne uscată, brânzeturi și fructe, pe care Moineau reușise să le șterpească de la bucătărie. Robin dosise și el niște creme și poțiuni de la infirmerie, pe care le păstrară. Ca și pe cele trei săbii, un arc și câteva săgeți. Pentru pitică, dibuiseră o bardă grozavă pe care aceasta o botezase pe loc „Giuvaierul”, și pe care o vântura cu plăcere împotriva tuturor crengilor care cutezau să-i stea în cale.

Cu excepția Angelicăi, rămasă să-și plângă julturile și umflăturile, toți ceilalți se aplecară asupra hărții. Nu erau prea departe de fortăreață și mai aveau încă mult de mers. Pitica pronostică însă că Sangravii n-aveau să-și închipuie niciodată că ei se îndreptau în direcția opusă Hymlii.

— În curând ar trebui să fim scăpați, afirmă ea. După socotelile mele, de-acum într-o oră vom ieși din pădure. Și-apoi ne va mai rămâne un vârf de munte, apoi câmpia, și în sfârșit Mlaștinile. Acum după ce am memorat harta, putem merge mai departe. Cunoscm drumul.

Deodată, Blondin și Manitou se apucară să mârâie înfundat, cu ochii ațintiți undeva în spatele micii trupe, în timp ce Sheeba își zbârlise somptuoasa ei blană.

Instinctiv, se strânseră cu toții în semicerc, sprijinindu-se unii de alții. Robin le întinse săbiile și își încordă arcul. Angelica, singura care nu pricepuse despre ce e vorba, se pregătea să deschidă gura, când trei umbre imense se năpustiră

asupra grupului. Chatricșii le dăduseră de urmă! Robin trimise două săgeți cu o asemenea iuțeală, încât ai fi putut crede că brațele sale deveniseră elastice, și de fiecare dată nimeri în plin.

Angelica se pomeni trântită la pământ de un alt monstru, dar înainte ca acesta să apuce s-o muște, Sheeba se azvârli asupra lui și cu o lovitură de labă îi sfâșie chatricsului gâtul. Apoi o Fiară enormă se aplecă deasupra înaltei fete brunete... care începu să urle... înainte de a-și da seama că Fiara nu făcea de fapt decât să ridice de pe ea cadavrul chatricsului care tocmai o atacase.

— Moi... Moineau, tu... tu ești?

— Ei asta, acum! răspunse Moineau, înveselită, n-aș fi crezut niciodată că o să te-aud într-o bună zi bâlbâindu-te! E-n ordine, ai pățit ceva?

— Nnn... Nu, sunt teafără, pantera ta mi-a salvat viața.

Fiara dădu din cap, apoi strigă.

— Dar voi, sunteți bine?

Unul dintre chatricși zăcea într-o rână, cu o săgeată înfiptă în ochi, iar cealaltă în inimă.

Dar al treilea, cu șalele zdrobite de strânsoarea lui Fafnir, îl ținea pe sărmanul Manitou în gura sa moartă...

Consternată, Tara se repezi spre el.

— Străbunicule!

Câinele se desprinsese cu greu dintre maxilarele monstrului. Avea burta acoperită de bale și sânge și părea să sufere ca un martir.

— Au, au, au, se văicărea Manitou, câine blestemat. Acum îmi lasă mie hăturile!

— Străbunicule, cum te simți?

— Nu-ți face griji, mă simt bine, doar un pic zdruncinat.

Labradorul negru își întoarse privirea într-o parte, văzu în ce stare se afla... și-și pierdu cunoștința.

— Drace, exclamă Robin, știam eu că nu e un Familiar, dar auzindu-l vorbind, am avut un șoc!

— Credeți că mai sunt și alții ca ăștia? întrebă speriată Angelica, privind de jur împrejur. Mai bine rămâneam în fortăreață, aici o să murim cu toții!

— Atunci, nu se putu abține Cal să nu puncteze, înseamnă că regreți micul tău șantaj? O faci mai puțin pe mândra, domnișoară „luați-mă cu voi sau altfel țiș”. Lasă, o să ai ocazia să tot țiți, fiindcă acum că ai aflat încotro mergem, nu mai poate fi vorba să te întorci la fortăreață. Bine ai venit în lumea reală!

— Cal, ajunge! mormăi Tăra. Deocamdată, trebuie să-l îngrijim pe Manitou. Voi îi cunoașteți mai bine decât mine pe chatricși. Nu-mi dau seama cum au reușit să ne ia urma, dar pot să-mi închipui că mai sunt și alții. Voi știți cum acționează veninul lor asupra celorlalte animale. Spuneți-mi, ce-ar trebui să fac ca să-l îngrijesc pe străbunicul meu, și-apoi să plecăm cât mai repede de aici.

— Crezi că am putea face ceva ce ține de magia aia nenorocită? mormăi pitica, nu riscăm să pună laba pe noi?

— Nu, Maman mi-a spus că trebuie s-o facem într-un fel oarecum difuz și încet. În felul ăsta, se pierde în fluidul înconjurător și nu riști să fii reperat.

Robin nu mai pierdu vremea.

— Pe Reparus, rana să ți se lecuiască și de sănătatea ta Tăra să nu se mai îndoiască, rosti el formula în timp ce punea mâna pe coasta sfâșiată a labradorului.

Cu încetineală, sorțul tămăduitor acționă, carnea se închise, oasele se sudară la loc, părul creșu și în curând câinele redeveni ceea ce era de felul lui... doar că nu se trezea.

— Îi merge bine? întrebă Tara. E normal să fie tot leșinat?

— Veninul chatricșilor nu ucide neapărat un alt canid. Dar străbunicul tău ar fi trebuit să-și revină, răspunse Robin, ridicând din sprâncene. Știi, cred că ar trebui să-i ceri pegasului tău să ne ducă unul câte unul. Făcând dus-întors, pe spina sa am putea merge mult mai repede.

— Dar știi că ești genial! se entuziasmă Tara. Desigur! Galant! Ce proastă sunt! La asta nu m-am gândit. El e foarte puternic. Când făceam ieșiri la Travia, era în stare să mă poarte ore în șir fără să obosească. Sunt sigură că va putea să ne ajute să câștigăm cel puțin o zi!

Se adresă apoi Familiarului ei.

— Ai înțeles, Galant? Crezi că se poate?

Pegasul îi dădu de înțeles mental că nu era nicio problemă, iar ea îl readuse imediat la mărimea lui naturală.

— Du-te, atunci, cu Robin și Manitou prima dată, îi propuse Tara, zboară până la munte și vino apoi înaintea noastră. Asta ar însemna cam pe la jumătatea drumului.

Robin se apucă să protesteze, spunând că el trebuia să rămână ca s-o protejeze, dar Moineau își scoase ghearele, colții și mușchii impunători, așa că fu nevoit să cedeze... ea fiind acum mult mai puternică decât el dacă era vorba să aibă grijă de alții.

Din cauza fricii, la care se adăuga și frigul, Tarei începură foarte repede să-i clănțane dinții, în pofida capei și a cizmelor ei îmblănite. Câteva înjurături nu departe de ea, îi dădură de veste că nici Cal, Fabrice și Angelica nu o duceau mai bine.

Doar Fafnir și Moineau păreau să se simtă bine în pielea lor. Una pentru că frigul n-o deranja, iar cealaltă pentru că nu-și mai schimbaseră înfățișarea și prin urmare purta un mantou de blană naturală.

Fabrice, căruia i se părea că se izbise de un milion de ori, bombăni că tăietorii de lemne din AltăLume nu-și făceau treaba cum se cuvine. Ce idee să le lași copacilor atâtea crengi joase!

În sfârșit, în fața ochilor lor își făcu apariția întinderea câmpiei, apoi se iviră și contrafortii muntelui, iar dincolo de ei cea de a doua câmpie, ce ducea la Mlaștinile Deznădejdiei.

Acum că ieșiseră din pădure, puteau merge împreună alături, nu ca până acum, unul în spatele celuilalt.

— Crezi că acești chatricși au fost singurii care s-au luat după noi? Întrebă Moineau privind spre pădure cu teamă.

Îndreptându-și sacul care îi tăia umerii, Cal răspunse:

— Cred că doar cei trei ne-au simțit prezența și au scobit pentru a ajunge în tunel. Pentru că dacă restul haitei ne-ar fi urmărit, n-ar mai fi rămas din noi decât niște oase... cu urme de dinți pe ele.

Angelica se înfioră.

— Și dacă ceilalți dau de urma noastră? Dacă se apucă să ne hăituiască? N-o să avem nicio șansă! Vă rog, lăsați-mă să mă întorc la fortăreață, vă jur că n-o să spun nimănui!

— Nu asta e problema, Angelica, îi răspunse Tara. Noi nu te putem însoți, iar tu ești singură, și ai fi o pradă ușoară pentru ei, ca și pentru alte animale sălbatice. E de preferat să mergi împreună cu noi.

— Numai tu ești de vină! (Tonul înaltei fete nu era nici măcar agresiv, o simplă constatare obosită a unei realități repetată obsesiv.) Din cauza *ta* am ajuns aici!

— Pardon! o corectă Fafnir. Zi mai degrabă că *mulțumită* ei te afli aici. Pentru că, te rog să mă crezi când îți spun, nu v-aș fi luat niciodată cu mine, dacă ea nu-mi forța mâna!

— *Din cauza ei*, insista Angelica. Normal, acum ar fi trebuit să fiu în Omois, stând de vorbă cu niște oameni rafinați, dacă acest blestemat de Sangrav nu s-ar fi gândit că trebuia să o adauge cu orice preț la colecția sa personală pe Tara Duncan.

— Mda, cu siguranță că tu n-aveai nicio șansă să faci parte din ea! mormăi Cal.

— Ce? Ce? țipă Angelica furioasă, sunt tot atât de valoroasă ca și idioata asta, și dacă Sangravul și-ar fi dat seama, m-ar fi răpit și pe mine!

— Bun, apăsă și mai tare pedala Fafnir, și-atunci de ce te plângi? Angelica deschise gura... și o închise. Cal izbucni în râs.

Restul traseului se continuă în liniște. Angelica făcea mutre, Fafnir mergea foarte repede cu pașii ei mici (mă rog, nu chiar atât de mici, căci Cal și Tara abia se puteau ține pe urmele ei) și Moineau adulmeca mereu în toate direcțiile, asemenea unui lup gigantic foarte blănos, oferindu-le o bună mostră de imitație a căpcăunului cel rău din *Degețelul*.

— Snif... sniff... adulmec niște carne proaspătă! Adulmec... sniff, adulmec o pradă foarte aproape de aici!

Ceea ce o făcea pe Tara să se înfioare.

Începea să fie îngrijorată pentru soarta lui Robin, Manitou și Galant, când o umbră trecu pe deasupra lor. Superbul pegas

se așează lin alături de ea și își lăsă capul în jos ca să-l scarpine între urechi.

Fata îl mângâie, în timp ce el îi retransmitea imagini cu Robin și Manitou instalați confortabil într-o grotă. În ciuda veninului chatricșilor, Manitou rezista bine. Robin considera că sorțul care-l prefăcuse în câine și făcuse din el un nemuritor îl ajuta probabil să lupte cu otrava. Faptul că era încă în viață, deși trecuseră două ore de când fusese mușcat, venea să-i confirme teoria.

— Fafnir, spuse ea pe un ton poruncitor, tu vei fi următoarea călătoare. Sunt sigură că Robin a ținut neapărat să stea de pază. Spune-i să se culce după ce îl schimbi în post, apoi când va veni Cal, o să te culci tu, și tot așa. Trebuie să încercăm să ne odihnim fiecare dintre noi cam patru ore înainte de a porni din nou la drum.

— N-am nevoie de somn, bodogăni pitica, drept cine mă iei, drept o slăbănoagă?

Ptiu, drace, cât era de susceptibilă!

— Deloc, reluă Tara cu diplomatie, dar tu ai fost nevoită să faci multe eforturi pentru a scobi capătul tunelului, și nu știm cu ce ne vom confrunta în Mlaștini. Nu crezi că ar fi mai cuminte să te odihnești un pic?

— Mm-mda, acceptă pitica, o să văd asta când o s-ajung acolo. Să mergem.

— Perfect, și tu? îl întreabă Tara cu tandrețe pe Galant, tu nu ești prea obosit?

Imaginile pe care le primi de la el îi înfățișau un pegas făcând volte și în plină formă. Zâmbi. Pegasul avea un fel al lui foarte personal de a-i dovedi că totul era în ordine.

Euforia triumfătoare a lui Galant dură până în momentul în care Fafnir se urcă pe spinarea sa, după ce îi arătase direcția de urmat. Surprins de greutatea ei, se încovoie și făcu o strâmbătură.

De aceea, și zborul său fu mai puțin grațios ca de obicei, și cum pitica (la fel ca toți piticii) avea oroare de înălțime, ea i se agăță de coamă cu toată forța disperării.

Pegasul îi transmise pe aceeași cale Tarei că și-ar dori foarte mult să-i rămână coama intactă până la sfârșitul călătoriei, așa că Tara îi strigă piticei:

— Nu e cazul să-i smulgi părul! N-ai de ce să te agăți așa de el, fiindcă n-o să te lase să cazi!

— Mă rog, de asta nu-s prea sigură! îi răspunse pitica, dându-i totuși drumul lui Galant din strânsoarea de fier, care suspină ușurat.

În clipa următoare, dispăruseră în noaptea întunecoasă și Tara o porni din nou la drum, luminând calea cu opaițul pe care i-l lăsase Fafnir.

Galant se întoarse foarte repede și-i duse pe rând pe fiecare.

În sfârșit, Tara se văzu singură cu Moineau, atunci când se lumina ușor de ziuă.

Pe neașteptate, Moineau îi spuse ceva care o făcu pe Tara să se înfioare.

— Mi-e foame!

— Ei, nu mai poți să aștepți? O să ajungem în curând la grotă.

— Nț, mie mi-e foame acum! Metabolismul meu de acum e mai rapid, consumă mai mult, așa că am nevoie de proteine.

— Fugi de-aici! Nu vrei pâine? Cred că a mai păstrat Cal puțină carne uscată. Mai am și eu un pic de brânză.

— Pâine? Brânză? scuiă Moineau cu o voce disprețuitoare, îți arde de glume? Proteinele înseamnă carne! Am nevoie de carne!

— Da? Știi, acum, nu pot face mare lucru pentru tine.

— N-ai grijă, mă descurc eu. În curând!

Și Tăra se pomeni singură. În mijlocul preriei... și în beznă. Deși se făcuse aproape șase dimineața, soarele părea să se fi hotărât să postească în dimineața aceea, ceea ce îi încurca și mai mult socotelile. Norii aceia groși ce acopereau cerul nu erau ei chiar degeaba acolo sus. Doar asta mai lipsea, să înceapă să plouă!

Fluierând curajoasă și ridicând foarte sus opaițul (asta ca să n-o confunde Moineau cu vreo chestie comestibilă), continuă să înainteze.

Deodată, o umbră enormă îi vârî o bucată de carne crudă sub nas.

— Nu vrei și tu o bucățică?

Vai, era a unui animal care se trezise prea devreme în dimineața asta!

— Ptiu! Nu, mersi, ești tare drăguță, dar nu mi-e foame... și-apoi, tu știi că eu prefer ca lucrurile pe care le mănânc să fie *coapte*. Iar în clipa de față, știi, mă gândesc mai degrabă la niște croasanți, la o ciocolată caldă, cu unt și cu dulceață. Dar, te rog, ospătează-te!

Moineau nu se lăsă rugată de două ori, și înfulecă bucata de carne din două înghițituri. Apoi, scoțând un suspin de ușurare,

începu să se lingă pentru a se descotorosi de urmele festinului, la fel ca o pisică... o pisică foarte, foarte mare.

Soarele se decisese că era vremea să se apuce de treabă și își făcu o apariție mai degrabă timidă. Preria își schimbă înfățișarea și Tara constată cu uimire că iarba nu era verde, cum credea, ci albastră. Câțiva arbori, rămășițe ale pădurii aflate încă aproape, se legănau molatic printre ierburi. Tara realiză cu un fel de spaimă retrospectivă că i-ar fi putut ataca oricine, iarba fiind foarte înaltă și deasă.

Își putea închipui că existau o sumedenie de prădători printre ierburi, de felul leilor, leoparzilor, hienelor și al altor bestiole. Căci acolo unde pășteau niște erbivore (de tipul celui care își încheiase cariera în burta lui Moineau), trebuiau să fie în mod obligatoriu și carnivore.

Se apropie puțin de carnivorul *ei*, care pășea liniștit.

Galant își făcu din nou apariția și Tara urcă pe spatele lui cu un sentiment de ușurare.

— În curând, îi strigă ea lui Moineau, o să ți-l trimit pe Galant!

— Nu-i nevoie! răspunse Moineau, agitându-și laba cu gheare, în semn de la revedere.

— Cum așa, nu-i nevoie? țipă Tara, brusc foarte neliniștită. Moineau avea cumva de gând să-i părăsească?

Prietena sa răspunse în locul ei, punându-și în funcție motorul turbo, și începu să galopeze în draci! La fel de surprins ca și Tara, timp de o clipă, Galant scoase un nechezat de sfidare, ca răspuns la răgetul lui Moineau. Acum ea făcea niște salturi fantastice și reușea să alerge la fel de repede ca și el!

Impresionată, Tara se gândi că o să câștige mult timp astfel, căci Moineau părea în stare să țină ritmul fără întrerupere. Pegasul vru să forțeze și mai mult ritmul, dar Tara îl opri.

— Nu e un joc, ce naiba! strigă ea când simți mușchii lui puternici contractându-se. Nu vreau să te iei la întrecere cu ea! Mulțumește-te să o însoțești și să-i arăți calea.

Pegasul încetini puțin, apoi, pe nesimțite, lucru de care ea nu-și dădu seama, accelerează progresiv. Avea vânt din față și Fiara, spre marea lui furie, câștiga teren.

Ca să evite vântul, pegasul coborî și zbură alături de Fiară. Aceasta făcea niște salturi atât de mari, încât aveai uneori impresia că zbura alături de Galant.

Deodată, Tara simți un fel de... freamăt. Ca și cum cineva era pe punctul s-o spioneze. Fetei îi îngheță sângele în vene. Ultima dată când mai simțise ceva asemănător, fusese un Sangrav care o urmărea.

Îi porunci lui Galant să coboare în picaj spre sol și, de îndată ce acesta atinse pământul, îl făcu să se culce sub singurul boschet vizibil, nevrând sub nicio formă să recurgă la magie. Moineau, care nu-și dăduse seama de nimic, era deja mult prea departe.

Nici nu se ascunsese bine, că simți un fel de forfotă în văzduh. Imaginea neclară a unui Sangrav se ivi pe cer, privind cu atenție preria albastră. Părea să scruteze terenul cu o acuitate teribilă. Tara se sili nici să nu mai respire, în timp ce lui Galant nu i se clintea nici măcar o pană. Sangravul rămase așa o groază de timp, apoi, văzând că nu descoperă nimic, se făcu nevăzut. Galant avea de gând să se ridice, când Tara îl opri.

— Nu, șopti ea. Așteaptă!

Făcuse bine. Imaginea reapăru pentru a doua oară, dar nevăzând nimic diferit, dispăru de această dată definitiv.

Pentru mai multă siguranță, Tara așteptă minute la rând.

Deodată, fu cât pe-acți să țipe. O gură plină de colți își făcuse apariția în fața ei, gata s-o sfâșie.

— Ei, zise Moineau, care se întorsese pe propriile-i urme, ce naiba pui la cale?

— Nu pun nimic, răspunse Tara scuipând firele de iarbă pe care fusese gata-gata să le înghită, numai că Sangravii au lansat o căutare și puțin a lipsit să nu ne descopere.

— Drace! exclamă Moineau. Și-atunci ce facem?

— O întindem cât putem de repede. Galant și cu mine o să zburăm foarte jos, așa că ai grijă să nu ne ciocnim, te rog.

Dacă lui Galant îi era teamă, oricum nu o arăta. Și abia urcase Tara pe spinarea lui, că el își și reluase întrecerea cu Moineau.

Pegasul și Fiara ajunseră la grotă la mai puțin de două minute interval... pegasul în frunte, spre marea lui bucurie. Era atât de obosit, încât se mulțumi să înghită câțiva pumni de grăunțe, apoi adormi pe loc. Și Moineau, la fel de sleită de efortul făcut, îl imită curând.

Cal, Robin, Fabrice și Fafnir dormeau, Angelica stătea de pază îmbufnată, supraveghindu-l vag pe Manitou care gemea într-o stare de semisomnolență.

Tara se prăbuși la rândul ei pe nisipul moale al grotei. Refugiul pe care și-l găsiseră era perfect. Un râșor scobise grotă și le oferea apa lui limpede. Solul era nisipos și Robin săpând o gropiță invocase un foc, care îi încălzea îndeajuns și care nu putea fi zărit de departe. În fine, erau feriți de ploaia care începu să cadă imediat după ce Moineau ajunse și ea la adăpost.

Sangravii nu aveau cum să-i găsească aici.

Tara se sili să înghită puțină pâine cu brânză, apoi închise ochii. Foarte repede, i se făcu frig și se ghemui mai bine lângă Galant, care o înconjură cu aripa sa. Năpădită de căldura pegasului, adormi buștean.

I se păru că nu dormise mai mult de câteva minute, atunci când se trezi zgâlțâită de Robin.

Sentiment vizibil împărtășit și de tovarășii săi, căci auzi nu puține mormăituri.

Treziți prost dispuși, își luară masa în tăcere. Afară, ploaia cădea cu o consternantă regularitate și ziua rămânea morhorâtă. Numai pitica, a cărei țintă era tot mai aproape, era binedispusă.

— Mulțumită pegasului tău, conveni ea, am câștigat aproape o zi și jumătate de mers. Mai avem nevoie de câteva ore pentru a ajunge la Mlaștinile Deznădejdiei. Vă propun să plec eu prima, căci pot alerġa ore în șir. Galant e prea obosit ca să mai poată face curse dus-întors ca ieri. Dacă plecați imediat după mine, în ritmul vostru, veți ajunge și voi cam în vreo cinci ore. Asta îmi va da răġazul necesar să caut trandafirii negri, și chiar să le beau sucul. Sunteți de acord?

— Eu n-am nimic împotrivă, zise Tara. Du-te, dar fii cu băġare de seamă. Dacă se întâmplă să fii atacată, roġu-te, nu ezita să folosești magia, pentru a-ți putea veni imediat în ajutor, bine?

Pitica își legănă securea ei cu dublu tăiș și schiță un zâmbet viclean.

— Cel ce se va hotărî să mă atace, va avea de-a face cu Giuvaierul. Fii fără griă.

— Păi, tocmai de asta mă tem. Așa că promite-mi, dacă vei fi în dificultate, că n-o s-o faci pe căpoasa și-o să ne chemi. Prefer să fiu prinsă din nou de Sangravi, decât să risc viața unei prietene.

Pitica își holbă superbii ei ochi, apoi răspunse pe un ton morocănos:

— Îți promit. Fii și tu cu băgare de seamă, prietenă a mea. Pe curând!

Nu-i trebui prea mult timp să se facă nevăzută.

— Uf, mormăi Cal întinzându-se, mă doare tot corpul.

— Și pe mine, adăugă Angelica, pentru prima dată de aceeași părere cu Cal.

Apoi continuă, cumva în treacăt:

— Ați putea să mă lăsați în grotă, la urma urmei. Aici nu risc nimic. Voi fi ferită de frig și dacă îmi lăsați și niște provizii, o să rezist până vă întoarceți cu întăriri.

— Ascultă, Angelica, preciză Robin cu gravitate, tu habar n-ai de chatricși. E ziuă, așa că deocamdată nu riscăm nimic. Dar să nu crezi o clipă că ești în siguranță aici. Și dacă un Sangrav nu e cu ei să-i oprească, o să te sfâșie; pentru ei, nu ești mai mult de-o înghițitură. Așa că nu-ți fă iluzii. O să mergi mai departe cu noi.

Angelica îi aruncă o privire plină de ostilitate, apoi îi întoarse spatele.

Moineau îi surprinse privirea și se hotărî s-o supravegheze pe lungană îndeaproape.

Într-un fel, situația de acum îi convenea. Corpul ei de Fiară, atât de neașteptat, o umplea de bucurie. Era atât de vânjos, atât de puternic... și mai ales atât de cald! Vedea bine că prietenii

ei dărdăiseră de frig în timpul celor câtorva ore de somn, și asta în pofida focului. Pe când ea dormise ca un pârș. Tăra zămbi văzând-o pe Moineau cum se întinde, apoi mormăi când se izbi cu țeasta de bolta prea joasă a grotei. O voce distinctă, deși ușor răgușită, se auzi deodată.

— Uf, mă simt de parc-a trecut peste mine o turmă întreagă. E cineva care-mi poate spune și mie ce se petrece?

Fata se întoarse, încântată, ca să constate că Manitou, cu privirea vioaie și botul umed, stătea pe cele patru labe ale sale, pe care și le încerca prevăzător.

— Străbunicule! Stai pe picioarele tale! Cum te simți?

— Mă trec niște furnicături prin picioare și cum am patru, mă doare tot corpul, răspunse câinele jalnic, dar în afară de asta, mă simt bine. E ciudat, dar ultimul lucru de care-mi aduc aminte e o gură plină de colți și o mare durere.

— V-ați lăsat un pic mușcat de un chatrux, îi spuse Cal. Și Robin v-a dres. Ați luptat toată noaptea împotriva veninului și suntem foarte mulțumiți să vedem că ați câștigat bătălia cu el.

— Daaa, asta era! Acum îmi aduc aminte. Câinelui din mintea mea i-a fost atât de frică de chatrux, încât mi-a lăsat mie hățurile, pentru prima dată de treizeci de ani încoace. Încă îl mai simt, e-acolo, dar nu vrea să iasă. Iupi! Liber, sunt liber!

Labradorul cel negru se porni să sară în fel și chip de bucurie.

Tăra izbucni în răs. Era atât de caraghios să-l vadă pe străbunicul ei făcând asemenea nebunii!

Acesta se apropie de ea și își fixă privirea lui blândă de labrador în ochii ei.

— Ei bine, nu mai poți să zici că nu te-ai băgat într-o frumoasă încurcătură! Asta îmi aduce aminte de ziua în care ai

hotărât că știai să înoți și te-ai aruncat în apa cea mai adâncă din piscină!

— Și ce s-a întâmplat? îl întrebă Tara, care nu-și mai amintea.

— S-a întâmplat că ți-ai dat foarte repede seama că nu era ușor să respiri sub apă! Din fericire, câinele ăsta înoată foarte bine, și lui nu i-a fost deloc greu să te pescuiască.

— Grozav, exclamă Cal, încântat, pesemne că aveți multe alte lucruri de povestit.

— Da, mă rog, în măsura în care nu sunt povești despre mine! bodogăni Tara.

Părăsiră cu toții grota și ajunseră în câmpia ce ducea spre Mlaștinile Deznădejdiei. Drumul era plăcut și ploaia încetase. Deși erau încă obosiți și-i dureau picioarele, grupul înainta destul de repede. Străbunicul Tarei părea un sac fără fund, de parcă voia să recupereze toți acei ani în care tăcuse, și Tara se văzu nevoită să-l facă să tacă, căci istoriile pe care le povestea o împiedicau să se concentreze asupra Sangravilor. De mai multe ori, Moineau, Galant și Sheeba, care mergeau ca iscoade înaintea lor, le semnală prezența unor turme de boi moscați, pe care fură nevoiți să le ocolească. Enorme animale cu păr lung, lănos, pășteau pașnic iarba albastră, dar nu era cazul să se apropie prea mult de ele, căci oricând le puteau vedea năpustindu-se asupra lor.

Nu avuseseră nicio îndoială cu privire la prezența unor erbivore acolo, căci, cu puțin timp înainte, avuseseră neplăcuta surpriză să-și facă niște prieteni noi.

Niște tăuni care zburau prin acele locuri îi văzuseră pe tinerii sorțitori.

— Vrum! lansase unul dintre ei, încântat, un pâlc de oameni! La masă, fetelor!

Într-o formație impecabilă, plonjaseră în picaj asupra pieilor fragile... dar își frânseseră trompele în sorțul pe care Robin, prevăzător, îl țesuse în jurul prietenilor săi.

Extrem de dezamăgiți, încercară în sus, în jos, pe laturi, înainte de a pleca, cu aripile lăsate în jos, spre niște victime mai accesibile.

După vreo trei ore de mers, făcură un popas de masă.

Cu multă prudență, Robin începu să înmulțească pâinea, brânza și carnea.

Iar Moineau fu cât pe-aci să le aducă moartea.

Se depărtase puțin de ei, ca să vadă dacă nu putea găsi ceva de-ale gurii, când dădu nas în nas cu un bou moscat. Prevăzătoare, făcu un pas înapoi, pentru a nu-l speria pe enormul animal... și se repezi asupra vițelului. Mama scoase un muget... și o porni la atac... urmată de restul turmei.

Prietenii ei, stupefiați, o văzură deodată pe Moineau întorcându-se spre ei... urmărită de vreo cinci bestiole de o tonă și jumătate fiecare și ale căror coarne păreau a fi fost ascuțite cu grijă chiar în dimineața aceea. Se produse debandadă. Arborele rahitic și uscat care creștea în mijlocul acelei savane fu foarte uimit să se pomenească cu atâta lume pe crengile sale.

— Ei, protestă el, ce fel de purtare e asta? N-ați putea să vă puneți picioarele în altă parte?

Tara fu cât pe-aci să cadă din el. Arborele vorbea!

— Aah, făcu Moineau, vă rog să ne scuzați pentru felul în care am dat buzna, dar suntem urmăriți de o turmă și...

Bubuitura unui trăsnet o întrerupse, și turma ocoli arborele, apoi trecu de el și, mulțumită că dușmanul se făcuse nevăzut, se întoarse liniștită la păscut.

— Nu-mi pasă, se enervă arborele. Nu numai că nu e destulă apă aici, dar mai îmi rupeți și voi cele mai frumoase crengi pe care le mai am.

Cal, stânjenit, încercă să așeze la loc creanga pe care tocmai o frânsese... dar fără folos. O lăsă atunci discret să alunece pe pământ, fluierând cu un aer degajat.

— Ne pare rău că te-am rănit, reluă cu precauție Moineau, o să plecăm cât putem de repede.

— Așa e, confirmă arborele, o să plecați fiindcă o să vă fac eu să cădeți!

— Stai, stai, zise repede Tara agățându-se cu toată puterea. Putem pica la o învoială.

— O învoială? întrebă arborele, ce fel de învoială?

— Tu ne dai voie să mai stăm pe crengile tale până când turma se îndepărtează, iar noi, în schimb... îți facem rost de apă!

— Apă? (Tonul arborelui era neîncrezător.) Deși plouă cu regularitate, e bine pentru pășuni, dar pentru mine nu e de-ajuns. Mor de sete încetul cu încetul de zeci de ani! Și unde-o să dați voi de apă, aici? Pânza cea mai apropiată se află în Mlaștinile Deznădejdi.

— Cred că am eu o soluție, interveni Robin. Dacă-mi dai voie.

Semielful se propti cu grijă între două crengi, apoi se cufundă într-o transă profundă. Spiritul său se strecură printre măruntaiele pământului. După cinci minute, văzu că granitul

subsolului împiedica apa din adâncuri să ajungă până la arbore. Dând la o parte o falie, spori presiunea, îndepărtând, grație puterii sale, pământul fertil, argila impermeabilă... și un mic izvor limpede urcă în sfârșit la suprafață.

Strigătul arborelui fu cât pe-aci să-i dea jos.

— Apă! Simt apă!

— Bun, suntem cu toții mulțumiți, zise Manitou, care începea să considere situația puțin cam inconfortabilă. Dar stai potolit, altfel o să sfârșim cu toții ca frigărui în coarnele acestor bestiole.

— Mai e nevoie doar de câteva minute și totul va fi în ordine, le spuse Robin care tocmai ieșea din transă.

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc! strigă arborele. Puteți veni oricând să vă cățărați pe crengile mele. Stați, vreau să vă mulțumesc și altfel, pentru că ați dat de apă. Vreau să vă fac un dar.

O creangă se aplecă spre Robin, și-i lăsă în palmă o mlădiță, cu un mugur moale în vârf.

— E una dintre crenguțele mele. E de-ajuns s-o îndrepti spre ceea ce vreți să crească și să spuneți „Pe Arborele cel viu, cu adevărat, fie ca aceasta să crească imediat”. O să vedeți, asta s-ar putea să vă fie de folos. E darul meu pentru că mi-ați salvat viața.

Robin nu putea face o plecăciune, dar făcu și el ce putu.

— Îți sunt foarte recunoscător. Acum, o să te lăsăm. Izvorul nu va seca, dar nu va fi nici atât de puternic încât să-ți provoace putrezirea rădăcinilor. Noi suntem cei care îți mulțumim.

— Atunci, duceți-vă, aprobă arborele. La revedere!

Foarte, foarte discret, se dădură jos din copac și se depărtară cu pași de lup.

— Ei drăcia-dracului, ți-pă Cal la Moineau de îndată ce se văzură în siguranță, așa nu mai merge! Ce naiba a fost în mintea ta?!

— Îmi pare rău, se scuză Moineau lăsându-și capul ei mare în jos. Vânam și am dat peste o vacă cu vițel, care a crezut că voiam să-i crăntănesc puiul. N-a stat pe gânduri nicio secundă și s-a repezit asupra mea.

— Hai să punem lucrurile la punct, Moineau, zise Cal ferm.

— Adică?

— Am făcut destule eforturi pentru o dimineată. Ai interdicție absolută de a vâna! Rămâi împreună cu noi și mănânci ce-avem. Clar?

— Clar, răspunse bosumflată Moineau, ridicând din umeri.

— Aprob, făcu Manitou, care nu prea apreciasse exercițiul. Simt nevoia să mă hrănesc acum. Ce avem bun de mâncare?

— Ei bine, ca și ieri, răspunse Tara arătându-i sacul. Pâine, brânză și carne.

— Mi-ar fi plăcut ca, în cursul acestei aventuri, mormăi străbunicul ei cu vocea lui aparte, să putem întinde niște mese demne de acest nume, din când în când. Uitați-vă și voi! Ce dezamăgire! Unde sunt bliniile, caviarul și smântâna? Vorbiți-mi de un somon bun, cu unt alb, cu pere gratinate, de o savuroasă casoletă cu rață în caramel și de niște superbi cârnați, vorbiți-mi de pahare de cristal, de tacâmuri de preț, de fotolii moi, dar, fie-vă milă, nu de pâine și brânză!

Glasul îi era atât de tânguitor, încât toți izbucniră în râs.

Se așezară la masă și Robin înmulți ceea ce reușiseră să salveze, suficient ca să se poată sătura. Cu o singură excepție.

— Ei, se informă el după cea de-a treia cantitate de carne înfulecată de Fiară..., ai de gând să mai mănânci mult?

— Am un corp de vreo trei metri înălțime, Robin, îi replică Moineau măsurându-l cu privirea. Și un stomac pe măsură. Și pe deasupra, nici nu-mi dați voie să vânez, ceea ce nu mă binedispune deloc. Da, am de gând să mănânc iar... mult.

— Bine, bine, nu te enerva! Spune-mi de câtă cantitate ai nevoie, și mă ocup eu de asta... mă rog, dacă mă mai țin pu-terile.

— Fă-mi echivalentul a jumătate dintr-unul din boii ăștia stupizi, comandă cu maliție Moineau, cred că așa ar mai merge!

Robin scoase un suspin copleșitor și se apucă să dubleze carnea uscată. După încă vreo câteva îmbucături, lui Moineau i se făcu milă de el.

— Ajunge, mormăi ea, nu-mi mai e foame...

Robin îi zâmbi recunoscător, un zâmbet care i se șterse la fel de repede, după ce ea adăugă:

— ...deocamdată!

O porniră din nou la drum și câmpia își schimbă încet-încet înfățișarea. Ierburile se făcură tot mai rare și solul deveni tot mai crăpat. Niște râușoare le tăiau adesea calea și Galant fu nevoit să-i treacă de mai multe ori pe deasupra unor mari întinderi de apă stătătoare.

Tara își consulta tot mai des harta pentru a fi sigură că nu se înșală, căci toate drumurile aveau supărătoarea tendință de a semăna între ele.

Nu erau departe de insulă, când o voce cunoscută le strigă:

— Stop!

Manitou, care mergea în frunte și se pregătea să-și pună laba pe o porțiune de pământ ușor diferită, dădu imediat în marșarier. De unde avantajul de a avea patru labe.

— Nu mai înaintați! țipă pitica. Sunt nisipuri mișcătoare!

Surprinși, o descoperiră pe Fafnir pe jumătate scufundată în sol și încercând cu disperare, pentru a nu fi înghițită de tot, să se prindă de-o rădăcină.

— Ce se întâmplă? întrebă Fabrice.

— Se întâmplă că mi-am vârat ambele picioare în c... și sunt pe cale să mă scufund. Scoateți-mă de-aici!

— Dar, o întrebă Cal politicos și puțin mirat, de ce n-ai recurs la magie?

— În ziua în care un pitic va recurge la magie pentru a ieși dintr-o situație dificilă, ziua aceea va fi una de doliu. Și apoi, știam că voi nu erați prea departe în urma mea. Bun! Sunteți aici ca să luați ceaiul sau ce naiba? Faceți ceva!

— Moineau, strigă Manitou la ea, poți ajunge până la arborele care e chiar lângă Fafnir?

Moineau se uită la arborele ale cărui crengi se plecau deasupra lui Fafnir și, întinzându-și trupul la maxim, se sprijini zdravăn cu ghearele de el, pentru a o putea scoate pe pitică din mormântul ei curgător.

Când Fafnir ieși din nisipurile mișcătoare, constatară cu groază că o mulțime de lipitori i se prinseseră de brațe și de picioare, devorând-o de vie.

Pitica își scoase cuțitul, dar lipitorile erau atât de adânc înfipite în carne, încât nu le putea desprinde. Iar cuțitul aluneca peste corpurile lor vâscoase, fără a reuși să le taie.

— Stai, interveni Moineau. Nu încerca să le smulgi, trebuie să se desprindă singure.

— Și-atunci, ce să fac? țipă pitica, strâmbându-se de durere.

— Nu te mișca, îi porunci Moineau înainte de a-și relua vechea înfățișare.

Apoi strigă:

— Pe Flamus, lipitorile sunt nimicite, și-n curând bine prăjite!

O puternică lumină roșie o înconjură pe pitică și niște flăcări țâșniră, care însă nu atinseră decât lipitorile.

De cum simțiră arsura focului, lipitorile își dădură drumul, căzând pe sol cu un zgomot moale, lăsând la vedere zeci de plăgi însângerate pe trupul lui Fafnir.

— Lipitori mizerabile! izbucni pitica, zdrobind cu sălbăticie monstuoșii limacși carnivori. Îi simțeam cum îmi sug sângele și nu puteam face nimic.

— Ah! exclamă Fabrice privind corpurile vâscoase care se zvârcoleau pe sol, preferai să te lași mâncată de vie, decât să recurgi la magie? Spune, ție chiar nu-ți place să faci asta, nu-i așa?

— Cuvântul ca atare, îmi place, se corectă pitica pe un ton morocănos. Bun, să mergem! Țasta-i singurul lucru pe care-l am de făcut. Și... îți mulțumesc totuși.

— Ei, n-a fost mare lucru, încă puțin și te-ai fi descurcat și singură, răspunse cu gentilețe Moineau, care vedea bine că pitica nu agrea ideea de a fi salvată.

Știa că piticii sunt individualiști din fire, dar Fafnir dădea o nouă dimensiune cuvântului „independent”.

Cu toate protestele sale, Moineau, care se temea de riscurile unei infecții, insistă totuși să aplice un Reparus rănilor lui Fafnir, care se șterseră cu iuțeală, după care se prefăcu din nou în Fiară.

Mergând pe urmele pitice care, prudentă, pipăia pământul din fața ei cu barda, înaintară încet spre insula Trandafirilor Negri.

Nu le trebui mult până s-o găsească. Era situată chiar în mijlocul Mlaștinii, bine protejată de terenurile mlăștinoase și de nisipurile mișcătoare. Și era... sinistă. De fapt, rar văzuseră o insulă atât de dezolantă. Cu excepția câtorva schelete de arbori uscați ale căror crengi negre se mișcau în vântul rece, nu se aflau decât niște tufișuri negre, cu țepi enormi, care apărau împrejurimile insulei, parcă pentru a împiedica pe oricine ar fi vrut să se apropie.

Pe toți îi trecură fiorii și, instinctiv, se apropiară unii de alții.

— Am ajuns, anunță cu satisfacție pitica, deloc impresionată de aspectul sinistru al locului. Nu ne rămâne decât s-o străbatem. Din câte știu, în apa asta se află niște șerpi enormi. Vă propun deci să trecem cu ajutorul lui Galant, așa va fi mai prudent.

— Cu siguranță, aprobă Tara, căreia nu-i plăceau în mod deosebit șerpii.

— Sunt obosită, gemu Angelica, așezându-se pe un trunchi de copac. Aș prefera să rămân aici. O să vă aștept.

Deodată, trunchiul pe care stătea se însufleți și o gură gigantică se întoarse spre fată, care urlă.

— Ah! Un Glurps, ajutor!

Glurpsul, un saurian al cărui cap foarte lung și subțire, verde cu brun, se împodobește cu vreo mie de colți, se pregătea să o servească doar ca pe o înghițitură oarecare pe lungana brunetă, când Cal, care se afla cel mai aproape de ea, rosti o incantație:

— Pe Carbonus, te-am prăjit, căci mă aflu aici și te-am nimicit!

O rază roșie, asemănătoare cu aceea care o rănise pe bunica Tarei, țâșni din degetul său și-l atinse pe Glurps. Acesta sări de parc-ar fi fost electrocutat și, fără să mai aștepte să i se dea restul, o șterse în goana mare în apa puțin adâncă.

Angelica izbucni în lacrimi.

— M-am săturat! Nu mai pot. Vreau să mă întorc acasă!

— Hai, hai, liniștește-te! făcu gentil Cal. În curând vom fi acasă, încearcă totuși să nu te mai așezi pe orice și îți promit că te voi duce acasă teafără și nevătămată.

Fata cea înaltă se smiorcăi, dar nu-i răspunse. În fiecare minut, în fiecare secundă blestema ziua în care Tara dăduse buzna în viața ei. Dar de ce anume se făcuse ea vinovată pentru a fi pedepsită astfel?

— Magnific! exclamă Robin admirativ, ca să vezi, nu știam că stăpânești și Carbonus!

— Păi, nici eu, recunosc Cal, a fost așa, pe negândite, a pornit de la sine. Crezi că există riscul să ne fi reperat?

— Nu, îl asigură Robin. După cele spuse de mama Tarei, e nevoie de o mare cantitate de energie pentru ca alți sorțitori s-o poată detecta. Deocamdată, tot ceea ce am făcut nu e periculos.

— Uf! suflă Fabrice. Când te-am văzut la lucru, chiar am crezut că urmează să văd cum debarcă cei răi, două secunde mai apoi.

— Da, dar, în fine, trebuia s-o salvez pe Angelica... nu?

— N-am spus că nu, se apără Fabrice, doar că mi-a fost frică.

— După ce-o să terminați de vorbit, pufni Fafnir, poate o să putem și noi pleca. Am de susținut un Exordiu peste câteva zile, așa că n-ar strica să ne grăbim un pic!

Galant îi trecu peste apă și-i coborî pe insulă.

Cal fu cât pe-acți să-l piardă pe Blondin în timpul traversării. Vulpoiul se cam săturase să se tot vadă purtat pe sus și se zbātu atât de tare, încât scăpă pentru o clipă din mâna lui Cal și căzu scâncind. Nici nu atinse bine suprafața lacului, că toți Glurpsii care somnolau pe țărm se năpustiră asupra lui. Mai multe guri se deschiseră, gata să-l înghită, iar el urla de spaimă atunci când ceva îl apucă și-l scoase afară din mlaștină, cu gurile acelea terifiante care se închiseră chiar la nivelul perilor din vârful cozii sale. Reflexele lui Galant îl salvaseră pe bietul Blondin. Văzându-l cum cade, plonjase și-l apucase cu dinții pentru a-l așeza, îngrozit, dar teafăr, pe pământ uscat.

Cu inima bătându-i nebunește, atât de mult se temuse pentru viața lui, Cal țipă la Blondin timp de câteva minute la rând.

De aceea, prudentă, Sheeba avu grijă să nu se miște deloc în timpul trecerii ei.

Lui Fafnir nu-i trebui prea mult până să dea peste faimosul ei trandafir. Tufișurile erau protejate de niște spini lungi și negri și fu nevoită să-și învelească brațul într-o pătură pentru a evita ca mâna să nu i se transforme într-o tocătură.

Fu destul de surprinsă când văzu că spinii păreau să se adune tot mai mulți în locul în care ea încerca să apuce florile. Tufișul îi opunea o rezistență îndârjită, dar ea nu luă în seamă durerea și forță trecerea.

Atunci când începea să rupă florile, percepu un fel de geamăt sec și tufa cu flori fremătă. Se opri surprinsă. Geamătul pieri. Tăie un alt trandafir, și acesta se făcu și mai frumos. Pe mâinile ei, seva trandafirului părea aproape sângerie, atât era de închisă la culoare.

Ușor neliniștită, aducându-și aminte de blestemul care-i atingea pe cei ce culegeau trandafirii negrii din Mlaștinile Deznădejdiei, pitica ezită... apoi își reluă lucrul. N-o să se lase ea oprită de niște povești de adormit copii!

În timp ce ea își culegea trandafirii, Robin făcu un mic foc. Apoi decoji un arbore și, în bolul astfel obținut, se apucă să fiarbă apă.

Pitica îi dădu trandafirii, pătați cu sângele ei.

— Uite, îi spuse ea mulțumită, ar trebui să fie de-ajuns pentru un decoct. Fierbe-i, apoi lasă fiertura să scadă până când sucul brun-deschis devine complet negru.

Deodată, Manitou strigă:

— Ai, ai, ai, cred că avem parte de niște dușmani!

— Ce? întrebă pitica pe un ton agasat.

— Acolo, răspunse câinele, arătând cu laba spre cei în jur de vreo sută de Mâncători de Nămol ce se iveau în tăcere din vizuinile lor de pe malurile lacului.

— Crezi că o să traverseze lacul? întrebă Fabrice neliniștit, privind atent la dinții lor lungi și la ghearele ca de rămători ale atacatorilor, care începură să scoată niște strigăte ascuțite și să se agite când îi zăriră.

— Nu, nu sunt nebuni, răspunse Fafnir. Și pun pariu pe o mină de aur contra unei mine de sare că vlăjganii ăștia ascultă de prietenul nostru Stăpânul Sangravilor.

— Drace! înjură Cal, zgâindu-și ochii săi gri, asta-i o catastrofă!

— E puțin spus, pentru că acum suntem încolțiți pe această insulă!

— Noi suntem cei încolțiți, o contră cu curaj Tara. Dar nu și tu, Fafnir!

— Cum adică nu și eu?

— Tu, tu trebuie să pleci cu Galant. Dacă pun din nou mâna pe noi, tu ești singura noastră speranță!

— Chiar dacă aș pleca acum spre casă, răspunse calm pitica, tot n-aș putea să vă trimit ajutor la timp. Și nici nu se pune problema să vă las singuri aici.

— Nu fi idioată, mormăi aspru Moineau, ea care dintre toți șapte cunoștea cel mai bine poporul piticilor. Dacă nu te vei întoarce la timp pentru Exordiu, vei fi izgonită pentru totdeauna. Du-te!

Răspunsul fu scurt, dar limpede.

— Nu.

Pe neașteptate, Manitou se porni să adulmece atât de zgomotos, încât își întrerupseră discuția.

— Ei... asta, zise labradorul, îmi miroase... îmi miroase ceva. E ceva... difuz, dar nasul unui câine e foarte sensibil, iar mie îmi miroase...

Se apropie de un tufiș de trandafiri negri deosebit de bine apărat și ai cărui spini atingeau dimensiunea unor adevărate pumnale.

— E ceva înăuntru, spuse el pe un ton definitiv.

Fafnir își ridică privirile spre cer.

— Și?

— Și simt un fel de înțepături în vârful botului. E un semn de netăgăduit de magie puternică. Mi-ar plăcea ca unul dintre voi să vadă despre ce-i vorba acolo.

Fafnir rânji.

— Meștere Manitou, mi se pare că, dintre noi toți, tu ești cel mai bine înzestrat ca să-ți vâri nasul acolo. Eu m-am tăiat deja în păcătoșii ăia de țepi, așa că nici vorbă s-o iau de la capăt.

Labradorul oftă, apoi își dădu toată silința să se strecoare în tufiș. Curios lucru, dacă tufișurile îi opuseseră o rezistență atât de îndârjită lui Fafnir, pe Manitou părură să-l ia drept un simplu animal și în curând acesta reveni ducând ceva în gură. Totuși, de cum ieși, tufișurile începură să freamăte și ramurile lor țepoase încercară să-l înhațe, dar câinele se îndepărtase de raza lor de acțiune.

Erau cu toții curioși să afle ce anume găsisese Manitou.

— E o piatră de cuarș, zise el.

— Ce e?

— Spun, reluă câinele după ce pusese jos piatra ușor translucidă, că e o piatră de cuarț. E curios, mi s-a părut că tufișul încerca să mă împiedice s-o iau... ca și cum se afla în paza lui. Nu e foarte frumoasă, e plină de incluziuni și de crăpături, dar am putea-o totuși exploata.

— Cum adică, exploata? întrebă Fabrice Pământeanul, privind piatra cu curiozitate.

— E o bucată de cristal de stâncă, răspunse Moineau. Asemănătoare cu cele pe care le folosim la telecristalele noastre.

— Telecristalele voastre? A, da, telefoanele voastre mobile din AltăLume, nu-i așa? întrebă Tara.

— Da, chiar ele, răspunse Cal. Dar e o bucată brută, care nu poate fi utilizată deocamdată. Ca să faci un telecristal din ea, ar trebui s-o șlefuiim cu ajutorul magiei.

— Ptiu, scuipă pitica, iar magie? Fără mine, însă. O să mă duc să-mi beau decoctul.

— N-o să faci asta, se opuse Cal, șocat, nu acum!

— Și de ce nu acum? îi replică pitica.

— Fiindcă s-ar putea să ai nevoie de magie dacă ești izgonită de poporul tău. Și-atunci ce o să se aleagă de tine?

Pitica se propti zdravăn pe picioare și declară:

— Cred că tu nu înțelegi prea bine, pui de om. *Nu-mi place magia, urăsc magia*, magia e cea care mi-a stricat viața și nu există nicio șansă să mă folosesc de ea vreodată. Așa că dacă mă pot descotorosi de ea, exilată sau nu, n-o să ratez ocazia. Iar talentul meu la prelucrarea metalului n-are nimic de-a face cu magia. E rezultatul experienței și muncii mele. Un bun lucrător pitic își câștigă bine existența. Fie că e alungat ori nu. Pe curând.

Și înainte ca băiatul să mai poată spune ceva, se răsuci pe călcâie.

Între timp, Manitou pusese bucata de cristal pe una dintre pături.

— Așezați-vă cu toții de jur împrejurul lui, le ceru el, așa o să puteți șlefui cristalul fără să-l spargeți.

— Și cum o să facem? întrebă Angelica, sceptică.

— Vă folosiți de puterea voastră magică pentru a menține coeziunea cristalului, ca de un fel de fel de menghină uriașă. Există multe crăpături în această piatră, așa că la cea mai mică greșală, se poate sparge. Să vă concentrați foarte bine, fiindcă

dacă face explozie, șocul loviturii vă poate răni. Trebuie să reușiți, altfel suntem pierduți! Dar dacă reușiți s-o șlefuiți, o să putem lua legătura cu Travia și ei o să ne vină în ajutor.

Angelica se lăsă să cadă lângă piatră în graba mare. Cum? Un mijloc de a ieși din acest infern, și nimeni nu voia să-i spună nimic.

— Ei bine, ce mai așteptați, să-i dăm drumul. Hai, să ne grăbim!

— Care dintre voi o să-l cheme pe Înaltul mag? reluă Manitou.

— Eu cred că harul Tarei e fără doar și poate cel mai puternic, reflectă Robin, ce ziceți?

— Da, e o alegere bună. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, sub înfățișarea mea actuală nu pot practica din păcate magia. Vă pot da, în schimb, niște sfaturi. Așa că, Robin, tu o să începi să șlefuești piatra, ușor, cât mai ușor, pentru ca Sangravii să nu ne dibuiască. Și arată-i Tarei fiecare etapă de șlefuire, pentru ca ea să înțeleagă bine cum funcționează, și astfel s-o poată folosi cu mai multă ușurință.

Robin se uită la el cu atenție.

— Scuzați-mă pentru franchisea mea, zâmbi el, dar îmi vine tare greu să-mi amintesc că sunteți un sorțitor experimentat. O să fac tot ce îmi spuneți.

— Dacă aș fi fost un sorțitor experimentat, nu m-aș fi lăsat prins în capcană într-un corp de câine, bombăni străbunicul Tarei. Dar în privința sferelor de cristal, am șlefuit multe la viața mea. Dă-i drumul.

Robin trase cu putere aer în piept și anunță:

— Bun, acum încep. Cât timp șlefuiesc eu piatra, voi gândiți-vă că o înconjurați strâns cu magia voastră. Și, mai ales, nu dați dovadă de slăbiciune, trebuie ca acest cristal să rămână întreg. Îi dau drumul. Te rog să mă urmărești cu atenție, Tara.

Avu loc un moment *magic*. Tara își puse în acord spiritul cu cel al lui Robin și fu foarte surprinsă, căci nu știa că avea să intre *literalmente* în mintea băiatului. Era într-adevăr deosebit de ceea ce se aștepta. Cu atât mai mult cu cât băiatul nu încerca să-și ascundă deloc gândurile. După o clipă de ezitare, curioasă, ea scormoni un pic și nimeri peste un gând care o făcu să dea înapoi... Hei, el o considera drăguță!

— Scuză-mă, se poticni el, roșind mental, ceea ce era o adevărată performanță, dar gândul ăsta a fost o scăpare din partea mea. Să ne concentrăm, te rog. O să încerc și eu să-mi controlez gândurile.

Ceea ce nu fu deloc foarte simplu. Nu se putea abține să nu se gândească la tot felul de chestii. La prietenia sa cu Cal și Fabrice. La afecțiunea sa pentru Moineau și la surpriza avută atunci când descoperise că era o urmașă a Bestiei. La frica sa de a fi din nou prins. Se gândea mult și la tatăl și mama sa. Apoi își îndreptă din nou gândurile spre Tara și spre întreaga lui admirație pentru curajul ei, pentru deliciosul ei spirit analitic, și pentru superbii ei ochi bleumarin.

Ai, ai, ai, se alarmă Tara, când dădu peste acest gând, trebuie să mă concentrez asupra sferei de cristal... și mai ales nu la ceea ce crede el despre mine! Chiar dacă socot că e caraghios de drăguț cu mine!

Deodată, totul îi deveni foarte limpede. Simți cum puterea magică a lui Robin luă în primire piatra și începu s-o șlefuiască ușor. Se folosea de puterea sa ca de un bisturiu. Cu lovituri foarte ușoare pe marginile pietrei, făcea să cadă mici bucăți din ea pe pătură. Apoi cu pila sa interioară înlătura asperitățile și șlefua cristalul. Era foarte prevăzător. Crăpăturile din miezul lui nu erau puține. Cea mai mică intervenție nepotrivită risca să spargă piatra. Tara putea astfel simți călduroasa grijă cu care înconjurau piatra Fabrice, Cal și Moineau, și magia rece a Angelicăi, ce o aborda cu o mână moale și totuși fermă, pentru a o împiedica să se facă țandări.

Răbdător, Robin îi arăta toate etapele Tarei, care le repeta. Când Robin trecea peste o muchie pe care o șlefua, el o făcea transparentă. Când Tara trecea în urma lui, puterea ei magică o făcea luminoasă. Iar când, în cele din urmă, terminară cu un suspin de ușurare, sfera de cristal era ca un mic far ce își răspândea lumina în noapte.

— Uau! se extazie Moineau, e cea mai frumoasă sferă pe care am văzut-o vreodată! E incredibil ce strălucire are!

— E plină de mici crăpături și cel mai mic șoc o poate sparge, în ciuda precauțiilor noastre, se arată neliniștit Robin. Ar trebui să încercăm să intrăm în legătură cu magul imediat.

Tara se întinse, făcând o grimasă.

— Asta cere cumva multă energie? Fiindcă mă simt sfârșită, nu mai pot.

— Eu credeam că tu aveai harul cel mai puternic dintre noi toți, o luă în râs Angelica; arată-ne deci ce știi să faci în loc să te văicărești.

Tara nu luă în seamă atacul lunganei și se uită la Robin.

— Și eu sunt la fel de obosit, confirmă el, lăsându-și în jos umerii crispați. Putem să ne odihnim câteva clipe. Dar nu foarte mult, căci mă neliniștesc și Mâncătorii de Nămol. Nu știu ce pun la cale, dar m-aș simți mai liniștit după ce vom fi vorbit cu Maestrul Chem.

Tara dădu din cap. Era de acord, dar presimțea că puterea ei magică risca să-i scape din nou de sub control dacă era prea obosită. Pentru a evita orice catastrofă, trebuia mai întâi să se destindă, înainte de a continua. Așa că se îndreptă de șale în voie, luă o bucățică de pâine și una de brânză și se duse să se așeze lângă Galant care păștea iarba rară.

— Dar ce face? strigă cu un glas ascutit Angelica. Eu vreau să mă întorc acasă! Imediat!

— Las-o să se odihnească, îi porunci Manitou. Acest exercițiu v-a cerut tuturor mult efort. Mâncați ceva și odihniți-vă puțin. O să încercăm după aceea. Angelica, trebuie să înțelegeți că dacă încercăm acum și dacă prima noastră tentativă eșuează din pricina oboselii, nu vom mai putea face altele mai devreme de câteva ore. Așa că e bine să avem toate șansele de partea noastră. Chiar dacă nici mie nu-mi place mai mult decât ție faptul că sunt nevoit să aștept!

Amintindu-și la timp că labradorul cel negru era un bătrân sorțitor, Angelica se decise să se abțină de a-i trage un șut.

Deodată, o rumoare îi făcu pe toți să tresară. Mâncătorii de Nămol începuseră să urle.

— Copii! Venire, pericol, pericol! Copii, părăsire insula, pericol, pericol! Nu dormire pe insulă, venire aici, acum! Noi nu face rău la copii. Duce la mare Stăpân, gentil Stăpân, frumos Stăpân. Copii, venire acum.

— Asta-i bună, făcu Fabrice, ce mai vor de la noi?

— Vor să ne predăm, răspunse Fafnir, care încerca să-și dreagă gustul oribil al trandafirilor negri mâncând câteva bace târzii. Așa că încearcă să ne sperie. E o tactică pe care străstrăstrăbunicul meu n-o mai folosea de acum zece secole.

— Ei! se înfioră Angelica, și dacă există într-adevăr un pericol sau ceva malefic care se lasă asupra insulei odată cu căderea nopții, ce-o să facem? Nu știm nici măcar împotriva cui ar trebui să luptăm!

— Voi, oamenii, chiar sunteți înspăimântați. Și dacă asta, și dacă aia, îi luă peste picior pitica. De ce nu luați viața așa cum e, e-atât de simplu! Lăsați-vă puțin în voia ei, apreciați ceea ce vi se oferă!

Se răsuci în jurul ei ca un titirez, depărtându-și brațele, cu un zâmbet larg pe buze.

— Ola! se miră Cal privind-o atent, se afla ceva în infuzia ta?

Pitica ridică din umeri clătinându-se pe picioare... apoi se împiedică și se pomeni întinsă pe jos.

— Doar atât cât să mă facă să înțeleg că viața e frumoasă și că sunt bucuroasă că mă aflu împreună cu voi aici, sub această magnifică boltă constelată cu mii de sori luminoși și misterioși. Împreună cu niște prieteni dragi și curtenitori care ar fi gata să-și sacrifice viețile lor pentru ca eu să pot scăpa. Știți ce? Vă iubesc!

— Dar e beată de-a binelea! șuieră câinele privind-o pe pitică; aceasta încerca să se ridice în picioare, clătinându-se, pentru a-și declama poezia ei dedicată stelelor.

— Ea a spus că infuzia urma s-o scape de magie. N-a spus nimic și de efecte secundare!

— Ca asta, de pildă, ce surpriză! exclamă labradorul. Mi-ar plăcea să-mi culegeți și mie câțiva dintre acești trandafiri negri. Cred că mi-ar putea fi de folos la unele experiențe pe care aş vrea să le fac odată întorși acasă. Mă rog, dacă blestematul ăsta de câine îmi mai lasă mie hăturile. Reacțiile lui Fafnir sunt totuși curioase.

— O să încerc să vi-i tai eu, dar nu vă garantez nimic, răspunse Fabrice uitându-se la redutabilii spini cu un aer gânditor. Și Fafnir, credeți că ar putea fi bolnavă?

— Uuuf... e nevoie de ceva mai multe plante pentru a-i veni de hac unui pitic. Sunt ființele cele mai rezistente pe care le-am văzut vreodată. Nu-ți fă griji. Mâine-dimineață i se va părea poate că a servit drept nicovală unui fierar, atât de tare o s-o doară capul, dar atât.

Fafnir își terminase declarațiile ei poetice și acum intona un cântec de război de-al piticilor.

*Curajosul clan al celor numiți Forgeafeux
Pleacă la rrrrrrăzboi pentru frumoșii ochi
Ai lui Betanir, făurărrrrrriță,
Răpită de o dragonnnnnniță!*

— Crezi c-o s-o țină așa mult timp? urlă Cal la Moineau, astupându-și urechile.

*Ca răscumpărare, ea vrea aaaaaaur
Și plata ei va fi moarrrrrrtea!*

— Nu știu, strigă Moineau, singurul lucru pe care-l știu e că există mai multe mii de cântece de-ale piticilor. De fapt, ea ar putea cânta un an încheiat fără oprire.

*Căci piticii o vor tăiaaaaa în bucăți
O vor face să sângereze, o vor pune la prăjiiiiit.*

— Mai bine m-aș fi predat de la început Mâncătorilor de Nămol! gemu Fabrice care încerca cu disperare să se ferească de incredibilele sunete pe care pitica le scotea din largul ei gâtlej.

Fără milă, să mergem fraaaaaații mei

Peste dușman, să ne războooooim cu el

Pe țărni, Mâncătorii de Nămol dădeau înapoi, îngroziți de cânturile războinice și, în câteva secunde, o întinseseră cu toții. În apă, Glurpsii și șerpii fugeau spre celălalt capăt al lacului și chiar tufișurile de trandafiri negri fremătară, încercând să se smulgă din rădăcini pentru a scăpa de acea tornadă vocală. Cu mâinile la urechi, Tara se puse pe râs.

— În orice caz, e eficace! îi strigă ea lui Fabrice. O s-o putem înscrie la capitolul „Arme secrete”.

Pitica se opri și spuse:

— Și acum refrenul!

Luați lăncile și barooooasele

Cântați cânturile, pășiți împreeeeună

Și victoria ne va ține de caaaaald

Căci nouă, piticilor, nu ne e teaaaaamă!

— Și acum, continuarea!

Dar Betanir cea curajoooooasă

O omorâse deja pe zdrențăroooooasă

Cu barosul ei din covăliiiiie

O pălise la scăfârliiiiie

Josnicul șarpe căzuuuuse

Și Betanir se salvaaaase

Ducând cu ea imensul tezaaaaaur

Trâmbițându-și victoria din cooorn

*Ea împărți cu claaaanurile
Aurul și argintul, prețul sââââangelui
Din Betanir făcură regiiina lor
Și ea deveni regina pitiiicilor!*

Făcându-le semn să cânte, pitica reluă, legănându-se din-
spre înainte spre înapoi, în ritmul cântului:

— Și acum refrenul!

*Luați lăncile și baroaaaaasele
Cântați cânturile, pășiți împreuuuună
Și victoria ne va ține de caaaald
Căci nouă, piticilor, nu ne e teaaaamă!*

După ce tăcu, o liniște adâncă se lăsă deodată peste întreaga
Mlaștină. Fafnir se mai clătină o clipă, cu un zâmbet larg pe
buze, apoi căzu deodată ca un buștean. Cum era foarte înde-
sată, impactul produse un „buf” răsunător. Și insula păru să se
cutremure din cauza bufniturii.

— Ah, constată Cal, trebuie că s-a rănit, dați-mi o mână de
ajutor, s-o putem pune pe-o pătură.

Pentru a o putea duce pe pitică, Moineau își schimbă din
nou înfățișarea și apoi o întinseră cât mai comod. Toți o
priveau, ușor neliniștiți, până în momentul în care niște sforăi-
turi puternice îi liniștiră pe deplin.

— Bine, acum că s-a încheiat și concertul, cred că va trebui
să încerc să iau legătura cu magul, înainte de a se mai întâmpla
și altele, decise Tara, râzând.

— Phii, nu știam că piticii cântă chiar așa! se strâmbă
Fabrice, căruia încă îi mai țiuiau urechile.

— E preferabil să n-o facă! răspunse Moineau. Fiindcă, în
general, atunci când îi auzi cântând, înseamnă că se duc la

război și că sunt pe punctul să te trosnească. Așa că-ți dai seama de ce sunt atât de puțini amatori de cântecele lor în AltăLume!

Fabrice adăugă.

— Aah, înțeleg! Își doboară mai întâi adversarii cu cânturile lor, după care nu le rămâne decât să-i dea gata. Nu-i rău deloc, ca tactică.

— Străbunicule, tu știi ce anume trebuie să fac? îl întrebă Tăra pe câine, care își dădu la o parte labele din dreptul urechilor.

— Mai întâi să-mi zici Buni sau Bunicule sau Manitou, fiindcă, pe de o parte, străbunicule e prea lung, iar pe de alta, mă face să mă simt tare bătrân de fiecare dată când te aud. Apoi, să-mi pui vată în urechi, data viitoare când Fafnir se hotărăște să mai înceapă un nou tur de cântări. În fine, să te așezi în fața globului de cristal, să pronunți numărul corespondentului tău și să te gândești intens că vrei să intri în legătură cu el. Asta-i tot. După ce vezi că se formează imaginea sa, poți să-i vorbești.

— Drace, numărul? (O panică fără seamăn îi schimonosi Tărei chipul.) Am un lapsus, nu-mi aduc aminte numărul!

Degeaba își scormoni mintea, nu era nimic de făcut. Era cu neputință să-și amintească vreo cifră!

Îi venea să plângă. Ei nu, ce idioată!

Începu să pășească în lung și-n lat, mormăind.

— 004, nu, nu-i asta, 005, 003, nu, nu-i adevărat, nu mai știu... 008...

— Am putea s-o hipnotizăm? le propuse Fabrice urmărind mersul dus-întors al prietenei sale.

— Nu, cu harul pe care-l are, e prea periculos. Ne poate uicide pe toții doar apărându-se.

— Mmda, am putea evita lucrul ăsta, atunci. Ar putea citi o listă de numere și până la urmă ar putea să și-l amintească pe cel bun. Eu cel puțin așa îmi aduc aminte de numerele de telefon de pe Pământ. Tara, tu ai folosit vreun mijloc mnemotehnic ca să-ți amintești de număr?

— Nu, gemu Tara complet distrusă, pur și simplu l-am învățat pe de rost, și gata! Dar am un lapsus! Și l-am lăsat pe hârtia pe care mi l-a notat Maestrul Chem la Travia!

— Nu voiam să vorbesc despre asta, dar n-am încotro, mormăi Cal. Iată-ți hârtia!

— Da, asta e! strigă Tara, dar cum de o ai? Nu înțeleg!

— Eu sunt cel mai mic dintr-o familie mare, spuse Cal foarte demn. Și când spun mic, înseamnă că e mic. Toți frații și surorile mele sunt mai mari decât mine și mai ales mult mai voinici. Așa că, pentru cel mai mic, singura soluție ca să se poată descurca este să fie bine informat. Și numărul *privat* al Marelui mag, asta e o informație de milioane.

— Vrei să spui că l-ai furat de la Tara? întrebă Moineau stupefiat.

— Nu era un furt, protestă Cal, ci doar un *împrumut*!

— Nu contează! strigă Angelica, trecând de partea lui Cal, pentru prima dată și, spera ea, ultima dată. Tara, fă odată numărul ăla și spune-i magului că sunt aici și că vreau să vină în căutarea mea!

Stăpânindu-și pofta de râs, Tara îi trimise lui Cal un zâmbet de recunoștință.

— Poți să-mi furi tot ce poștești, și când poștești!

Apoi se plasă în fața sferei de cristal.

Îi fu cam greu să se concentreze. Lumina sferei era deosebit de puternică și avea un fel de... viață proprie. O auzea cum *cânta* în mintea ei cu o constantă bună dispoziție.

— E... e firesc ca ea să-mi vorbească? sfârși prin a spune fata după un timp.

— Cum?

— Ce?

— Ce-ți face?

— Îmi vorbește. Sau, mai degrabă, cântă în mintea mea. Îmi spune că mă iubește, că era prizonieră de sute de ani în acel tufiș de trandafiri negri, că noi am eliberat-o și că e foarte fericită. Ah, și apoi că-l iubește mult pe Robin, care a făcut-o atât de frumoasă. Și cântă că ea face parte din Duhul acestei lumi, și că Duhul e fericit să fie cu noi, foarte treaz. Pentru că, de obicei, el nu poate intra în legătură cu noi, sau cu foarte mare greutate.

— Hau! lătră Manitou ca urmare a surprizei, pardon, vreau să spun ce? Să nu-mi spui că ai dat peste o piatră vie?

— Ei, asta va fi greu să-ți răspundă, observă Cal, fiindcă eu n-am auzit niciodată vorbindu-se despre niște pietre vii!

— Sunt *extrem* de rare. Nici eu n-am văzut vreuna. Și vâele pietrelor vii sunt atât de adânc îngropate în pământ, încât nici chiar piticii nu ajung atât de jos. Acolo e prea cald și o presiune mult prea mare. Nici aceasta n-ar fi trebuit să ajungă... nu înțeleg cum. Pietrele astea sunt niște produse pure ale magiei. AltăLumea are un Duh al magiei ale cărui manifestări sunt Elementarii de Foc, de Apă, de Pământ și de Vânt, sau chiar arborii vii, de pildă. Pietrele vii sunt o altă manifestare a lui.

Cel care deține o piatră vie e legat pentru totdeauna de ea, așa cam cum e și cu un Familiar.

Un nechezat de protest îl întrerupsese pe Manitou.

— Dar, nu, Galant! îl asigură Tara, nu fi gelos. Piatra vie spune că cel care a scos-o din măruntaiele insulei e malefic. El a încercat să se folosească de puterea ei, dar ea i s-a opus, și-atunci el a închis-o în tufișuri până când avea să cedeze. Dar nu și-a închipuit că un *animal* care nu avea puteri magice ar putea s-o elibereze. Țsta e motivul pentru care tufișurile l-au lăsat pe Manitou să intre.

Acesta era încă uluit.

— Bine, văd că harul tău e de acum puternic. Iar piatra asta, de care fără să vrei ești legată, este un rezervor de magie naturală. Ea îți va spori puterea în niște proporții foarte mari. Așa că trebuie să fii cât se poate de prudentă. Când o să intri în legătură cu Maestrul Chem, trebuie să fii înainte de toate concentrată. E de-ajuns să te gândești la altceva, de pildă, că vrei să zdrobești o insectă care te înțeapă, pentru ca forța ta magică să distrugă insecta, insula pe care ne aflăm, Mlaștinile Deznădejdiei, și poate chiar și vreun vârf de-al munților aflați la vreo douăzeci de kilometri de aici. Ah! Și-apoi să ai mare grijă să n-o spargi, fiindcă asta ar omorî-o... mă rog... presupun, căci nu știu prea multe despre pietrele vii.

Tara se înfioră și puse piatra jos cu mii de precauții. N-ar fi putut fi un lucru simplu măcar o dată? Ei, uite că nu! Paf, încă o dată, în această lume de smintiți, ea dădea peste o chestie deloc normală. Era un pic cam obositor să trăiești aici.

— Bun, și-atunci ce fac?

— Așaz-o în fața ta și cere-i să te pună în legătură cu Maestrul Chem. Teoretic, ar trebui să-ți dea ascultare.

— *Teoretic?* Nu-mi place deloc când spui așa, Bunicule. Bine, să-i dăm drumul! Piatră vie, fă-mi legătura cu Maestrul Chemnashaovirodaintrachivu, numărul 007700350. Acum!

Nu se întâmplă nimic. Piatra rămase perfect nemișcată și cântul ei pieri din mintea Tarei. Ups! Uitase cuvântul magic.

Așa că adăugă:

— Ah, *dacă nu ți-e cu supărare?*

Timp de o clipă, lumina sferei fu absolut de nesuportat. Apoi se formă pe ea o imagine... Un birou în penumbră.

Manitou mârâi.

— Mi-aș da împărăția pentru o piatră ca asta! Numai mie nu mi se întâmplă niciodată un lucru ca ăsta!

— Te las în locul meu oricând dorești, Bunicule! îi răspunse Tara.

Se aplecară cu toții. Precum se vede, magul își pusese propriul glob de cristal pe masa de lucru, căci puteau distinge hârtii și cărți de jur împrejur. Încăperea în care se afla era complet cufundată în întuneric.

Fără să aștepte porunca Tarei, piatra vie își mări puterea și globul de cristal cu care era în legătură începu la rândul lui să emită lumină, ceea ce le permise să vadă trupul enorm al dragonului ce dormea aproape de masă și patul din monede de aur și pietre prețioase pe care era lungit. Înaltul mag se reîntorsese la Travia!

Cal surâse malițios.

— Spuneți-mi, Maestre Manitou, credeți că o să poată să ne audă dacă îi cerem pietrei să sporească bătaia sferei de cristal a Înaltului mag?

— Desigur, de ce?

— Pentru că sub niciun chip nu putem aștepta până se trezește singur. Avem nevoie de el acum! Nu peste zece ore!

Manitou clătină din cap.

— Vrei să-l prinzi pe Maestrul Chem într-o cursă, nu-i așa, nu fă mutra asta nevinovată, te-am mirosit eu de la distanță. Dar, de data asta, ai dreptate. Așa că, dă-i drumul!

Dragonul făcu un salt care zgudui întreg Palatul Regal, atunci când o voce enormă îi urlă în ureche:

— Deșteptarea, Maestre Chem! Sunt eu, Caliban! Deșteptarea!

— He, ce e, he?

Trezit pe neașteptate, magul plutea într-o confuzie totală. Se ridică mai întâi în picioare, înnebunit, făcând să zboare hârtiile de pe birou în toate direcțiile, merse pe coadă, își pierdu echilibrul, sfărâma fotoliul, reuși să se apuce la timp de o grindă a tavanului, apoi urlă:

— PE STRĂMOȘII MEI! CE SE PETRECE?

Deodată, își dădu seama că în cameră nu se afla nimeni și că sfera sa de cristal emitea o strălucire ciudată. Se apropie de ea și avu din nou o tresărire.

— Pe solzii mei! tună el, Tara, Caliban, Gloria, Angelica, Fabrice și Robin. Dar de unde mă chemați, unde sunteți... și de ce sfera mea de cristal luminează așa de tare?

Capul lui Manitou se ivi și el pe suprafața sferei.

— Noi știm unde se află Prim-sorțitorii răpiți! Tocmai am reușit să evadăm din fortăreața Sangravilor care ne răpiseră. Ne aflăm pe insula Trandafirilor Negri, în Gandis, în mijlocul Mlaștinilor Deznădejdie. Și dacă sfera ta de cristal strălucește

așa de tare, asta e pentru că am luat legătura cu tine cu ajutorul unei pietre vii pe care am șlefuit-o noi de curând.

Magului îi căzu enorma lui falcă timp de o jumătate de secundă, apoi îi năpădi cu întrebările:

— Sunteți la adăpost acolo unde vă aflați acum? Nu e nicio primejdie ca Sangravii să vă poate dibui? Nu vă pândește niciun pericol?

— Există toate riscurile ca Sangravii să ne dea de urmă, și habar n-am dacă suntem sau nu în pericol. Cel mai bine ar fi să nu întârzii, dacă vrei să știi care-i părerea mea. Și, da, stăm de vorbă acum cu ajutorul unei pietre vii. O să-ți povestesc eu mai încolo.

— Lasă-mi zece minute ca să strâng o forță de Intervenție. Toți sunt aici în stare de alertă maximă. Îmi las sfera conectată la voi. Pe curând.

— Stai!

Strigătul Tarei îl opri în loc pe dragon.

— Nu-i puteți aduce pe Înălții magi sau pe simpli sorțitori, zise ea repede. Sunt mai bine de o sută de Sangravi în fortăreață și cel puțin trei sute de tineri sorțitori, ai căror părinți sunt tocmai Înălții magi, și dintre care jumătate au fost infectați cu magie demonică!

Dragonul nu se putu abține să nu sughită.

— CE? urlă el. DEMONII AU RUPT PACTUL?

— E ceva mai subtil de-atât, răspunse grav Tara. Îi contaminează pe oameni prin intermediul lui Magister. Așa că, voi, dragonii, veți avea de luptat nu numai împotriva demonilor, ci și a oamenilor infectați. N-aveți nicio șansă să câștigați!

Dragonul fremătă.

— Mă gândesc că nici măcar nu-i putem acuza pe demoni, fiindcă la originea a toate astea se află un Sangrav, deci un om. Inteligent... foarte inteligent. Demonii i-au ridicat pe propriii noștri aliați împotriva noastră! Îi avertizez imediat pe Chanvitramichatrinchivu, Mangouratchivatrinchivu, Santramivinkratrinchiva și pe alți dragoni și dragonițe. Pe curând!

În ciuda urgenței situației, Cal și Fabrice își zâmbiră. Vădit lucru, dragonilor le plac numele complicate!

Maestrul Chem se transformă în om, apoi, ridicându-și vocea printr-un procedeu magic, deșteptă întreg Palatul. Prin intermediul pietrei vii, ei puteau urmări toate operațiile.

Magul se mișcă fantastic de repede. În mai puțin de douăzeci de minute, adunase un batalion de elfi împreună cu pegașii lor de război, nerăbdători să se încaiere, și aproape tot atâția dragoni, veniți din toate țările din AltăLume, la fel de nerăbdători să le dea o bună lecție celor ce îndrăzniseră să-i răpească pe Prim-sorțitorii lor. Dacă bătrânul dragon refuză ajutorul Înălților magi, spre marea lor neplăcere, nu putu să-l decline pe cel al Maestrului Dragosh, care îi puse alternativa în termeni simpli: fie bătrânul sorțitor accepta să-l ia cu el pentru a lupta împotriva Sangravilor, fie avea să demisioneze și avea să-și prezinte imediat candidatura la Omois. Maestrul Chem suspină și se strâmbă, dar nu avu de ales și fu nevoit să-l accepte.

Apoi Înaltul mag își luă globul și coborî în curtea de onoare a Palatului.

— Iată-mă, îl anunță el pe Manitou prin mijlocirea sferei de cristal, noi suntem gata. Sunteți departe de fortăreața Sangravilor?

— La două zile de ea, răspunse Manitou.

— Mm, e prea aproape pentru ca să riscați crearea unei Porți de transfer. Bine, uite cum facem, o să creez eu Poarta dinspre mine. Ea se va configura simultan și pe insulă. O să am apoi nevoie de câteva minute pentru a genera suficientă putere magică pentru a ne permite să trecem. O să mă ghidez pentru fixarea Porții după locul unde vă aflați, prin intermediul pietrei vii, așa că te rog s-o iei în mână.

— Ei, riscă labradorul cel negru, aş putea să-ți aduc aminte că eu sunt un câine. Că am labe, și nu mâini. Și că sub această formă, nu pot face magie!

— Pe măruntaiele lui Baldur, așa e! Uitasem de asta. Cere-le atunci Tarei și prietenilor ei să ia piatra vie și s-o țină cât mai bine până când o localizez, pentru a putea deschide Poarta.

— S-a făcut.

Câinele se întoarce spre cele șase chipuri care îl priveau speriate. Ultima dată când văzuseră o Poartă, băiatul care o făurise își găsisese *moartea*. N-aveau *deloc* chef să aibă aceeași soartă.

— Știu că vă e frică, declară grav câinele, dar n-avem încotro. Fără ajutorul magului, nu suntem capabili să scăpăm de Stăpânul Sangravilor. Dacă îmi urmați cu atenție indicațiile, totul ar trebui să se termine cu bine.

Tarei nu-i prea plăcea acel „ar trebui”, dar nu spuse nimic. Se concentra asupra a ceea ce îi aștepta.

Deodată, un strigăt o făcu să tresară.

— Pe barosul mamei mele! Ne *atacă*!

Fafnir își ținea capul cu amândouă mâinile, de parcă avea să-i scape dintr-o clipă într-alta, și le întorcea spatele, cu ochii ațintiți asupra țărmlui.

— Dar ce naiba faceți, urlă ea, nu vedeți că traversează!?

Se repezică cu toții de-o parte și de alta a ei. Pitica le arată niște vagi forme negre ce se deplasau pe suprafața apei.

— Vedeți, și-au făcut niște plute! Au, capul, mă doare! Nu înțeleg! Nu-i normal!

— Ce anume? strigă Fabrice care începea să intre în panică, faptul că te doare capul?

— Nu! sări pitica, faptul că ne atacă *noaptea*! Sunt creaturi diurne, nu nocturne!

Litania Mâncătorilor de Nămol ajungea până la ei.

— Nu rămâne pe insulă, pericol! Pericol! Prinde copiii, aduce copiii la drăguț Stăpân, bun Stăpân, puternic Stăpân!

— Ei, nu! realizează pitica, uluită, le e atât de teamă de un pericol ce *ne pândește pe* insulă, încât se încumetă să traverseze pentru a ne captura și a ne evacua!

Își veni în fire și spuse:

— Trebuie să ne organizăm apărarea!

Robin se uită spre tufișurile pline de spini, apoi la crenguța pe care i-o dăruise arborele cel viu.

— Ia spune, Fafnir, tufișurile astea de trandafiri negri sunt dese?

— Mai mult decât dese, îi răspunse pitica, arătându-i mâna sfâșiată, dar de ce-ntrebi?

— Arborele viu a spus că putem face să crească orice dorim, cu ajutorul acestei crenguțe. Ce-ai zice să fac o încercare?

— Fă ce vrei, se resemnă pitica. Pfui, magie! Iar magie, mereu magie!

Robin zâmbi, apoi săltă crenguța spre tufișul trandafirilor negri.

— Pe Arborele cel viu cu adevărat, fie ca aceasta să crească imediat! porunci el.

Din crenguță țâșni o rază verde care atinse tufișurile de trandafiri negri, înconjurându-le cu o puternică lumină verzuie. Tufișurile fremătară, apoi, cu o viteză fulgerătoare, se supuseră în fața voinței lui Robin, și începură să crească, să lanseze tije spinoase de jur împrejurul insulei, înconjurând-o cu un zid aproape de netrecut.

Fabrice, cu gura căscată, se gândi că tatăl lui ar da oricât să aibă o asemenea chestie... fie și numai pentru a-și putea proteja trandafirii!

Manitou tropăia pe loc.

— Bine, foarte bine, dar nu ne putem ocupa toți de toate în același timp. Poarta e mai importantă!

— Stai, Bunicule! interveni cu hotărâre Tara, chiar e nevoie de toți ca să țină piatra vie?

— Trei dintre voi ar trebuie să fie de ajuns. De ce?

— Asta-i bine, declară Moineau, eu sunt destul de înaltă ca să mă pot uita pe deasupra tufișurilor, și văd foarte bine în întuneric, mulțumită ochilor mei de Fiară. Să-i dăm drumul! Să-i aducem pe Maestrul Chem și pe dragonii săi aici. Fafnir, Sheeba și cu mine o să ne ocupăm de toate celelalte.

— Poți să-mi aduci niște pietre? o întreabă Fafnir.

— Am văzut unele care ieșeau din noroi, acolo jos. O să mă ocup eu de asta imediat!

În câteva secunde, dezgropase niște pietre cu forme ciudat de regulate, pe care ploaia și noroiul la ascunseseră și ale căror vârfuri ieșeau din nou la suprafață. Cu uimire, Moineau își

dădu seama că toată insula era pavată! Bun, o să lămurească ea și misterul ăsta mai târziu, după ce vor fi scăpat cu bine de aici.

Îi aduse lui Fafnir pietrele acelea mari de formă dreptunghiulară.

Pitica o cântări pe una dintre ele, zâmbi cu șiretenie, se uită prin tufiș, calculă traiectoria, ridică piatra și, cu o mișcare de halterofil impecabilă, o lansă în noapte. O clipă mai târziu, se auzi un urlet, izbitura unor corpuri care cădeau în apă, urmată de niște înspăimântătoare zgomote de deglutiție.

— Și zece dintr-o lovitură, numără sobru Moineau.

— Să ne ocupăm de Poartă! îi grăbi Manitou.

Cal, Robin, Angelica și Tara se plasară din nou în cerc, împreună cu Manitou. Tara ținea piatra vie în mână cu o anume teamă.

— Maestrul Chem o să fixeze poarta chiar în locul unde o să fie pusă piatra vie. Pune-o în mijloc, apoi, cu ajutorul magiei tale, fă ca piatra să stea nemișcată, îi explică Manitou. Întrebări.

— Am eu una, îndrăzni Angelica, deși dărdâia de spaimă. Ce se va întâmpla dacă Maestrul Chem nu va reuși să strămute Poarta?

— Îi auzi pe Mâncătorii de Nămol?

— Da.

— Dacă Maestrul Chem nu reușește să treacă, o să avem parte de o ședere prelungită în vizuinile Mâncătorilor de Nămol, înainte de a ajunge din nou în fortăreața cenușie... ca prizonieri.

Fata înghiți cu greu și se hotărî să fie cât mai concentrată.

Câinele își cufundă privirea în piatra vie.

— Chem?

— Da, sunteți gata? Ce se întâmplă la voi, drace!

— Suntem atacați de Măncătorii de Nămol. Deschide Poarta, noi suntem gata.

— Pe coarnele lui Baltazar, pe măruntaiele lui Baldur și pe dinții cariați ai lui Grisol! Înjură Înaltul mag care incantă foarte repede: „Pe Transferus, deschide-te Poartă, și altundeva pe mine mă poartă!”

O Poartă imensă se deschise dinaintea lui, îndeajuns de mare pentru a lăsa să treacă elfii urcați pe pegașii lor. Aproape imediat, o poartă identică apărură în fața tinerilor sorțitori, în centrul cercului lor, chiar în miezul pietrei vii pe care ei o ținneau nemișcată cu mare grijă, mulțumită puterii lor. În spatele lor, zgomotul de bătălie se accentuă brusc... Măncătorii de Nămol reușiseră să-și pună labele pe insulă! Protejați de blana lor deasă, izbutiseră să-și deschidă o cale prin mijlocul tufișurilor de trandafiri negri, cu ajutorul ghearelor lor puternice de rămători. Moineau, Sheeba și Fafnir le săriră atunci în spate. Sheeba îi făcea să dea înapoi arătându-și colții ei amenințatori, Fafnir îi azvârlea în apă, făcând să se răstoarne și alte plute, iar Moineau îi înhăța și-i omora lovindu-i doi câte doi. Cu toate astea, încet-încet, în ciuda rezistenței lor îndârjite, sub presiunea Măncătorilor tenaci, se văzură nevoite să dea puțin înapoi. Fafnir se împiedică brusc de un corp pe care nu-l văzuse, și dispărură sub o grămadă de Măncători de Nămol care începură s-o lege cu toată împotrivirea ei.

Înspăimântată, Tara își pierdu pe neașteptate controlul asupra puterii ei magice. Ochii i se făcură albaștri de tot și forța ei magică se năpusti asupra pietrei vii. De cealaltă parte, putea

vedea pegașii care tropăiau nerăbdători, așteptând ca Poarta să fie gata pentru transfer.

Tara nu avea de gând să mai aștepte. Fără să-și mai bată capul să afle dacă Poarta era sau nu gata, sigură de ceea ce făcea, puse cu ajutorul minții stăpânire pe dragonii și elfii care așteptau la Lancovit... și-i transferă instantaneu pe insula Trandafirilor Negri.

În clipa următoare, Înaltul mag, care căzuse uluit direct pe pământ, cincizeci de elfi cu pegașii lor, vreo cincizeci de magi-dragoni, Maestrul Dragosh... *și jumătate din zidurile de piatră din curtea de onoare a Palatului Regal din Lancovit* se pomeniră pe insula Trandafirilor Negri, dinaintea celor două sute de Mâncători de Nămol, la fel de uluiți. Și în urma lor Poarta se închise cu zgomot.

Înaltul mag nu încercă să înțeleagă ce se întâmplase. Se ridică de jos, se prefăcu din nou în dragon și dintr-o singură mișcare trecu la atac. Ceilalți dragoni făcură la fel, se ridicară în zbor, iar elfii și Vampyrul se năpustiră la rândul lor.

Îi atacară la grămadă pe Mâncătorii de Nămol, care nu pricebeau ce li se întâmpla. Aripile dragonilor îi biciuiau și-i doborau, flăcările cumplite le pârjoleau blana și gurile imense îi înspăimântau. Crezură atunci că asupra lor se prăvălise însuși Iadul. Elfii se ocupau de curățarea locului, dar nu prea mai aveau mare lucru de făcut. Mâncătorii care nu izbutiseră să fugă pe plute, înotau, schelălăind ascuțit de îndată ce un Glurps se apropia prea mult de ei... și cum știau că există mulți Glurpsi foarte interesați de ei, cu atât și țipetele lor ascuțite erau mai numeroase.

În beznă, nimeni nu băgă de seamă agitația care se stârnise în rândurile tufișurilor. Liane cu țepi negri și tăioși se cățără pe trupurile lipsite de suflare ale Mâncătorilor de Nămol. Unul dintre ei se deștepta din leșin, dând din cap, doar pe jumătate revenit în simțiri, și văzu lianele care-i atingeau pe tovarășii săi. Scoase un guițat de disperare și încercă să scape. Dar Robin făcuse treabă bună și trandafirii acopereau în momentul de față aproape întreaga insulă... Mâncătorul de Nămol n-avea nicio șansă. Lianele îl hăituiră, făcându-l să cadă, și fu acoperit de ele în câteva secunde, cu trupul străpuns de ghimpi. În mod curios, lianele îi evită cu grijă pe copii și pe Manitou.

Un răs malefic, scos parcă de o mie de voci, se auzi atunci în beznă:

— Liber. Sunt liber!

Dragonii se întoarseră, zâmbind cu toți colții lor, și vocea tăcu, prevăzătoare.

— Cred că și mâine o să mai alerge de-o să le sfârșie călcâiele! tună Maestrul Chem, încântat. Veniți la mine, copii, să vă îmbrățișez!

Tara, care stătea de vorbă cu piatra vie, pe jumătate hipnotizată de simbioza dintre ele, nu reacționează. Robin își îmbrățișă tatăl, pe T'andilus M'angil, care se afla în fruntea grupului de elfi, ținând de bucurie. Iar ceilalți se uitară la defensele ascuțite ale lui Chem și la ceilalți solzi ai dragonului cu teamă.

Acesta își dădu seama și se porni să râdă.

— Hop, iertare, uitasem. Mă prefac imediat!

Când își recăpătă înfățișarea omenească, Moineau i se aruncă cu plăcere de gât, îngropându-l în blana ei; Cal și Robin, mai rezervați, îl salutară cu bucurie și Fafnir fu cât

pe-aci să-i sfărâme câteva coaste. În ceea ce o privește pe Sheeba, aceasta se mulțumi să-l întâmpine cu un răget de bun venit.

— Sunt atât de bucuros că v-am regăsit! strigă dragonul în gura mare. Puteți să vă mândriți că ați reușit să băgați spaima în noi. Și cum dracu' ați reușit să ne transportați pe toți până aici, câtă vreme Poarta încă nu era activată?

— Ne-am folosit de legătura care se formase deja, afirmă Tara, cu o voce melodioasă. Salvarea celor trei prieteni ai noștri devenise extrem de urgentă. Așa că atunci ne-am extins puterea asupra întregului vostru grup. Scuze pentru curtea Palatului, pe care n-am luat-o prea bine în calcul.

— Deh! răspunse magul impresionat de tonul ei, nu-s decât niște pietre învechite, pe care o să le punem la loc, la întoarcere.

Apoi, răsucindu-se spre Manitou, îl întrebă în șoaptă?

— Ce-a pățit?

— A intrat în comuniune cu o *piatră vie*, îi răspunse câinele. Părerea mea e că nu știe cum să rupă simbioza. Și când zice „noi”, presupun că se referă la piatra vie și la ea.

Dragonul schiță un zâmbet consternat.

— Drace, drace, o piatră vie? Credeam că n-am auzit eu bine adineauri. Mă gândesc că aş putea rupe legătura dintre ele, dar puterea ei extraordinară ne-ar putea fi de folos, așa că...

— Așa că? i-o tăie Manitou un pic sec.

— Așa că, dacă Sangravul n-a fost avertizat de acțiunea magică a Tarei, ar fi o prostie să recreăm o Poartă. Trebuie să-i ducem pe toți odată cu noi. Iar Mâncătorii de Nămol ar putea să se întoarcă pentru a ne ataca din nou.

— Pune-i pe copii pe pegași, în spatele războinicilor elfi, și să-i ducă ei la loc sigur!

— Nu, asta m-ar lipsi de șase luptători, iar eu am nevoie de *toți* elfii pentru atacul asupra fortăreței cenușii, *acum*.

— Nu sunt deloc de acord, îi răspunse Manitou. O să-i pui în pericol!

— Manitou... ne aflăm în *război*. Sangravul ăsta ni i-a răpit pe acești copii... și era gata să-i contamineze cu magie demonică. Nu-i voi folosi la asaltul fortăreței. Ei vor rămâne la un kilometru depărtare de fortăreață, sub buna pază a doi dintre elfi, și nu vor lua parte la lupte... Așa îți convine?

— Nu mie trebuie să-mi pui întrebarea asta, ci lor!

— Cum?

— Încetează de a mai crede că oamenii nu se află aici decât pentru a-ți face ție jocul, mare sau mic. Cere-le și lor părerea. Iar dacă o să-ți spună nu, atunci nu să fie. Punct.

Înaltul mag îl privi furios, apoi înălță din umeri.

— Foarte bine. Să fie așa cum zici... Tara?

— Da, Maestre? răspunse ciudata voce cântătoare.

— Bunicul tău a ținut să-mi aducă aminte mai adineauri că oamenii au și ei dreptul la liberul-arbitru. Tu ce vrei să faci? Să vii împreună cu noi la fortăreața Sangravului, sau să rămâi la adăpost undeva și să aștepți încheierea luptelor?

— Mama mea e ținută ostatică în fortăreața asta, maestre. Noi trebuie să venim împreună cu voi pentru a o scăpa din robie.

— Vezi, Manitou, încep bătrânul mag, ea...

Și se opri brusc.

— *Mama* ta? Dar eu credeam că ea...

— ...era moartă. Da, așa credeam și noi. Numai că nu e așa. E victima unei vrăji de moarte care o împiedică să iasă din fortăreață. Tu ești singurul care o poate scăpa de sorț. Prin urmare, sigur că venim împreună cu tine.

— Acolo unde merge Tara, mergem și noi, spuseră cu tărie Fabrice și toți ceilalți prieteni.

Maestrul Dragosh se apropie de ei.

— O să avem o problemă. Cine o să-i ducă pe copii?

— Am eu o mică idee, răspunse magul. Dar mai întâi, am nevoie ca elfii să plece ca avangardă. Ei nu vor putea zbura la fel de repede ca noi. Și trebuie să-l ia și pe Galant odată cu ei.

Apoi i se adresă Tarei:

— Spune-i Familiarului tău să-i urmeze pe elfi atunci când vor pleca. Poți cumva să ne arăți unde se află această fortăreață?

— Da. (Ea făcu un gest și harta apărură.) Aici e. „Pe Detaillus, arată-mi unde mă găsesc, ca să-mi pot urma calea fără să mă rătăcesc.”

Harta se deschise cu multă bunăvoință... dar nu se putu abține să nu facă și câteva comentarii.

— Uuuuuf, dragoni! exclamă papyrusul vorbăreț, afișând calea pe care tocmai o străbătuseră! Cete și cete de dragoni! Fiți atât de buni și nu mai suflați așa, dacă se poate, știți că mă aprind foarte ușor! Bun, vreți să știți care-i calea? Ei bine, pentru a vă întoarce la fortăreață, nu veți avea nevoie de mai mult de două ore... de zbor de pasăre... pardon, de dragon.

— Prea bine, zise dragonul ridicând din sprânceană. Pot să-ți împrumut harta... asta, Tara?

— Desigur, Maestre.

Dragonul se întoarce spre șeful Serviciilor secrete din Lancovit, care încă îl mai ținea cu afecțiune pe fiul său Robin pe umeri.

— T'andilus?

— Înaltule mag?

— Asta e harta țării Gandis. Drumul nu e greu de urmărit. Plecați acum și fiți prevăzători. Sangravii nu trebuie să-și dea seama sub nicio formă de prezența voastră. Instalați-vă în apropiere, dar în așa fel încât să nu puteți fi văzuți. Uite, aici (îi arată un punct pe hartă). O să venim și noi acolo. Ah, stai o clipă!

— Înaltule mag?

— O să întunec puțin culoarea părului de pe spinarea pegașilor voștri. (Galant tresări și scoase un nechezat de protest pe care magul nu-l luă în seamă.) Sunt mult prea ușor de observat așa.

Avea dreptate. După ce pegașii se înnegriă, deveniră niște umbre care se topiră în noapte și dispărură într-un mare fâlfâit de pene. În frunte cu un Galant foarte prost dispus.

Bătrânul mag își frecă mâinile.

— Prea bine, și-acum e rândul nostru. Tara, te-ai transformat cumva până acum? Vreau să spun, ai adoptat deja o altă formă?

— Nu, Maestre.

Ciudata voce melodioasă nu trădă nicio uimire, niciun interes, de parcă emoțiile Tarei erau copleșite de altceva.

— Atunci, aș dori ca tu să te prefaci în *dragon*, o să-ți ex...

— Bine, Maestre.

Ea începu să se umfle, să se umfle ca o bășică. Surprins, magul dădu înapoi. Scoțând un „fâl!”, două aripi se iviră pe spatele fetei, pielea îi deveni solzoasă, mâinile, labe cu gheare, spatele i se împodobi cu o creastă țepoasă, fața i se alungi și îi crescură niște dinți de cristal. O clipă mai apoi, un enorm dragon auriu cu ochii complet albaștri, cu o luminoasă piatră de cristal încastrată în frunte ca un al treilea ochi, luase locul Tarei.

— ...plic! termină magul, stupefiat. O! văd că stăpânești subiectul. E bine, foarte bine. Un pic cam destabilizant, dar foarte impresionant. Acum, ești de acord să-i transporti pe prietenii tăi ca să putem merge mai repede? Eu o să-i iau pe spinarea mea pe Angelica, Manitou, Maestrul Dragosh, Robin și Fabrice, dar tu va trebui să-i duci pe Cal, Fafnir, Moineau și Sheeba. Compatrioții mei dragoni sunt prea snobi pentru a accepta ca cineva să urce pe spatele lor.

Dragonii șuierară de furie, apoi se ridicară în zbor.

— Da, aprobă Tara, prietenii noștri pot urca pe spinarea noastră, suntem gata.

— Stați! strigă cu un glas ascutit Angelica, și eu?

Înaltul mag clipi din ochi.

— Mica mea Angelica, ai cumva vreo problemă?

— Problema mea e că eu vreau să mă întorc acasă. Nu vreau să mă pomenesc în mijlocul unei încăierări dintre sorțitori! Trimiteți-mă acasă!

— Nu!

Vocea melodioasă a Tarei răspunsese în locul magului.

— Cum adică, nu?

Furioasă la culme, Angelica se răsuci, gata s-o pălmuiască pe Tara... înainte de a-și da seama că acum măsura cincisprezece metri lungime. Mai mult decât un brontozaur!

Fata se întoarse spre Maestrul Dragosh, rugătoare.

— Maestre, nu sunteți de aceeași părere cu mine?

Dar Vampyrul se urcase deja pe spatele dragonului.

— Angelica, adăugă Tara cu ciudata ei voce melodioasă, Stăpânul Sangravilor e deosebit de puternic. Dacă noi deschidem o nouă Poartă de transfer, există riscul ca el să descopere prezența noastră, și atunci, adio element-surpriză. Urcă-te pe spatele Maestrului Chem, și imediat după ce o să terminăm cu monștrii ăștia, o să te poți întoarce acasă.

— Dar...

— Dacă mai lungești mult vorba, o să te lăsăm aici, cu Mâncătorii de Nămol. Fii înțeleghătoare!

Angelica se întoarse spre mag, dar acesta îi făcu semn că nu putea schimba lucrurile. Urând-o pe Tara din răspuțeri, Angelica se urcă pe spinarea magului zdrobind solzii bătrânului dragon. Pentru ca pasagerii lui să aibă mai mult loc, Maestrul Chem se transformă sporindu-și masa până când aceasta ajunse de mărimea Tarei.

Se ridicară în zbor și, în curând, insula, ciudata voce care șoptea în umbră și tufișurile de trandafiri negri nu se mai zăriră decât ca un punct în depărtare.

Acrobații aeriene

Tara zbura liniștit, când piatra vie se desprinsese din fantastica lor simbioză, redându-i conștiința. Timp de o clipă, ea privi solul care defila sub ea... apoi își dădu seama că se afla la două sute de metri înălțime, începu să dea din picioare în gol, complet speriată, încetă să mai bată din aripi... și plonjă în picaj.

— Eeeeei! țipă Cal, stai, stai! Ridică-te! Ridică-te!

Solul se apropia periculos și Tara înțelese deodată că propriile sale aripi erau ceea ce îi menținea în aer. Și le mișcă din răsputeri, evitând la timp o coliziune cu un arbore foarte mare... trecând pe sub el. Se redresă, cu botul la nivelul crengilor ce se îndreptau spre ea, dar nu reuși să evite un capăt al uneia dintre ele care-i agăță aripa.

Dezechilibrată, mai pierdu un pic din înălțime, își strânse aripile pentru a trece pe sub un alt arbore uriaș, apoi, sprijinindu-se de un trunchi gigantic, se năpusti spre cer printr-un

luminiș providențial din pădurea aceea deasă și, printr-un efort disperat, reuși să se ridice din nou în văzduh.

— *Smintito!* zbieră Fafnir, turbată de furie, ce ai de gând să faci? Vrei să ne omori?

— Eu... eu zbor, strigă Tara, uimită. Zbor și sunt un dragon!

— La naiba! Dar de mai bine de *o jumătate de oră* ești *dragon!* țipă Cal, furios, și tu de-abia acum îți dai seama de asta! Ar fi fost mai bine să mă fi urcat pe spatele Maestrului Chem, el știe că e dragon de sute de ani!

— Dar, dar, bâigui Tara, cu... cum de zbor?

— Dând din aripi, strigă Moineau, clătinată de zborul haotic al Tarei; de altfel, dacă ai putea să le miști pe amândouă deodată, ar fi mult mai bine!

— Ce se întâmplă, aici? tună Maestrul Chem care observase acrobațiile aeriene ale Tarei cu multă uimire.

— SE ÎNTÂMPLĂ CĂ VREAU SĂ COBOR! bâigui pitica, îngrozită. Dați-mă jos înainte de-a apuca să ne omoare pe toți! Bătrânul dragon n-o băgă în seamă.

— Nu mai da așa din picioare, îi porunci el Tarei, care mai mult înota prin aer decât zbura... și spune-mi ce-i cu tine.

— Nn... nu știu, răspunse Tara, încercând să dea mai bine din aripi, eram pe insula Trandafirilor Negri și așteptam să veniți, ne-au atacat Mâncătorii de Nămol și după asta... pfu, e o gaură neagră... m-am pomenit la două sute de metri deasupra solului. Am simțit că amețesc și am căzut...

— Da, confirmă Cal, și chiar am căzut odată cu ea!

— Înțeleg! strigă Maestrul Chem. Magia ta și aceea a pietrei vii au intrat în simbioză, și asta a provocat un șoc. Și tu n-ai

fost conștientă de ceea ce făceai. Bun, acum pentru a-ți armoniza zborul, fă la fel ca mine, întinde bine aripile, strânge-le ca și cum ți-ai îndoi cotul spre interior. Aripile noastre nu sunt articulate ca ale păsărilor, noi avem o articulație suplimentară. Și nu te împotrivi aerului, lasă-l să te poarte, trebuie să simți curenții calzi, care te vor ajuta să zbori.

În ciuda gesturilor pe care le făcea pitica pe jumătate isterică pe spatele ei, Tara reuși încet-încet să-și stăpânească zborul, apoi chiar să-i facă plăcere. Chiar dacă își mai pierdu echilibrul o dată sau de două ori, ceea ce nu îmbunătăți dispoziția pasagerilor ei, reuși să zboare aproape în linie dreaptă și să nu se izbească de nimic.

Ajunseră în curând la elfi și se postară în spatele unei coline care masca fortăreața.

Aterizarea fu destul de dificilă. Tara atinse pământul, uită că încă avea viteză, vru să urce din nou în văzduh, dar, nemai-având destul elan pentru asta, continuă galopând din toate puterile pentru a evita să cadă, se împiedică, se ridică în zbor pe jumătate... și sfârși prin a cădea cu nasul în țărână, scobind o groapă de vreo zece metri în pământ.

De la începutul aterizării, Moineau rostise formula unui Fixus, presimțind că lucrurile nu aveau să decurgă prea bine, așa că toți reușiră să se mențină pe spatele Tarei.

Dacă le-ai fi văzut fețele, ți-ai fi putut da seama că le venea tare greu să creadă că încă mai trăiau.

Nici nu se risipise bine norul de praf și Fafnir sări din spatele Tarei și, aproape suspinând, cu toată mândria ei de pitică, îngenunche pentru a le mulțumi zeilor piticilor că-i cruțaseră

zilele, jurând că în viața ei nu avea să mai urce pe spatele vreunei zburătoare, oricare ar fi fost ea.

Cal, Moineau și Sheeba pășiră pe pământ clătinându-se.

Bătrânul dragon, în schimb, reușise să facă o aterizare elegantă.

— Bun, acum că suntem cu toți împreună, spuse el, avem o fortăreață de ata... Ai grijă, Tăra! NUUUU!

Tăra, obosită, tocmai se pregătea să caște. Surprinsă de strigătul Maestrului Chem, întoarse capul spre el, cu gura încă deschisă, însă era prea târziu.

Un jet de flăcări țâșni din gura ei, îl atinse pe Maestrul Chem care urlă, făcându-i pe elfi și pe pegași să se împrăștie, creând o harababură de nedescris.

Bătrânul mag începu să sară în toate direcțiile, încercând să stingă focul care tocmai îi învăluia coama lui de dragon, în timp ce ceilalți se îndepărtară prudenți de Tăra.

În goana mare, elfii se repeziră să stingă flăcările cu ajutorul capelor lor, înainte ca fumul să-i alerteze pe Sangravii din fortăreață.

— Olala, exclamă Tăra, dar ce mi s-a întâmplat?

— Când dragonii cască, scuipe flăcări pe gură, exclamă Maestrul Chem, furios. Și când îi apucă sughițul, de altfel!

— Îmi... îmi pare rău, se bâlbâi Tăra, nu știam lucrul ăsta!

— Mda! comentă Cal, acum am văzut. Bun, după ce a fost cât pe-acți să ne zdrobim ca o clătită și să ne prăjim ca un puișor, mi-ar face mare plăcere ca tu să-ți reiei înfățișarea normală înainte de a se mai întâmpla cine știe ce catastrofă.

— Absolut, aprobă bătrânul dragon care-i spuse tinerei cum să-și redobândească înfățișarea umană.

Dar fără ajutorul pietrei vii, n-ar fi fost chiar așa de ușor.

Prin puterea minții, ea îi comandă întregului corp să se micșoreze, dar numai aripile îi dădură ascultare. Și se pomeni cu două ridicole aripi de porumbel pe un trup de dragon. Apoi, una dintre labe i se transformă în picior, și fu cât pe-acți să cadă, piciorul ei de om neputând suporta nicicum greutatea ei de mai multe tone. Picioarele începură să-i crească din nou, coada i se micșoră. Reuși să-și recapete capul omenesc... dar cu o creastă de dragon. Apoi brațele îi apărură și-i dispărură, trupul i se dezumflă, redeveni omenesc... dar cu aripi de cincisprezece metri, care începură să fâlfâie, stârnind un nor de praf și ridicându-l la mai mulți metri înălțime, înainte ca, panicată, să reușească să le coboare. Spectacolul era atât de ciudat, încât elful T'andilus, deși văzuse multe la viața lui, uitase complet de planul de bătaie, și o privea cu gura căscată.

Dragonii, deși nu râdeau pe față, se vedea că abia se mai stăpâneau.

Cât despre Cal, Moineau, Fabrice și Fafnir, ei păreau *cu adevărat* neliniștiți.

În cele din urmă, Tara reuși să se descotorosească de aripile ei uriașe și să-și recapete corpul obișnuit. Timp de câteva minute, se pipăi peste tot cu teamă, apoi le zâmbi lui Cal și lui Moineau, care răsuflară ușurați văzându-și prietena așa cum o cunoșteau.

— Planul nostru de bătaie e destul de simplu, reluu Maestrul T'andilus, clătinând din cap cu un aer încă neîncrezător. Nu putem ataca fortăreața cenușie atâta timp cât nu știm *cum* e protejată. O să încerc de aceea să mă strecur înăuntru, apoi să le deconectez toate sistemele de apărare, timp în

care voi o să așteptați aici. La semnalul meu, dați năvală și luați fortăreața cu asalt. Făcând cât mai puțin zgomot, va trebui să ajungem în inima fortăreței înainte ca Sangravii să-și dea seama de atacul nostru. O să ne apropiem de ei la adăpostul pădurii luând-o pe aceeași cale ca și copiii. Întrebări?

— Da, eu! exclamă Cal ridicând din sprâncene. Nouă, Hoților Brevetați, nu ne place prea mult neprevăzutul. Așa că de ce n-am folosi mai degrabă liliacul?

Vampyrul se întoarse spre el, surprins, și Maestrul T'andilus întrebă:

— Ce fel de liliac?

— Maestrul Vampyr își poate schimba înfățișarea, îi spuse Cal, dar nu ca dragonii, ci ca și cum asta ar face parte din însăși natura sa. Obişnuiește să se plimbe noaptea, în interiorul și în afara Palatului din Travia. Am văzut că sorții noștri nu-l detectau, ca de altfel nici sorții de îndepărtare a insectelor.

— Nu știam că sunt spionat, scrâșni din dinți Maestrul Dragosh fulgerându-l pe Cal cu privirea. Dar băiatul are dreptate, pot încerca să mă strecor în fortăreață. Ce-ați vrea să fac?

— Mmm, spuse gânditor bătrânul mag, nu mă gândisem la soluția asta. Ești sigur că îți poți asuma acest risc?

— Nu prea am de ales, îi răspunse Vampyrul, tăfnos.

— Foarte bine, aprobă Maestrul T'andilus cu un aer mulțumit după ce Vampyrul își dăduse acordul, scapă de oamenii puși de sentinelă, și încearcă să găsești sala Sorților. Și mai ales, fii cu ochii în patru, poate că au niște demoni sălbatici puși să-i păzească, și care s-ar putea dovedi ușor agresivi.

— *Perfect!* se strâmbă Vampyrul, dacă traduc cele spuse de tine, eu ar trebui să intru orbește la inamic, fără să fac magie,

să-i dobor pe toți cei întâlniți în cale și să-i neutralizez în treacăt pe demonii care n-ar fi exclus să facă din mine un terci. Sssssss.

Vampyrul sâsâi de enervare printre canini, se auzi un „puf”, și se prefăcu într-un liliac mare și negru care se ridică în văzduh.

— Stai, zise bătrânul dragon, ia globul meu de cristal și cheamă-l pe Maestrul T’andilus după ce o să ajungi înăuntru. Ai indicativul lui?

Liliacul îi confirmă, apucă globul de cristal cu o labă, apoi așteptă, atent.

— Noi o să începem înaintarea în timp ce tu te îndrepti spre fortăreață, îi preciză elful Vampyrului. Pe curând!

Vampyrul înclină din cap și se pierdu în beznă.

Tara urcă împreună cu Cal pe Galant, ușurat să-și regăsească prietena sub o înfățișare mai normală, și se topiră și ei în noapte.

Nu le trebuiră mai mult de câteva minute pentru a ajunge la marginea pădurii.

Acolo, dragonii îi încredințară pe tinerii sorțitori în paza a doi elfi.

— Veți rămâne deocamdată aici, le spuse Maestrul Chem. Dacă nu venim să vă căutăm, înseamnă că am pierdut. Atunci va trebui să fugiți și să încercați să ajungeți în cea mai apropiată țară, care e Hymlia. Să-i avertizați pe pitici de pericol. Toată AltăLumea trebuie să știe că demonii le-au declarat război oamenilor și dragonilor, infectându-i pe Sangravi. AltăLumea va trebui să lupte împotriva acestei îngrozitoare amenințări, altfel, toate lumile libere vor fi pierdute.

— Așa vom face, confirmă grav Robin, Fafnir îi va avertiza pe pitici, eu îi voi avertiza pe frații mei elfi, toate popoarele se vor ridica împotriva acestei amenințări.

— Prea bine, zâmbi bătrânul mag. Tara, împrumută-mi piatra vie ca să pot vorbi cu unii și cu alții. A, spune-i că-și va schimba momentan proprietarul, n-am chef să-mi facă vreo surpriză neplăcută.

— Trebuie să retransmiți comunicatele Maestrului Chem, îi spuse ea mental pietrei vii. E important, e chiar vital!

— De ce? întrebă piatra, căreia îi venea greu să înțeleagă conceptele umane de „important” și de „vital”.

— Pentru că există multe ființe care sunt ținute închise împotriva voinței lor în fortăreață, și pentru că avem nevoie de ajutorul tău ca să le eliberăm.

— Vreți să le eliberați așa cum m-ați eliberat pe mine din ghearele trandafirilor negri, aprobă piatra vie, și vreți să le șlefuiți ca să devină la fel de frumoase ca mine? Atunci, sunt de acord. Bine, deși nu-mi place să fiu departe de tine, o să-i transmit apelurile către celelalte globuri de cristal. Deși, ele nu sunt deloc inteligente, adăugă ea pe un ton ușor îngâmfat.

Tara zâmbi și-i întinse bătrânului mag piatra vie.

— E de acord, Maestre Chem.

— Mersi, zise bătrânul mag luând cu grijă fragila sferă de cristal. Și nu vă faceți prea multe griji. N-am deloc de gând să pierd în fața unor stârpituri în robă cenușie. Așa că, pe curând.

— Maestre! îl opri Tara. Să nu uitați că mama e prizonieră în fortăreață. Trebuie s-o găsiți și s-o scăpați de sorțul de moarte.

— N-ai nicio grijă. O să mă ocup de ea în primul rând.

În liniște, pegașii se strecurară printre arbori și în curând dispărură.

Epuizată și neliniștită, Tara se lăsă să cadă pe pământ și Galant se culcă lângă ea, frecându-și prietenește botul de brațul fetei. Ea îi mângâie nările catifelate în timp ce se gândea la bătălie cu teamă.

Trecuseră mai multe minute, fără ca nimeni să scoată vreo vorbă. Erau cu toții obosiți, chiar dacă Moineau, prea nervoasă pentru a se așeza, pășea în sus și în jos, ciulind urechea. După o jumătate de oră de un astfel de manej, sfârși prin a obosi și se prăbuși lângă Tara.

— Uf! se strâmbă ea, mă doare tot corpul!

— Și pe mine, recunosc Fabrice. Și ard de nerăbdare să se termine totul. La urma urmei, viața pe Pământ e într-adevăr calmă, pașnică, liniștită. Nu-s deloc sigur că am chef să rămân în AltăLume.

— Dacă Sangravii vor ieși învingători, remarcă trist Robin, nimeni nu va mai fi în siguranță nicăieri.

— Atunci, ce mai așteptăm! exclamă Fafnir. Doar n-o să stăm aici să mucezim, în timp ce alții se bat în locul nostru!

— Și? Ce-ai vrea să faci? întrebă Moineau, surprinsă.

— Asta! răspunse pitica.

Și sărind ca un arc, îi prinse de ceafă pe cei doi elfi care-i păzeau și-i izbi cap în cap, doborându-i la propriu.

— Bine dar... dar ce faci? întrebare în același moment Manitou și Fabrice, uluiți.

— Îi fac să doarmă, răspunse pitica, așezându-și cu grijă barda la spate.

— Asta putem vedea și noi, constată Fabrice enervat, dar de ce?

— Pentru că m-ar fi împiedicat să plec. Bun, eu, una, mă duc la fortăreață. Dacă mai e careva printre voi care are chef de o mică încăierare, să vină după mine. Dar grăbiți-vă, fiindcă elfii ăștia doi n-o să doarmă o veșnicie! Pe curând!

Și pitica țâșni ca o săgeată prin mijlocul pădurii, spre fortăreața cenușie.

Robin sări în picioare, cu ochii sclipind de entuziasm.

— Are dreptate, poate că au nevoie de noi! Să mergem! Fabrice protestă.

— Ești sigur? Impresia mea e că noi suntem cei care avem nevoie de ei, și nu invers. Riscăm mai degrabă să-i stânjenim, decât să-i ajutăm!

Manitou întări.

— Nu-mi place în mod deosebit să stau aici, dar Fabrice are dreptate, dragonul o să se înfurie fiindcă nu i-am dat ascultare.

— Cu atât mai rău. În cel mai rău caz, o să ne alegem cu o muștruluială, în cel mai bun, poate vom salva pe cineva. Oricum, nu mai suport să stau aici fără să știu, replică cu tărie Robin. Așa că, eu mă duc. Dacă vreți să veniți cu mine, acum sau niciodată.

— Vin și eu, se decise Moineau, care se transformă imediat. Sub forma mea de Bestie nimeni nu-mi va putea face mare lucru.

— Și eu, zise Tara, trebuie s-o ajut pe mama să scape de Magister!

Angelica se hotărî să rămână pe loc, pretinzând că avea să stea în ariergardă pentru a-i proteja pe elfii leșinați.

Cal mormăi că nu vedea de ce putea ea să-i protejeze. De veverițe?

Dar nu insistă.

O lăsară acolo fără niciun regret.

În timp ce ei străbăteau pădurea pentru a ajunge la elfi și la dragoni, Maestrul Dragosh zbura cu multă precauție pe culoarele fortăreței cenușii. Nu-i fusese greu să se strecoare prin fereastra lăsată deschisă de un Sangrav căruia îi plăcea să respire aer proaspăt. Ușa scârțâise puțin când o deschisese pentru a ieși din cameră, ceea ce cu niște labe de liliac nu era chiar ușor de făcut, și el încremenise, paralizat. Dar Sangravul se mulțumise să geamă prin somn „Nu, Mamă, nu broască, nu broască!”, se răsucise pe cealaltă parte și adormise la loc. Scoțând un suspin de ușurare, Vampyrul se strecurase atunci pe culoarul slab luminat și se ridicase în zbor. De două ori în câteva minute, nu-și datoră scăparea decât formei sale întunecate de liliac negru. Doi tineri sorțitori care ieșiseră pentru a se duce la toaletă nu îl văzură, atârnat cu grijă deasupra capetelor lor. Imediat după ce intrară în camerele lor, Vampyrul își putu relua fantomatica sa cursă. La un moment dat, trecând prin fața unei săli, observă ceva care i se păru cunoscut. Niște tapiserii. Cele cinci tapiserii ale Porții de transfer din fortăreața cenușie.

— Mă aflu în sala Porții, șopti el în globul lui de cristal, ce trebuie să fac.

— E absolut obligatoriu să existe cinci tapiserii pentru a face posibil transferul, îi răspunse T'andilus; ai putea să desprinzi una dintre ele și s-o ascunzi? În felul ăsta, nimeni nu va putea folosi Poarta pentru a scăpa.

Reluându-și înfățișarea sa omenească, Vampyrul desfăcu tapiseria care-i înfățișa pe licorni, apoi se transformă din nou și se ridică în zbor, pentru a se duce s-o ascundă sub grinda principală, în umbra tavanului. Nimănui nu i-ar fi dat prin cap s-o caute acolo.

— S-a făcut, șopti el în globul de cristal, acum ce mai fac?

— Trebuie să găsești sala Sorților. Ar trebui ca înăuntru să fie o santinelă.

Vampyrul o porni din nou pe culoar, deschizând toate ușile pe care le întâlnea, și închizându-le foarte, foarte încet, când dădu peste formele unor Sangravi adormiți. După un sfert de oră de căutări amănunțite, reușise să găsească *în sfârșit* sala Sorților. Sangravii nu lăsaseră decât o santinelă înăuntru. Maestrul Dragosh se strecură ca o umbră tăcută în spatele Sangravului somnoros și, reluându-și înfățișarea umană, îl pocni zdravăn. Rupându-i roba lui cenușie, făcu din ea o coardă solidă pe care o folosi ca să-i lege mâinile și picioarele, apoi îi puse căluș și-o legătură pe ochi.

Mulțumit, se ridică în picioare. Bun, acum trebuia să găsească mijlocul prin care să dezactiveze sorții malefici.

— Eu sunt, șopti el în globul de cristal, dar aici nu e nimic, sala e goală!

— Mijloacele de apărare sunt de obicei materializate prin niște obiecte, îi răspunse elful T'andilus. Asta trebuie să cauți, Maestre Vampyr.

Problema era însă că acolo nu se afla niciun obiect neobișnuit, doar o masă, un fotoliu confortabil, câteva tapiserii și covoare, câteva statui, un divan, și cam atât.

Ia stai... era ceva ciudat cu statuile astea. Se apropie și își ținu respirația. Statuile reprezentau trei demoni îngrozitori. Prima figura un vierme uriaș a cărui gură era împodobită cu niște mandibule și ale cărui tentacule erau gata să se desfășoare pentru a-și înhăța prada, niște cioturi de brațe ieșeau din masa lui colcăitoare, terminate cu niște gheare în formă de ac, iar ochii erau teribil de omenești. A doua, un lup cu două capete, cu mijlocul jupuit de blană, de unde ieșea pe jumătate un monstruos bebeluș cu trei ochi, și cu colți lungi în vârful unor dinți ca de fierăstrău, din care curgea venin. A treia avea un cap pocit de murenă, un trup de caracatiță și niște larve care viermuiau pe pielea sa care se despica lăsând să se vadă mii de mici guri însângerate cu ciocuri ce aduceau cu niște coarne, gata să sfâșie.

Când înțelese ce anume erau acele statui, Vampyrul se dădu înapoi. Statuile pierdute de pe Mu! Sculptate de demonul nebun Ragnarok! Toată lumea credea că acestea fuseseră distruse atunci când oceanul înghițise continentul mitic Mu, dar Stăpânul Sangravilor reușise să dea de ele. De această dată, Vampyrul fu sigur că Magister își pierduse complet mințile. Să ai controlul asupra unor asemenea demoni însemna să recurgi la magia cea mai neagră, cea mai periculoasă. Cea mai mică eroare de manipulare și te puteai pomeni de-a dreptul în *burta* demonului!

— N-o să vă vină să credeți, murmură el în globul de cristal, priviți!

Plasă sfera în dreptul statuilor și văzu că elful și Maestrul Chem sughițară de surpriză.

— Astea nu sunt..., începu Maestrul Chem.

— Mă tem că da, confirmă Vampyrul. Statuile pierdute, păzitoarele demonice ale templului din Mu. Dacă ele sunt cele care apără fortăreața, atunci avem o foarte mare problemă!

— Nu avem de ales, îi răspunse Maestrul Chem. Tu trebuie să dezactivezi aceste mijloace de apărare. Să le afli sistemul de funcționare!

Vampyrul suspină la gândul că putea să-și lase pielea aici, apoi se aplecă asupra statuiilor.

Pietrele prețioase care constelau demonii clipeau. Slab, dar clipeau, trecând de la roșu la portocaliu, apoi de la alb la negru. Și, vădit lucru, o făceau după un ritm foarte precis. Vampyrul schiță o strâmbătură. Era vorba despre un cod! Dacă ar mai fi avut la dispoziție câteva ore, l-ar fi putut descifra, dar așa, era imposibil. Avea nevoie de ajutor.

— Aici m-am împotmolit, șopti el în globul de cristal; există un cod pentru dezamorsarea statuiilor, iar eu nu-l cunosc.

— Arată-mi-le, îi răspunse tot în șoaptă elful T'andilus, șeful Serviciilor secrete din Lancovit.

— Privește!

Elful se uită cu atenție la felul în care clipeau, apoi suspină ușurat.

— Merge, zise elful, cunosc secvența asta. Trebuie să apeși mai întâi pe negru, apoi pe alb, pe portocaliu și pe roșu în același timp, e un cod destul de simplu.

— Bine, zâmbi Vampyrul, trec imediat la treabă.

Se pregătea să se ocupe de prima piatră, când Maestrul Chem îl opri.

— Stai! Nu atinge nimic! Nu mi se pare normal!

Vampyrul își retrase mâna ca ars.

— Ce mai e? Ce nu-i normal?

— Dacă tu ar trebui să-ți protejezi palatul, Safir Dragosh, tu ai folosi o secvență atât de ușor de decriptat?

Vampyrul se gândi puțin, apoi un zâmbet cinic îi apăru pe buze:

— Nu, desigur. Crezi că e o capcană?

— Nu, sunt *sigur* că e o capcană! Uită-te mai bine la statui. Vezi dacă nu mai au și altceva.

Vampirul îi examinează pe demoni cu grijă. Unele amănunte erau atât de înspăimântătoare, încât își întoarse privirile de la ele, înainte de a-și da seama că tocmai asta era și scopul lor. Se dădu mai aproape... DA! În mijlocul a ceea ce păreau să fie niște mațe putrede colcăind de viermi, în spatele fiecărui demon, era o mică piatră neagră, aproape nevăzută. I-o descrie bătrânului mag.

— Cred că asta e, confirmă Maestrul Chem. Dă-i drumul. Dacă demonii se însuflețesc cumva, fugi cât poți de repede, și mai ales nu fă exces de zel, nu ești de talia lor ca să-i înfrunți. Dacă nu se întâmplă nimic, îi vom ataca de îndată pe chatricși și vom ajunge la tine. Coboară apoi ca să ne deschizi Poarta fortăreței, de îndată ce noi vom fi neutralizat parcul.

— Stați! le-o tăie elful, încă vexat că nu anticipase capcana. Sunt trei demoni, nu-i așa?

— Da, răspunse Vampyrul, trei. Și?

— Și atunci, eu zic că ar fi mai prudent să apese pe toate cele trei statui în același timp. Dacă eu aș fi fost Sangrav, aș fi adăugat această formă de protecție, plecând de la principiul că un singur spion n-ar putea întrerupe trei sorți odată... numai dacă nu ar avea trei brațe!

— Subtil! se strâmbă Vampyrul. Dar nu și suficient. Sub înfățișarea mea de liliac, eu am *patru* mâini. Bun, îi dau drumul. Fiți pregătiți!

Își schimbă iar înfățișarea. Din fericire, liliacul era mare și, întinzându-și aripile, putea atinge toate cele trei pietre deodată. Acum, era pregătit.

Ținându-și respirația, atinse ușor cele trei pietre.

Se auzi un mormăit, statuile se clătinară. Însăpăimântat, Vampyrul se dădu înapoi, gata să-și ia zborul... dar acestea se imobilizară și nu mai mișcară deloc.

Punându-și o labă în dreptul inimii, respiră adânc, apoi trecu prin fața statuiilor, simțindu-se neplăcut de aproape de tentaculele lor... stăpânindu-și un urlet de victorie care ar fi deșteptat din somn întreaga fortăreață. Clipitul pietrelor încetase și el.

Își plasă globul de cristal în fața lui.

— S-a făcut, șopti el, demonii nu se mai pot deștepta. Dați-i drumul!

Apelul lui declanșă o activitate frenetică. În timp ce el se îngrijea de statui, elfii culeseseră din pădure o mică floare violetă, din care extrăseseră seva anesteziantă. Își înmuiaseră apoi micile lor săgețe în acest suc și, acum, escaladau în tăcere zidurile parcului. Nu aveau altă soluție, chatricșii fiind, ca și piticii și uriașii, imuni la orice formă de magie agresivă, aceștia trebuiau adormiți, pentru a nu se putea folosi de puterile lor. Și dacă unul singur dintre ei urla pentru a-i avertiza pe Sangravi... s-ar fi zis cu ei.

Chatricșii le simțiră mirosul și, cu un lătrat scurt, șefii lor îi adunară pe toți la baza zidului unde se ațineau elfii,

nerăbdători să-i atace pe intrușii ce le încălcau teritoriul. Înse-
tați de sânge, niciunul nu se gândi să urle. Gravă eroare.

T'andilus zâmbi mulțumit și își lăsă brațul în jos.

La acest semnal, elfii suflară deodată în sarbacane și
săgețelele lor îi loviră pe toți chatricșii fără excepție.

Scoțând niște chelălăituri de surpriză, monștrii negri încer-
cară să-și muște coastele, acolo unde micile săgeți îi loviseră.
Apoi unul dintre ei se clătină pe picioare, făcu câțiva pași și se
prăbuși. Căpetenia chatricșilor deschise botul încercând să
scoată un urlet prelung de avertizare, dar o săgeată lungă i se
înțepeni în gât.

Ceilalți chatricși dormeau de acum. Tăcuți ca niște pisici,
elfii se lăsară să cadă în parc, și se apucară să lege labele și
boturile monștrilor.

— Să-i dăm drumul, șopti Maestrul Chem după ce sărise
(cu greu) peste zidul incintei.

Ca niște umbre tăcute, străbătură parcul. În fața lor, poarta
fortăreței cenușii se deschise, și Vampyrul își făcu apariția, cu
un zâmbet de satisfacție pe buze. Își reluase înfățișarea umană
și, cu o mână, îl ținea neglijent pe paznicul pe care-l pocnise.

— Drumul e liber, murmură el. Să încercăm să scoatem din
luptă cât mai mulți Sangravi cu puțință.

Vampyrul identificase mai întâi camerele Sangravilor, după
indicațiile lui Fabrice, așa că se apucară să curețe locurile îm-
părțindu-și sarcinile.

Elfii deschiseră ușile, se năpustiră înăuntru și-i pocniră pe
ocupanții lor, doi dragoni rămânând mereu în ariergardă în
eventualitatea unui atac neprevăzut.

Totul decurse bine până la al doilea cat.

Tocmai îl scosese din luptă pe cel de al treizeci și cincilea Sangrav, când o tânără, care nu avea somn, se ivi de după colțul culoarului atunci când ei ieșeau din camere cu pași de lup.

Îngrozită, avu totuși timp să țipe înainte de a se prăbuși, atinsă de săgețile anesteziante... și bătlia începu.

Deși treziți pe neașteptate, Sangravii erau magi puternici. Foarte repede înțelesesă că erau invadați și începură să-i atace pe elfi, prăzi mai ușoare decât dragonii.

Magia demonică lovea, ardea, provoca pierderea cunoștinței sau moartea, elfii se apărau cum puteau mai bine, protejându-se cu ajutorul scuturilor magice, trimițându-și atât sorții cât și săgețile, ceea ce era un lucru neobișnuit și deconcertant pentru Sangravi.

Între timp, Tara și prietenii ei reușiseră să ajungă la zidul de incintă al parcului.

Auziră țipetele ce marcară începutul bătliei. Moineau și Robin săriră pe creasta zidului și constatară că era riscant să treacă prin parc. Într-adevăr, bătlia degenerase foarte repede, dragonii, elfii și Sangravii se înfruntau peste tot prin lovituri de sorți și exploziile provocate de magie făceau să se cutremure pădurile.

— Hei, strigă Cal, sunteți siguri că trebuie să intrăm înăuntru?

— În orice caz, *nu* trecând prin parc, declară Moineau sărind peste zid. Ne-am prăzi foarte repede!

— În schimb, putem trece *pe dedesubt*, remarcă Fafnir. Hai să vedem ce-au făcut Sangravii cu tunelul meu.

Odată ajunși în fața tunelului, descoperiră dezamăgiți că acesta fusese astupat. Dar Fafnir le făcu semn să se dea înapoi, își lipi urechea de zidul de piatră și pământ.

— Merge, zise ea ștergându-se de nămol mulțumită. Au astupat doar ieșirea, probabil pentru a-i împiedica pe chatricși să iasă, dar n-au înfundat și tunelul.

Se așeză pe vine, apoi împinse cu palmele, puterea ei uimitoare făcând ca pietrele și pământul să alunece în lături. Într-o clipă degajase intrarea și netezise totul.

Tara îl micșoră pe Galant, și pătrunseră cu toții în tunel, străbătând în sens invers calea pe care merseseră cu două zile mai înainte.

În beci, totul era liniștit, în ciuda zgomotelor de voci ale sorțitorilor de afară, ce se auzeau prin ușa deschisă.

Se pregăteau să iasă, când Fafnir le făcu semn deodată să stea nemișcați. Peste umărul ei, Tara avu o priveliște de coșmar.

Stăpânul Sangravilor, flancat de Deria, se îndrepta cu pași mari, furios, spre sala de Inițiere, iar în spatele lor, plutind în văzduh, se afla trupul mamei sale!

Pentru a-și croi o cale, Magister îl dădu la o parte pe un Sangrav care se lupta cu un mag-dragon, trăsându-i pe ambii combatanți cu un singur jet de flăcări, apoi dispăru pe scara ce ducea la intrarea în sala de Inițiere.

Înspăimântați, cei șapte priviră spre curtea în care bătălia era în toi.

— N-avem de ales, zise Tara cu teamă, trebuie să trecem și să-i găsim pe Maman, pe Deria și pe Magister!

— O să ne împărțim în două grupuri, porunci Manitou. Fafnir, Moineau și Fabrice, voi veniți cu mine, trebuie să-l prevenim pe Maestrul Chem că Magister e în sala de Inițiere. Între timp, Tara, Cal și Robin, voi țineți-vă după el și supravegheați-l de departe. Nimeni să nu încerce cumva să intervină.

Iar dacă vă atacă vreun Sangrav, puneți-vă mâna la spate și așezați-vă jos. Asta înseamnă că voi nu combateți. Lăsați-vă imobilizați, nu vreau să vă riscați viața. Ați înțeles?

— Da, răspunse Tara. Dar ia-o numai pe Fafnir pentru protecția ta și lasă-ni-i nouă pe Moineau și Fabrice, o să avem nevoie de ei.

Fafnir zâmbi larg și își ridică securea deasupra capului.

— Nicio problemă, o să veghez eu asupra câinelui și-o să-l fac fărâme pe cel ce se va atinge fie și de un fir de păr din blana lui!

— Perfect, atunci să mergem!

Discret, se strecurară prin mijlocul bătăliei. Sangravii, elfii și dragonii se luptau unii cu alții aruncându-și sorți și razele fierbinți sau reci, albastre, roșii, albe, portocalii, verzi, se încrucișau în toate direcțiile. Ca prin minune, după ce se cățăraseră, fugiseră, săriseră, se strecuraseră, se feriseră de beligeranți, toți ajunseseră aproape nevătămați de cealaltă parte a curții. Manitou își pârlișe un pic părul când se nimerise să se afle prea aproape de un foc-mag, Moineau tremura din toate măduarele după ce un dragon crezând că are de-a face cu un dușman fusese cât pe-acți să-o congeleze, evitându-l în ultimul moment, iar Cal șchiopăta, căci ratase aterizarea vrând să evite doi elfi care atacau un Sangrav.

În ceea ce o privește pe Fafnir, ei îi străluceau ochii. Reușise să salveze viața unui dragon și a unui elf pocnindu-i la propriu pe adversarii lor cu latul bardei sale și nu dorea altceva decât să-o ia de la capăt. Asta, pentru că încăierarea să fie ceea ce trebuia să fie de fapt o frumoasă încăierare!

Odată ajunși în dreptul culoarului ce ducea spre sala de Inițiere, se despărțiră în două grupuri, așa cum căzuseră de acord.

Cei doi uriași care păzeau intrarea în sala de Inițiere își săltară imensele lor spade când îi văzură venind pe cei cinci prieteni.

— Pe Pocus, paralizia voastră va fi salvarea noastră, rosti repede Robin.

Plasa turcoaz încercă să-i imobilizeze pe uriași, dar când intră în contact cu trupurile lor, se stinse sfârâind. Aceștia erau în continuare stăpâni pe mișcările lor!

Unul dintre ei zâmbi cu răutate și tună:

— Asta nu ține la noi, micuțule. Nu încerca să mergi mai departe dacă vrei să nu te facem bucăți.

Tara nu mai stătu pe gânduri.

— Gropi! le strigă ea, arătându-le solul, fără să se mai preocupe de vreo formulă.

Uriașii nu avură timp să reacționeze. O groapă enormă se deschise sub picioarele lor și căderea lor de-a lungul celor patru etaje, plus pivnițele, fu punctată de niște strigăte de „uf, ai, au” răsunătoare.

— Eficace, comentă Cal, nu m-aș fi gândit la una ca asta. E bun de reținut ca truc. Bun, să mergem mai departe, mai avem de trecut și peste podul ăsta blestemat.

Păianjenul îi aștepta. Își retrăsese de-acum podul țesut pentru trecerea lui Magister, a Deriei și a mamei lui Tara, și atârna de-a lungul firului său agitându-și mandibulele, ceea ce dădea naștere unui scrâșnet îngrozitor.

Toți înțelesesă atunci de ce Tara le ceruse lui Fabrice și lui Moineau să vină. Din tot micul lor grup, lui Fabrice îi plăceau

cel mai mult șaradele, iar Moineau era aceea care le dezlega de cele mai multe ori.

Păianjenul coborî când ei ajunseră la câțiva pași de prăpastie, apoi cântă cu un glas melodios:

— Pentru a trece fără primejdie, enigma trebuie s-o dezlegi. O încercare în două cuvinte sau mori dacă n-ai minte. Timpul eu ți-l măsoar, află soluția, altfel mori.

— Numai unul dintre noi are dreptul să răspundă, șopti Moineau. Și trebuie găsite două cuvinte. El a spus: O încercare în două cuvinte.

— Atunci mă duc eu, răspunse curajos Fabrice care regreta *enorm* că se interesase într-o zi de șarade.

Înaintă până în dreptul păianjenului uriaș și își dresе glasul:

— Te... te ascult.

— Atunci, poftim, răspunse insecta monstruoasă: Fă trei și o să cazi. Să fii aici nu e nimerit. Se rostogolesc, se opresc, apoi petele lor ți se arată. Găsește-le, și asta te va salva. Are pene, dar nu zboară. Sfârșitul fundăturii te va ajuta. Și enigma o vei dezlega!

— Ei! N-a spus ce-ar trebui să fie întregul! se indignă Cal.

Păianjenul fremătă și coborî puțin pe firul său.

— Nu e grav, șopti Fabrice printre dinți, n-o să stau la discuție cu un păianjen uriaș ale cărui mandibule sunt mai mari decât mine. Taci din gură, Cal!

Păianjenul încheie:

— Număr până la optzeci și opt, de asta să ții cont.

— Și de ce nu până la o sută? exclamă Cal, ultima dată când am trecut pe aici, ai numărat până la o sută!

Păianjenul fremătă agasat, mai coborî puțin, cu mandibulele deasupra capului lui Fabrice, și începu să numere.

— Unu.

— Cal, dacă mai spui încă *un* cuvânt, nu păianjenul o să te ucidă, ci chiar *eu!* mormăi Fabrice. Bun, să ne gândim. Primul e: Dacă fac trei, cad. E mai degrabă ușor. E cuvântul „pas”. Dacă fac trei, cad în prăpastie. În privința celui de-al doilea, e la fel de ușor. Să fii aici nu e foarte prudent sau nu e foarte cuminte, împreună cu „pas”, presupun deci că e „cuminte”, ceea ce dă „pasaj”. Problema mea cea mai gravă e cea de-a treia definiție. Ceea ce se rostogolește, se oprește și își arată petele?

Păianjenul ajunsese la douăzeci și Tara începea să intre în panică. Curios, în vreme ce prietenii săi tremurau, Fabrice era atât de concentrat încât uita de pericol.

— O să încerc să mă concentrez asupra celorlalte definiții, poate astea îmi vor da sensul celei de-a treia. Are pene, dar nu zboară. Un struț nu zboară, dar printre animalele din lumea voastră, există vreunul care are pene și nu zboară?

— Nu, răspunse Cal, de ce ar avea un animal pene dacă n-ar zbura! Poate că ăsta are pene, dar nu mai e viu?

— Ai dreptate, Cal! exclamă Tara. O pernă! O pernă are pene, dar nu zboară.

— Da, dar nu se leagă. Găsiți alt lucru decât o pernă, care ar putea să aibă pene.

— Pentru ultimul, reluă Fabrice, e la fel de ușor, am găsit, sfârșitul unei fundături e „sac” sau „ac”.

Păianjenul ajunsese deja la patruzeci și mai coborî puțin, mandibulele sale plasându-se în jurul umerilor tânărului, dar fără a-l atinge.

— Am găsit pentru cea de a patra definiție! strigă Moineau, e „cuvânt”! Găsește cuvintele și asta te va salva!

— Bun, deocamdată avem deci „pasaj”... ceva... „cuvânt”... ceva... „sac” sau „ac”.

— Șaizeci și cinci, anunță păianjenul, coborând și mai mult și plasându-și mandibulele în jurul taliei lui Fabrice, cu ghearele sale cu venin gata să lovească.

— Se rostogolesc, se opresc și își arată petele, reflectă cu glas tare Fabrice. Cine are pete, ghepard, leopard, broscoi, broască, dalmațian? Nu merge, sunt singur de asta, e un cuvânt mic, simt, un cuvânt mic și ușor.

— Optzeci și șapte, numără păianjenul.

— „Zaruri”! țipă Cal, care, ca toți Hoții, iubea jocul, ele se rostogolesc, se opresc și își arată petele, astea sunt zarurile.

— Optzeci și opt, spuse păianjenul. Răspunsul trebuie dat, altfel băiatul va fi mâncat!

— Un „cuib”, țipă Moineau care tocmai avea o intuiție fulgerătoare. El are pene, dar nu zboară, un cuib!

Fabrice se întoarse spre monstruosul păianjen și își aținti privirea în ochii săi verzi.

— Dacă fac trei „pași”, anunță el ferm, cad în prăpastie, nu e un lucru prea „cuminte” că mă aflu aici, „zarurile” se rostogolesc pentru mine, eu găsesc „cuvintele” și ele mă salvează, „cuibul” are pene dar nu zboară, sfârșitul fundăturii e „ac”. Soluția e: „Pasaj demonic”.¹

Păianjenul rămase neclintit, și timp de o clipă, îngrozitoare, toți crezură că se înșelaseră. Dar păianjenul sfârși prin a da înapoi, în timp ce scrâșnea de supărare:

¹ Desfășurarea șaradei, în franceză, este următoarea: „pas” (pas) + „sage” (cuminte) + „dés” (zaruri) + „mots” (cuvinte) + „nid” (cuib) + „ac” (sfârșitul cuvântului „cul-de-sac” — fundătură) = „passage demonique” (pasaj demonic) (n.t.).

— Enigma fiind găsită, podul se va țese într-o clipită.

Făcu să-i dispară ghearele cu venin în gură, apoi se urcă în lungul firului, și începu să țesă podul între cele două maluri.

Deodată, o rază roșie fulgeră și secționă firul păianjenului. Cu un urlet de furie, acesta se rostogoli, încercând să prindă firele podului deja țesute, dar greutatea sa le făcu să se rupă și acesta se prăbuși în prăpastie. Când se zdrobi de fundul ei, se auzi un zgomot sec, care le întoarse stomacul pe dos. Stupefiați, își întoarseră privirile spre celălalt mal, de unde pornise raza.

Deria se afla acolo, privindu-i sfidătoare.

— Nu veți putea trece! strigă ea. Am aruncat asupra prăpastiei un sort care împiedică orice levitație. N-are rost să încercați. Întoarceți-vă de unde ați venit înainte de a fi prea târziu! Și, mai ales, nu încercați să treceți!

Era o spaimă teribilă în vocea Deriei, ca și cum încerca să-i pună în gardă. Dar Tara nu avea de ales. Magister o ținea captivă pe mama ei, și chiar dacă avea să fie nevoită să-i înfrunte pe toți demonii din iad, nici nu se gândea să dea înapoi.

Deria dispăru în umbră și cei cinci prieteni se uitară unii la alții.

— Ce ai de gând să faci? o întreabă Cal pe Tara. Să treci dincolo sau să-l aștepti pe Maestrul Chem?

— Tu ce crezi? îi răspunse Tara.

— Mda, n-ar fi trebuit să te mai întreb, mormăi Cal, resemnat. Bun, dați lumea la o parte, lăsați-i pe profesioniști să acționeze!

În cădere, păianjenul sfărâmasese capul podului, dar firele acestuia încă mai atârnau în partea dinspre ei. Prinse unul

dintre fire, trase de el pentru a avea o bună bucată, apoi îi tăie capătul. Scoase apoi din buzunar două bucăți mici de fier, le împreună pentru a forma un cârlig foarte solid, pe care-l legă de fir, bombănind, căci mătasea i se lipea de degete. Trase pentru a-i testa rezistența. Era solid ca oțelul. Dispunea acum de o coardă perfectă.

În fața privirilor mirate ale celorlalți, zâmbi.

— Nu ies niciodată fără să-mi iau și uneltele. Și pesemne că Sangravii au crezut că sunt niște bucăți de metal neinteresante, fiindcă nu mi le-au confiscat. Ceea ce era și scopul meu.

Aprecie înălțimea pânzelor care atârnau de boltă, apoi îi ceru lui Robin:

— Bun, pentru treaba asta eu sunt prea scund. N-aș reuși niciodată să ating pânza. Tu, care ești un elf, crezi că ești destul de puternic ca să balansezi cârligul acolo sus?

— Nu sunt decât pe jumătate elf, zâmbi Robin, dar cred că se poate face.

Prinse cârligul, în vârful căruia spânzura firul de păianjen, balansă totul la înălțimea unui braț, apoi îl aruncă cu multă iuțeală.

Cârligul își rată ținta doar cu vreo zece centimetri. Încercă de mai multe ori, dar tot fără rezultat.

— La dracu', mormăi el. Nu sunt destul de înalt. Am nevoie să mă urc pe umerii cuiva.

— Dă-i drumul, se resemnă atleticul Fabrice, desemnat parcă pentru a servi drept hamal. Urcă-te pe umerii mei.

Robin se urcă, apoi, cu multă agilitate, se plasează în picioare pe umerii lui Fabrice, care își dădu silința să stea nemișcat.

Își legăună cârligul, apoi îl lansă. De această dată, era destul de sus și cârligul se agăță de pânză. Prudent, trase de mai multe ori pentru a vedea dacă avea să țină.

— O să trec eu primul, zise el, și profită de umerii lui Fabrice pentru a-și lua elan. La trei, îi dau drumul.

Robin sări din toate puterile, agățându-se de fir, și trecu peste prăpastie făcând o curbă lungă și elegantă.

— Merge, strigă el, e destul de larg pentru a-ți lua elan ca să treci fără probleme. Urcați-vă pe micul promontoriu de piatră, chiar de lângă voi, ar trebui să fie suficient pentru a vă lua impulsul necesar.

Asta îl liniști pe Fabrice, care se vedea încă de pe acum condamnat să le servească tuturor drept trambulină.

Trecu chiar el al doilea, apoi Moineau și Tara, care reușiră să aterizeze pe picioarele lor. Tara se temuse că Deria avea să intervină atunci când vor sări pe deasupra prăpastiei, dar nu se vedea nici urmă de sorțitoare.

— Sosesc, strigă Cal.

Sări, apucă firul pe care i-l trimitea Robin, apoi se balansă spre celălalt țărm. Dar niciunul dintre ei nu-și dăduse seama că pânza suferise unele stricăciuni pricinuite de cârlig. Și dacă aceasta era destul de rezistentă pentru a ține prăzile păianjenului, ea nu fusese totuși concepută pentru mișcările ca de pendul impuse de trecerea lor.

Așa că atunci când sări Cal, cârligul se înfipse în ceea ce mai rămăsese din pânză, și în clipa în care trecea pe deasupra abisului, pânza de păianjen cedă.

Urlând de groază, Cal dispăru în prăpastie.

Cei-ce-păzesc

— Cal! strigară toți cei patru prieteni deodată.
— Repede, țipă Tara, trebuie să coborâm.
Trebuie să-i venim în ajutor.

— Liniștește-te, zise Robin luând-o de braț în timp ce ea încerca cu disperare să zărească fundul abisului, e prea neted, nu putem coborî așa!

— Pe Flamus, vreau un foc, pe loc, și să nu fie mic, incantă Moineau.

O flacără mare se ivi în fundul gropii, luminând îndeajuns pentru a putea să se vadă deslușit numeroasele oseminte care o acopereau... și trupul lui Cal, prăbușit pe o imensă stâncă.

Nu mai mișca.

Tara izbucni în plâns, când înțelese că nu mai era nimic de făcut, și nemaiputându-se ține pe picioare, se lăsă să alunece pe pământ. Fabrice, Moineau și Robin, consternați, o înconjurară și încercară să se încurajeze reciproc.

— Nn... n-ar fi trebuit să vă iau cu mine, spuse printre sughițuri Tara, îmi pare atât de rău. Numai eu sunt de vină dacă a murit.

— Astea sunt prostii, interveni ferm Robin. Știa care sunt riscurile. Ar fi furios dacă te-ar vedea că renunți tocmai acum. Și el ar fi primul care ți-ar spune că trebuie să-ți salvezi mama, pentru ca sacrificiul lui să nu fi fost în zadar!

— Nu *pot*, gemu Tara, chinuită de remușcări. Nu pot să răscumpăr viața mamei mele cu prețul vieții lui Cal. Trebuie să rămânem aici și să-l așteptăm pe Maestrul Chem. Dacă el ar fi fost cu noi, Cal n-ar fi murit.

În pofida tuturor argumentelor lor, Moineau, Robin și Fabrice nu reușiră s-o convingă. De fapt, ea avea desigur dreptate, așa că se hotărâră să nu meargă mai departe până când dragonii nu vor fi împreună cu ei.

Încă mai deplângeau moartea prietenului lor, când un urlet teribil îi făcu să sară în picioare.

Pentru o clipă, crezură că erau atacați și se întoarseră spre intrarea sălii de Inițiere, dar acolo nu se vedea nimeni. Zgomotul venea din spatele lor.

— Pe mațele fumegânde ale lui Baldur și pe gura împuțită a unui Krakdent, ce tare duhnește!

Cu inima cuprinsă de o speranță nebunească, se aplecară cu toți peste marginea prăpastiei, acolo unde se stingea focul născocit de Moineau.

Așezat pe stânca pe care căzuse, Cal încerca să se șteargă de ceva de care era năclăit din cap până în picioare.

— Cal, țipă Fabrice, ești teafăr?

— Merge, răspunse Cal, foarte prost dispus. Mai puțin faptul că am căzut pe pânțelele acestui nenorocit de păianjen și că sunt plin de zeama insectei și de bucăți de mațe peste tot!

— Căh! făcu Moineau, scârbită, dar și cu un zâmbet larg. E dezgustător!

— Poate, dar păianjenul i-a salvat viața! Ceea ce noi luasem drept o stâncă era trupul bestiei. Căzând pe el, căderea lui Cal a fost amortizată!

Tăra parcă înnebunise de bucurie.

— Cal, strigă ea, crezi că poți urca până la noi?

— Mda, ar trebui să pot. Sunt destule de care să mă apuc. Dar aş avea totuși nevoie de o mână de ajutor când ajung la partea de sus, fiindcă acolo pereții sunt foarte netezi.

Asemenea unei maimuțe, tânărul Hoț se cățără de-a lungul peretelui, cu o rapiditate care-i impresionează. Apoi Fațrice îl apucă pe Robin de picioare, care se aplecă deasupra prăpastiei, întinse un braț și-l aduse până sus pe Cal, teafăr și nevătămat.

Tânărul sorțitor, de pe trupul căruia se scurgea o zeamă verzuie, tuna și fulgera de scârbă. Moineau și Tăra ar fi vrut să i se arunce de gât, dar măruntaiele de păianjen de care era năclăit, le ținură la distanță, lăsând astfel intactă demnitatea lui Cal.

Acesta incantă foarte repede un Nettoyus, care îl lăasă curat și uscat.

— Pfui, suflă el, am trecut destul de aproape de data asta. Un metru mai la dreapta sau mai la stânga, și adio, Cal!

— Țsta e și motivul pentru care o să-l așteptăm pe Maestrul Chemi, zise grav Tăra, care își revenea chiar atunci după toate emoțiile prin care trecuse. Nu vreau să mai risc viețile voastre în mod inutil.

— Glumești! exclamă iute Cal, n-o să renunțăm chiar așa de ușor. Știi, singurul lucru pe care trebuie să-l facem, este să mergem să vedem ce pune la cale Stăpânul Sangravorilor. O să rămânem la marginea sălii și n-o să întreprindem nimic până nu vine Maestrul Chem, așa îți convine?

— Îmi convine. Veniți după mine, dar nu acționați în vreun fel. Am avut parte de spaimă cât pentru douăzeci de ani de acum înainte!

— Și eu! confirmă Moineau, care încă mai tremura.

Cu pași de lup, se strecurară până la intrarea în sală, care era complet, absolut, definitiv... goală.

— Drace! șopti Fabrice, aici nu-i nimeni.

— Dar nu există decât o singură intrare în sala asta! exclamă Robin. Dacă ar mai fi fost și altele, nu văd în ce ar mai fi constat interesul păianjenului!

— Dacă mai există și alte ieșiri, observă Tara, atunci Cal e desemnat din oficiu să le descopere... dar nu și să treacă de ele, e clar?

— Am făcut o cădere de mai mulți zeci de metri pe burta unui păianjen uriaș, răspunse micul Hoț, cuprins de un fior. Așa că nu am de gând să am parte și de alte spaime, de asta pot să vă asigur.

Singura problemă era că acolo nu se afla *nicio* ieșire secretă.

Degeaba ciocăniră peste tot, adulmecară, căutară prin toată sala... acolo nu se afla nimic.

Apoi Tara zări dala de granit care continua să plutească deasupra capetelor lor, și, escaladând gradenele, se apucă s-o studieze cu de-amănuntul.

În mijlocul dalei, se afla un fel de... luminozitate. Ca un cerc, mai precis. Curioasă, sări de pe graden pe dală, apoi atinse cercul cu arătătorul, ezitând.

— Tara, ce vrei să f...! Ei! strigă Cal, văzând-o pe Tara cum dispăre. Repede, a găsit ieșirea secretă!

Fără să mai stea pe gânduri, sări, atinse cercul, și... dispăru la rândul său!

— Moineau, Fabrice, strigă Robin, rămâneți aici, apărați-vă unul pe altul și dați-i de veste Maestrului Chem! Mă duc și eu!

Și înainte ca Moineau și Fabrice, frustrați, să aibă timp să mai protesteze, dispăru și el. Când ateriză, se rostogoli ușor pe picioare și se ridică în poziție de luptă, pregătit pentru orice. Dar ceea ce văzu îl surprinse atât de tare, încât se înțepeni, stupefiat.

De jur împrejurul lor se afla Oceanul.

Iar ei erau în mijlocul unui gigantic vârtej. La picioarele lor, piatra lunecoasă era acoperită de alge și mușchi. Câțiva pești fuseseră prinși în capcană și se zbăteau în bălțile de apă rămase. Foarte sus, pe cer, o enormă lună galbenă ilumina peisajul.

— Unde... unde suntem? se bâlbâi Cal.

— Cred, dar nu sunt sigură, că ne aflăm pe Pământ, răspunse Tara strângând din ochi de uimire. Pentru că mi se pare că luna de sus aduce cu cea pământeană. Iar ceea ce se află în jurul nostru seamănă cu un templu grec înghițit de ape!

Deși acoperite de alge și de corali, imense statui de marmură albă îi priveau din înaltul pedestalelor lor. Iar un templu cu numeroase coloane încununa ceea ce părea să fie piața centrală a unui mare oraș. Prin pereții lichizi menținuți de vârtejul care-i ținea în cercul său, puteau vedea peștii, meduzele și rechinii zbenguindu-se printre ruinele orașului.

O voce din spatele lor îi făcu să tresară.

— Bine ai venit, bine ai venit în Atlantida, așteptam de multă vreme momentul ăsta!

Se întoarseră cu toții.

În fața lor stătea Stăpânul Sangravilor.

Tara ridica deja mâna pentru a-l trăsni pe Magister, când acesta o opri.

— Stai! Nu vreau să mă lupt cu tine. Sunt puține șanse să-mi poți face vreun rău, pe de o parte, iar pe de alta, aici e imposibil. Cei-ce-păzesc nu ar îngădui acest lucru.

Tara, prudentă, își păstră mâna ridicată, gata să intervină, și atunci Robin întrebă:

— Cei-ce-păzesc?

— Ei, răspunse laconic Sangravul. Păzitorii Atlantidei!

Ieșind din apă, înarmați cu niște tridente, de jur împrejurul lor se strângeau Cei-ce-păzesc. Aveau mâinile palmate, dinții le erau ascuțiți și tăioși și pielea de o ciudată nuanță ce nu se hotăra între verde și albastru. Erau înalți, de mai bine de doi metri, și curios de frumoși cu trupurile lor umanoide acoperite de solzi strălucitori. Dacă Robin și Cal încremeniră, neliniștiți, dintr-un motiv straniu Tara nu părea să se simtă deloc în pericol.

Deodată, spre marea ei uimire, unul dintre ei, încununat cu un cerc de aur, făcu o plecăciune dinaintea ei.

— *Salguvil, inglativ, vlamblu, bluglil, țipă el.*

Tara se pregătea să-i răspundă că nu înțelegea, când deodată în mintea ei se declanșă parcă o sonerie. Și pe dată totul îi deveni limpede. Semnificația frazei izbucni în mintea ei.

Acesta tocmai îi urase bun venit *moștenitoarei*.

— Te recunoaște, jubilă Sangravul Prin urmare, am reușit!

— Ce ai reușit? i-o trânti rece Tara. Să mă faci să vorbesc cu un om-pește?

— Mult, mult mai mult de-atât, *Majestatea Voastră imperială*, rânji Sangravul. Te-a recunoscut adineauri drept moștenitoarea Înaltului mag Demiderus T'al Barmi! Ai trecut Primul Cerc.

— Și ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-ar fi recunoscut?

— Ne-ar fi ucis pe toți, răspunse Sangravul cu simplitate. Sunt complet imuni la magia noastră, în fața lor suntem fără apărare.

— Ar putea cineva să-mi explice și mie, pentru că eu, unul, plutesc în ceață, se plânse Cal.

— Tara e Imperiala sorțitoare, moștenitoarea tronului din Omois și descendența directă a lui Demiderus. Tatăl ei era Danviou T'al Barmi Ab Santa Ab Maru, imperatorul, și fratele împărătesei.

Cal deschise gura... și o închise la loc, mut de uimire. Nu era singurul. Robin și Tara se uitau la Magister ca la unul care se smintise.

— Tu ești singura, împreună cu împărăteasa din Omois, care poți pătrunde în acest templu, Tara, îi spuse Magister. Cei-ce-păzesc sunt prima linie de apărare. Cei-ce-judecă sunt cea de a doua. Aceste linii de protecție au fost amplasate în urmă cu mii de ani, atunci când dragonii și Înalții magi i-au învins pe demoni. Ne aflăm pe falia principală care leagă Pământul de Limburi. Pe aici au încercat demonii să invadeze Pământul. Când i-au învins, dragonii au preferat să scufunde

Atlantida pentru a apăra falia de orice tentativă de deschidere. Și tot aici se află și tronul lui Silur.

— Asta știu ce e, zise Cal, e tronul Regelui demonilor și un fantastic rezervor de putere. Cei cinci Înalți magi au ascuns obiectele demonice, simboluri ale puterii demonilor, în mai multe lumi. Și numai moștenitorii lor pot avea acces la aceste obiecte!

— Demonii nu sunt foarte inteligenți, zise Magister cu amărăciune. Pentru a se răzbuna, ei au pus la cale moartea urmașilor celor cinci magi, fără să-și dea seama că, în felul ăsta, se condamnau iremediabil. Nu au mai rămas în viață decât împărăteasa și tu. Iar împărăteasa se află în afara ariei lor de acțiune. Așa că tu o să intri în templu și o să mă ajuți să trec de cercul Celor-ce-judecă.

— Nici măcar în vis! îi răspunse Tara. *Glavouil blatir glandir!* La porunca ei, Cei-ce-păzesc îl înhățară pe Magister.

— Acum tu ești prizonierul nostru, zâmbi Tara. O să te ducem în AltăLume, unde ți se va scoate masca și vei fi judecat pentru tot ceea ce i-ai făcut familiei mele.

— Ooo, gânguri răutăcios Magister, nu prea îmi vine să cred, nu. Pentru că închipuie-ți că, dacă pe Deria am trecut-o într-o altă dimensiune, pentru ca să-mi poată îndeplini misiunea pe care i-am încredințat-o, mama ta, în schimb, se află în templu. Am întins sorțul de moarte aruncat asupra ei până aici și ea nu se va preface în cristal, dar în acest moment Cei-ce-judecă și-au dat seama de prezența ei în templu și o vor face fărâme. Mai ai doar câteva minute pentru a o salva!

— Ești un monstru! îl afurisi Tara printre dinți.

— Știu, mersi, glumi Magister. Mai mult, sorțul de moarte pe care i l-am aruncat mamei tale e în continuare valid, chiar dacă l-am întins până aici, așa că spune-le lacheilor tăi să-mi dea drumul sau Cei-ce-judecă nu vor mai avea când s-o ucidă pe maică-ta de vreme ce ea va fi *deja* moartă.

De nevoie, Tara le porunci Celor-ce-păzesc să-i dea drumul lui Magister. Acesta își aranjă puțin veșmintele, apoi, făcând o plecăciune ironică, îi propuse să treacă în frunte.

Robin și Cal se plasară în spatele Sangravului, gata să intervină.

Tara pătrunse în templu, cu inima bătându-i cu putere. Piatra era încă alunecoasă datorită apei Oceanului și trebuia să fie cu băgare de seamă să nu cadă. Înaintară tăcuți printre coloanele sculptate, pentru a ajunge în mijlocul edificiului.

O statuie gigantică le stătea în față. Un zeu uitat și cândva atotputernic ținea trăsnetul în mâna stângă și o lance în mâna dreaptă.

În dreptul lui se afla un altar.

Pe altar, era întinsă mama Tarei.

Iar de jur împrejur vegheau Cei-ce-judecă.

Dacă Cei-ce-păzesc erau prezenți chiar la modul fizic, Cei-ce-judecă erau niște spirite imateriale. Formele lor transparente pluteau și chipurile lor fără ochi se întoarseră spre ea. Și aceste forme aveau colți și gheare și unghii ascuțite, pe care erau în stare să le materializeze făcând din ele niște unelte aducătoare de moarte.

Tara se înclină dinaintea lor și declară cu o voce sigură:

— Eu sunt Tara'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru, fiica lui Danviou T'al Barmi Ab Santa Ab Maru, urmașa lui

Demiderus T'al Barmi. Mama mea, Selena Duncan, a fost adusă aici împotriva voinței ei de către această ființă umană, Magister. Cer să mi se facă dreptate.

— Poți cere ce vrei, zise rece Magister. Ei nu judecă acțiunile, ei sunt aici doar pentru a împiedica demonii să redeschidă falia fără permisiunea vreunuia dintre moștenitori. Vom afla acum dacă sângele tău e destul de pur pentru a-i mulțumi!

Într-adevăr, spiritele începură deodată să se învântească în jurul Tarei, care fu cuprinsă de panică. Apoi, fără niciun avertisment, plonjară și pătrunseră în mintea ei.

Tara scoase un urlet și se prăbuși.

Cal și Robin se pregăteau să-i sară în ajutor, când Magister îi opri.

— Rămâneți mai bine nemișcați, le strigă el, altfel vom muri cu toții! Lăsați-i pe Cei-ce-judecă să acționeze, fiindcă nu-i vor face niciun rău dacă o vor recunoaște drept moștenitoare.

— Și dacă nu va fi așa? urlă Robin turbat de furie.

— Atunci, speranța noastră de viață se va număra în secunde.

— Neam de putregai ce ești, strigă Cal, o să...

Nimeni nu știu ce avea de gând să facă, deoarece Tara se ridică deodată de jos, cu ochii larg deschiși, iradiind de lumină. Sub ea, altarul care susținea trupul inconștient al mamei sale se deschise, și Robin abia dacă avu vreme s-o prindă înainte de a se răsturna.

Un gigantic tron negru, hidos sculptat cu demoni și cu animale diforme, se ridică, pentru a se plasa exact în mijlocul încăperii, sub Tara, emițând o teribilă căldură care îl aduse foarte curând la un roșu-aprins.

— Tronul lui Silur, murmură Magister, peste măsură de încântat. În sfârșit!

Lumina căzu de pe trupul Tarei, atinse tronul, și acesta începu să iradieze la rândul său. Pe partea superioară a lui era sculptat capul unui demon grotesc. Din gura sa spurcată, țâșni o rază roșie și fierbinte, care atinse ochii zeului uitat care îi surplomba cu întreaga lui masă.

Statuia își săltă capul într-un teribil scrâșnet, raza de lumină țâșni din ochii ei, iluminează desenul de pe tavan, ce reprezenta un bărbat în robă de sorțitor, și acoperișul templului se deschise, desfăcându-se în două jumătăți.

Luna, strălucitoare și rece, apărură deasupra lor. Razele sale scaldară tronul, învăluindu-l într-un halou roșcat. Trupul Tarei încetă să mai radieze și începu să coboare ușor. Nu-și pierduse cunoștința în timpul procesului și, văzând că Magister nu-i dădea nicio atenție, se repezi asupra trupului mamei sale pe care Robin o așezase lângă o coloană.

— Se simte bine? Întrebă ea cu spaimă.

— Da, murmură Robin, e doar inconștientă. Ce am putea face acum?

— Cei-ce-judecă mi-au explicat procesul, răspunse Tara cu gravitate. Acum că templul a fost deschis, Sangravul își va începe incantațiile pentru a deschide și falia. Deschizând falia, își va *apropria* puterile demonice ale tronului, și va *deschide* o cale *demonilor*! Puțin îi pasă, atât timp cât are puterea; dar asta înseamnă că demonilor li se va da drumul pe Pământ. Asta va fi totuna cu Apocalipsa, iar sub domnia demonilor, oamenii vor fi animalele lor domestice, numai bune pentru consum! Specia noastră va dispărea! Nădăjduiesc că am găsit totuși un

mijloc pentru a împiedica lucrul ăsta, dar va trebui să mă protejați. În tot acest timp voi fi lipsită de apărare. Credeți c-o să fiți în stare?

— Fă ceea ce trebuie să faci, suflă Robin. Mi-aș da și viața pentru tine.

Tara roși.

— Ei, era deja să mor de două ori pe ziua de azi, adăugă Cal dând din umeri cu resemnare, o dată în plus sau în minus nu mai contează! Să-i dăm bătaie!

Magister se plasase sub tron. Atingând piatra sculptată, razele lunii deveniră roșii. Cu ajutorul incantațiilor, Sangravul le strângea, le făcea materiale, țesându-le ca pe niște fire de lumină rece, creând un portal ce se detașa pe peretele templului.

Trăgând cu putere aer în piept, Tara se plasă în spatele celor doi prieteni ai ei, care făuriseră un solid scut magic.

Fata se concentrează și o teribilă rază albastră țâșni din ambele ei mâini întinse. O clipă, Magister crezu că îl viza pe el și, instinctiv, formă și el un scut. Dar raza trecu mult pe deasupra capului său și lovi... tronul lui Silur.

Tara înțelegând că nu-l putea învinge pe Magister, se înverșuna asupra oricărui obiect pe care acesta și-l dorea. Tronul era fierbinte de energia demonică pe care o conținea, drept care ea nu invocase în ajutorul ei o rază de foc, ci una de gheață! Când aceasta atinse tronul incandescent, un imens nor de aburi țâșni.

— Nuuuu, urlă Sangravul, turbat de furie. O să te împiedic să faci una ca asta! „Pe Destructam, copii să pieriți, și-n aste locuri să nu mai fiți!”

Forța sa distrugătoare lovi scutul lui Cal și Robin, dar cei doi tineri sorțitori se împotriviră din toate puterile lor și izbutiră să-i reziste.

Între timp, Tara se cufunda până la izvoarele cele mai adânci ale fricii și ale mâniei din ființa sa, pentru a-și spori puterea. Deodată, simți că aceasta urca prin venele ei. Ochii îi deveniră complet albaștri și raza dobândi atunci întreaga ei amploare, învâluind tronul într-o lumină albăstruie. Piatra urlă, chinuită de diferența de temperatură dintre jarul ei lăuntric și frigul îngrozitor al razei.

Dându-și seama că nu avea timp să-i distrugă pe cei doi tineri sorțitori, Magister își reluă incantațiile, luptând în viteză cu tânăra fată pentru a-și apropria puterea tronului demonic.

Deja, razele de lună sfârșeau de țesut pasajul, supunându-se monstruoasei sale voințe. Energia demonică ieșea din Limburi într-un val de lumină neagră ce urma să lovească tronul, apoi scălda trupul lui Magister, alimentându-l cu putere. Din păcate, deschizătura atrăsese demonii și umbrele lor începeau să se deseneze: dinți ascuțiți, gheare, boturi, colți, gata să sfâșie.

Disperată, Tara înțelese că aveau să piardă. Deodată, o a doua rază alb-albastră țâșni, luând-o prin surprindere. Mama sa tocmai își alătura forțele sale celor alor ei!

Când își revenise din leșin, ea n-o recunoscuse imediat pe fata care lupta pentru a distruge tronul lui Silur. Apoi barajul memorial pe care și-l aplicase cu bună știință pentru a o uita pe Tara cedase și se lansase în confruntare.

Furios, Magister urlă o ultimă incantație, primii doi demoni reușiră să treacă și Tara răcni la rândul ei, refuzând să se recunoască învinsă, punându-și toată disperarea ei în forța strigătului:

— Îngheață!

Frigul pe care și-l închipui se apropia de zero absolut.

Când acesta învălui tronul, piatra neagră scoase un scrâșnet chinuit și atunci... explodă!

Bucăți de bazalt negru fură proiectate în toate direcțiile, distrugând portalul și calcinându-i pe cei doi demoni cu trupuri de meduză și capete de câini.

Scutul format de Cal și Robin le salvă pe Tara și Selena de la o pieire sigură.

Magister resimți șocul ca pe o lovitură de bici și fu azvârlit la pământ.

Razele de lună se atenuară. Lumina începu să se stingă în ochii statuii, și acoperișul templului își amorsă lenta lui închidere.

— NUUUUUU! țipă Magister. NU VA FI AȘA! PE LUNA DE ARGINT ETEVELIER, ÎȚI PORUNCESC SĂ TE TREZEȘTI!

Spre marea lor uimire, acoperișul se imobiliză... și luna lumină din nou ochii zeului uitat!

— Ce? Cine îndrăznește să mă trezească? tună teribila voce a statuii.

— Ea! strigă Magister, arătând spre Tara, uitând în nebunia furiei sale că avea nevoie de fată. Ea e cea care te-a invocat! Vrea să deschidă falia pentru ca demonii să invadeze Pământul! Trebuie s-o distrugi!

— Ei! protestă Cal, furios, dar nu-i adevărat! El te-a trezit, noi n-avem nici un amestec!

Dar zeul uitat nu îl ascultă. Printr-un scrâșnet strident, statuia se smulse de pe soclul ei și își ridică lancea pentru a o străpunge pe Tara.

Împietrită de spaimă, Tara nu putea face altceva decât să-și privească moartea care se aținea asupra ei, când Cal se ridică în zbor. Ateriză ca o pisică pe umerii zeului și, ridicându-și roba de sorțitor pe care tocmai și-o scosese, o petrecu dintr-o mișcare bruscă în jurul ochilor statuii.

De îndată ce razele lunii încetară să mai atingă orbitele sale scobite, zeul se imobiliză, cu lancea la câțiva milimetri de inima Tarei... și acoperișul templului reîncepu să se închidă.

Magister încercă să distrugă roba lui Cal, dar de această dată Selenă fu mai rapidă.

— A, nu! mormăi ea. „Pe Rigidifus, vrăjitorul să piară și niciodată magia lui să nu mai apară!”

Dacă puterea ei nu era destul de mare pentru a-l ucide pe Magister, ea îl imobiliză totuși îndeajuns de mult timp. Acoperișul templului se închise cu un pocnet definitiv.

Tronul era distrus și falia în sfârșit închisă.

Când Magister se ridică, întinse mâna spre Tara, dar Cei-ce-judecă interveniră. Corpurile imateriale făcură cerc în jurul lui, și ghearele și colții lor luciră în penumbră. El înțelese că aceștia nu-l vor lăsa s-o atace pe moștenitoare prea mult timp și scoase un urlet de ciudă.

Apucând o bucată de bazalt care încă mai fumega, își creștă cu ea brațul, apoi strigă:

— Încă nu s-a sfârșit, Tara! Nu există doar tronul lui Silur! Uită-te bine în urma ta, nu voi fi niciodată departe!

Apoi trasă un cerc stacojiu cu sânge de jur împrejurul lui, rosti o incantație și pieri.

Vârtejul creat pentru a opri valurile începu atunci să se micșoreze, și tonele de apă se porniră să recucerească terenul.

Îngroziți, înțelesesă cu toții că, dacă nu plecau cât mai repede de acolo, aveau să moară zdrobiți de presiune.

— Ce facem? strigă Cal, în timp ce vârtejul se apropia făcând un zgomot infernal.

— Puneți moștenitoarea, puneți-o pe altar, puneți moștenitoarea, psalmodiară Cei-ce-judecă.

Le dădură ascultare, se năpustiră spre altar și se urcară pe el.

Deja, în urma lor, mugetul apelor care invadau templul creștea.

Un perete de apă se năpusti asupra lor, Cal deschise gura ca să țipe de spaimă, Cei-ce-judecă rostiră o incantație... și totul dispăru.

În clipa următoare, se pomeniră cu toții în sala de Inițiere, sub privirile uluite ale Maestrului Chem, ale elfului T'andilus, ale lui Moineau, Fabrice, Manitou și Fafnir, în mijlocul unei bălți de apă sărată.

Moineau se aruncă la gâtul Tarei, înainte de a-și da seama că aceasta era udă.

— Ce frică mi-a fost, exclamă ea... înainte de a se trage înapoi. Dar ce udă ești! Și de ce Cal e doar în chiloți?

Foarte încurcat, Cal se grăbi să-și tragă pe el roba, în timp ce-i arunca o privire sumbră lui Robin care nu își putea stăpâni un început nebun de râs nervos.

— Da, zâmbi Tara, sunt udă, sunt stoarsă de puteri, iar în ceea ce privește chiloții lui Cal o să-ți spun totul după ce Maestrul Chem o va fi scăpat pe Maman de sorțul de moarte al lui Magister!

Magul, care deschidea gura pentru a cere explicații, o închise la fel de repede și începu să se învârtască în jurul Selenei, studiind-o cu atenție.

— Pfui, făcu el cu un aer mai degrabă disprețuitor, îmi dau seama. Foarte malefic, foarte complicat, dar nu imposibil de contract. Formula folosește o limbă foarte veche... mmm...

„*Illandus contrariant annihilus mortifera sanglarus poh!*”

Un fel de nor negru se ridică din gura și din ochii Selenei și se împrăștie în văzduh.

Ea scoase un strigăt de bucurie.

— LIBERĂ! Da, sunt liberă, liberă!

Și sări la gătul tuturor celor de față. Robin, Fabrice și Cal clipeau din ochi, ușor surprinși, dar Moineau și Maestrul Chem îi răspunseră cu căldură la îmbrățișare, iar dacă Fafnir fu mirată, oricum nu lăsa să se vadă deloc.

Aflară acum că o parte dintre Sangravi se făcuseră nevăzuți în momentul în care Magister fugise. Iar Maestrul Chem fusese cât pe-acți să-și piardă mințile atunci când ajunsese la pod, când văzuse cadavrul păianjenului în adânc și doar pe Moineau și pe Fabrice în sala de Inițiere. În ciuda tuturor eforturilor făcute, nu reușiseră să reactiveze trecerea spre Atlantida.

Așteptau întoarcerea lor tot mai neliniștiți pe măsură ce timpul trecea.

Când Maestrul Chem află că Tara, Selena, Cal și Robin distruseseră tronul lui Silur, nu-și putu stăpâni o strâmbătură. Obiectele înzestrate cu putere demonică erau la fel de importante pentru dragoni ca și pentru demoni, motiv pentru care nu le distruseseră.

Apoi când află că Tara era fiica lui Danviou, moștenitorul tronului Imperiului din Omois, făcu niște ochi mari, ca și Selena, care ratase această parte din istorie. Acum înțelegea de

ce Danviou îi ascunsese adevărata lui identitate! Voia să fie sigur că ea îl iubea pentru el însuși și nu pentru titlul său de moștenitor al Imperiului! Apoi suspină, lăsându-și capul în jos. Nu, ceva nu se lega în toată această explicație. Soțul ei trebuie să fi avut un alt motiv pentru care îi ascunsese un „amă-nunt” atât de important!

În sfârșit, Tara le spuse că Magister părea să fi localizat și alte obiecte demonice și avea de gând să se folosească de ea pentru a pune mâna pe ele, și crezu că bătrânul mag avea să facă o sin-copă la auzul celor spuse.

— Cu siguranță, nu, tună el. Chiar dacă va fi nevoie să stau cu tine douăzeci și șase de ore din douăzeci și șase, câinele ăsta de Sangrav (scuze, Manitou, nu mă refeream la tine) nu se va atinge nici de un fir de păr de pe capul tău, pe cîntea mea de dragon!

— Desigur, răspunse Tara, care nu se vedea deloc avându-l pe bătrânul mag tot timpul în ceafa ei! Acum, dacă am putea ieși de aici, ar fi foarte bine, locul ăsta îmi încrețește pielea pe mine.

La sosirea lor în curtea fortăreței cenușii, descoperiră că ucenicii Sangravilor, ex-Prim-sorțitori, eliberați de sub influența sorților de autoritate, erau acum încadrați zdravăn de către elfi.

De îndată ce le era adus un tânăr sorțitor, dragonii îl tratau alungând din el influența demonică. Unii în spatele celorlalți, cercurile roșii de pe piepturile lor dispărură... și odată cu ele și puterea demonilor. Tara nu se putu abține să nu râdă când văzu că unii dintre dragoni priveau cu uimire lungă barbă care le împodobeau pe neașteptate bărbia sau pe aceia dintre ai lor

prefăcuți deodată în șoareci, în cămile sau în câini. Vădit lucru, metaforele loviseră din nou!

Nonso fură la rândul lor eliberați și trimiși acasă, bucurându-se din toată inima pentru dezrobirea lor din sclavia sinistrului Magister.

Ca urmare a celor spuse de Înaltul mag, elful T'andilus se hotărî să scotocească fortăreața cenușie cu de-amănuntul. Maestrul Dragosh i se alătură.

Iar ceea ce descoperiră nu îi liniști deloc.

În biroul Stăpânului Sangravilor dădură și peste planurile acestuia.

Planuri de cucerire și mai cu seamă o listă. O listă pe care bătrânul mag o smulse din mâinile elfului care i-o aducea.

— Pe strămoșii mei, șopti el foarte tulburat, a mai descoperit și altele.

— Altele? întrebă Maestrul Dragosh.

— Tara avea dreptate, zise bătrânul mag. Nebunul ăsta a reușit să afle locul mai multor obiecte demonice pe care noi le-am luat de la demoni. Dar măsurile de protecție nu-i vor lăsa să treacă decât pe moștenitorii celor cinci Înalți magi, ceea ce înseamnă că va încerca probabil să se folosească de Tara. E îngrozitor!

— Va trebui să-l neutralizezi pe Magister, murmură Dragosh. Știi ce i-au făcut ei familiei mele! Nu trebuie să se mai apropie niciodată de Tara.

— O s-o protejez cum știu eu mai bine, îi răspunse bătrânul mag.

— Cel mai bine ar fi... dac-ai suprima problema?

Bătrânul mag își ridică iute privirile de pe lista pe care se pregătea s-o parcurgă.

— Nădăjduiesc că n-am auzit bine ceea ce ai spus adineauri! Vampyrul refuză să-și retragă spusele.

— Dacă viața acestei fete e tot ceea ce se află între noi și Limburi, eu unul n-aș ezita, mormăi el.

Bătrânul mag strânse din ochi și se apropie de Vampyr.

— Fata aceasta e moștenitoarea unui imens imperiu, dragul meu, nu doar cheia de acces în universul demonic. Amintește-ți de asta înainte de a-i declara război!

Învins, Vampyrul trebui să se încline. Dar lumina care strălucea în ochii săi nu-l înșelă pe Maestrul Chem. Dacă va fi nevoit să aleagă, atunci o va face fără să ezite!

Tara, maică-sa și toți prietenii săi rămăseseră în curte, iar când veni la ei, bătrânul dragon avu grijă să nu le arate lista.

— Acum ne putem întoarce la Palatul Regal din Travia, exclamă el foarte vesel, pentru a sărbători victoria noastră... și revenirea la viață a iubitei mame a Tarei!

— Am pus la locul ei tapiseria cu licorni, Înaltule mag, îi semnală T'andilus, care superviza toate operațiile. Poarta funcționează. Vă puteți întoarce la palat oricând doriți.

— Perfect! aprobă Înaltul mag, bine lucrat. Continuați să căutați tot ceea ar putea să vi se pară suspect, și prezentați-mi un raport. Nu țin în mod deosebit să mai întârzii pe aici. Să mergem!

— Hm... Maestre? interveni Tara.

— Da, Tara, ce este?

— Ați putea să-i dați niște însoțitori lui Fafnir până ajunge acasă? A absorbit o infuzie de trandafiri negri, ceea ce i-a

anulat puterea magică. Iar Exordiul ei urmează să aibă loc foarte curând.

— O infuzie de trandafiri negri?

Magul era șocat.

— Trebuie că urăști cu adevărat magia dacă ai făcut așa ceva, îi spuse el piticei.

— Toate chestiile astea sunt bune pentru voi, răspunse ea. O pitică cinstită n-are nimic de-a face cu toate aceste învârteli.

— Pierdem o excelentă Prim-sorțitoare, oftă magul, dar am câștigat o prietenă. Sper că acum, după ce ai trăit printre noi, vei reuși să-i faci pe compatrioți tăi să înțeleagă că greșesc atunci când resping magia în bloc. Ea poate fi și benefică!

— He, după tot ce-am pătimit în aceste ultime zile din pricina *beneficei* voastre magii, nu mai am nicio îndoială. V-o las vouă!

Magul nu se putu abține să nu zâmbească.

— Atunci, la revedere, Fafnir, umblă sănătoasă și fie ca barosul tău să sune deslușit!

— Îți mulțumesc, Maestre, și nicovala ta să răsunе la fel!

Pitica se întoarse spre prietenii ei.

— Ei bine, sunt gata. Mă duc.

— Îți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru noi, îi spuse Tăra îmbrățișând-o, ai fost nemaipomenită. Nădăjduiesc că ne vom revedea!

Pitica făcu o mică mutră... apoi o îmbrățișă la rândul ei.

— Mda, nu prea curând totuși. Am impresia că atragi catastrofele așa cum magnetul atrage pilitura de fier. Mă rog! Îți doresc mult noroc. Fie ca barosul tău să sune deslușit!

— Și nicovala ta să răsunе la fel, îi răspunse Tara, care ținuse bine minte formula de rămas-bun.

Pitica îi salută pe Robin, Cal, Fabrice și Moineau, schiță și o scurtă înclinare din cap către Angelica (după care Maestrul Chem trimisese pe cineva s-o aducă), apoi îl urmă pe elful care o conduse în sala Porții.

— Prea bine, rezumă magul, acum e rândul nostru să ne întoarcem acasă.

Reîntoarcerea lor la Travia nu reuși să fie una foarte discretă. Era pe la mijlocul după-amiezii acolo, și toată lumea știa că elfii și dragonii fuseseră plecați în expediție pentru a-i aduce acasă pe Prim-sorțitorii lor. Cei rămăși acasă erau teribil de neliniștiți, iar atunci când aceștia intrară în sala Porții din Travia, toți cei din Palat, inclusiv regele și regina, erau prezenți.

Toată lumea era obosită după o noapte albă și după atâtea emoții, așa că Înaltul mag le porunci tuturor să se odihnească înaintea mesei de seară.

Tara își regăsi camera cu un sentiment ce se învecina cu venerația și mamei sale i se oferі o cameră nu foarte departe de a ei, ca invitată de onoare.

Când se trezi, Tara se repezi în camera mamei sale și încercă să recupereze cei zece ani de frustrare. Plânseră amândouă... puțin, și râseră mult. Întâlnirea dintre ele fu cu adevărat un moment... magic! Palatul, sensibil la bucuria lor, făcu să defileze cele mai frumoase peisaje din AltăLume pentru a le face plăcere.

După ce își mai reveniră din emoțiile regăsirii, coborâră amândouă pentru a se alătura celorlalți la banchetul de onoare prezidat de rege și de regină.

Ele erau cele din urmă. De îndată ce le văzu așezate, Înaltul mag luă cuvântul.

— Am plăcerea să vă anunț că mulțumită celor șase curajoși tineri Prim-sorțitori și Tarei, am reușit să descoperim bârlogul Sangravilor și să-i eliberăm pe Prim-sorțitorii noștri, precum și pe mama Tarei, care era prizonieră de zece ani!

Un val de aplauze îi întrerupse cuvântarea.

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc! zise el zâmbind. Caliban, Robin, Tara, Gloria, Fabrice și Angelica (ultima numită îi adresa un zâmbet răutăcios Tarei, foarte încântată că fusese și ea inclusă în lot, când de fapt ea nu făcuse nimic deosebit), precum și Fafnir, pitica, au dejucat planurile acestor răpitori!

De această dată, aclamațiile îi acoperiră complet discursul.

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc, reluă el cu modestie, eu n-am făcut mare lucru, ei sunt eroii. Și acum, să mâncăm!

Din păcate pentru ei, Tara și ceilalți fură literalmente asediați. Toți voiau să afle ce se petrecuse, și deși Cal se văita că moare de foame, se văzură nevoiți să le răspundă la întrebări înainte de a se atinge de bucate.

Nu mai departe de acum câteva săptămâni, cei mai mulți dintre ei nici nu știau de existența fetei sau se temeau de ea. Acum o sărbătoreau ca pe o adevărată eroină.

Tara radia de fericire, în compania mamei sale în sfârșit regăsită, a celor mai dragi prieteni ai ei, printre care și Cal, care-i făcea pe toți cei ce-i auzeau descrierile caraghioase să râdă. Înălții magi le dăduseră o săptămână de repaus Prim-sorțitorilor lor, iar ea avea să se întoarcă, sub protecția a doi Înalți magi, în sfârșit, pe Pământ. Aveau să fie fără îndoială cele mai frumoase momente din viața sa!

Tocmai își termina de savurat acea acadea numită Kidikoi, când tresări brusc. Aștepta de la bomboana respectivă o prezicere de felul: „Acum s-a terminat și tu chiar te-ai distrat!” Dar ceea ce avea să apară scris spunea cu totul altceva.

„Vânătorul te pândește și moartea ți-o pregătește”, citi ea.

Tara înghiți cu greu, dureros de conștientă de implacabila adeverire a prezicerilor de mai înainte, apoi înălță din umeri, resemnată. Prin urmare, Vânătorul o căuta. Ei bine, n-avea decât să vină.

Și ea era pregătită.

Mic lexic din AltăLume

AltăLume

AltăLume este o planetă unde magia este foarte prezentă. Având o suprafață cam încă o dată și jumătate cât aceea a Pământului, AltăLume efectuează mișcarea sa de rotație în jurul Soarelui său în 14 luni; zilele durează aici 26 de ore și anul numără 454 de zile. Doi sateliți de tip lunar, Madix și Tadix, gravitează în jurul AlteiLumi și dau naștere unor importante marea în timpul echinocțiilor.

Munții din AltăLume sunt mult mai înalți decât cei de pe Pământ, și metalele care se exploatează din ei sunt uneori periculoase de extras, datorită exploziilor magice care se pot produce. Mările sunt mai puțin importante decât pe Pământ (există o proporție de 45 % pământ pentru 55 % apă) și două dintre ele sunt mări cu apă dulce.

Magia care domnește în AltăLume condiționează atât fauna, flora, cât și climatul. Datorită acestui fapt, anotimpurile sunt foarte greu de anticipat (AltăLume se poate pomeni în plină vară sub un metru de zăpadă!) Pentru un an, considerat „normal”, există nu mai puțin de șapte anotimpuri.

În AltăLume trăiesc o mulțime de popoare, dintre care cele mai importante sunt cele ale oamenilor, piticilor, uriașilor, trolilor, vampyrilor, gnomilor, spiridușilor, elfilor, licornilor, himerelor, tatrisilor și dragonilor.

Țările și popoarele din AltăLume

Lancovit e cel mai mare regat uman, capitala lui se află la Travia.

Lancovit e condus de Regele Bear și soția sa Titania.

Emblema sa e licornul alb cu corn auriu, având deasupra cornul de lună de argint.

Omois e cel mai mare imperiu uman, capitala sa este Tingapour. Omois este condus de împărăteasa Lisbeth'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru și de fratele ei vitreg, împăratul Sandor T'al Barmi Ab March Ab Brevis.

Emblema sa e păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur.

Hymlia e țara piticilor, cu capitala la Minat.

Hymlia e condusă de Clanul Forgeafeux.

Emblema sa o constituie nicovala și barosul de război pe fondul unei mine deschise.

Robuști, adesea pe cât de înalți tot pe atât de lați, piticii sunt minierii și făurarii din AltăLume și sunt în general excelenți metalurgiști și giuvaiergii. Sunt cunoscuți pentru purtările lor foarte grosolane, pentru faptul că detestă magia și pentru gustul lor pentru cânturile lungi și complicate.

Gandis e țara uriașilor, capitala ei e Geopole.

Gandis e condusă de puternica familie a Groarsilor.

În Gandis se află insula Trandafirilor Negri și Mlaștinile Deznădejdiei.

Emblema sa e un zid clădit din pietre „mascsoți”, care are deasupra soarele din AltăLume.

Krankar e țara trolilor, cu capitala la Kria.

Emblema sa e un arbore care are deasupra o măciucă.

Trolii sunt enormi, păroși, verzi, cu niște foarte mari dinți tociți, și sunt vegetarieni. Au o proastă reputație, căci, pentru a se hrăni, decimează arborii (ceea ce îi îngrozește pe elfi), și au tendința de a-și ieși ușor din sărute, zdrobind atunci tot ce întâlnesc în cale.

Krasalvia e țara Vampyrilor, capitala sa e Urla.

Emblema sa e un astrolab care are deasupra o stea și simbolul infinitului (un opt culcat).

Vampyrii sunt niște ființe înțelepte. Răbdători și cultivați, își petrec cea mai mare parte din foarte lunga lor existență în meditație și se consacră activităților de ordin matematic și astronomic. Ei caută sensul vieții.

Hrănindu-se numai cu sânge, ei cresc animale domestice: Brraai, Muuuui, cai, capre — importate de pe Pământ —, berbeci etc. Totuși, nu le este permis să se hrănească cu orice fel de sânge: sângele de licorn sau cel de om îi face să înnebunească, le diminuează la jumătate speranța de viață și declanșează o alergie mortală la lumina solară; mușcătura lor devine atunci otrăvită și le permite să-i aservească pe oamenii pe care-i mușcă. Mai mult, dacă victimele lor sunt contaminate cu acest sânge, ele devin la rândul lor Vampyri, dar niște Vampyri corupți și răi. Vampyrii care sunt victimele acestei maledicții sunt alungați fără milă de congenerii lor, precum și de toate popoarele din AltăLume.

Smallcountry e țara gnomilor, a spiridușilor, a zânelor și a goblinilor.

Mici, robuști, înzestrați cu un ciucure portocaliu, gnomii se hrănesc cu pietre și sunt, la fel ca și piticii, mineri. Ciucurele lor e un detector de gaze foarte eficace: atât timp cât stă ridicat, totul merge bine, dar de îndată ce se pleoștește, gnomii știu că există gaze în mină și o iau la fugă. Sunt totodată, dintr-un motiv de neînțeles, și singuri care pot comunica cu Ghicitorii de Adevăr.

P'abo, micii spiriduși bruni foarte amatori de farse din Smallcountry, sunt creatorii faimoaselor acadele Kidikoi. Capabili să proiecteze iluzii sau să devină provizoriu invizibili, ei se dau în vânt după aur, pe care-l țin într-o pungă ascunsă. Cel care reușește să le descopere punga le poate cere împlinirea a două dorințe pe care spiridușul se obligă să i le satisfacă pentru a-și recupera prețiosul său aur. Totuși, e întotdeauna periculos să-i ceri satisfacerea unei dorințe unui spiriduș, căci

ei au o pronunțată capacitate de „răstălmăcire”... așa că rezultatele ar putea fi neașteptate.

Selenda e țara elfilor, capitala sa e Seborn.

Elfii sunt, ca și sorțitorii, înzestrați pentru magie. Cu înfățișare umană, ei au urechile ascuțite și niște ochi foarte deschiși la culoare, cu pupila verticală, ca aceea a pisicilor. Elfii locuiesc în pădurile și câmpiile din AltăLume și sunt niște redutabili vânători. Le plac de asemenea bătăliile, luptele și toate jocurile care implică un adversar, de aceea sunt folosiți adesea în Poliția sau în Forțele de Supraveghere, pentru a-și putea cheltui în mod rațional energia. Dar când elfii se apucă să cultive porumbul sau orzul fermecat, popoarele din AlteLume încep să se neliniștească: asta înseamnă că vor pleca la război. Într-adevăr, nemaiavând când să vâneze în vreme de război, elfii se apucă atunci să cultive și să crească animale domestice; se întorc la modul lor de viață ancestral odată cu terminarea războiului.

Alte particularități ale elfilor: elfii masculii sunt cei care poartă bebelușii în niște mici buzunare de pe burtă — asemenea marsupialelor —, până când micuții încep să meargă singuri. În fine, o femeie-elf nu are dreptul să-și ia mai mult de cinci soți!

Mentalir — vastele câmpii din Est — este țara licornilor și a centaurilor.

Licornii sunt niște cai mici cu un singur corn, spiralat (care se poate deșuruba), au copita despicată și roba albă. Dacă unii licorni sunt lipsiți de inteligență, alții sunt niște adevărați

înțelepți, al căror intelect poate rivaliza cu cel al dragonilor. Datorită acestei particularități, e greu să fie clasați la rubrica popoare sau la rubrica faună.

Centaurii sunt ființe pe jumătate bărbat (sau pe jumătate femeie), pe jumătate cal; există două feluri de centauri: centaurii a căror parte superioară e de om și partea inferioară de cal, și cei a căror parte superioară a corpului e de cal și partea inferioară e de om. Nu se știe în urma cărei manipulari magice rezultă centaurii, dar e vorba despre un popor complex care nu vrea să se amestece cu altele, decât cel mult pentru a obține produse de primă necesitate, precum sarea sau unguentele. Neîmblânziți și sălbatici, ei nu ezită să ciuruiască cu săgeți orice străin care s-ar încumeta să le calce meleagurile.

Se spune prin câmpii că șamanii triburilor de centauri prind Pllopii, niște broaște veninoase alb cu albastru, și le ling spinarea pentru a avea vedenii despre viitor. Faptul că centaurii au fost practic exterminați de către elfi în timpul marelui Război al Sturzilor, ne face să credem că metoda aceasta nu s-a dovedit a fi foarte eficace.

Limburile sunt Universul Demonic, domeniul demonilor.

Limburile sunt împărțite în diverse lumi, numite cercuri și, în funcție de cerc, demonii sunt mai mult sau mai puțin puternici, mai mult sau mai puțin civilizați. Demonii din cercurile 1, 2, și 3 sunt sălbatici și foarte periculoși; cei din cercurile 4, 5 și 6 sunt adesea invocați de către sorșitori în cadrul schimburilor de servicii (sorșitorii putând obține de la demoni lucruri de care au nevoie și viceversa). Cercul 7 e cercul în care domnește Regele demonilor.

Demonii trăiesc în Limburi hrănindu-se cu energia demonică furnizată de sorii lor malefici. Dacă ies din Limburi pentru a se duce în alte lumi, ei trebuie să se hrănească cu trupul și sufletul ființelor inteligente pentru a putea supraviețui. Ei începuseră să invadeze Universul până în ziua în care au apărut dragonii și i-au învins în timpul unei memorabile bătălii. De atunci, demonii sunt prizonieri în Limburi și nu se pot duce pe alte planete decât la chemarea expresă a unui sorțitor sau a oricărei ființe dotate cu puteri magice. Demonii suportă foarte greu această restricție impusă activităților lor și caută un mijloc să se elibereze de ea.

Tatran e țara Tatrisilor, capitala sa e Cityville.

Tatrisii au ca particularitate faptul că dispun de două capete. Sunt buni organizatori (au adesea funcții de administratori sau lucrează în cele mai înalte sfere ale guvernelor, atât din plăcere cât și datorită particularității lor fizice). Nu au deloc imaginație, considerând că singurul lucru important este munca. Sunt una dintre țintele preferate ale P'abo, spiridușii farsori, care nu reușesc să-și imagineze cum poate exista un popor complet lipsit de umor și încearcă cu disperare, de secole, să-i facă pe Tatrisi să râdă. De altfel, P'abo au creat chiar și un Premiu care-l va recompensa pe cel ce va reuși primul această ispravă.

Dragonii

Planeta lor nu e AltăLume, ci Dranvouglishpenchir, planeta-dragon. Enorme reptile inteligente, dragonii sunt dotați pentru magie și sunt capabili să ia orice formă, cel mai adesea umană.

Pentru a se opune demonilor cu care-și dispută dominația asupra universurilor, ei au cucerit toate lumile cunoscute până în momentul în care s-au izbit de sorțitorii pământeni. După bătălie, au hotărât că era mai bine să și-i facă aliați decât dușmani, cu atât mai mult cu cât aveau în continuare de luptat împotriva demonilor. Renunțând la proiectul lor de a stăpâni Pământul, dragonii au refuzat totuși ca acesta să fie condus de către sorțitori, dar i-au invitat în AltăLume, pentru a-i forma și a-i educa. După mai mulți ani de neîncredere, sorțitorii au acceptat în cele din urmă și s-au instalat în AltăLume.

fauna și flora din AltăLume

Spachounii: sunt niște curcani uriași și aurii care cârâie tot timpul cât se umflă în pene și care sunt foarte ușor de prins. Se spune adesea „prost ca un Spachoun”, sau „vanitos ca un Spachoun”.

Krakdenții: animale originare din Krankar, țara trolilor, ei aduc cu un urs din pluș, trandafiri, la care nu se știe care e partea din față și care cea dinapoi, dar sunt deosebit de periculoși, căci gura lor extensibilă își poate tripla volumul și le poate permite să înghită aproape orice.

Muuuuuii: sunt niște elani fără coarne, cu două capete. Când un cap mănâncă, celălalt stă de pază pentru a-i supraveghea pe prădători. Pentru a se deplasa, Muuuuii fac la fel ca și crabii, aleargă pe-o parte.

Brraaaii: niște boi enormi cu părul foarte des, pe a căror lână Uriașii o folosesc la confecționarea veșmintelor lor. Brraaaii sunt foarte agresivi și atacă tot ceea ce mișcă, motiv pentru care pot fi întâlniți adesea Brraaai epuizați după ce au gonit după propria lor umbră. Se spune adesea „încăpățânat ca un Brraaa”.

Krakenul: o caracatiță uriașă cu tentacule negre, poate fi găsită, dată fiind mărimea sa, în mările din AltăLume, dar poate supraviețui și în apă dulce. Krakenii reprezintă un pericol binecunoscut pentru navigatori.

Plllopii: sunt niște mici broaște albastru cu alb, foarte veninoase, care se găsesc în câmpiile din Mentalir.

Pegașii: cai înaripați, inteligența lor fiind foarte apropiată de aceea a câinilor. Nu au copite, ci gheare, pentru a se putea cățăra ușor, și își fac adesea culcușul în vârful Uriașilor de Oțel, arbori care pot atinge două sute de metri înălțime și a căror circumferință a trunchiului poate ajunge până la cincizeci de metri!

Vrririi: feline cu blana alb cu galben, cu șase labe, favoritele împărătesei. Aceasta a aruncat asupra lor un sort, astfel încât ele nu văd că sunt ținute prizoniere în Palatul ei. Acolo unde există mobile și divane, ele văd arbori și pietre pe care se pot odihni. Pentru ele, curtenii rămân nevăzuți, și atunci când sunt mângâiate, lor li se pare că vântul e cel care le înfoaie blana.

Spalenditalii: un soi de scorpioni, spalenditalii sunt originari din Smallcountry.

Domesticiți, ei servesc drept animale de călărie gnomilor, care se folosesc și de pielea lor foarte rezistentă.

Gnomii fiind foarte amatori de păsări (în sensul gustativ al termenului), ei aproape că și-au depopulat țara, deschizând astfel o nișă ecologică pentru insecte și alte bestiole. Într-adevăr, odată scăpate de dușmanii lor naturali, acestea s-au putut înmulți fără pericol, fiecare generație fiind mai numeroasă decât precedenta. Rezultatul pentru gnomi a fost că țara lor e năpădită de scorpioni uriași, de păianjeni uriași, de miriapode uriașe.

Păianjenii: originari din Smallcountry, ca și spalenditalii, sunt folosiți și ei la călărie de către gnomi și mătasea lor e faimoasă pentru rezistența sa. Înzestrați cu opt picioare și opt ochi, particularitatea lor e de a avea o coadă, precum aceea a scorpionilor, prevăzută cu un ac otrăvit. Păianjenii sunt deosebit de inteligenți și le place la nebunie să le pună pe viitoarelor lor victime să le dezlege șaradele.

Glurpsii: saurieni cu cap subțire, verde și brun, ei trăiesc în lacuri și mlaștini. Foarte lacomi, sunt capabili să petreacă mai multe ore sub apă fără să respire pentru a prinde animalul nevinovat venit să-și potolească setea. Își construiesc culcușurile în locuri ferite din marginea apei și își ascund prăzile în gropile din fundul lacurilor.

Tăunii: sunt niște muște a căror înțepătură este foarte dureroasă.

Traducii: sunt niște animale mari crescute de centauri pentru carnea și lâna lor. Au particularitatea de a mirosi foarte urât, ceea ce îi protejează de prădători, mai puțin de Crreki, mici lupi lacomi care sunt capabili să-și astupe nările pentru a nu mai simți duhoarea traducilor. „Duhnești ca un traduc bolnav” e o insultă foarte răspândită în AltăLume.

Sacații: mari insecte zburătoare, de obicei roșu cu galben, veninoase și foarte agresive, producătoare a unei mieri deosebit de apreciată în AltăLume. Numai piticii pot consuma larvele de sacat după care sunt foarte ahtiați. Toți ceilalți riscă să se pomenească prostește cu un roi în burtă, carapacea larvelor neputând fi dizolvată de sucul digestiv al oamenilor sau al elfilor.

Kalornele: încântătoare flori de pădure, Kalornele sunt compuse din niște petale roz cu alb, ușor dulcele, ceea ce face din ele niște alimente foarte apreciate de erbivorele și omnivorele din AltăLume. Pentru a evita extincția, Kalornele și-au dezvoltat trei petale capabile să perceapă apropierea unui prădător. Aceste petale, de forma unor ochi mari, le permit să se ascundă foarte repede în pământ. Din păcate, Kalornele sunt și deosebit de curioase, și ele își ițesc vârful petalelor lor adesea mult prea devreme pentru a mai putea scăpa de cei care vor să le culeagă. Nu se spune oare „curios ca o Kalornă”?

Cuprins

I. Puteri și minciuni	11
II. Coșmarul unei nopți de vară	35
III. Transporturi neobișnuite	74
IV. Vampyrul	126
V. Demonii Limburilor	160
VI. Disparația	220
VII. Înalți magi și maleficii	235
VIII. Vortex mortal	265
IX. Magnifica Tingapour	305
X. În bârlogul Sangravilor	329
XI. Poarta de ieșire	374
XII. Mlaștinile Deznădejdiei	411
XIII. Acrobații aeriene	472
XIV. Cei-ce-păzesc	499
Mic lexic din AltăLume	523

Editura CORINT JUNIOR.
Difuzare și Clubul Cărții:
Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București
Tel.: 319.88.22, 19.88.33, 319.88.77. Fax: 319.88.66.
E-mail: vanzari@edituracorint.ro.
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro.
www.corintjunior.ro

Format 16/70x100. Coli tipo: 33,5
Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

TARA DUNCAN

Sophie Audouin-Mamikonian

Când Tara'tylanhnem Duncan, zisă Tara, descoperă că mama ei încă mai e în viață, dar e ținută prizonieră de Magister, teribilul Stăpân al Sangravorilor, ea pleacă spre AltăLume, planeta Înălților magi. Însoțită de Manitou, străbunicul ei prefăcut într-un labrador ca urmare a unui sortz greșit, aici îi va întâlni pe fantasticul Maestru Chem, malițiosul Palat Viu, Vampyrîi, Himerele, veninoasele Harpii și își va face o mulțime de prieteni, uneori... neașteptați.

Din Împărăția Limburilor până în insula Trandafirilor Negri, Tara își va continua căutarea. Dar puterea ei magică mult prea mare va stârni invidia multora, așa că nu peste multă vreme Tara se va afla în mijlocul unor comploturi pe care va trebui să le dezoace pentru a putea descoperi în cele din urmă locul tainic în care Magister o ține prizonieră pe mama ei.

Umor, suspans, magie în acest prim volum din cele zece preconizate ale aventurilor Tarei Duncan!

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-059-2

